

*"Covert Evidence is the definition of
fabulous Romantic Suspense."*

*~ New York Times Bestselling
Author Toni Anderson*

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man is on the left, shirtless, and the woman is on the right, wearing a dark strapless top. They are set against a warm, orange-hued sunset background. In the lower portion of the image, the dark silhouette of a mosque with a large dome and minarets is visible against the horizon.

RACHEL GRANT

COVERT EVIDENCE

Rachel Grant

Covert Evidence

(Dovezi ascunse)

Seria: Evidence # 5

**Traducere
Julliet Attoh**

Dovezi ascunse

Îndrăgostirea nu a făcut niciodată parte din misiunea sa...

Cu viziuni de glorie profesională, arheologul subacvatic Cressida Porter pornește într-o călătorie de cercetare în inima Turciei de Est. Visele ei se transformă în coșmaruri când devine curierul neintenționat al unei rețele teroriste. Blocată și incapabilă să vorbească limba, ea apelează la ajutorul unui specialist în securitate chipeș și enigmatic, chiar dacă se teme că el s-ar putea afla în spatele unui atac violent care o lasă vulnerabilă.

Misiunea ofițerului de caz CIA Ian Boyd este clară: să urmărească curierul, să identifice liderul terorist și să intercepteze microcipul înainte ca acesta să cadă în mâinile inamicului. Pentru Ian, să se împrietenească cu seducătoarea arheologă pentru a afla care îi este loialitatea nu este chiar o misiune dificilă. Dar timpul petrecut cu ea se dovedește periculos atunci când ea îi trezește dorul de o viață pe care el nu o va putea avea niciodată.

Atracția se războiește cu neîncrederea în timp ce Cressida și Ian sunt forțați să fugă. Când violențele izbucnesc în regiunea deja instabilă, Cressida descoperă că tot ce știe despre Ian este fals. Cu toate secretele dezvăluite, Cressida trebuie să decidă dacă îi poate încredința viața ei spionului, în timp ce Ian se confruntă cu propria lui alegere imposibilă: Cressida sau misiunea sa.

Capitolul 1

Antalya, Turcia

August

Muzica pulsa din difuzoarele clubului de noapte cu câțiva decibeli peste nivelul confortabil. Cressida a rămas pe ringul de dans doar pentru că îi promisese prietenei sale Suzanne că se va relaxa și se va distra în ultima ei noapte în Antalya înainte de a părăsi săpăturile subacvatice sponsorizate de universitate și de a pleca spre est într-o călătorie de cercetare solo. Dar o dureau picioarele și urechile și trebuia să plece la aeroport în șase ore, ceea ce a făcut-o să-și regrete promisiunea.

Suzanne nu observa disconfortul Cressidei, deoarece dansa cu trei bărbați deodată. Localnicii chiar aveau o slăbiciune pentru blondele americane cu picioare lungi, iar Suzanne avea o apreciere similară pentru bărbații turci.

Lovită din spate, Cressida s-a aruncat în față, recăpătându-și echilibrul când o mână i-a prins umărul înainte să se izbească de un alt dansator. Se întoarse să-i mulțumească salvatorului ei, cu un zâmbet pe față, dar stomacul i se prăbuși când întâlni o privire familiară.

Reacția ei a fost instinctivă. Mâna ei s-a încremenit într-un pumn și s-a întors, lovindu-și degetele în maxilarul lui Todd Ganem cu toată forța pe care a putut-o strânge din cadrul ei de 1.67 metri. Luat prin surprindere, el s-a împiedicat în timp ce capul îi zbura în lateral.

Oamenii din jurul ei au încremenit în timp ce Todd se clătina, apoi a căzut. Ea a trecut peste el, părăsind ringul de dans și dansatorii uluiți. Corpul ei era înroșit de adrenalină, sau poate că intrase în șoc.

Ce naiba face Todd Ganem în Turcia?

S-a îndreptat spre masa la care stătea grupul ei - studenți de la programul de arheologie subacvatică de la Florida State - toți cu fălcile deschise și ochii

mari. S-a oprit brusc când a întâlnit privirea doctorului Patrick Hill. *Rahat*. Dr. Hill, șeful Institutului de Explorare MacLeod-Hill și omul pe care conta să îi finanțeze grantul, tocmai îl văzuse pe Todd. Putea fi mai rău de atât?

Se întoarse brusc, observând o masă goală departe de doctorul Hill și de ceilalți. Avea nevoie de câteva minute pentru a se regrupă înainte de a-i înfrunta. Dacă ar fi putut, ar fi părăsit barul și s-ar fi îndreptat spre camera ei de hotel supraevaluată chiar acum, dar traducătorul spusese că se va întâlni cu ea aici în seara asta, iar ea avea nevoie de traducere pentru călătoria ei în Anatolia de Est.

Se lăsă pe un scaun gol, ușurată să vadă că Suzanne o urmărea. Avea nevoie de un prieten chiar acum. Lovindu-l pe Todd în fața doctorului Hill ar fi putut să-i distrugă propunerea de finanțare - și nici măcar nu o scrisese încă. În ajunul îmbarcării în cea mai importantă călătorie de cercetare din cariera ei academică, întâlnirea cu Todd ar putea submina tot ceea ce ea a lucrat.

Aerul sufocant al nopții părea să crească cu încă cinci grade. A luat meniul barului de pe masă și s-a aerisit cu el, respirând adânc în timp ce făcea asta, dorindu-și să păstreze o fațadă senină. Nu se putea prăbuși aici, nu în fața doctorului Hill. Imediat ce avea traducerea, se ducea direct în camera ei de hotel și se răsfăța cu o panică frumoasă și privată.

Ea și Todd au fost împreună timp de zece luni. Amintirile ei de la relația lor includeau o pată pe dosarul ei academic, faptul că consilierul ei încă nu credea că este nevinovată și o poză.

Ian ar fi vrut să poată spune că a văzut pumnul venind, dar nu a făcut-o. A fost la fel de șocat de pumn ca și bărbatul care l-a primit. Dar, din nou, la fel ca bărbatul care fusese lovit, Ian fusese distras de decolteul femeii și nu fusese atent la mâinile ei.

Pășise peste bărbat în timp ce își legăna pumnul, părând oarecum amețită de toată întâlnirea, însă fără scuze și fără teamă. Dacă ar fi fost înclinat spre

hiperbole, s-ar fi declarat îndrăgostit. Așa cum stăteau lucrurile, admitea că era intrigat. Bine, și poate puțin înfierbântat.

De înălțime medie, cu părul lung, drept și negru, o constituție curbată și un bronz profund de vară, era destul de drăguță, dar până când a făcut mișcarea, înfățișarea ei fusese umbrită de prietena ei blondă și înaltă care o urma acum la o masă de la marginea ringului de dans.

Era ceva excitant în a privi o femeie care îl învingea fără remușcări pe un bărbat și pleca fără măcar să se uite înapoi. Se lăsă pe un scaun și se aerisi cu un meniu, pielea strălucindu-i în căldura sufocantă.

Din nefericire, nu era aici pentru a o supraveghea pe femeie. Nu. Slujba lui nu a fost niciodată atât de atrăgătoare. Îl aștepta pe rebelul kurd să apară și devenea al naibii de nerăbdător.

Partenerul său în operațiune, Zack Barrow, era poziționat mai aproape de ringul de dans și vorbea cu el prin intermediul unei căști ascunse.

"Al naibii de tare cum l-a lovit pe tipul ăla și a plecat. Cred că sunt îndrăgostit."

Zack nu avea o problemă cu hiperbola. Tipic unui începător.

Ian și-a ridicat paharul pentru a-și ascunde buzele care abia se mișcau și a murmurat: "Este o diversivune de care nu avem nevoie." Pentru toți ceilalți din bar, Ian era bărbosul, solitarul împietrit din colț, care bea toată noaptea în izolare.

"Nu e ca și cum s-ar mai întâmpla ceva aici. Unde naiba e Hejan?"

"A jurat în fața lui Dumnezeu că va face livrarea în seara asta. O să apară."

"Nu am încredere în el. A fost o alegere proastă să îl întoarcem – mult prea imprevizibil."

Zack nu se înșela - Hejan fusese întotdeauna un om cu risc ridicat și nu ar fi fost niciodată prima alegere a lui Ian pentru a fi dublat - dar Kurdul avea relații bune și avea ceva de ispășit. Ambele trăsături făceau din el un spion ideal. Hejan venise la el, ceea ce era întotdeauna suspect, dar, în același timp, totul în domeniul de activitate al lui Ian era suspect. "Cunoaște jocul și miza. O să apară."

Superba blondă a spus ceva, iar bruneta cu lovitura de dreapta nemiloasă

a oferit un zâmbet slab, care nu i-a ajuns cu adevărat la ochii mari și expresivi. În urechea lui Ian, Zack scoase un fluierat scăzut. "Ambele femei sunt fierbinti".

"Nu-mi pasă dacă vrei o partidă în trei. Nu suntem aici să ne uităm la femei." Îi spuse cuvintele lui Zack, dar erau o reamintire și pentru el.

"Hejan ne irosește timpul. Recunoaște, Ian, s-a jucat cu tine. Probabil că face livrarea în altă parte."

Dacă afirmația lui Zack era adevărată, atunci lunile de muncă asiduă ar fi fost în zadar. Acesta nu era un rezultat acceptabil. În plus, Ian îl *cunoștea* pe Hejan. "Nu m-am înșelat niciodată atât de mult în privința unui informator."

Zack a chicotit. "Marele Ian Boyd se prăbușește și arde în sfârșit. Mă bucur că sunt aici să văd asta."

"Du-te dracului", a spus Ian fără nici o urmă de emoție.

"Pun pariu că Hejan nu ne poate conduce la curier mai mult decât aș putea eu."

Acolo Zack greșea cu siguranță, dar Hejan era atuul lui Ian, iar Zack era aici în seara asta doar ca rezervă. Știa detalii minime.

"Ține-ți chiloții pe tine. Noaptea este la început." Dar Ian recunoștea în tăcere că era îngrijorat, și nu doar pentru operațiune. Rebelul kurd avea un microcip pentru care mai multe facțiuni ar fi ucis, iar întârzierea lui era un semn foarte rău.

"Cum naiba a știut Todd că voi fi în acest club de noapte?" a întrebat Cressida.

Suzanne i-a mângâiat mâna. "Toată lumea de la excavație știa că venim aici în seara asta. Poate că Todd a vorbit cu unul dintre ei. Cum a părăsit SUA, totuși? Am crezut că i-au confiscat pașaportul când a fost acuzat. Crezi că asta înseamnă că a fost achitat?"

Cressida a făcut o grimasă. "Doamne, sper că nu."

"Poate ar fi trebuit să-l întreb înainte de a-l lovi", a spus Suzanne sec.

"Când l-am văzut, nu m-am gândit. Doar... am reacționat." Și-a lăsat capul în mâini. Atât de mult pentru a părea senină.

Suzanne s-a ridicat și i-a făcut cu mâna chelneriței. "Avem nevoie de un rând de Tic Tac shooter. Imediat."

"Nu beau", a spus Cressida. "Trebuie să-mi țin garda sus cu Todd aici. Rahat. Când Dr. Brenner va afla că Todd este aici, va înnebuni. El încă nu crede că sunt nevinovată." Ar fi schimbat consilierii dacă ar fi putut, dar nici unul dintre ceilalți profesori nu o voia. Dr. Hill nu făcea parte din departament, totuși, iar ea îl cunoștea personal datorită stagiului ei la Comandamentul de Istorie și Patrimoniu Naval din vara precedentă, făcându-l asul ei din mânecă.

Până acum.

"Toată lumea din echipaj te-a văzut cu Todd. Este evident că nu ești chiar prietenoasă cu el. Vei fi bine."

Cressida și-a masat tâmpilele. "Dr. Hill, care va avea ultimul cuvânt în ceea ce privește propunerea mea de grant, m-a văzut lovindu-l pe fostul meu iubit infractor într-un club de noapte turcesc, în timp ce eram în vizită cu o viză de student sponsorizată de universitate și de Institutul de Explorare MacLeod-Hill." S-a prăbușit pe spate în scaunul ei. "Sunt complet distrusă."

"Calmează-te, Cress. L-ai pocnit pe Todd. Și ce dacă? Cu toții am vrut să-l lovim după tâmpeniile pe care le-a făcut. Deci, s-a întâmplat în Antalya și nu Tallahassee, nu e mare afacere. A fost o prostie din partea lui Todd să vină aici." Ea a făcut o pauză, iar fruntea i s-a încruntat. "De ce naiba a venit aici?"

Cressida se lăsa pe spate în scaunul ei, înclinându-și privirea spre tavan. Ar fi dat orice să fie oriunde altundeva decât în acest club de noapte, chiar acum.

Vara aceasta în Turcia ar fi trebuit să fie evadarea perfectă de la evenimentele urâte din primăvară. Proiectul era ideal: excavarea unei epave din epoca fierului în Marea Mediterană. Conducut de Dr. Brenner, îndrumătorul ei de absolvire, era șansa ei de a-i recâștiga încrederea și pe cea a celorlalți studenți din programul ei. Cel mai bun dintre toate, Dr. Patrick Hill - exploratorul oceanografic al cărui institut a fost principala sursă de finanțare pentru excavarea epavei din Epoca Fierului - era aici pentru câteva săptămâni,

oferindu-i ocazia de a-l impresiona înainte ca propunerea ei să ajungă pe biroul lui.

În concluzie, Todd ar trebui să fie acum în închisoare pentru furt calificat, nu într-un club de noapte din Antalya, Turcia, stricându-i petrecerea de adio în timp ce părăsea proiectul pentru o săptămână pentru a aduna date pentru propunerea sa de grant.

Această cercetare va constitui baza tezei sale de doctorat. I-ar putea face reputația. Cariera ei. Pentru o studentă bursieră care tânjea după respect - și care aproape le pierduse pe amândouă datorită lui Todd - aceasta era singura ei șansă de a se dovedi. Singura ei șansă de a *fi* cineva.

Dar nenorocitul de șobolan era aici, stricând totul. Din nou. Și-a strâns degetele în pumn, ignorând durerea pe care mișcarea i-o provoca în mâna dureroasă.

Chelnerița a sosit cu shot-urile lor. "Băuturile voastre au fost plătite de un tip de la bar."

"De tipul pe care l-a pocnit?" a întrebat Suzanne încruntată.

Chelnerița a scuturat din cap. "Nu el." A dat din cap spre un grup de oameni de la bar. "E american. Cămașă verde, spre capăt."

Cressida studie grupul, surprinsă să vadă că doctorul Hill se mutase la bar și se potrivea descrierii. Ochii lui Suzanne se măriră. "Cel în pantaloni cafenii? Înalt, chipeș, la vreo patruzeci de ani?"

Chelnerița a dat din cap.

O băătură trimisă de marele mahăr era fără precedent. Dar de ce? Era o glumă? Un adio pentru că șansele Cressidei de a primi subvenția atât de necesară erau acum nule?

Suzanne, care în mod clar nu era speriată de situație din solidaritate cu Cressida, a dat din cap doctorului Hill și și-a ridicat paharul în semn de mulțumire. Gura doctorului Hill s-a curbat într-un zâmbet lent. Și-a ridicat propriul pahar într-un toast tăcut.

În acea clipă, temerile Cressidei cu privire la Dr. Hill s-au evaporat. "

Suz, Dr. Hill tocmai ți-a *aruncat o privire*."

Suzanne l-a dat pe gât dintr-o singură înghițitură, apoi a întâlnit privirea Cressidei. "Da. A făcut-o. Mă duc după el."

"În niciun caz."

"De ce nu? Divorțul lui s-a încheiat cu luni în urmă. Nu am o propunere de grant în curs de evaluare."

Voi susține disertația în primăvara anului viitor, iar Dr. Hill și fundația sa nu au nimic de-a face cu disertația sau cercetarea mea. În plus, el este fierbinte, și am avut un lucru pentru el de ani de zile."

Era adevărat, Suzanne fusese foarte geloasă când Cressida îl cunoscuse în timpul stagiului ei. "E un pic mai în vârstă", remarcase ea.

"Prea bătrân pentru *tine*, sigur. Dar eu sunt pe cealaltă parte a treizeci. Hill este doar cu un an sau doi mai în vârstă decât fostul meu."

Cressida i-a mulțumit din cap doctorului Hill, apoi a luat o înghițitură din shooter-ul ei. El își înclină capul în semn de mulțumire, dar zâmbetul lui era cu totul diferit de cel pe care i-l dăduse Suzannei. Era bun. Nu doar bun. Perfect. S-ar putea să supraviețuiască acestei seri oribile până la urmă. Dacă traducătorul ar fi apărut, ar fi putut să se ducă în camera de hotel și să doarmă câteva ore înainte de zborul ei matinal.

Suzanne s-a ridicat. "Mă duc să vorbesc cu Patrick."

Cressida a râs. "Acum e *Patrick*?"

"Ei bine, dacă mă gândesc să fac sex cu el, nu ar mai trebui să mă gândesc la el ca la "Dr. Hill"."

Cressida a zâmbit și a alungat-o cu un semn din mână. "Du-te. Lovește-l pe cel mai important explorator oceanografic al lumii. Lasă-mă singură după ctoate prin câte am trecut."

"Dacă e supărat că l-ai pocnit pe Todd, aș putea să-l conving să nu-ți distrugă bursa."

"Ei bine, în acest caz, fă-i o felație și spune-i că eu ți-am sugerat asta."

Suzanne i-a făcut cu ochiul. "Lucrurile pe care le fac pentru prietenie." A traversat barul cu încrederea unei femei care obținea întotdeauna ceea ce voia, iar Cressida i-a admirat siguranța de sine.

Singură la masă, a aruncat o privire în jurul clubului de noapte zgomotos. Era o noapte frumoasă, înăbușitoare, într-un loc fierbinte, seducător. Era păcat că, în acest moment, era ultimul loc din lume în care ar fi vrut să fie.

Și-a scos telefonul mobil. Erau cu șapte ore înaintea Washingtonului,

ceea ce însemna că acolo era în jur de ora trei după-amiaza. A scris un mesaj rapid către prietena ei Trina, spunându-i că Todd se află în Turcia și întrebându-o dacă poate afla dacă a fost achitat.

În timp ce aștepta un răspuns, îi privea pe Suzanne și pe Dr. *Hill-Patrick* pe ringul de dans. Cu Suzanne stabilindu-și distracția pentru această seară, ar fi plecat bucuroasă, dar încă mai avea nevoie de traduceri.

"Unchiul meu a tras sfori pentru a mă scoate din SUA înainte de proces."

Cressida și-a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Todd de cealaltă parte a mesei. Și-a încovoiat din nou degetele într-un pumn. "Nu-mi pasă".

El a ridicat din umeri. "Sunt aici pentru că am afaceri neterminate. Cu tine."

A sărit în picioare și și-a pus ambii pumni pe masă. A enunțat fiecare cuvânt cu atenție. "*Nu* ai afaceri neterminate cu mine. Afacerea noastră s-a încheiat în ziua în care ai furat de la departament."

"Scuzați-mă, domnișoară Porter? Omul acesta vă deranjează?"

S-a întors pentru a-l vedea pe Hejan, traducătorul. Kurdul slăbănog stătea într-o poziție largă, amenințătoare. Todd era mai mare, dar cumva Hejan reușea să pară mai rău.

Ea a zâmbit, recunoscătoare că el sosise. Întârziase, dar sincronizarea lui fusese perfectă. Conversația ei cu Todd se terminase definitiv.

Todd a scos un răget furios și a trântit masa în șoldul ei. Lovită lateral, ea a căzut, aterizând puternic pe o parte pe podeaua murdară a clubului de noapte. Uimită de violența bruscă a lui Todd, a fost și mai șocată când s-a întors și a văzut că acesta îi ținea traducătorul de gât.

Ce naiba?

Todd a fost multe lucruri putrede, dar nu a fost niciodată violent. Când l-a lovit, ea a fost cea care a depășit acea limită. S-a ridicat brusc în picioare, ignorând durerea din șold, hotărâtă să intervină înainte ca Todd să-l rănească pe Hejan. Brațe puternice o prinseră din spate, oprind-o. "Dă-mi drumul!" Ea s-a zbatut împotriva persoanei care o ținea.

"Niciodată să nu te bagi în mijlocul unei lupte între câini", a spus bărbatul pe un ton scăzut care nu-i ascundea accentul american.

Totul s-a terminat într-o clipită. Într-un moment, mâinile lui Todd erau

înfășurate în jurul gâtului lui Hejan, iar în clipa următoare, Todd era împins spre intrare de Hejan, care îi ținea un cuțit la gât. Hejan l-a ejectat pe Todd din club, apoi s-a întors cu fața spre sala plină de spectatori înghețați. Vârful ascuțit a surprins lumina când Hejan a învelit lama cu o mișcare exersată, inconștientă. Suprafața lucioasă era curată și fără sânge.

Nu-i făcuse rău lui Todd, doar scăpase de el. Șocant, dar eficient.

Îi era greu să respire în timp ce observa cu câtă îndemânare și rapiditate mânuia Hejan lama vicioasă. Dacă ar fi intervenit, ar fi putut fi rănită grav sau, cel puțin, ar fi dat peste cap sincronizarea perfectă a lui Hejan.

Brațele care o țineau dispăruseră, iar ea s-a răsucit cu fața la bărbatul care o oprise, dar nu era nimeni în spatele ei. A scanat fețele mai multor bărbați care stăteau singuri sau în grupuri, întrebându-se care dintre ei o oprise, dar nimeni nu i-a întâlnit privirea. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Hejan în timp ce traversa salonul până lângă ea.

Aproape că se întreba dacă nu cumva își imaginase totul - strânsoarea, cuțitul. Era o nebunie. "Îmi pare rău", i-a spus ea lui Hejan, știind cât de nepotrivite erau cuvintele.

Tânărul Kurd a ridicat din umeri ca și cum nu ar fi fost mare lucru. Ceilalți clienți s-au întors la petrecerea lor. Lumea se învârtea din nou.

Nu știa ce altceva să spună. A întins mâna spre masă și a împins-o înapoi pentru a se alinia cu celelalte care înconjurau ringul de dans. Hejan s-a lăsat pe scaunul lăsat liber de Suzanne în același timp în care Cressida și-a reluat locul.

"M-aș oferi să-ți cumpăr ceva de băut", a spus ea, "dar ești musulman".

El a zâmbit. "Vreau un gazoz." I-a făcut semn chelneriței și a comandat sifonul local. Sarcina îndeplinită, privirea lui a alunecat în jos pe partea Cressidei. "Ești bine?" a întrebat el cu o voce joasă, răgușită, pe care ea abia o putea auzi sub muzica puternică. Todd îl rânise.

"Sunt bine", a mințit ea, chiar dacă șoldul o dureau.

A băgat mâna într-un rucsac subțire pe care îl purta la piept, a scos un plic și i l-a înmănat. "Un rezumat al traducerii mele și un recorder digital pe care am înregistrat traducerile hărții în kurdă, turcă, arabă și farsi, astfel încât să puteți auzi pronunția. Fiecare limbă se află într-un director de fișiere separat, astfel încât să puteți reda cu ușurință toponimele pentru localnici atunci când

nu vă înțeleg."

"Nu m-am gândit niciodată să folosesc un astfel de înregistrator digital. Înțeleg cum va fi de ajutor. Mulțumesc." Era genial, de fapt, dar se temea cât o va costa. "Trebuie să-ți rămân datoare pentru recorder. Nu sunt ieftine."

El i-a făcut semn să plece. "Universitatea l-a furnizat. Trebuie să îl returnezi când te întorci săptămâna viitoare, sau îți vor trimite factura."

Ea a lăsat un mic oftat de ușurare. L-ar fi returnat la prima oră pentru că gratuit era singurul preț pe care și-l putea permite. "Perfect."

Apoi, a strecurat o carte mică pe masă. "Numărul de telefon al fratelui meu."

Puse cartea deoparte, recunoscătoare pentru ea. Fratele lui Hejan, Berzan, fusese de acord să îi fie ghid și translator pentru o săptămână. Un ghid era vital pentru această călătorie, deoarece sud-estul Turciei - care se învecina cu Iranul, Irakul și Siria și era mult mai conservator decât partea de vest a țării - putea fi considerat nesigur pentru aproape orice american, mai ales acum, cu luptele continue cu ISIS de-a lungul secțiunilor de la granița siriană. Aadaugă la aceasta faptul că nu vorbea kurdă, turcă sau arabă, că era o femeie care călătorea singură și călătoria ei era riscantă în cel mai bun caz.

Își petrecuse mai bine de șase luni plănuiind această excursie - din fericire mai ieftină pentru că se afla deja în țară pentru săpăturile subacvatice - și nu avusese de ales decât să facă călătoria singură. La un moment dat, plănuiise să-i ceară lui Todd să i se alăture, dar nava aceea se prăbușise, arsese și se scufundase. Desigur, odată ce aflase că el era un hoț cu legături iordaniene dubioase, a trebuit să se întrebe dacă nu cumva ar fi avut motive ascunse să fie interesat de studierea vechilor rute comerciale ilicite din teritoriul kurd.

Lui Ian nu-i venea să creadă. Femeia cu lovitura de dreapta nemiloasă era următoarea verigă din celula lui Hejan. Era gata să creadă că Hejan intervenise doar pentru că ea avea nevoie de ajutor, dar apoi Hejan îi înmână

un plic cu un semn pe colț. Semnalul că plicul conținea microcipul.

Hejan nu-i spusese lui Ian că curierul ar fi involuntar, ceea ce însemna că această femeie putea fi un adevărat conspirator care acceptase cu bună știință sarcina de a livra microcipul liderului unui grup terorist kurd. Îl enerva faptul că o considerase atrăgătoare când era posibil ca ea să fie o trădătoare.

"Ești sigur că e americană?" a întrebat Zack prin cască.

"Accentul ei este american."

"Asta poate fi falsificat."

Ian a studiat-o din nou. Turcia avea o gamă largă de grupuri etnice cu un set la fel de divers de attribute fizice. Părul negru și bronzul intens al femeii puteau trece cu ușurință drept din Orientul Mijlociu. Semăna foarte mult cu actrița Natalie Portman, care, dacă își amintea bine, era israeliană. Dar felul în care femeia se mișca, felul în care vorbea, chiar și felul în care lovea... Manierele ei erau toate americane. "Nu sub un astfel de stres. Nu se prefăcea; voia să oprească lupta. În niciun caz nu ar fi putut ascunde un accent."

La șase metri distanță, frumoasa trădătoare a băgat plicul în poșetă. Pachetul ieșea din mica geantă, ușor de luat într-o trecere rapidă.

Ian a vorbit încet în paharul său. "Nu reușesc să înțeleg. E atât de... flagrant."

"Fă-i poză ca să poată fi verificată în baza de date a asociațiilor cunoscute."

Ian își dădu ochii peste cap. Făcea asta de mult mai mult timp decât Zack și nu avea nevoie să i se spună care e treaba lui. *Bobocii*. "Am trimis-o deja."

Hejan și femeia au mai stat de vorbă câteva minute, apoi ea a căscat și s-a uitat la ceas. Hejan a dat din cap și s-a ridicat. I-a atras atenția prietenei sale blonde și i-a făcut cu mâna.

Blonda zâmbi și își îndreptă atenția spre americanul cu care se împrietenise. Era ciudat că blonda nu o verificase pe brunetă după luptă.

Bruneta purta o rochie scurtă, albastru miezul nopții, cu un top mulat, tăiat suficient de jos pentru a dezvălui decolteul impresionant. Și-a aruncat poșeta pe umăr în momentul în care un bărbat a trecut pe lângă ea și s-a ciocnit de ea. Geanta a alunecat și a căzut pe podea.

Ea s-a aplecat să o recupereze cu reflexe care arătau că nu băuse prea

mult. În timp ce ea se apleca, Hejan a avut o priveliște excelentă a fundului ei, în timp ce Ian a avut o privire direct în partea de jos a bluzei ei. Și-a corectat evaluarea inițială a decolteului ei de la impresionant la de-a dreptul spectaculos, dar o privire rapidă la Hejan i-a arătat că privirea bărbatului era fixată pe poșeta căzută, nu pe afișarea flagrantă.

Da. Hejan îi transmisese cu siguranță cipul, iar acum era îngrijorat.

Și-a aruncat cureaua lungă a poșetei pe umărul opus, astfel încât să îi treacă peste piept și să nu fie ușor de desprins din nou, apoi și-a strâns părul lung de pe gât și l-a răsucit într-un nod care, cumva, a reușit să rămână în picioare fără a fi prins.

Cu părul ridicat, pomeții ei înalți au devenit mai proeminenți. A trecut de la a fi pur și simplu frumoasă la... ei bine, ceva mai mult. Irelevant și involuntar, s-a întrebat despre culoarea ochilor ei.

Concentrează-te, la naiba. Microcipul este acum în joc.

Hejan și femeia s-au îndreptat spre ieșire, dar nu spre cea principală, care dădea pe strada aglomerată din Antalya. Nu, au trecut prin intrarea hotelului. Femeia avea o cameră de hotel?

Rahat.

"Ia-i băutura și vezi dacă poți obține o amprentă", l-a instruit Ian pe Zack. "Eu o urmez și îi iau numărul camerei."

Avea un microcip care conținea informații căutate de cel puțin trei țări și două rețele teroriste. Ian nu o putea pierde. Dacă reușea să îl transmită mai departe, atunci o organizație teroristă ar fi avut acces la fondurile de care avea nevoie pentru a planifica și a pune în aplicare o lovitură majoră. Ordinele lui Ian erau clare: să urmărească cipul, dar dacă exista vreo șansă să o piardă, să elimine purtătorul prin orice mijloace necesare pentru a împiedica datele să ajungă la liderul grupului.

Scopul său principal era interceptarea cipului, identificarea liderului grupului fiind secundară.

Hejan juca un joc periculos, iar femeia, inconștientă sau nu, era implicată până în pânzele ochilor ei frumoși de o culoare necunoscută.

Capitolul 2

Cressida îl conduse pe Hejan pe lângă scările elegante din centrul holului hotelului până la coridorul ei de la parter. Nu plănuise să îl ducă în camera ei, dar era greu să audă în clubul de noapte din cauza muzicii puternice și trebuia să revadă înregistrările și harta cu el, pentru a se asigura că înțelege atât traducerea, cât și cum să folosească frazele pe care i le înregistrase.

În camera ei de hotel, Hejan a devenit nervos. Foarte nervos. Când ea la întrebat ce s-a întâmplat, el a ridicat din umeri. "Când ești în est, mai ales lângă graniță, nu intra niciodată într-un dormitor cu un bărbat. Vei avea probleme."

Ceva în felul în care vorbea i-a dat fiori pe șira spinării.

El trebuie să fi văzut teama din ochii ei, pentru că s-a oprit și a înclinat capul, privind-o cu o directețe neobișnuită. În cele câteva ocazii în care se întâlniseră în ultimele două săptămâni, nu o privise aproape niciodată în ochi. Și-a scos un pandantiv de la gât și i l-a pus pe cap. "Asta te va proteja. Poartă-l mereu. Promite-mi că nu-l vei da jos."

Cressida a ridicat colierul, încă cald de pe pielea lui Hejan. Simbolul era un ochi rău turcesc, asemănător cu cele pe care le văzuse în fiecare magazin turistic și piață în aer liber, dar mai frumos, mai elaborat. Nu doar sticlă albastră și albă, ci și filigran de metal care ținea sticla lustruită, modelată. "E frumos." A început să scoată colierul. Era diferit și evident special. "Hejan, nu pot..."

El a oprit-o înainte ca ea să ajungă cu lanțul deasupra urechilor. "Nu. Ai nevoie de el. Te va proteja. Dar ține-l ascuns. Lângă inima ta. Arată-i-l doar fratelui meu."

Ea a ezitat.

"Voi fi insultat dacă vei refuza", a adăugat el.

Altfel spus, nu prea avea de ales. Era îngrijorată de această călătorie; un talisman norocos ar putea fi singurul lucru care i-ar putea liniști mintea. Se întoarse de la el și își vârî pandantivul între sâni. Cu lanțul lung, i se sprijinea pe stern, ascuns chiar și de croiala joasă a rochiei de cocktail.

L-a condus la canapea și a scos înregistratorul digital din plic. Au petrecut următoarele treizeci de minute trecând în revistă înregistrările și

organizarea fișierelor digitale, asigurându-se că ea știa cum să folosească înregistratorul și că putea găsi limbajul potrivit atunci când avea nevoie de el.

Sarcina îndeplinită, ea își frecă ochii obosiți în timp ce Hejan își împăturise copia hărții pe care o tradusese. Noaptea târzie o prinsese din urmă și nu reușea să-și înăbușe un căscat larg.

Hejan s-a ridicat. "Îmi pare rău că am întârziat, iar acum te țin trează și mai târziu, când ai un zbor devreme."

"E în regulă. Îți sunt atât de recunoscătoare pentru ajutorul tău și pentru că ai aranjat ca fratele tău să-mi fie ghid."

Hejan se încruntă. "Am uitat să îți spun - a fost o problemă cu programul de lucru al lui Berzan. Încearcă să faci schimb de ture ca să te poată duce mâine seară spre sud, spre Cizre, așa cum era planificat, dar dacă nu reușește, nu vei putea pleca până marți dimineață."

A încercat să își ascundă dezamăgirea. Va trebui să se obișnuiască cu situația. Avea nevoie de un ghid, iar Berzan era disponibil și ieftin, chiar dacă trebuia să aștepte o zi. "Unde lucrează?"

"Pe feribotul Lake Van..."

S-a auzit o bătaie puternică în ușă. "Cress, deschide! Trebuie să vorbesc cu tine."

Rahat. Todd îi găsisese camera de hotel. Putea această noapte să devină și mai urâtă și mai complicată?

Era pe punctul de a-i spune că va chema paza dacă nu pleacă, dar Hejan i-a pus o palmă peste gură, șocând-o cu reacția lui fizică rapidă. A tras-o înapoi, departe de ușă. "Nu. Dacă îl lași să știe că ești aici, nu vei face decât să-ți sporești necazurile - și pe ale mele."

L-a studiat pe Hejan. El părea îngrijorat. Foarte îngrijorat. Dar apoi, el scosese un cuțit la Todd doar ... ce, patruzeci și cinci de minute în urmă? Îi era teamă că Todd se întorsese cu poliția?

Habar nu avea cum funcționa poliția turcă. Doar pentru că nimănui din clubul de noapte nu părea să-i pese nu însemna că nu era mare lucru. La naiba, în SUA, era destul de sigură că bodyguardii l-ar fi reținut pe Hejan până la sosirea poliției.

"Ar trebui să pleci", șopti Cressida, arătând din cap spre ușa glisantă din

sticlă care dădea spre terasa de lângă piscină. Hotelul fusese o cheltuială extravagantă, singura cameră din Antalya disponibilă în ultimul moment, când zborul ei fusese schimbat la șase dimineața. Asta o obligase să ia o cameră în oraș pentru că taxiul pe apă de pe insulă nu circula suficient de devreme pentru a ajunge la timp la aeroport. Acum se bucura că resortul îi oferise o cameră cu acces la piscină.

"Nu pot pleca, nu cu omul acela la ușă", a spus Hejan. "E periculos."

"Todd nu este..."

Hejan doar și-a atins gâtul și a privit-o ținută, amintindu-i că Todd împinsese o masă în partea ei.

Da, ea nu prea știa de ce era capabil Todd. Greu de crezut că trăise cu el luni de zile și chiar se crezuse îndrăgostită de el.

"Du-te. Ieși prin spate", a spus Hejan. "Du-te la aeroport."

Ea a scuturat din cap. "Ar trebui să sun la poliție."

"Dacă o faci, s-ar putea să dorească să te rețină pe tine și pe mine pentru interogatoriu. Vei pierde zborul."

Rahat. Hejan avea dreptate. Ea nu-și putea permite să reprogrameze, iar Todd, dintre toți oamenii, știa asta. El știa că ea își cheltuise economiile ei pentru această călătorie și ceea ce însemna pentru disertația ei.

Hejan a luat înregistratorul digital de pe măsuta de cafea și i l-a îndesat în mâini. "Du-te. Acum. La aeroport."

Își frecă ochii când Todd bătu din nou în ușă. Hejan avea dreptate. Uită de camera de hotel scumpă cu patul în care nici măcar nu dormise. Dacă pleca acum, îl putea evita pe Todd și toate problemele pe care i le putea aduce. Oricum, trebuia să plece la aeroport în câteva ore. Nu era ca și cum avea de gând să doarmă mult. Și cu Todd la ușă, ea ar obține zero somn.

A pășit tăcută în baie și și-a luat geanta cu articole de toaletă. Înapoi în camera principală, a înghesuit-o în valiza ei. Și-a băgat geanta de seară și înregistratorul digital în geanta mai mare. Nu se deranjase să despacheteze nimic altceva. Se uită în jos la rochia de cocktail mulată. Nu era chiar ceva ce ar fi putut purta în estul Turciei fără să aibă probleme, dar avea la dispoziție câteva ore pentru a se schimba la aeroport.

La ușa glisantă din sticlă, ea a tras de încuietoarea secundară, un cui

metalic în cadru, dar era blocată. Hejan a împins ușa, eliminând presiunea de pe cuier, și l-a scos din gaură. Ușa s-a deschis fără un scârțâit revelator. Un zid mic de cărămidă cu o poartă despărțea terasa ei privată de zona piscinei.

Hejan a descuiat poarta și a ținut-o deschisă pentru ea, dar nu a urmat-o. Ea s-a uitat la el întrebătoare.

"Mă voi ocupa eu de omul de la ușă."

Ea se încruntă. Hejan nici măcar nu știa cine era Todd, darămite de ce o atacase. Se gândi la rapiditatea cu care Hejan scosese cuțitul și nu-și putu reprima micul fior care o străbătu.

"Nu", a spus ea. "Să mergem."

Hejan a clătinat din cap. "Pleacă, Cressida. Acum. Nu vrei să fii aici."

Ochii i s-au aplatizat, iar tonul vocii prietenos a dispărut. Își imaginase ea asta? Îl angajase pe Hejan ca translator prin intermediul universității locale afiliate cu săpăturile. Fusesse o întâmplare că era din Van și că avea un frate care putea să traducă pentru ea când sosea. Dar ea nu-l cunoștea. Era oare un simplu fermier mutat în marele oraș, așa cum pretindea el?

Avea vreo importanță când un fost iubit violent bătea la ușă? Trebuia să scape. Se va înregistra pentru zborul ei și va aștepta în spatele pazei, unde Todd nu putea ajunge la ea.

Ian s-a ascuns mai în spate, în umbra zonei piscinei, în timp ce femeia făcea o pauză pentru a vorbi cu Hejan. Apoi, cu valiza într-o mână și poșeta pe umăr, a traversat zona piscinei în ceea ce părea a fi ritmul maxim permis de rochia de cocktail strâmtă și tocurile joase.

I-a șoptit lui Zack, "Și-a luat valiza și se îndreaptă spre voi. Singură."

"Unde este Hejan?"

"El a rămas în camera ei." Ian s-a furișat de-a lungul perimetrului piscinei, urmărind-o la distanță. S-a lipit de un perete jos în timp ce ea făcea o pauză pentru a-și recupera cardul de acces pentru a intra în hotel din zona

piscinei. La această oră din noapte, ușa din spate era accesibilă doar oaspeților hotelului. Din nefericire, Ian nu reușise să pună mâna pe o cheie și ar fi trebuit să o ocolească.

"O văd", a spus Zack la o clipă după ce femeia a intrat în hotel.

Ian a sărit gardul și a intrat în clădire prin clubul de noapte. A ocolit ringul de dans aglomerat și s-a îndreptat spre holul hotelului.

"Tocmai a ieșit pe aleea din față."

Bun. Asta însemna că Ian avea cale liberă să intre în hol fără să fie reperat.

Ian a intrat în holul opulent, luminat puternic. Prin ușa de sticlă, a zărit-o pe femeie în timp ce își ducea geanta cu roțile până în fața aleii largi, circulare.

"Vrei să o urmăresc de aici?" a întrebat Zack.

Ian a ezitat. I-ar putea lua ceva timp să facă rost de un taxi. "Așteaptă cu ea. Trebuie să vorbesc cu Hejan."

"Recepționat."

S-a întors să meargă în camera femeii, dar s-a oprit la jumătatea pașilor când Zack a spus: "Vorbește cu portarul." O clipă mai târziu a adăugat: "I-a strecurat niște bani. El dă din cap și face cu mâna către una dintre mașinile care așteaptă."

Rahat. Să mă duc după ea sau după Hejan?

"Mașina se oprește. Ce ar trebui să fac?"

Nu avea de ales. "Urmeaz-o. Nu o pierde."

"Nu o voi pierde."

Ian s-a avântat pe holul interior lung, apoi s-a oprit la intersecția cu aripa în care se afla camera femeii. O privire rapidă a dezvăluit un coridor gol și liniștit. A pășit tăcut pe covoarele turcești scumpe și s-a oprit brusc când a ajuns la camera ei.

Nenorocitul. Ușa era întredeschisă. Un picior ieșea prin deschizătură. "Zack. Avem o problemă. Sub nicio formă să nu pierzi din vedere femeia."

"Ce s-a întâmplat?"

Ian și-a tras Sig-ul și a împins ușa. Un bărbat zăcea chiar în fața ușii, într-o baltă de sânge, cu ochii sticloși ațintiți fără să vadă tavanul.

Capitolul 3

"Numele ei este Cressida Porter. Se află în Turcia cu o viză de student", a spus șeful lui Ian, Stan Mott, când Ian l-a sunat după mai puțin de o oră.

"Unde este acum?"

"S-a dus direct la aeroport", a spus Stan.

"Zboară spre Van?"

"Da. L-am rezervat pe Zack pentru același zbor."

"Asta e operațiunea mea, Stan." Ian înăbuși un blestem. Fusese necesar ca Zack să o urmeze pe femeie în timp ce el rămăsese în spate, fotografiind și cercetând cadavrul lui Hejan Duhoki, dar Zack era de rezervă în asta. Hejan fusese atuul lui Ian; în niciun caz Zack nu ar fi preluat conducerea.

"Trebuie să informăm poliția din Antalya despre Duhoki", a spus Stan.

"Nu până nu decolează avionul ei", a spus Ian. "Chiar dacă Hejan era în viață când a plecat, știi că o vor reține. Nu vom ajunge niciodată la următoarea verigă din celulă dacă ea nu se duce la Van." A făcut o pauză. "Fă-mi rost de un loc în avionul ei. Locul de lângă al ei, ca să fiu mai exact."

"Știi că nu pot face asta. Te-a văzut la club."

"Nu m-a văzut."

"Zack a spus că ai ținut-o pe loc, în timpul luptei. Nu avea cum să nu te observe după asta."

Ian l-a blestemat în tăcere pe Zack. Șobolanul. "Era concentrată pe luptă. M-am retras înainte să se gândească să se uite." A suspinat și și-a frecat bărbia. Barba trebuia să dispară, ceea ce era păcat. Barba foarte lungă îl ajuta să se integreze în lumea musulmană și era un scut împotriva oamenilor care îl observau. Supraveghetorii îi spusese că fața lui era prea izbitoare pentru operațiuni sub acoperire și că nu ar fi trecut niciodată neobservat, ceea ce era o prostie. Aspectul său nu avea nimic special în lumea musulmană. Dar totuși, pentru a ocoli această obiecție, își lăsase barbă și o găsisese utilă. "Mă voi bărbieri și îmi voi pune ochelari. Chiar dacă mă va vedea, nu mă va recunoaște fără barbă."

"Zack este gata de plecare."

"Ca rezervă. Abilitățile lingvistice ale lui Zack sunt slabe, iar el miroase a începător."

"Zack este în țară de luni de zile și a trecut cu brio fiecare simulare la care l-a supus Compania." Stan a suspinat. "Dar ai dreptate în legătură cu turca lui. Ești *sigur* că are microcipul?"

"Hejan i-a dat un plic marcat în colț, exact cum a promis. Amândoi știm că cel care l-a ucis pe Hejan vroia probabil microcipul. Acum vor fi după ea."

"Ar trebui să lăsăm poliția turcă să o prindă la aeroport."

"S-ar putea să o prindem pe ea și cipul, dar Hejan a fost ferm convins că curierul ne va conduce la următoarea verigă din lanț, care ne va duce la lider. Putem distruge întreaga rețea cu această operațiune."

"Ian, faci asta de prea mult timp ca să crezi basmul ăsta. Este *întotdeauna* următorul pe lanț."

Ian a respirat adânc. Nu putea să spună în cuvinte cum știa că nu era o pistă falsă. Pur și simplu știa. Din momentul în care l-a intervievat pe Hejan, a știut că *acesta* era informatorul, omul care va dezvălui totul. Hejan a fost o adevărată afacere. Tot ce a spus a fost: "Asta este, Stan. Ea e cheia, iar cu Hejan mort, e singura pistă pe care o avem."

Stan a pocnit din limbă. "Vorbești despre folosirea unui civil ca momeală."

"Sunt șanse mari ca ea să fie implicată. Și nu noi suntem cei care au pus-o la risc. Hejan a făcut acest lucru atunci când i-a dat microcipul, iar ea a acceptat acest risc atunci când l-a luat de la el. Într-un loc public. În fața a o sută de oameni. Dă-mi un loc lângă ea în avion. Asta îmi va da două ore să decid de partea cui este și să acționez în consecință."

Stan a suspinat. "O să văd ce pot face."

În timp ce Stan trăgea sforile, Ian a parcurs o lungă și complicată rută de detectare a supravegherii până la hotelul său, pentru a se putea bărbieri și pregăti pentru rolul său. Transformat, el a luat apoi un alt SDR, conducând în jurul Antalyei, aparent fără țintă. Rolul său în misiune ar fi trebuit să fie anulat dacă ar fi existat vreun semn că era urmărit.

Din fericire, după o oră și jumătate, nu observase niciun urmăritor. Era liber să se îndrepte spre aeroport. A oprit în parcare aeroportului și l-a sunat

pe ofițerul de informații care adunase informații despre Cressida Porter.

"Ce poți să-mi spui?" a întrebat Ian.

"Lucrează aici la o săpătură arheologică subacvatică finanțată în parte de Universitatea Akdeniz din Antalya, de programul ei de absolvire de la Universitatea de Stat Florida și de Institutul de Explorare MacLeod-Hill. Unul dintre băieții noștri a mers pe insula unde locuiește echipa pentru săpăturile subacvatice. Cei mai mulți erau plecați pentru o noapte în oraș, la fel ca Porter, dar profesorul care conduce săpăturile era acolo. El este consilierul lui Porter la FSU."

"Numele?" a întrebat Ian.

"Dr. Steven Brenner. Unul dintre acei academicieni care insistă să i se spună 'doctor' - un adevărat încrezut, după spusele omului nostru. Nu a fost prea încântat să fie trezit devreme și interogată, dar era nerăbdător să dea informații despre Porter. Nu este studenta lui preferată".

"De ce?"

"Acum câteva luni, un alt student absolvent, Todros Ganem - pe numele său Todd - a furat noul echipament Lidar de ultimă generație al universității. Vorbim de câteva sute de mii de dolari, inclusiv drone pentru supraveghere aeriană. Echipamentul a fost recuperat din casa sa, pe care Ganem o împărțea cu prietena sa, Porter. El a fost arestat și a implicat-o pe Porter în furt, spunând că aceasta avea nevoie de drone Lidar pentru cercetarea sa de disertație. Poliția din Tallahassee a arestat-o, iar ea risca o pedeapsă serioasă, dar - și aici devine interesant - nimeni altul decât procurorul general al SUA, Curt Dominick, a ordonat FBI-ului să investigheze, invocând probleme de contrainformații. În mod cert, FBI a găsit dovezi că Ganem trimisese sondaje asociațiilor din Iordania înainte de furt. Nu se știe dacă intenționa să folosească dronele pentru a cartografia locații sensibile de pe teritoriul SUA sau dacă dorea doar să le vândă pentru a-și finanța propriile cercetări. Motivațiile politice nu au fost excluse. Nu a existat nicio legătură cu cercetările lui Porter, iar FBI nu a găsit nicio dovadă în afară de cuvântul lui Ganem că a fost implicată - el a oferit-o în speranța de a primi o sentință redusă. Toate acuzațiile împotriva ei au fost retrase. Universitatea a fost obligată să o repună în funcție."

"Dar Dr. Brenner nu crede că este nevinovată?"

"Nu. El crede că ea i-a cerut lui Ganem să fure pentru ea și, când a fost prins, l-a lăsat pe el să ia vina asupra lui."

"Care-i treaba cu Ganem?"

"Părinții lui au emigrat în SUA din Iordania cu un an înainte să se nască el. El are un unchi în Iordania care este militar de rang înalt. Unchiul a făcut mai multe declarații antiamericane incendiare. Este posibil ca unchiul sau acoliții săi să fi dorit Lidar și dronele pentru recunoașterea aeriană a frontierei dintre Iordania și Siria."

"Unde este Ganem acum?"

"De asemenea, interesant - nimeni nu știe. A dispărut acum cinci sau șase săptămâni. Anchetatorii cred că este în Iordania cu unchiul său."

Ian s-a încruntat. "A lovit un tip în bar noaptea trecută. E vreo șansă să fi fost Ganem?"

"Posibil. Încercăm să o localizăm pe blonda - Suzanne Davis - pentru a confirma identitatea bărbatului."

"De ce se duce Porter la Van?"

"O călătorie de cercetare pentru a aduna date pentru o propunere de grant. Vrea să convingă institutul privat de explorare - cel care finanțează parțial excavarea epavei - să finanțeze un studiu Lidar în sud-estul Turciei pentru a căuta situri arheologice. Ea are nevoie de finanțare externă deoarece FSU nu o lasă să folosească echipamentul Lidar după ce s-a întâmplat cu Ganem. Potrivit Dr. Brenner, ea a reluat planificarea acestei călătorii în momentul în care a fost reintegrată la universitate."

Ian a bătut în volan. La un anumit nivel, totul despre Cressida Porter se potrivea - ar fi putut fi o studentă nevinovată și curată, cu gusturi proaste în materie de bărbați - dar dacă punea microcipul în ecuație, nimic nu se mai potrivea.

"Ar trebui să știți", a adăugat ofițerul de informații, "Dr. Brenner crede că cercetările ei o vor duce mai aproape de graniță."

"Care frontieră?"

"Sud-estul Turciei."

Ian a făcut o pauză. "Te referi la Iran, Irak și Siria?"

"Da."

"Sfinte Sisoe", a spus Ian.

"Da, așa am crezut și eu."

Ian trebuia să recunoască că era o idee strălucită să folosească o femeie - și chiar o americană - drept curier. Dacă ar fi reușit să scoată în evidență aspectul academic, ar fi folosit el însuși acoperirea de arheolog cu ani în urmă. La naiba, misiunile secrete de recunoaștere cu arheologi au precedat probabil cercetarea Peninsulei Sinai de către T. E. Lawrence pentru serviciile secrete militare britanice, cu un secol în urmă, când se presupune că omul căuta dovezi ale Exodului.

"Care este trecutul ei religios?" a întrebat Ian. "Avem de-a face cu un zelot?"

"Cunoaștem doar partea mamei ei, care este amestec de creștin și evreu. Nu se știe dacă practică vreuna dintre ele, așa că este puțin probabil să fie o extremistă cu un plan. Ceea ce lasă prostia ca singurul alt motiv pentru care ar merge singură în regiune."

"Îmi vine în minte și cuvântul nebun. Și este prea devreme să excludem extremismul, oricât de improbabil ar fi. Continuă să sapi. Trimite-mi ce găsești pe e-mail." Apel terminat, Ian l-a sunat apoi pe Stan. "Ce se aude despre zborul meu?"

"În momentul în care compania aeriană a fost de acord să coopereze, pasagerii erau deja îmbarcați, iar locul de lângă al ei fusese alocat. A trebuit să mai tragem de sfori pentru a bloca zborul și a rearanja locurile."

"M-ai pus pe locul de lângă ea?"

"Yeah. Au schimbat avioanele, forțând o împărțire a locurilor. Trebuie să-ți amintesc cât de mult ne va costa asta? Și nu mă refer la bani, mă refer la favoruri. Le-am ars pe toate cu asta. "

"O să merite, Stan."

Stan a suspinat. "Biletul tău te așteaptă la ghișeul VIP. Grăbește-ți fundul, noul avion va începe îmbarcarea în curând. Nu putem reține zborul și nu mai avem nicio favoare. Aceasta este o operațiune sub acoperire, Ian. Ești pe cont propriu după ce te îmbarci în avion."

"Știu."

Capitolul 4

Frustrarea Cressidei a fiert când au anunțat că toată lumea trebuie să coboare din avionul în care tocmai se îmbarcase. Era obosită și irascibilă și se temea că zborul va fi anulat. Și-a luat valiza grea din compartimentul de deasupra capului și s-a târât pe culoarul îngust împreună cu ceilalți pasageri.

Nimic din această călătorie nu mergea bine. Era blestemată. Universul voia să o prindă.

Nu mai fi un copil narcisist. Întârzierea zborului nu are nimic de-a face cu mine.

În terminal, ea s-a îndreptat către standul de cafea de lângă poartă. S-ar simți umană cu mai multă cofeină în organism.

Cu cafeaua în mână, s-a așezat pe un scaun. Extenuarea cântărea asupra ei ca un echipament complet de scufundare. O dată adormise sub apă. Soarele fierbinte al Floridei se abătuse asupra apei puțin adânci a Golfului Mexic, cald ca o cadă de baie, iar oboseala amestecată cu căldura o făcuse să închidă ochii, doar ca să se odihnească pentru o clipă...

A tresărit, realizând că făcuse același lucru și aici. Și-a frecat fața și a aruncat o privire în jur, încercând să determine dacă fusese afară mai mult de câteva secunde. Ochii i-au întâlnit pe cei ai unui bărbat care stătea la două rânduri de ea.

Ea a întors privirea, inconfortabilă că a întâlnit privirea unui străin, chiar dacă corpul ei s-a înroșit într-un răspuns incontolabil la... *perfectiunea* lui pură. Cum putea o simplă privire să provoace o reacție fizică?

Omul de știință din ea dorea să studieze evoluția motivului pentru care aceiași formă a ochilor, acoperită de sprâncene groase și întunecate, combinată cu acei pomeți ascuțiți și acel maxilar ferm, cu o bărbie pătrată și cu gropițe, era o combinație masculină atât de atrăgătoare. De ce dispunerea particulară a trăsăturilor lui era atât de armonioasă? De ce îi făcea mai multă plăcere să se uite la el decât, să zicem, la bărbatul care stătea la stânga lui? Nasul acelui bărbat era un pic mai lat, cu obraji care purtau urmele unei bătălii pierdute cu acnea în adolescență. Bărbatul cu cicatrici de acnee nu era neatractiv. Fața lui

avea un anumit farmec, dar nu avea simetria, perfecțiunea vecinului său. Se îndoia că inima ei va zvâcni după o întâlnire întâmplătoare a privirilor cu el. Ceea ce era ridicol, de fapt.

Nu știa nimic despre niciunul dintre bărbați.

Numele ei a răsunat în difuzoare, scoțându-i creierul obosit din meditațiile asupra frumuseții masculine și din privirile pe furiș la Adonis din zona de îmbarcare. Își luă geanta și se îndreptă spre ghișeu, unde agentul îi dădu un nou loc și un nou bilet de îmbarcare.

S-a întors la locul ei și a fost dezamăgită să vadă că tipul cu chipul perfect dispăruse. Ca să se ocupe, și-a scos telefonul mobil. Îl închisese cu câteva ore în urmă pentru a-l evita pe Todd și acum era tentată să-l pornească din nou pentru a verifica mesajele, sperând să primească vești de la Berzan. Voia să știe dacă își schimbase turele ca să poată pleca spre Cizre în seara asta. Așteptându-se să plece imediat, nu rezervase un hotel în Van și acum era nervoasă să ajungă într-un oraș străin îndepărtat fără rezervări. Nu era Anthony Bourdain.

Îmbarcarea a început din nou, luând decizia pentru ea. Și-a băgat telefonul înapoi în poșetă, apoi s-a aliniat cu ceilalți pasageri.

În interiorul avionului, ea a observat că erau două locuri pe o parte a culoarului central și trei pe cealaltă, o configurație diferită față de primul avion. Asta trebuia să încurce serios repartizarea locurilor și explica întârzierea prelungită. Cressidei îi fusese repartizat un loc pe partea cu două locuri, dar pe locul ei stătea un bărbat. Și nu orice bărbat. Era Adonis.

Panica o cuprinse. Dacă agentul de bilete o dăduse în bară și ea fusese eliminată din zbor din greșală? Cum ar fi putut să rezolve asta, dacă nu vorbea limba?

"Scuzați-mă, trebuie să fie o greșală..."

Bărbatul i-a întâlnit privirea și a afișat un zâmbet cald. "Greșeala mea", a spus el într-o engleză americană clară, "prefer culoarul - vă deranjează să faceți schimb?"

Era prea ușurată ca să obiecteze. "Nicio problemă."

El s-a ridicat și a pășit pe culoar pentru ca ea să poată ajunge la locul de la fereastră. "Mulțumesc. Pot să te ajut cu bagajul?"

Culoarul îngust și pasagerii care așteptau în spatele ei au făcut-o să fie practic lipită de el. I-ar fi fost greu să-și ridice bagajul de mână greu cu roțile deasupra capului fără să-l lovească cu el. "Mulțumesc", a spus ea, apoi a trecut pe lângă el în rând, lăsându-i geanta pentru a o ridica.

Era îmbrăcat ca un bărbat care călătorește în interes de serviciu - pantaloni negri și o cămașă lejeră cu nasturi care se întindea strânsă pe bicepșii groși când îi ridică valiza deasupra capului. Ea nu s-a putut abține să nu se oprească pentru a admira spectacolul.

El a aruncat o privire în jos și i-a atras atenția când a poziționat geanta. Zâmbetul lui i-a spus că a observat privirea ei apreciativă. Ea s-a înroșit și s-a așezat pe scaunul de la fereastră.

Nu. Bărbați. Ea avusese în mod clar gusturi de rahat în acest domeniu, așa că faptul că ea a crezut că el arată bine trebuia să însemne că era un hoț sau un mincinos sau că avea legături cu activiștii antiamericani din Iordania.

Sau, dacă era binecuvântată de două ori, toate trei.

Adonis s-a lăsat pe scaunul de pe culoar, cu zâmbetul complice bine fixat. Privirea lui a aterizat pe mâna stângă a ei. Ea nu s-a putut abține și s-a uitat și la mâna lui stângă. Fără inel.

Nu că i-ar fi păsat, pentru că nu era interesată. Nu conta cât de atrăgător era, cu acei ochi gri deschis evidențiați în spatele ochelarilor dreptunghiulari fără ramă, sau cu liniile slabe care îi încrețeau pielea lângă ochi și gură, spunându-i că nu era un tânăr absolvent de facultate, ci un bărbat.

Era atât de *sătulă* de absolvenți. El i-a oferit mâna. "John Baker."

"Cr-rista." S-a poticnit, folosindu-și un nume fals din impuls. Le promisese prietenilor ei că va fi atentă, iar a da numele ei real unui străin *nu* era un comportament sigur. "Crista Portman."

Bărbatul a dat din cap. "Asta e amuzant, pentru că tocmai mă gândeam că semenii cu..."

"Natalie Portman. Da. Mi s-a spus asta." Ea a ridicat din umeri casual. "Nu suntem rude." Auzise despre asemănarea ei cu actrița de când i se scosese aparatul dentar când avea cincisprezece ani, motiv pentru care prelease numele de familie al femeii. "Și vă mulțumesc. Îl consider un compliment." Era întotdeauna flatată când cineva făcea comparația, pentru că nu era nici pe

departe la fel de frumoasă ca actrița din *Lebăda Neagră*.

Bărbatul i-a ținut mâna prea mult timp, iar ritmul cardiac i s-a accelerat - reacția ei a avut mai mult de-a face cu chipul acela frumos decât cu minciuna ei impulsivă. În plus, mirosea bine. Spumă de ras și săpun combinate cu un miros de mosc care o făcea să vrea să respire adânc și să se relaxeze. Dar poate că asta se datora mai mult epuizării ei totale decât atractivității colegului ei de scaun.

"Destinația ta finală este Van?", a întrebat el.

Ea și-a luat mâna de pe a lui. "Nu vă cunosc, domnule Baker, și nu-mi împărtășesc planurile de călătorie cu străinii."

Zâmbetul lui s-a adâncit, ca și cum ar fi savurat o provocare. "Spune-mi John. Și îți înțeleg precauția. O femeie care călătorește singură nu poate fi prea atentă. Ce te aduce în Turcia?"

Ar fi trebuit să-și ia cartea și să pună capăt conversației chiar aici și acum, dar... nu voia s-o facă. După o noapte infernal de lungă și după ce a trebuit să dea ochii cu un fost pe care spera să nu-l mai vadă niciodată, era reconfortant să întâlnească un străin chipeș. Poate că simplul fapt că el venea din țara ei, dar nu avea nimic de-a face cu lumea insulară a arheologiei subacvatice îl făcea atrăgător. El nu știa nimic despre relația ei cu Todd și despre consecințele minciunilor lui.

A realizat, dintr-o dată, că pe lângă faptul că era supărată de sosirea lui Todd, îi era și dor de casă. Se afla în Turcia de opt săptămâni și se săturase să se chinuie să se deplaseze atunci când nu vorbea limba, iar îndreptându-se spre est, dificultățile nu aveau decât să se înrăutățească. John Baker... el vorbea limba ei.

"Ce te aduce în Turcia, John?"

A schițat un zâmbet și i-a făcut cu ochiul. "Afaceri."

A fost făcut un anunț în turcă, arabă și cel puțin alte două limbi pe care nu le-a recunoscut. Lumina de pe centura de siguranță s-a aprins. Cressida și-a reglat centura și și-a depozitat poșeta - a scos o carte și a băgat-o în buzunarul scaunului, în caz că decide să pună capăt conversației. Pregătirea de zbor terminată, se lăsă pe spate în scaun și spuse: "Ce fel de afaceri?"

"Lucrez în domeniul securității private - clientul meu - o companie de

tehnologie pe care nu am libertatea să o numesc - mă trimite la Van pentru a face aranjamentele de securitate pentru o viitoare întâlnire între directorii companiei și oficiali din întregul Orient Mijlociu."

Securitate. Cunoștea câțiva oameni în acest domeniu. Construcția lui musculoasă avea sens, la fel ca șarmul și farmecul său.

Avionul s-a îndepărtat de poartă. Ea și-a dat drumul la o respirație pe care nu și-a dat seama că o ținuse. După luni de planificare, economisire și stres, se afla în sfârșit în drum spre Anatolia de Est, într-o căutare nebunească pentru a găsi un apeduct antic care avea să-i facă sau să-i distrugă cariera academică.

Capitolul 5

Ian s-a aplecat în față și a scos *cartea* Cressidei - sau, mai degrabă, *a Cristei* - din buzunarul scaunului. "*Serçe Limani: O epavă din secolul al XI-lea*", a spus el, citind titlul. "O lectură relaxantă de plajă?"

Zâmbea. Avea un zâmbet frumos - plin, atrăgător, cald, cu dinți albi perfecți la vedere. Asta l-a surprins, dar nu o văzuse zâmbind așa în bar aseară.

"Cercetare", a răspuns ea.

"Cercetare pentru ce?" a insistat el. Ea era hotărâtă să fie taciturnă, dar specialitatea lui era să se implice cu oameni care nu voiau să fie implicați. Și o putea face în șase limbi.

"Pentru lucrarea mea de disertație", a spus ea cu o urmă de mândrie în voce.

"Ce studiezi?"

"Arheologie subacvatică. Mai exact, rutele comerciale ilicite prin Turcia, Irak, Iran și Siria, observate prin cartografierea epavelor din Marea Mediterană și utilizarea apeductelor și cisternelor din epoca bizantină. Aceasta face parte dintr-o evaluare mai amplă a comerțului în Orientul Mijlociu, dar mă

concentrez în principal asupra rutelor ilicite care ar fi putut duce la prăbușirea civilizațiilor."

Ian a zâmbit. Dorința ei de a fi reticentă era copleșită de dorința de a-l impresiona. Avea o nevoie puternică de aprobarea bărbaților. Asta avea să fie ușor.

Și, cu toată sinceritatea, *a fost* impresionat.

A răsfoit cartea, care părea să fie o lucrare academică lungă. S-a uitat din nou la copertă. "INA?"

"Institutul de Arheologie Nautică - face parte din Universitatea Texas A&M."

"Acolo ești studentă?"

"Nu. Sunt absolventă la Florida State."

"Gainesville?" a întrebat el, știind că greșește și întrebându-se dacă ea se va deranja să-l corecteze. La urma urmei, ea nu voia să vorbească cu el.

"Tallahassee."

Își reprimă un zâmbet. Era înăuntru și nici măcar nu ajunseseră încă la altitudinea de croazieră. "Corect. O echipă bună de fotbal. Seminoles."

Ea a dat din cap. Deodată, parcă și-a dat seama că îi spusese prea multe. A luat cu blândețe cartea din mâinile lui, a deschis-o la semnul ei de carte și s-a așezat înapoi pe scaun.

I-ar da câteva minute. Să o lase să se liniștească de faptul că el nu o presează să vorbească. Dar nu-i putea da prea mult timp. El intenționa să aibă planuri de cină cu ea înainte de a ateriza.

Și-a scos propria carte - scrisă în arabă - și s-a așezat pe spate să citească. Cu vederea periferică, i-a văzut ochii largindu-se când a luat în considerare materialul de lectură. Ea nu-i ceruse detalii despre munca lui sau de unde era, iar acum el pusese momeala pentru a o face curioasă. Spera că aceeași nesiguranță care o făcea să dorească să îl impresioneze va intra în viteză acum că știa că nu era un prostănac.

El a aruncat o privire în lateral spre ea și i-a aruncat un zâmbet absent, privirea unui bărbat absorbit de lectura sa. Ea i-a zâmbit și și-a reluat lectura, cu o ușoară roșeață pe obraji ei netezi și bronzăți.

Chiar era încântătoare. Cum de nu observase aseară înclinația ochilor ei?

Maro, dar presărați cu chihlimbar și încadrați de gene lungi și elegante, ochii ei erau de-a dreptul fermecători de aproape.

Înainte de această slujbă la Companie, servise în armată cu Delta Force, lucrând sub acoperire pentru armată. În toți anii în care a lucrat sub acoperire, nu s-a culcat niciodată cu o țintă pentru munca sa. Nu a fost niciodată necesar și, din punct de vedere tehnic, nu putea fi necesar. Dar întotdeauna a știut că ar putea veni un moment în care sexul ar fi o acțiune logică pentru a menține acoperirea.

Pe scurt, pentru țara sa, era un soldat voluntar, dar asta nu însemna că trupul său era un patriot fără minte și, având în vedere tipul de femei cu care avusese de-a face în operațiunile secrete, de cele mai multe ori, sexul nu era un instrument din arsenalul său.

Ar putea el să o facă pentru echipa SUA dacă această misiune o cere? Nu avea nicio îndoială că ar fi putut să adune patriotismul necesar.

La 20 de minute după decolare, însoțitoarea de zbor a sosit cu coșul cu băuturi. Cressida a comandat cafea, dar John i-a atins mâna și i-a spus: "Lasă-mă să-ți fac cinste cu o băutură, drept mulțumire pentru că ai schimbat locul cu mine".

A scuturat din cap. "E încă devreme și nu prea am dormit. O singură băutură și aş adormi."

După ce amândoi au băut cafeaua și însoțitoarea de zbor a plecat, John a spus: "Va trebui să mă lași să te scot în Van, atunci."

Ea s-a încruntat.

"Nu-ți place că sunt atât de direct", a spus el.

"Sunt surprinsă de asta. Nu mă cunoști. Aș putea fi măritată. Sau să am un iubit. Sau aş putea fi gay. Sau nebună. Sau oricare dintr-o duzină de alte lucruri."

"Știu că nu ești căsătorită." El s-a uitat la mâna ei stângă și a ridicat o

sprânceană.

"Prea ușor. Sunt arheolog subacvatic. În ultimele două luni am făcut scufundări de două ori pe zi pe o epavă. Membrii căsătoriți ai echipajului nu poartă inele ca să nu le piardă în Marea Mediterană, iar după opt săptămâni, nu există nicio linie de bronz sau amprentă de înșelător."

"Da, dar nicio femeie măritată în toate mințile nu ar zbura singură în Anatolia de Est fără verighetă."

Gura ei s-a închis brusc. "Bine. Deci nu sunt căsătorită. Dar aş putea avea un iubit. Sau să fiu lesbiană."

A clătinat din cap. "Cu siguranță nu ești lesbiană. *Asta* a fost evident imediat."

Și-a simțit fața înroșită. Bine, deci o surprinsese admirându-i mușchii. Dar, la naiba, avea un corp frumos. Nu-i nimic rău în a privi. "Și prietenul?", a întrebat ea, simțindu-se ca un lacom de pedeapsă.

"Ei bine, dacă ai unul, atunci am o oră și jumătate să determin dacă e ceva serios și ar trebui să mă retrag." Vocea lui a coborât atât de jos încât ea abia îl putea auzi peste vuietul motorului cu reacție. "Deci, există un iubit?"

N-ar strica să flirteze un pic, nu-i așa? Ego-ul ei era încă rănit de trădarea lui Todd. Se presupunea că erau îndrăgostiți, dar el o implicase într-o crimă pentru a-și salva fundul. "Nu. Fără iubit."

Categoric, fără iubit.

Lipsa de succes a lui Ian în a obține o întâlnire - sau cel puțin un număr de telefon - până în momentul în care au aterizat în Van l-a pus în corzi, dar nu l-a învins. Ea a răspuns în toate felurile potrivite, dar el nu a încheiat afacerea. Femeia era un amestec interesant de prudență și grabă. Fusesse neglijentă dându-și un nume fals când numele ei real fusese difuzat prin difuzoarele din zona de îmbarcare, dar merita felicitări pentru că era conștientă că trebuia să-și protejeze identitatea și destinația.

Acest nume fals neîndemânatic pleda pentru nevinovăție. Un jucător ar fi fost conștient că numele său a fost anunțat în terminalul aglomerat. Doar un nevinovat ar fi crezut că nimeni nu va observa.

"Pentru că noi, americanii, trebuie să rămânem uniți", a spus el, întinzând cartea sa de vizită. "Sună-mă dacă ai nevoie de ceva."

I-a mulțumit și a pus cardul în poșetă.

"Dacă te hotărăști că vrei companie, serile mele vor fi libere", a adăugat el.

Ea a zâmbit. "Voi ține cont de asta."

Atâta timp cât ea stătea în Van, urmărirea ar fi fost ușoară. I-ar fi identificat hotelul și și-ar fi luat o cameră acolo. În seara asta se vor afla la același restaurant, iar el va continua să o vizioneze și să o invite la cină. Îi plantase un microfon în carte și putea rămâne în siguranță în aeroport. N-ar fi pierdut-o decât dacă ea bănuia ceva, caz în care avea probleme mult mai mari.

În interiorul terminalului, s-a oprit să scaneze zona de sosiri. S-a încruntat, clar deconcertată că nu a văzut... pe cine sperase să vadă. L-a înfruntat pe Ian, a afișat un zâmbet fals și și-a luat rămas bun, apoi s-a îndreptat spre un birou de informații. El stătea în spate, cu telefonul mobil lipit de ureche, și o urmărea cu vederea periferică. A ascultat prin intermediul microfonului, care transmitea direct către telefonul său, cum ea întreba despre hotelurile din Van.

Turismul era rar în Anatolia de Est, ceea ce însemna că nu ar fi avut probleme în a rezerva o cameră într-unul dintre cele mai frumoase hoteluri. Bărbatul de la recepție i-a recomandat un hotel vechi de lângă malul lacului. Ian a sunat și a rezervat o cameră înainte ca recepționarul să termine de tradus opțiunile pentru Cressida. S-a îndreptat spre linia de taxiuri.

Câteva minute mai târziu, ea a ieșit din terminal, iar el a zâmbit și a ridicat o sprânceană în timp ce dădea din cap spre jumătatea de duzină de oameni care îi despărțeau în coada în creștere. "Am putea împărți o cursă?", s-a oferit el.

"S-ar putea să mergem în direcții diferite", a spus ea cu un zâmbet sexy, strâmb.

"Crezi că-mi pasă?"

Ochii ei frumoși sclipeau amuzați. "Mulțumesc." Și-a părăsit locul în rând. În momentul în care a ieșit, Zack și alte două persoane au pășit în spatele ei.

"Doar dacă promiți să vii cu mine la cină", adăugă Ian înainte ca ea să se așeze la coadă lângă el.

S-a uitat la rândul din ce în ce mai mare. "Serios?", a întrebat ea.

"Da. Cina. Știu un local grozav. Nimeni nu face *içli köfte* mai bun în Van. O să-ți placă."

Ea a dat din cap exasperată. "Cred că nu am de ales."

El a râs. "Pari atât de încântată."

"Poate așa e mai bine?" Ea a pus o mână pe pieptul lui. "Mulțumesc, John. Aș fi încântată să iau cina cu tine." Vocea ei era o răgușeală moale, sexy.

La naiba. Era bună la a fi sexy.

Poate prea bună.

Capitolul 6

Cressida își strânse buzele în timp ce se gândea la opțiunile sale vestimentare. Se întâlnea cu John în hol în zece minute și tot ce împachetase, cu excepția rochiei albastre de cocktail - care nu era o opțiune într-o regiune în care ar fi trebuit să poarte o eșarfă mai des decât nu - era fad. Hainele ei erau perfecte pentru o femeie care nu dorea să fie remarcată.

Dar voia ca John să o *vadă*. La naiba, într-un fel voia să-l vadă pe John. Pe el în întregime. Și nu se referea la partea cu *un fel de*.

Se pare că un pui de somn după o noapte lungă și brutală îi trezise latura nesăbuită.

S-a îmbrăcat în pantaloni bej și o cămașă cu nasturi din bumbac albastru, apoi a făcut o grimasă la reflexia ei plictisitoare. Fusese o prostie să accepte cina. Ar trebui să fie precaută. John Baker nu inspira siguranță.

Respirând adânc, părăsi siguranța camerei de hotel, recunoscătoare pentru cele cinci ore de somn care îi redaseră umanitatea, chiar dacă asta însemna că nu reușise să exploreze orașul. Cel puțin ar fi fost mai lucidă decât fusese în timpul zborului.

Ca și cum. Doar uitându-se la el, o lăsa fără cuvinte.

A ieșit din lift în hol și a scanat camera. Nici urmă de John.

Simțea o durere familiară în burtă. Mai fusese lăsată baltă și înainte. Era un sentiment deprimant și lipsit de valoare atunci când o întâlnire nu se deranja să apară. I-ar fi dat cinci minute, apoi ar fi plecat de aici. Avea mândria ei. Și putea avea satisfacția de a ști că el nu o putea găsi pentru a-și cere scuze, dacă ar fi vrut. Nu-i știa numele adevărat.

După două minute din mica ei perioadă de grație, el a pășit în hol, iar mintea ei a rămas în gol. Sfinte Sisoe. El arăta chiar mai bine decât își amintea ea. Cum era posibil? Cu siguranță făcuse o înțelegere cu Hades sau ceva de genul ăsta, pentru că niciun simplu muritor nu avea dreptul să fie atât de sexy.

A traversat podeaua largă și deschisă până lângă ea, cu ochii încrețiți în spatele ochelarilor în timp ce zâmbea. "Îmi pare rău că am întârziat. Am fost întârziat de un apel de la șeful meu."

Aceasta era o premieră în lumea Cressidei. Nu credea că vreunul dintre bărbații cu care ieșise cunoștea definiția cuvântului "scuze", darămite să-l folosească într-o propoziție. Cu toate acestea, acest bărbat îl spusese când a întârziat doar două minute. Îi plăcea asta. Probabil mai mult decât ar fi trebuit.

"Oh? Este trecut de șase? Nu mi-am dat seama."

El a râs. "Mincinoaso. Ești un scafandru. Timpul este totul pentru tine. Un minut în plus la adâncimea greșită înseamnă probleme în lumea ta. Se răsfânge asupra vieții tale de zi cu zi, iar tu ești punctuală la minut, pun pariu."

Ea s-a încruntat, dar nu în semn de nemulțumire. El o cam nimerise cu această evaluare. "Cum ți-ai dat seama?"

"Îți verifici constant ceasul." El i-a atins punctul dintre sprâncene. "Și ai un rid adorabil aici, când ești întârziată - ca atunci când taxiul a fost blocat prea mult timp într-o intersecție." El s-a aplecat mai aproape de ea și i-a șoptit la ureche: "Îl face pe un bărbat să se întrebe dacă tu cronometrezi totul."

Întregul ei corp a fost inundat de căldură la acea aluzie. Ca și cum asta

nu ar fi fost de ajuns, buzele lui i-au atins urechea. "Lavandă", a murmurat el. "Frumos."

Tremura. Ar fi trebuit să fie descurajată, dar acea nesăbuiță care fusese nerăbdătoare pentru această cină se gândea acum să sară peste masă cu totul. S-ar putea să trebuiască să-i mulțumească lui Suzanne pentru că i-a aruncat o cutie de prezervative în valiză, când Cressida nu se gândise că le-ar putea dori.

Era aici pentru a aduna informații pentru disertația ei, și-a amintit ea, care va începe când va vorbi cu Berzan după ce acesta va ieși de la serviciu în această seară. Fără sex cu John Baker, indiferent cât de bine ar fi mers întâlnirea.

Ea și-a limpezit gâtul. "Mulțumesc."

El s-a tras înapoi. "Ți-e foame?"

"Mor de foame", a spus ea sincer. De dimineață, la aeroport, mâncase doar o prăjitură săracăcioasă și se trezise din somnul ei prelungit cu o senzație de foame.

A întins un braț. "Restaurantul pe care l-am menționat este la doar câteva străzi distanță. Ai chef de o plimbare?"

"Absolut." I-a luat brațul, bucurându-se de senzația bicepsului lui ferm și de mirosul proaspăt, săpunos al pielii lui. Aerul înăbușitor al serii o cuprinse într-o îmbrățișare caldă.

Au ajuns la restaurant, un spațiu mic și confortabil despre care ea nu ar fi crezut niciodată că este un restaurant, după semnul micuț și vitrină. Înăuntru mirosea a rai, carne prăjită, condimente și pâine plată. Mirosurile savuroase i-au amintit cât de foame îi era. Au fost așezați rapid, iar John a conversat cu gazda în limba turcă, care a dat din cap și a zâmbit, apoi a dispărut în bucătărie.

"Mâncarea de aici este mai mult kurdă decât turcă, așa că am comandat câteva mostre pentru tine să le încerci. Sper că nu ți-e dor de un burger și cartofi prăjiți."

Ea a clătinat din cap. "Nu. Sunt dispusă să încerc lucruri noi. Totul miroase minunat."

"De obicei, aici nu se servește alcool, dar proprietarul are câteva sticle de vin pe care le păstrează la îndemână pentru prietenii nemusulmani. Au un vin italian bun care merge bine cu *köfte* de miel."

Ea a înclinat capul, impresionată de faptul că proprietarul îl considera un prieten. "Vii des la Van?"

El a ridicat din umeri. "Din când în când."

Un bărbat a venit la masa lor și l-a salutat călduros pe John. John a prezentat-o pe Cressida, surprinzând-o când numele fals a fost singurul cuvânt pe care l-a înțeles. *La naiba*. Probabil că ar fi trebuit să-i spună adevărul. Ea îi întinse mâna proprietarului, dar bărbatul zâmbi și își încrucișă brațele.

"Nu e o ofensă. Este evlavios și nu poate atinge o femeie care nu face parte din familia sa după ce s-a spălat, înainte de rugăciune. Iar *Mu'adhin-ul* este pe cale să rostească *Adhan-ul* pentru *Maghrib*".

Cressida a dat din cap și a zâmbit. "Înțeleg. Mi-a făcut plăcere să te cunosc."

Bărbatul a radiat și i-a vorbit rapid lui John înainte de a-i face semn din cap și de a pleca.

"Va fi greu pentru mine dacă nu am un translator, nu-i așa?"

John a dat din cap. "Nu mulți vorbesc engleza aici. Nu ai făcut rost de un translator?"

"Am făcut-o, dar el lucrează acum, așa că nu am luat legătura. Sper să am vești de la el diseară, după ce iese de la muncă." Ea s-a aplecat în față. "Păcat că vei fi ocupat cu slujba ta, altfel ți-aș fi oferit banii pe care aveam de gând să i-i plătesc lui Berzan."

"Berzan?", a întrebat el.

"Este fratele unui om pe care l-am angajat în Antalya pentru niște traduceri."

Ochii lui John s-au aplatizat, dar privirea a trecut atât de repede încât aproape că s-a întrebat dacă și-a imaginat privirea rece și dură. Dar frisoanele care îi urcau pe șira spinării îi spuneau că se întâmplase.

Chelnerul a sosit cu sticla de vin, urmată rapid de tava cu mostre comandate de John, iar sentimentul de neliniște a trecut.

Pe măsură ce încerca fiecare produs, John îi explica felul de mâncare, avertizând-o înainte de a gusta chiftelele crude - versiunea turcească a steak tartare - în cazul în care era posibil să reacționeze la mâncare.

Chelnerul s-a întors, iar John a comandat mai multă mâncare în funcție

de preferințele ei, apoi a învățat-o numele preparatelor care i-au plăcut cel mai mult. Căldura a cuprins-o în timp ce se uita la el de la masa intimă și sorbea din vin. Cât de departe ar trebui să lase lucrurile să meargă?

"Spune-mi despre cercetările tale", a spus John. "Ce speri să găsești în Van?"

"Nu voi rămâne în Van. Mă îndrept spre sud."

"Sud? Nu sunt prea multe la sud de aici. Cu excepția Siriei."

Își strânse buzele și se gândi cât de mult ar trebui să-i spună. "Există o mulțime de proprietăți imobiliare între Van și graniță."

"Și te aștepți să găsești...?"

"Nimic în timpul acestei călătorii." Asta era în mare parte adevărat. "Sunt aici doar pentru a stabili contacte. Să pregătesc terenul pentru efectuarea unui studiu Lidar într-o zonă în care sper să găsesc lucruri anul viitor."

El a ridicat o sprânceană. Gestul simplu era infuzat de sexualitate.

"Lidar? Ce-i aia?"

"Este un tip de teledetecție. Cu Lidar, măsoară distanța prin iluminarea unei ținte cu laserul. Lumina reflectată este analizată. A fost dezvoltat în anii '60, dar tehnologia s-a îmbunătățit cu adevărat. Aplicațiile pentru arheologie se extind în fiecare an. Cu ajutorul unui studiu Lidar, voi putea găsi cisterne și apeducte subterane care au fost pierdute în urmă cu peste o mie de ani - despre care cred că erau o parte importantă a rutelor comerciale ilicite."

"Vorbești despre Drumul Mătășii?"

"Vorbesc despre o *ocolire* a Drumului Mătășii."

John s-a așezat pe scaun. Părea impresionat. "Asta ar fi ceva."

S-a aplecat în față, încălzindu-se la subiect, care, la urma urmei, fusese obsesia ei de luni de zile. "Cred că vopselele, metalele prețioase, pietrele prețioase, condimentele - orice - erau comercializate folosind pasaje subterane. Cu ajutorul hărții Lidar, pot găsi acele cisterne și apeducte și îmi pot dovedi teoriile."

"Chiar crezi că există tuneluri ascunse pe dealurile din Anatolia de Est?" Tonul lui era sceptic.

"Ai auzit vreodată de apeductul Gadara?"

John a scuturat din cap.

"Era roman, construit pentru aprovizionarea cu apă a oraşului Gadara din Iordania de astăzi. Este cel mai lung tunel cunoscut din antichitate. Construcţia a început în jurul anilor 90 sau 100 d.Hr. şi a durat o sută de ani. Secţiunile subterane au o lungime de şaizeci şi şase de mile. Tunelul are aproximativ doi metri înălţime şi un metru şi jumătate lăţime."

"Da. Dar oamenii ştiu despre asta. *Tu* ştii despre ea. Nimic atât de mare nu poate rămâne ascuns timp de două mii de ani."

Ea a rânit. "Aici te înşeli. Gadara a fost descoperită în 2004. De către un arheolog."

Gura aia chipeşă s-a curbat într-un zâmbet sexy, iar ochii i s-au aprins cu o căldură care spunea că nu-l deranjează să i se spună direct că se înşeală.

"Serios?"

"Yep."

"Ce te face să crezi că e ceva de genul ăsta aici?"

Cressida s-a aplecat pe spate. Nimeni nu ştia răspunsul complet la această întrebare. Cei mai mulţi dintre colegii ei studenţi erau oameni buni. Prieteni. Dar asta nu însemna că nu ar fi încercat să o întreacă în a face o descoperire atât de importantă prin depunerea propriilor propuneri de granturi. A luat o înghiţitură de vin. În seara asta avea să rămână secretul ei. "Spune-mi despre munca ta, John. Ce faci în Van?"

El a râs. "Touché." Şi-a ridicat paharul în semn de toast pentru ea şi a băut un pahar. "Cât despre ce fac în Van, chiar acum, iau cina cu o femeie frumoasă."

Căldura i se adunase în burtă. Această primă întâlnire mergea foarte bine. Dar numerotarea ei presupunea că ar putea fi mai mult. Şi nu se putea. Nu ar fi. Era aici să lucreze.

Ceea ce făcea această întâlnire specială era singularitatea ei. Era o fantezie unică care a prins viaţă. O aventură fără obligaţii, de o singură noapte, unică în viaţă, cu un bărbat sexy din Turcia.

Orice mai mult decât atât era doar o cerere de probleme.

Ian aproape că și-ar fi dorit ca întâlnirea să fie reală. Dacă ar fi fost, nu ar fi ezitat să dea curs invitației din ochii ei. Amețită de mâncare, de lumina slabă și de vinul bun, ea se transformase din americanca timidă pe care o întâlnise în avion într-o sirenă senzuală.

Reticența ei de a dezvălui prea multe despre ea dispăruse pe măsură ce se încălzea cu subiectul ei, dar ceea ce l-a surprins și mai mult a fost cât de mult el - Ian, nu cretinul de John care pretindea a fi - era excitat de ea.

Dar nu putea să-și lase scula să gândească, mai ales că ea dăduse de înțeles că avea o pistă cu privire la tunelurile antice din regiunea kurdă a Turciei. Dacă astfel de tuneluri existau, informația ar fi fost valoroasă.

Turcia se confrunta cu numeroase probleme de securitate, dintre care cele mai mici erau granițele cu regimuri instabile precum Siria, Irak și Iran. Adevărata preocupare a guvernului era populația kurdă a țării. Ani de zile de tratament de mână a doua, aprobat de guvern, al kurzilor turci, a căror limbă era interzisă, au creat o populație numeroasă și nemulțumită. Recenta alianță dintre guvernul turc și populația kurdă locală ca urmare a amenințării ISIS din Siria și Irak nu a fost suficientă pentru a compensa decenii de represiune. Kurzii au rămas neliniștiți, neîncrezători, și nu toate facțiunile au fost de acord cu alianța.

Restaurantul în care mâncau era deținut de un kurd local care își șoptise odată - în kurdă - frustrarea față de hărțuirea continuă din partea ofițerilor militari turci care acționau ca autoritate guvernantă în regiune. Simplul fapt că Ian vorbea fluent limba interzisă i-a facilitat găsirea de aliați kurzi în această parte a țării. Partea cea mai grea a fost să-i facă să știe că vorbește limba lor atunci când fiecare era un potențial informator.

Tunelurile contrabandiștilor din regiune ar putea schimba regulile jocului. *Partiya Karkerên Kurdistan*, sau PKK, era doar cel mai mare și mai cunoscut grup rebel. Gruparea lui Hejan era mai mică, nu era aliată cu guvernul turc, își propunea să devină principalul grup separatist din regiune și avea o istorie de utilizare a tacticilor teroriste pentru a realiza acest lucru.

După ce a aflat care era obiectul studiului ei, un lucru i-a fost clar lui Ian. Nu fusese o întâmplare că Cressida fusese aleasă drept curier. Poate că nu era conștientă, dar, cumva, cercetările ei atrăseseră atenția grupului lui Hejan. Dat

fiind că, oricât de tentantă ar fi fost Cressida, sexul cu ea ar fi putut da peste cap misiunea. Pentru început, dacă era în pat cu el, cu greu putea să fie afară și să transmită microcipul.

După cină, Ian i-a pus o mână pe spate în timp ce se plimbau pe strada îngustă. Dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, nu ar fi ezitat să se strecoare cu ea pe într-o ușă acoperită, pentru a-și putea aluneca mâna mai jos, să o tragă la el și să o guste.

La naiba, miroase bine.

Dar aceasta era o întâlnire între Crista Portman și John Baker. John nu putea să facă sex când Ian avea treabă de făcut.

Strada era liniștită în timp ce străbăteau drumul până la hotel. Nici Ian, nici John nu își îndeplineau degetele cu ale ei, oricât de natural ar fi părut un astfel de gest. John nu ar fi început ceva ce nu putea termina, iar Ian nu a fost invitat deloc să joace.

În interiorul hotelului, au traversat holul până la lift. Ea s-a oprit și i-a întâlnit privirea înainte de a apăsa butonul pentru etajul ei. El a zâmbit inhalându-i din nou parfumul sexy. După pauza ei, el și-a dat seama că ea spera ca el să o invite în camera lui, dar după tăcerea lui, ea a cedat și l-a condus la a ei.

Se pare că o lăsase pe femeia precaută în avion.

Au ajuns la etajul ei, iar el i-a urmat fără un cuvânt. La ușa ei, ea s-a oprit și i-a întâlnit privirea, cu o sprânceană ridicată în semn de întrebare.

Acesta era momentul în care John, dacă ar fi existat, ar fi tras-o aproape și i-ar fi gustat gura. Și-ar trece limba de-a lungul buzei superioare pline care îl fascinasă de prima dată când o văzuse - chiar înainte ca ea să doboare un bărbat.

Era tare și pregătit. Lui Ian i-ar fi fost greu să plece dacă John o săruta.

"Mă tem că seara se termină aici, Crista."

Sprâncenele i s-au aplatizat în semn de confuzie, nu de furie, dar, cu presiunea potrivită, el ar putea să o împingă în acea direcție și a dezbătut ce reacție i s-ar potrivi.

"Îmi pare rău", a spus ea cu o voce blândă, "te-am interpretat greșit toată seara?"

El a scos un oftat. "Nu ai citit greșit, am calculat greșit. Mâine va fi o zi aglomerată, iar eu trebuie să fiu pregătit. Încă mă adaptez la fusul orar - am zburat în Antalya de la Washington ieri dimineață. Oricât de mult mi-ar plăcea să continui în seara asta, trebuie să dorm. Singur."

Un tip drăguț ar fi întrebat-o dacă o poate revedea. John era un tip de treabă, dar Ian, nu prea. Și chiar acum, Ian lua deciziile, pentru că Ian era cel care avea o treabă de făcut. S-a aplecat și i-a sărutat fruntea, un pupic frățesc. Insultător, într-adevăr, după cât de mult se dăduse John la ea. "Noapte bună", a spus el și s-a îndreptat spre lift. S-a întors și i-a întâlnit privirea, apoi a pășit în lift.

Capitolul 7

Ce naiba s-a întâmplat?

Cressida stătea în fața ușii în tăcere, uimită, în timp ce John intra în lift. Ușa s-a închis în urma lui, iar ea a rămas acolo. A respirat în mâna ei. Poate că respirația ei era un pic usturoiată, dar el mâncase aceeași mâncare nenorocită. Șocul s-a risipit când și-a amintit de sărutul părintesc. Furia a depășit confuzia. *Ce măgar.*

Se făcuse de râs. Își descuie camera cu mișcări rapide și furioase, trânti mânerul în jos și împinse ușa. Ce era *în neregulă* cu ea? Cum naiba îi întâlnea pe tipii ăștia?

Obosit și are o zi lungă mâine, pe naiba.

Era nedumerită de ce el ar fi fugit după semnalele evidente pe care i le trimisese toată seara. Nu-l interpretase greșit, la naiba.

Să fi spus el adevărul? Se purta ea așa doar pentru că era fierbinte, deranjată și nesatisfăcută? El îi dăduse cartea lui de vizită. Putea să-l sune și să-l întrebe direct care era treaba lui.

A căutat cardul în poșetă și a găsit în schimb telefonul. A aruncat o

privire la ecran și a gemut. Mesajele vocale pe care le ignorase când îi trimisese mai devreme lui Berzan un mesaj cu numele hotelului se dublaseră de atunci. Scrută lista de apeluri pierdute. Niciunul nu era de pe numărul lui Berzan. Probabil că mesajele erau fie de la Todd, fie despre Todd. Nu voia să aibă dea face cu Todd chiar acum.

De ce naiba nu? Era deja într-o dispoziție proastă. La fel de bine ar putea să treacă peste asta.

Dar primul mesaj nu era de la Todd. Nici următoarele nu erau. Toate erau de la Suzanne, care părea supărată, dar nu spunea de ce.

Dr. Hill probabil că făcuse sex cu ea și o lăsase baltă. Și, deși ar fi vrut să-l judece rău pe doctorul Hill pentru asta, se simțea puțin tulburată că măcar Suzanne și-o pusese. Nu putea să suporte trauma emoțională a Suzannei după ce s-a cuplat cu cineva, pe lângă lipsa ei de traumă.

Desigur, ar fi trebuit să-i *pese* pentru a simți o traumă, și cu siguranță nu-i păsa de John Baker și de scuza lui penibilă pentru fugă.

Următorul mesaj era de la Trina, care era îngrijorată după ce primise mesajul Cressidei despre Todd. Așa cum se aștepta, nu a primit niciun mesaj de la Berzan.

Se încruntă la telefon. O suna pe Trina sau lăsa linia deschisă în caz că suna Berzan? În timp ce se holba la chipul neted, telefonul a vibrat cu un mesaj primit. A fost inundată de ușurare. Era de la Berzan.

Îmi pare rău pentru întârziere. Hejan a spus că a explicat. Putem pleca mâine dimineață. Dacă ne întâlnim la dana feribotului la sfârșitul turei mele, la ora 21:00, putem discuta despre itinerariul nostru. Am aranjat deja cazarea în unele dintre satele mai mici.

S-a uitat la ceas. Era doar opt și jumătate - sau douăzeci și jumătate - încă o dovadă că întâlnirea ei se terminase jalnic de devreme. Suficient timp pentru a se întâlni cu Berzan. Îi răspunse la mesaj că va fi la doc, apoi își vârî telefonul în poșetă. O va suna pe Trina mai târziu.

Era mai bine că lucrurile nu merseseră bine cu John. Era aici ca să muncească, iar întâlnirea cu Berzan era de o mie de ori mai importantă decât sexul.

Camera de hotel a lui Ian era cu un etaj mai sus, chiar deasupra celei a Cressidei. A intrat în cameră și i-a făcut semn din cap lui Zack, care stătea pe scaunul din colț, cu un pahar pe jumătate plin cu un lichid chihlimburiu în mână. "Interesantă chestia aia pe care ți-a spus-o despre tunelurile din Kurdistan", a spus el.

Ian a dat din cap și s-a apropiat de dulapul unde Zack lăsase sticla de scotch. Glenlivet. O marcă de care un bun scoțian era mândru. Nu că ar fi știut din ce parte a Scoției erau strămoșii lui sau dacă avea vreo rudă acolo acum, dar îi plăcea să creadă că știa, îi plăcea să creadă că avea mai multe legături familiale pe acest pământ decât femeia care îl născuse și îl botezase.

O băutură i-ar fi atenuat reflexele, iar el trebuia să rămână în gardă. A turnat un strop de scotch într-un pahar. A gustat. Asta era tot ce putea avea. L-a băut, iar burta i s-a încălzit instantaneu. Efectul placebo i-a ușurat nodurile din umeri pe care nici nu le simțise până în acel moment.

Avea poftă de un alt strop. O altă arsură. Sticla îl chema. Dar gustul mic era tot ce putea avea.

Povestea vieții sale.

Putea să vadă, și uneori chiar să guste, plăcerile pe care alți bărbați le considerau normale, dar confortul vieții americane nu era pentru el. Își dăduse viața pentru țara sa și trăia - și în adâncul sufletului credea că într-o zi va muri - pentru acest serviciu. Când termina o treabă, trecea la următoarea, fără să se oprească să se bucure de libertatea pentru care s-a sacrificat.

A pus dopul la loc și s-a întors cu fața la balcon, evitând pentru moment privirea interesată a lui Zack. Ian știa că Zack ascultase fiecare moment al "întâlnirii" lui cu Cressida. Era necesar și oportun ca sprijinul său în această operațiune să fie pe deplin informat. Dar asta nu însemna că îi plăcea. Ideea că un alt agent asista la flirtul vulnerabil al Cressidei, ba chiar își bătea joc de el, îi lăsase un gust amar în gură pe care nici măcar scotch-ul nu i-l putea șterge.

Lacul Van scliffea în întunericul de dincolo de fereastră. Ceva din această parte somnoroasă și subdezvoltată a Turciei îl chema, dar era o altă plăcere pe

care o putea gusta, dar de care nu se putea bucura niciodată pe deplin.

La fel ca și femeia pe care urma să o urmărească în următoarele câteva zile.

Dacă ar fi fost hindus, s-ar fi întrebat pe cine ar fi enervat într-o viață anterioară pentru a se afla în această situație. Dar el nu era hindus. Nu era musulman. Era un războinic secular în mijlocul unui război sfânt, iar scopul său principal era să-și protejeze țara de a fi vizată sau atrasă în luptă.

"Deci, care-i treaba? Crezi că face parte din celula lui Hejan, sau este folosită?"

Ian s-a ținut cu spatele la Zack. "Cred că e folosită". Dar părerea lui nu schimba nimic. Nu atunci când nu exista nicio cale de a fi sigur.

S-a auzit un bâzâit ușor. S-a întors să vadă cum picioarele lui Zack atingeau podeaua cu o bufnitură în timp ce acesta își scotea telefonul mobil. Ecranul clipi. "Se pare că e timpul să aflăm. Cressida este în mișcare."

"Unde este Sabal?"

"Pe stradă, gata să o urmărească pe jos sau cu mașina", a spus Zack.

"Bun. Eu voi rămâne în urma lui. Termină de căutat în camera ei cât timp e afară."

"Ar trebui să o urmez și să te las pe tine să conduci căutarea. Ea nu m-a văzut niciodată. Dacă te vede, se va speria."

Deși argumentul lui Zack era logic, Ian nu l-ar fi lăsat în niciun caz să preia conducerea. Era treaba lui să urmărească microcipul și să identifice curierul. A nimănui altcuiva.

Bărbatul de la recepție vorbea doar câteva cuvinte în engleză. Cressida a zâmbit și a scos înregistratorul digital pe care i-l dăduse Hejan. Dosarul unu conținea toate frazele de bază. A căutat numărul dosarului pe foaia de notițe și a redat cuvintele care se traduceau prin "cum ajung la", apoi a spus "feribot dock" în engleză. A adăugat "barcă" în turcă, pentru că acest cuvânt - datorită

săptămânilor petrecute pe o insulă și a faptului că mergea regulat cu taxiul pe apă până în Antalya - îl știa.

Fața bărbatului s-a luminat. A scos o hartă a străzilor, a încercuit locația hotelului și a arătat cu degetul spre țărmul lung, apoi a trasat o linie groasă pentru traseul pe care trebuia să-l urmeze. Nu era deloc departe de hotel, doar în direcția opusă restaurantului la care mersese cu John.

A spus mulțumesc în turcă și a ieșit afară. Noaptea se răcise oarecum, iar ea a respirat adânc aerul proaspăt care flutura dinspre lacul imens. O plimbare vioaie era cu siguranță mai bună decât să stea în camera ei de hotel.

A mers de-a lungul apei, ajungând în cele din urmă la țărm. Zona era largă și deschisă, făcând-o să se simtă în siguranță în ciuda faptului că era străină pe un țărm străin.

Gusturile proaste ale mamei sale în materie de bărbați au dus la o copilărie în care nu s-a simțit în siguranță în propria casă. La vârsta de treisprezece ani, Cressida a mers la centrul comunitar local și a urmat toate cursurile de autoapărare pe care le ofereau. De-a lungul anilor, luase cursuri într-o jumătate de duzină de arte marțiale diferite - ea și mama ei nu locuiseră niciodată într-un cartier suficient de mult pentru ca ea să urce în centuri - dar ajunsese suficient de pricepută pentru a lovi un tip în boase fără ezitare. Ei bine, lovirea în boase era singurul lucru pe care diverșii ei sensei și sifus îl descurajau, dar ea nu fusese niciodată interesată să câștige turnee.

Acei ani de lecții îi dăduseră curajul să meargă cu îndrăzneală pe dig, în ciuda întunericului și a necunoașterii zonei, dar, în adâncul sufletului, se întreba dacă nu cumva nu ar fi judecat bine mergând singură noaptea. Dar cu siguranță Berzan nu i-ar fi cerut să se întâlnească cu el dacă ar fi fost o problemă?

Câțiva bărbați zăboveau pe cheiul lung, dar nu au băgat-o în seamă când a trecut pe lângă ea. Nu exista un feribot la capăt, dar probabil că vaporul întârzia, ceea ce însemna că ea nu se grăbea să ajungă la doc.

La două treimi din distanța parcursă pe alea de cărămidă, s-a oprit pe o bancă goală și s-a așezat. O privire aruncată la ceas i-a arătat că era nouă și un minut. Dacă vaporul nu apărea curând, avea să-l întrebe pe unul dintre bărbații pe lângă care trecuse despre program, dar pentru moment era mulțumită să stea

și să se bucure de noaptea liniștită într-o parte a lumii pe care visase să o viziteze încă de când descifrase cheia hărții.

Apa bătea pe malul lacului, un sunet moale care calma nervii încă întinși de respingere. Cât de proastă era să iasă la o întâlnire cu un străin când ar fi trebuit să fie la muncă?

Niciodată nu a ieșit nimic bun din implicare. A adus doar suferință. Și uneori acuzații de crimă.

Ian o urmărea pe Cressida de la distanță, blestemând noaptea liniștită care îl obligase să stea atât de departe. Câinele de vânătoare, Sabal, era în fața lui, urmărind-o mai îndeaproape. Era localnic și se amesteca mai bine decât putea Ian, mai ales acum că Ian își pierduse barba.

Cressida s-a așezat pe o bancă când telefonul lui Ian a vibrat. A preluat apelul de la Zack.

"A adus o mulțime de hârtii", a spus Zack. "Mai ales fotocopii, dar unele sunt hărți și rapoarte științifice. Câteva fotografii din satelit - o definiție foarte bună - cu diferite linii desenate pe imagine. După cum era de așteptat, rapoartele sunt toate despre rutele maritime și terestre din Orientul Mijlociu în Asia."

"Fotografiază hărțile și imaginile din satelit", a spus Ian în timp ce o privea ridicându-se de pe bancă și apropiindu-se de platforma feroviară de la capătul digului.

"Fac tot ce pot. Dar sunt o mulțime. Ar fi mai ușor să le luăm."

"Nu. Nu am terminat cu ea, iar asta i-ar da de înțeles. Nu lăsa nicio urmă."

"Rahat! E cineva la ușă."

Alarma îl străbătu. "Ieși naibii afară. Pe balcon. Acum." Apelul s-a întrerupt. Ian a blestemat. Ce naiba se întâmpla?

În spatele lui, pământul a bubuit. O clipă mai târziu, a răsunat un fluier. Sosise trenul din Iran.

Rahat.

Curierul trebuia să fie în tren. Cum naiba nu și-a dat seama de asta când a văzut încotro se îndrepta Cressida?

Pentru că l-a întrebat pe funcționar despre feribot, nu despre tren.

Feribotul era doar vizibil în depărtare, pe lac. Între zgomotul și agitația pasagerilor care se transferau de la tren la feribot, ar fi existat o mulțime de oportunități pentru haos.

Cressida a mers de-a lungul marginii grădinii de iarbă care despărțea pasarela de cărămidă de șinele de tren până când a ajuns la spărtura din gard unde urmau să coboare pasagerii trenului. Și-a sprijinit un șold de spătarul ultimei bănci de pe limba de pământ, cu privirea fixată pe trenul care se apropia.

După sfârșitul brusc al convorbirii cu Zack, avea un presentiment rău în legătură cu acest punct. Nu conta că portul era bine luminat, cu lămpi cu vapori strălucind puternic la fiecare câteva sute de metri. Nu conta că se afla într-un loc public care în curând avea să fie plin de oameni.

În domeniul său de activitate, mulțimile puteau fi mai periculoase decât aleile pustii. Și-a amintit că Cressida Porter era un mijloc pentru atingerea unui scop. Lucra la acest moment de luni de zile, și nimic mai puțin decât capturarea unei liderul terorist nu atârna în balanță.

A dat din cap vânătorului, semnalându-i că trebuie să intre în acțiune, iar Ian și-ar fi dorit să mai aibă o duzină de vânători pe acest iepure, dar pentru această operațiune îl avea doar pe Sabal, care urma să o urmeze pe Cressida după ce aceasta făcea schimbul.

Ian ar urma microcipul.

Un bărbat s-a apropiat de ea din spate, blocându-i vederea lui Ian. Acesta s-a încordat, până când a fost clar că bărbatul era doar curios de femeia occidentală ieșită din comun.

Ian a întâlnit privirea lui Sabal. Și-a trecut o mână peste barbă, semnal că schimbul discret nu avusese loc.

Încet-încet, trenul diesel mirositor a coborât pe tărmlung și s-a oprit cu un scârțâit pătrunzător, captând atenția Cressidei, care a tresărit și și-a acoperit urechile.

Mascăt de zgomotul trenului, un bărbat a sărit de pe șinele din fața trenului și s-a îndreptat spre Cressida. I-a smuls poșeta din sold, dar ea o purta pe umăr și pe piept, iar gâtul i s-a prins în curea. Zgomotul frânelor a încetat după ce au început țipetele Cressidei.

Ridicată de pe banca pe care se sprijinise, ea și-a luat geanta, prinsă într-o luptă cu presupusul tâlhar. Acesta s-a mutat în spatele ei, astfel încât cureaua să i se înfigă în gât și a tras mai tare, rupându-i strânsoarea. Capul ei s-a dat pe spate.

Ian s-a repezit spre ea, dar pasagerii care coborau din tren l-au blocat.

Țipătul ei se întrerupse și, din ceea ce văzu el printre corpurile presate, cureaua o sufoca. La zece persoane în spatele ei, Ian era blocat, deplasându-se împotriva fluxului de trafic. Vânătorul solitar era mai aproape.

Tâlharul a târât-o înapoi până când s-a împiedicat și a căzut la pământ. A aterizat pe spate, iar poșeta i-a alunecat de la gât. Țipetele ei s-au reluat. Oamenii care tocmai coborâseră și asistaseră la tâlhăria violentă s-au îndepărtat acum, oferindu-i agresorului spațiu pentru a fugi.

Tâlharul a traversat șinele în fața trenului, îndreptându-se spre clădirea terminalului. A dispărut în spatele trenului. Cressida a sărit în picioare, iar femeia nebună și-a *urmărit* tâlharul - un bărbat care aproape că o strangulase. Sabal era de cealaltă parte a mulțimii șocate, nu suficient de aproape pentru a o opri pe Cressida sau pe agresorul fugar.

Ian a plonjat printre curioși, deschizând o cale printre pasagerii debarcați. A urmat-o pe Cressida peste șine. Ea a virat la dreapta și a urcat în fugă pe limba de pământ paralelă cu trenul.

El a urmărit-o, în timp ce ea îl urmărea pe tâlhar, care a intrat într-un vagon deschis. *Rahat.*

Ian se ruga ca Sabal să fie gata să-l intercepteze dacă tâlharul ieșea pe partea cealaltă a trenului. A încercat să prindă mai multă viteză, reducând distanța dintre el și Cressida. Dar nu era suficient de rapid.

S-a întors și și-a urmat tâlharul în tren, apoi a scos un țipăt îngrozitor.

Capitolul 8

Cressida a scos un țipăt din gât în timp ce durerea îi străbătea scalpul. Cu o smucitură puternică de păr, bărbatul de care se izbise când intrase în plin în vagonul deschis a tras-o peste culoar, apoi a aruncat-o în jos pe scările de pe partea cealaltă. A căzut pe ușă, aterizând pe pietrișul ascuțit.

Bărbatul a ieșit din vagon sărind peste ea, apoi a luat-o la fugă pe șinele goale care mergeau în paralel cu trenul. Ea s-a clătinat în picioare. Nu-l putea lăsa să scape cu pașaportul ei.

Un braț a prins-o de spate și a învârtit-o. Ea s-a împins spre cel care a apucat-o, hotărâtă să-și urmărească agresorul și să-și recupereze poșeta, dar strânsoarea bărbatului s-a întărit și i-a arătat în față un cuțit cu aspect vicios. Privirea ei a trecut de la cuțit la fața bărbatului și a întâlnit ochii prădători ai unui străin.

Aerul din plămânii ei a ieșit din ea. Nu mai putea țipa. Nu se putea mișca. Un coșmar paralytic devenit realitate.

Am să mor. Aici. Acum.

Corpul ei tremura. Nu putea să respire. Era surdă la orice sunet, în afară de bătăile inimii ei.

Bărbatul a tremurat ca și cum ar fi chicotit. Gura lui s-a mișcat. Când mâna cu cuțitul a măturat-o, ea a căzut, aruncându-se în pietrișul zimțat. Sunetul s-a reluat. Putea să respire din nou. Dar teroarea o ținea încă într-o strânsoare feroce.

S-a rostogolit pentru a scăpa de atacator. Pietrele ascuțite i-au retezat cămașa și i-au tăiat brațele. Ea și-a întins piciorul, prinzându-și atacatorul în tibie, iar el s-a împiedicat în față, cu cuțitul arcuindu-se spre ea.

De nicăieri, un bărbat s-a izbit de agresorul ei, doborându-l la pământ și înlăturând cuțitul, care a ajuns la câțiva centimetri de ochiul Cressidei.

Bărbatul care l-a înfruntat pe bătăuș s-a mișcat rapid - o ceață de violență. Atacatorul ei a lovit pietrișul dur la câțiva metri distanță, iar salvatorul ei s-a năpustit, lovind fața bărbatului doborât cu mai mulți pumni rapizi.

În șoc și uimire, a realizat că salvatorul ei era John.

Cum a...?

Capul atacatorului ei a căzut pe spate, bărbatul fiind inconștient. Privirea lui John a fugit în jur. Ochii fioroși i-au întâlnit pe ai ei, iar ea s-a dat înapoi, strângându-se într-o minge la baza trenului. Cine era acest bărbat care tocmai îl bătuse măr pe un tâlhar înarmat cu un cuțit? Cum a găsit-o John? De ce era chiar aici?

John Baker o îngrozea acum la fel de mult ca și cuțitul.

Privirea lui s-a îndreptat spre țărm, unde fugise tâlharul ei inițial. I-a dat drumul bărbatului inconștient și s-a ridicat. Un alt bărbat a alergat lângă el și i-a pus lui John o întrebare în turcă. Privirea lui John a zburat de la Cressida la direcția în care plecase tâlharul. I-a răspuns într-o turcă rapidă, apoi noul venit a fugit în acea direcție.

"Sabal se duce să vadă dacă îți poate recupera poșeta", a spus John, întinzând o mână pentru a o trage în picioare.

Cressida a ignorat mâna și nu a scos un cuvânt. Doar s-a înfășurat într-o minge mai strânsă.

El s-a ghemuit în fața ei. "Ești rănită?"

Era prea amorțită sau poate prea îngrozită ca să știe dacă fusese rănită. Și-a strâns genunchii la piept și a dat o scurtă tresărire a capului în semn de răspuns.

"Crista, sunt aici să te ajut." Vocea lui era blândă, mângâietoare.

I-a întâlnit privirea. Ochii cenușii și limpezi se uitau în ochii ei cu un grad de îngrijorare care îi atingea miezul vulnerabil și îngrozit.

Voia să-l creadă, dar nu se potrivea. Își petrecuse întregul zbor încercând să-i afle planurile de călătorie, apoi îi ceruse informații despre cercetările ei la cină, doar pentru a o părăsi în camera ei de hotel fără nici măcar un sărut de noapte bună, după ce părea că nu vrea nimic mai mult decât o aventură cu ea. Acum, la puțin mai mult de o jumătate de oră după ce pretindea că e epuizat și că a întârziat, el era aici, exact la timp pentru a o salva.

Și-a înăbușit o reacție guturală de nevoie la privirea lui îngrijorată și s-a uitat la el. "Pleacă."

Preocuparea convingătoare a dispărut în timp ce ochii i s-au aplatizat.

"Um, de ce să nu încerci "mulțumesc că mi-ai salvat fundul"?"

Nu-i mai înghițea prostiile. "Ce faci aici?"

"Ți-am spus, sunt în domeniul securității private. Unele dintre VIP-urile care vin la Van pentru întâlnirea la nivel înalt vor sosi cu trenul. Am venit aici să verific securitatea. În mod clar, e nașpa."

"La ora asta din noapte?"

"Da."

"După ce m-ai dat la o parte pentru că trebuia să dormi."

El a suspinat. "Nu aveam niciun plan să vin aici în seara asta. Ți-am spus adevărul. Când am ajuns în camera mea de hotel, am primit un mesaj de la clientul meu în care își exprima îngrijorarea cu privire la securitatea trenului care se apropia. Am decis să verific în seara asta, astfel încât mâine seară - dacă aș putea să te conving să iei din nou cina cu mine - să nu fiu nevoit să scurtez seara noastră pentru că trebuie să lucrez."

Afirmația lui că plănuia să o invite din nou în oraș i-a provocat o tresărire enervantă de față. Putea *fi* ea mai patetică? Nici măcar n-ar mai fi fost în Van mâine seară. "Cine e clientul tău?"

"Nu am libertatea să spun."

"Cine e tipul care tocmai a fugit după tâlharul meu?"

"Sabal. Lucrează pentru mine."

"L-am văzut. Mai devreme. Când îl așteptam pe Berzan. Dar nu *te-am* văzut pe tine." Implicațiile acestei afirmații i-au tăiat respirația. *John m-a urmărit cu cineva pe care nu l-aș fi recunoscut.*

Bărbatul de pe jos de lângă ea a gemut. John l-a lovit cu piciorul în cap, iar gemetele au încetat.

Actul violent a fost atât de întâmplător. Atât de înfricoșător. Și totuși, a fost îndreptat către bărbatul care o amenințase cu cuțitul, așa că nu-l putea condamna pe John pentru asta.

El a luat-o de mână și a tras-o în picioare, apoi a tras-o spre el ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze. Ea a rezistat.

"Nu eu sunt tipul rău, Crista. L-am sunat pe Sabal - este unul dintre antreprenorii noștri locali - să ne întâlnim aici. El a sosit primul. Am venit chiar când a sosit trenul. Te-am văzut, dar având în vedere cum am dat-o în bară în

seara asta, mi-a fost teamă să te anunț că sunt aici, așa că am stat deoparte. Când am auzit zarva de pe peron și am văzut că erai jefuită, am fost șocat și am încercat să ajung la tine, dar nu am putut. Îmi pare rău că nu am oprit atacul." S-a uitat în jos. "Dacă nu aş fi dat-o în bară mai devreme, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Am fi fost în pat chiar acum. Împreună."

Nu ceda.

"Imi pare rau. Am fost un prost și n-ar fi trebuit să te părăsesc așa." I-a atins obrazul, urmărind în jos de-a lungul coloanei gâtului, atingându-i ușor pielea crudă, care fusese julită de cureaua poșetei ei.

Maxilarul i s-a strâns în timp ce studia ceea ce ea și-a imaginat că trebuie să fie o vânătaie urâtă pe gâtul ei.

Privirea și atingerea lui spuneau că îi pasă.

A plecat privirea, rușinată de suspiciunea pe care o simțise. Ce era în neregulă cu ea? Ca și cum ar fi existat o conspirație vastă în Van care o implica și pe ea? Cam narcisistă?

John a bătut un om înarmat ca să o salveze. Era la fel de simplu ca asta. S-a uitat la atacatorul ei și a tresărit când a văzut din nou cuțitul de 20 de centimetri. Își scutură capul pentru a-și limpezi gândurile. "Mulțumesc. Cred că mi-ai salvat viața."

I-a pus un deget sub bărbie și i-a ridicat fața. Ea i-a întâlnit privirea. Ochii lui erau limpezi, sinceri și calzi. "Cu plăcere." Degetele lui i-au mângâiat obrazul. "Fac asta pentru a trăi, știi - evaluez amenințările, asigur securitatea personală. Prima regulă - niciodată să nu te lupți sau să urmărești un tâlhar."

Ea a vrut să se uite în jos, dar mâna lui a împiedicat-o. "Cred că a fost destul de stupid. Dar mi-a luat banii. Pașaportul meu." Panica a cuprins-o în timp ce își inventaria mintal poșeta. "Telefonul meu. Iisuse, John, ce-o să mă fac?"

A tras-o împotriva lui, învăluind-o într-o îmbrățișare caldă. O mână i-a legănat ceafa și a lipit-o de pieptul lui; cealaltă i-a mângâiat spatele. "Te pot ajuta."

"Cel mai apropiat consulat al SUA este în Adana. Nu-mi pot permite să merg până la Adana."

"Unde te îndrepti de aici? Înapoi la săpăturile subacvatice, sau înapoi în

SUA?"

"Înapoi la săpăturile din Antalya."

"Cu un raport al poliției, ar trebui să poți zbura înapoi cu biletul tău de întoarcere. Te poți ocupa de pașaport în Antalya."

"Dar cercetarea mea - mă va duce aproape de granița cu Siria. Sunt atât de multe puncte de control..."

"Lucrez în domeniul securității. Cunosc oamenii. O să văd ce pot face."

Cuvintele lui și îmbrățișarea au fost exact ceea ce avea ea nevoie, oferindu-i putere, curaj și speranță. A absorbit ceea ce i-a oferit el, recunoscătoare dincolo de cuvinte pentru priceperea și sincronizarea incredibilă a acestui bărbat.

Se apropiau pași, iar el o eliberă ușor. Sabal, bărbatul care îl urmărise pe tâlharul ei, se afla în fața lor. John i-a vorbit în turcă.

Sabal răspunse și clătină din cap într-o negare tăioasă. Presupunea că era prea mult să spere că el va fi în stare să îi recupereze poșeta atât de repede.

Au schimbat mai multe cuvinte pe care ea nu le-a putut înțelege, apoi Sabal s-a apropiat de atacatorul ei. I-a ridicat capul bărbatului de păr și i-a întors fața dintr-o parte în alta, ca și cum l-ar fi inspectat.

Cu un braț în jurul umărului ei, John o conduse departe de tren. "Stai. N-ar trebui să rămânem să vorbim cu poliția?"

"Sabal se va ocupa de asta."

"Nu trebuie să fac o declarație?"

"Sabal le va spune totul. Vom merge în camera ta de hotel, te vom spăla, apoi vom merge la secția de poliție."

S-a uitat în jos la hainele ei. Bluza era murdară și pantalonii ruși - o bucată mare îi curgea pe șold. Situația părea suprarrealistă. Jaful. Cuțitul. John venind să o salveze. Era speriată de toate, dar pierderea pașaportului și a banilor era prima ei grijă. Trina ar putea, probabil, să trimită bani pentru a trece peste următoarele câteva zile, dar ura faptul că va trebui să apeleze la un prieten pentru ajutor financiar.

Trina nu avea să creadă povestea asta.

Cressida s-a oprit brusc. "Stai. Sabal va vorbi cu poliția?" Părea încâlcită, știa, dar îi luase atât de mult timp să pună cap la cap implicațiile. O tâlhărie

violentă putea face asta unei persoane, se pare. "O să le spună ce s-a întâmplat?"

"Da."

S-a uitat în jos. La naiba. Era timpul să mărturisească. "El trebuie să știe - numele meu nu este Crista. Este Cressida. Cressida Porter."

John a ridicat o sprânceană sardonică și a afișat un zâmbet tachinator. "Nume fals? Cred că am *fost* foarte insistent în timpul zborului."

A făcut o grimasă. "Toți prietenii mei m-au hărțuit să fiu atentă în această călătorie. Mi s-a părut corect la momentul respectiv, dar am regretat minciuna la cină."

El a ridicat din umeri. "Înțeleg. Securitatea este treaba mea. Dar ar trebui să știi că un nume fals nu te protejează prea mult, decât dacă ai un act de identitate fals în spate." A făcut o pauză. "Cressida." Tonul lui scăzut îl făcea să sune ca și cum ar fi gustat silabele, iar căldura din ochii lui spunea că îi plăcea aroma. "Shakespeare? *Troilus și Cressida*?"

Ea a simțit un ușor fior. Bărbatul vorbea și citea turcește și știa titlul uneia dintre tragicomediile mai puțin cunoscute ale lui Shakespeare.

Ea era impresionată. "De fapt, numele meu vine de la mașină - Toyota Cressida - știi tu, povestea concepției și toate cele."

"Este în regulă dacă fac o glumă aici, sau este un subiect sensibil?"

"Fă- o."

"Bine că nu era un Unimog."

Ea a râs. "Bună asta. De obicei oamenii spun Gremlin." Ea s-a aplecat spre el, șocată să se simtă atât de confortabil, când cu doar câteva minute în urmă fusese plină de neîncredere. Chiar de teroare.

El a aruncat o privire în jurul lungii limbi de pământ, care se golise treptat pe măsură ce oamenii se transferau de la feribot la tren și de la tren la feribot.

"Ai folosit un nume fals, și totuși ai ieșit singură după apusul soarelui?"

"M-am gândit că Berzan nu ar fi spus să ne întâlnim aici dacă nu era sigur." S-a uitat în jur. "Stai. Berzan. Trebuia să vină cu feribotul."

John a dat din cap spre doc. "Feribotul a descărcat deja."

Dar nu era niciun tânăr kurd care să o caute. Neliniștea a alunecat prin ea. "Unde este?"

"Berzan este fratele traducătorului tău?"

"Da."

"Nu-mi place să spun asta, dar se pare că Berzan te-a ademenit aici și te-a jefuit."

Cuvintele lui au uimit-o la culme. "Crezi că Berzan a fost *tâlharul* meu?" John a ridicat din umeri. "Sau tipul cu cuțitul."

Ea s-a oprit brusc. "Te-am mințit în legătură cu numele meu pentru a fi în siguranță, apoi mi-am făcut planuri să mă întâlnesc cu un tâlhar înarmat?" Dar era mai rău de atât. *Hejan*. "Ce spune asta despre traducătorul meu? El m-a *ajutat*. Am avut încredere în el." Făcuse într-adevăr traduceri pentru care plătitese? Frazele de pe înregistratorul digital erau de încredere?

Ticălosul. Înregistratorul digital! Era în poșeta ei. Hejan îi înscenase asta? De ce ar fi făcut așa ceva?

Capitolul 9

Ian își stricase misiunea. Singura lui sarcină era să meargă după tâlhar. O greșeală stupidă, prostească, fatală, să se fi luat de omul cu cuțitul.

Obiectivul principal: Să nu pierzi microcipul ăla nenorocit. Și a dat greș.

Cressida - indiferent cât de sexy sau inocentă - devenise inutilă în momentul în care cipul a părăsit posesia ei.

El știa asta. Mai bine decât oricine.

Dar a fost orb la fuga tâlharului când a văzut-o luptându-se cu un atacator înarmat. Ceva în el a cedat, și a dat peste cap misiunea.

Au mers în tăcere înapoi la hotel. Ea se lupta cu panica la pierderea poșetei, dar, din perspectiva lui, era mai bine că pierduse totul în loc să piardă doar microcipul. Fără bani, telefon și pașaport, ea avea nevoie de el, iar el era gata să fie cavalerul ei în armură strălucitoare. Ceea ce era necesar, datorită scăpării lui masive în protocol.

Se opriase pentru a salva o femeie care ar fi putut fi complice și, în felul acesta, pierduse un cip pentru care o organizație teroristă ucisese deja o dată.

Mai rău, Sabal nu reușise să vorbească cu Zack la telefon, și nici Ian. Nu avea nicio idee ce vor găsi când vor ajunge la hotel. Tot ce știa era că nu o putea scăpa din ochi pe Cressida.

Ce însemna că Hejan îi spusese că ghidul - *fratele* lui - se numea Berzan? Numele era un semnal destinat lui Ian. El trebuia să știe tot ce știa ea despre presupusul ei ghid. Era singura lui speranță de a găsi pista către cip.

Îi trimisese deja lui Stan numărul de telefon mobil al Cressidei. Dacă tâlharul mai avea telefonul la el - și dacă era un prost complet - s-ar putea să-l găsească atunci când telefonul ar emite un semnal către turnurile de telefonie mobilă. Ar fi primit un SMS dacă ar fi reușit să localizeze locația lui "Berzan".

Ian era bun în meseria sa și se mândrea cu tehnica sa. În ultimii doi ani lucrase în Ankara. Înainte de asta, fusese în Bahrain. În perioada petrecută în Orientul Mijlociu, recrutase un număr record de spioni. Dar dacă nu obțineau nimic de pe telefonul Cressidei, atunci aceasta era cea mai mare încurcătură dintre toate încurcăturile și putea pune capăt asocierii sale cu Compania. Un astfel de dezastru nu însemna doar concedierea unui ofițer specializat în cazuri secrete, ci și uciderea sa.

Lângă el, Cressida era neliniștită. Tulburată. Speriată. El trecuse fără milă peste prudența și neîncrederea ei, atât în avion, cât și lângă tren. Trebuia să rămână necruțător în relațiile cu ea. Nu putea să se lase influențat de ochii frumoși și inocenți. Dar trebuia să facă asta în timp ce juca rolul nemernicului blând și manierat John Baker.

Iisuse, mai devreme ar fi vrut să i-o tragă până-i zburau creierii - și nu pentru că se juca cu ea. În cartea lui personală de reguli, sărutul, chiar și sexul pentru slujbă erau bune, dar dorința sinceră, când existau îndoieli cu privire la loialitatea ei? Îl deranja chiar și faptul că simțea asta.

Dăduse peste cap misiunea din cauza acelei dorințe. Din cauza ei.

Era un risc necunoscut, iar până nu avea microcipul, trebuia să o controleze. Faptul că abilitățile ei de spionaj erau slabe contrazicea ideea că ar fi spioană. De fapt, echipa din Ankara adunase mai multe informații despre trecutul ei, pe care el le citise în după-amiaza asta, în timp ce ea dormea.

Știa despre spațiul gol de pe certificatul de naștere unde ar fi trebuit să fie numele tatălui. Acum mai avea o piesă: Cressida Porter știa marca și modelul mașinii în care a fost concepută, dar nu și numele tatălui ei biologic.

Paternitatea îndoielnică era un lucru pe care îl aveau în comun.

El i-a pus un braț în jurul umerilor, iar ea s-a sprijinit de el. Bun.

Ea se baza deja pe el.

Faptele din viața ei erau simple și triste. Mama ei însărcinată fusese alungată de părinții dezaprobatori la vârsta de 15 ani. Se pare că Cressida nu-și cunoscuse niciodată bunicii materni, care locuiau într-o comunitate bogată din afara orașului Baltimore.

Când s-a născut Cressida, spitalul a trimis bunicilor ei factura pentru travaliul și nașterea neasigurate, dar aceștia au refuzat să o plătească. Atât mama, cât și copilul erau minori, iar când au fost amenințați cu tribunalul și cu rușinea publică, familia Porter a plătit în liniște factura, apoi au plătit-o pe fiica lor, Sarah, să se mute în cealaltă parte a țării cu nepoata lor. Plățile lunare au încetat la împlinirea vârstei de 18 ani a lui Sarah.

Cu astfel de părinți reci, nu era de mirare că Sarah rămăsese însărcinată la o vârstă atât de fragedă. Dar viața în California nu era cu mult mai bună pentru micuța Cressida. Poliția a vizitat-o des acasă din cauza comportamentului zgomotos și violent al lui Sarah, pentru certuri cu diverșii ei iubiți. Cressida s-a ales cu propriile vânătăi, iar Protecția Copilului a intervenit de câteva ori, culminând cu o perioadă petrecută în plasament înainte de a se întoarce acasă la mama ei.

În ciuda tuturor acestor lucruri, conform dosarelor școlare, Cressida a fost o elevă strălucită. A absolvit liceul aproape în fruntea clasei și a primit o bursă completă la Berkeley. A refuzat școala postuniversitară de la Cal în favoarea programului de arheologie subacvatică de la Florida State.

Nimic din trecutul ei nu semăna cu o persoană dezamăgită de țara ei și care s-a alăturat unui grup terorist, dar el încă avea întrebări.

Fără îndoială, copilăria Cressidei a fost un coșmar, dar lupta ei nu fusese de genul celor care generau sentimente anti americane. Nu. Trecutul ei era un teren propice pentru depresie, stimă de sine scăzută și prieteni abuzivi.

Terorismul internațional nu se afla pe lista lungă de efecte secundare,

darămite pe cea scurtă.

Dar nu-l putea ignora pe prietenul cu legături iordaniene care furase echipamentul Lidar și o implicase în furt. Acum, ea se afla în Anatolia de Est, sperând să folosească Lidar pentru a găsi tuneluri antice pentru contrabandiști.

În timp ce Ian o însoțea prin holul vechiului hotel, își alunecă mâna de-a lungul coloanei vertebrale, așezându-se pe partea mică a spatelui ei. Furtul Lidar îl săcăia. Îi păcălise pe toți?

Era Ian doar o altă capcană pentru o spioană sexy cu abilități actricești excepționale?

Funcționarul hotelului a făcut ochii mari când Cressida a intrat în hol, ruptă și murdară. I-a vorbit rapid lui John, care i-a răspuns în turcă, explicându-i, presupunea ea, tâlhăria. După un moment, bărbatul a scos o cheie nouă pentru camera ei și a strecurat-o pe tejghea. Ea i-a spus lui John: "Mulțumesc. Nu știu cum aș fi explicat situația fără ajutorul tău."

Maxilarul lui s-a încordat când i-a atins obrazul, degetul lui mare urmărind ușor ceea ce ea bănuia că era o vânătaie apărută. Trebuia să arate ca naiba, ceea ce se potrivea cu ceea ce simțea. "Va trebui să ne asigurăm că nu pleci nicăieri fără mine de acum înainte", a spus el.

Ideea ca el să se simtă măcar puțin protector față de ea i-a făcut inima patetică să bată puțin mai repede. "Asta e imposibil. Eu am cercetări, iar tu ai de lucru..."

"O să mă lămuresc cu șeful meu. Ai nevoie de o escortă, iar eu mă ofer voluntar."

Ea nu-l înțelegea. La un moment dat putea fi *prea* drăguț, *prea* conciliant. Apoi avea un indiciu de... ceva... O natură mai întunecată, poate. Sau o vibrație periculoasă. Orice ar fi fost, se ascundea adânc, spunându-i că domnul Afabil nu era neapărat adevăratul John. Și dacă era să fie sinceră, era mai atrasă de omul pe care îl ascundea decât de cel pe care îl prezenta. Se pare că moștenise

prostul simț al autoconservării al mamei sale.

Era mai mult decât atât, totuși. Nu-i putea întâlni privirea fără să se întoarcă la momentul în care el se năpustise asupra ei și o salvase. Cuțitul era încă viu în mintea ei. Și-l putea imagina atât de ușor terminând arcul și oprindu-se în ea.

John luptase cu o brutalitate care, în orice alte circumstanțe, ar fi îngrozit-o. Vibe-ul periculos nu era în imaginația ei. Acela era adevăratul om, îngropat sub acel comportament amabil. Și își dezlănțuise acea ferocitate pentru a o salva.

Nu era străină de violență. O văzuse pe mama ei primind lovituri și primise și ea câteva când era mai mică. Niciodată, nici măcar o dată, în cele mai întunecate momente ale copilăriei ei, nimeni nu fusese acolo să o ajute când avusese nevoie. Prezența și acțiunea lui împliniseră un vis copilăresc de mult îngropat, de salvare.

Apoi a fost acel moment, imediat după ce l-a doborât pe atacator, când a privit-o cu o expresie intensă, îngrijorată, care i-a atins sufletul. Era un străin, dar se uitase la ea ca și cum ar fi fost ceva ce trebuia prețuit, protejat. Se simțea la fel de prețioasă ca o vază veche, aurită, inscripționată cu secrete din trecut.

Așteptase toată viața să vadă acea privire pe fața unui bărbat.

Era ceva grav în neregulă cu ea dacă putea să treacă de la teroare la dorință și la neîncredere într-o secundă, dar se întâmplase în timp ce stăteau lângă tren, iar acum era aici, conducându-l la camera ei de hotel, sperând mai mult decât orice că, odată ce vor fi singuri, o va săruta.

Un sărut ar putea-o face să uite de teroare. Să-și uite pașaportul și banii pierduți. Să-și uite prostia. Își dorea, mai mult decât orice, să uite. Doar pentru o clipă.

Todd îi ruinase ultima noapte în Antalya, iar acum fusese jefuită în Van. În adevărata manieră turcească, se întreabă dacă nu cumva era blestemată. Fără să se gândească, degetele ei se îndreptară spre pandantivul cu ochiul răului, care nu o protejase. Dar, din nou, John îi venise în ajutor, așa că poate că o făcuse.

S-a gândit la o modalitate de a-i mulțumi lui John pentru serviciile sale, dovedind că era la fel de proastă ca mama ei, o femeie a cărei istorie sexuală

era un manual de lucruri de așa nu.

"Ești bine?" a întrebat John.

A pășit în liftul micuț, realizând că era amețită, iar asta se vedea. "Bine. Îmi pare rău. Doar... zguduită, cred." S-a sprijinit de peretele din spate, înghesuindu-se în colț.

A apăsător butonul, apoi a înfruntat-o, apropiindu-se atât de mult încât ea a fost încălzită de căldura pielii lui. Ochii lui erau fierbinți de dorință. "Îmi doresc foarte mult să te sărut chiar acum."

Inima ei a luat-o razna. *Poate că dorințele devin realitate.* "Ce te oprește?"

El și-a frecat degetul mare pe buza ei de jos. Inima ei nu mai era doar zvâcnită; bătea cu forța unui bas. "Amândoi venim după adrenalină, iar judecata ta este întunecată de recunoștință."

Căldura care începuse să se dezlănțuie în burta ei se retrase. "Mă refuzi. Din nou." Nu putea ascunde durerea din vocea ei.

"Nu. Îți dau o șansă să te retragi cât încă mai pot să-mi ascult conștiința."

Căldura aceea delicioasă a revenit. I-a pus o mână pe piept și a simțit adevărul - inima lui bătea la fel de repede ca a ei. "La naiba cu conștiința ta."

Ușa liftului s-a deschis la etajul ei. Înainte ca el să se poată întoarce, ea s-a aplecat și și-a trecut buzele peste ale lui. Gura lui nu a răspuns, dar ochii lui s-au aprins de foame. A rămas încremenit în fața ei, blocând ieșirea, cu gândurile ilizibile, dar dorința inconfundabilă.

Ușile liftului s-au închis. "Am ratat etajul meu", a spus ea. Vocea ei era o răgușeală uscată.

"Cine are nevoie de o conștiință?" Gura lui a coborât spre a ei. Ea s-a deschis pentru a-i lăsa limba înăuntru - fierbinte, excitantă, exact eliberarea de stres de care avea nevoie.

Și-a strecurat mâinile pe pieptul lui și în jurul gâtului. El a apăsător-o, blocând-o în colț. Limba lui a pătruns mai adânc, o mângâiere ferm senzuală care a aprins un foc în centrul ei. Avea un gust dulce, fierbinte. Perfect.

John Baker nu semăna deloc cu bărbatul cu care se întâlnește. Pentru început, era pur alfa în felul în care vorbea, se mișca și îi bătea măr pe bătașii înarmați. Ca să nu mai spună că era înalt, musculos și vorbea fluent mai multe

limbi. Forța și creierul erau combinația ei preferată, iar încrederea din sărutul lui a transformat-o într-o baltă de dorință. Ea a dat la fel de mult pe cât a luat, bucurându-se de căldura dulce.

El și-a ridicat capul, eliberându-i gura. Ea a deschis ochii. Privirea lui ardea de excitație, care probabil o reflecta pe a ei. În spatele lui, ușile liftului s-au deschis. Fusesse atât de prinsă în sărut, încât uitase că se aflau într-un lift public.

Pieptul lui lat i-a blocat vederea, ea a schimbat privirea pentru a arunca o privire în jurul lui și a zărit un cuplu. Femeia purta un chador închis la culoare. Ochii ei erau mari de șoc.

John și-a limpezit gâtul și a făcut un pas înapoi.

S-a uitat la panoul de control. Trecuseră peste etajul ei. "Coborâm?", a întrebat ea.

Cuplul a făcut un pas înapoi și a clătinat din cap. Bărbatul a spus ceva în turcă sau farsi, ceea ce ea a interpretat ca fiind: "Îl vom lua pe următorul". Ușa s-a închis din nou.

Cressida a apăsat butonul pentru etajul ei, a întâlnit privirea lui John și și-a lins buzele. "Cu siguranță cobor."

El a râs - din plin, tare, sexy - și ea a simțit un fior.

Să sară în pat cu el era o nebunie, dar chiar acum, în starea ei vulnerabilă și speriată, nebunia ar putea fi ceea ce avea nevoie.

Liftul s-a oprit din nou la etajul ei; de data asta au ieșit. Când au ajuns în camera ei, ea a scos cheia din buzunar și s-a uitat peste umăr la John. "Putem comanda vin din cameră..."

John a împins-o la o parte, dincolo de ușă. Un pistol i-a apărut în mână. "Stai jos."

"Ce..."

"Încuietoarea este spartă." Vocea lui era joasă.

S-a uitat la mâner. Frica i-a tăiat respirația. O rangă sau o altă unealtă rupsese mecanismul.

Îndoilele persistente au revenit în prim plan. John fusese în avionul ei. Fusese în același hotel, fusese pe peronul trenului când ea fusese jefuită, iar acum, era aici. Cu o armă.

John - nu evazivul Berzan - era singurul numitor comun.

Se holba îngrozită la bărbatul cu arma îndreptată spre ușă. Cu o clipă în urmă, el o sărutase prosteste. Dar ea își recăpătase mințile și făcu singurul lucru inteligent - ceea ce ar fi trebuit să facă la tren - îl lovi cu piciorul în spatele genunchiului, apoi fugi spre scările de la capătul coridorului.

Capitolul 10

Nenorocitul defiu de curvă. Îl prinsese cu garda jos, iar Ian se prăbușise. S-a lovit de ușă, împingând-o să se deschidă, forțându-l să se arunce într-o parte, în afara liniei de foc.

Se lipi de perete când Cressida o luă la fugă pe hol. Ar fi vrut să o urmeze, dar șasele lui ar fi fost expuse dacă ar fi făcut-o. A sărit în picioare și a lovit ușa. O scanare rapidă. Nimeni.

Aproape ajunsese la casa scării. Nu avea timp să caute - trebuia să meargă după ea. Nu o putea pierde așa cum pierduse nenorocitul de cip. A sprintat pe coridor și a strigat, "Cressida! Așteaptă!"

Ea a împins ușa și a dispărut. *Rahat!* Cel care intrase în camera ei era la fel de probabil să aștepte în casa scării, dar să o urmărească cu arma scoasă nu ar fi făcut decât să o sperie și mai mult. Își înfundă arma în partea mică a spatelui. Acțiunea putea fi cea mai mare greșeală pe care o făcuse în toată ziua și, având în vedere că o dăduse în bară cu trenul, asta nu era puțin spus.

S-a aruncat în casa scării. Ea ajunsese pe palierul de jos și dădea colțul. El a sărit și i-a prins talia, trăgând-o în jos. S-a rostogolit pentru a încasa greul căzăturii.

Spatele lui s-a lovit de perete. Brațul lui o ținea prinsă, lipită de el. Cu mâna liberă, i-a acoperit gura, tăindu-i un țipăt pătrunzător, cu ecou. "Liniște! Nu eu sunt dușmanul..."

Ea l-a mușcat. A durut ca naiba, dar el nu i-a dat drumul. "La naiba, Cressida. Încerc să te ajut."

Cu ochii înnebuniți de frică, ea și-a înfipt dinții mai adânc în carnea lui.

El a tras aer în piept, rugându-se ca ea să nu fie atât de disperată încât să rupă pielea. "S-ar putea să am nevoie de mâna aia ca să-l bat măr pe următorul ticălos cu cuțit care te atacă."

Fălciile ei s-au relaxat, dar nu l-au eliberat.

"Te rog, Cress. Oricine a fost în camera ta ar putea fi încă acolo. Ești vulnerabilă."

Dinții i s-au desfăcut.

"Nu țipa. Te rog." El și-a ridicat mâna de la gura ei. Ochii ei erau duri, reci și neclintii.

O sărutase ca să se joace cu ea, ca să vadă cât de departe era dispusă să meargă, dar, ca un afurisit de începător, fusese prins în călduri. În cele din urmă, sărutul fusese real, și îi luase o lume întreagă de eforturi să rămână în pielea personajului.

Aceasta este o slujbă. Ea este o slujbă. Uită de celelalte prostii și fă-ți treaba. "De ce ai fugit?" a întrebat el.

"Nu știi de ce am fost jefuită sau de ce mi-a fost spartă camera. Totuși, știu că ai fost în avion. Ai o cameră în hotelul meu. Ai apărut lângă tren imediat după ce am fost jefuită. Și ai o armă - dar nu te-am văzut niciodată revendicând o geantă la aeroport. Ceea ce înseamnă că ori te-au lăsat să o iei cu tine în avion, ori ai adus-o aici. Cine ești tu?"

"Ți-am spus. Sunt consultant în securitate. Arma face parte din munca mea."

"Prostii. Nu sunt o idioată. Știu să fac matematică, iar tu nu ai niciun sens."

El a zâmbit, dar cu o înclinație sinistră. Asta ar fi fost mai ușor dacă ea ar fi fost o proastă. "Norocul prostesc mi-a făcut rost de un loc lângă tine în avion. Sunt un bărbat singur, iar tu ești o femeie frumoasă. Îmi petrec mai mult timp în Orientul Mijlociu decât pe teritoriul SUA, iar tu ai fost ca un gust de acasă. Așa că sunt vinovat că sunt nostalgic și probabil superficial." I-a mângâiat obrazul, în timp ce teama din ochii ei dispărea încet. "Eram pe cheiul

de lângă peronul de tren pentru slujba mea, pentru care port o armă, pe care am verificat-o printr-un serviciu de securitate și am luat-o înainte de a mă îndrepta spre linia de taxi. Probabil că nu ai văzut-o". O minciună, dar probabil că ea nu cunoștea procedurile turcești de verificare a armelor, iar el nu avea de gând să-i spună că depozitase mai mult de o armă și alte câteva obiecte necesare în Van luna trecută, când cercetase zona pentru această misiune.

"Am clienți importanți care au nevoie de protecție", a continuat el, "așa că am permisiunea de a purta arme ascunse în toată lumea musulmană. Administrațiile locale doresc afacerile clienților mei."

"Dacă nu este cumva legat de tine, atunci de ce am fost jefuită?"

Strânsoarea lui asupra ei s-a slăbit - dar, în mod interesant, ea nu a profitat de ocazie pentru a se desprinde. Trebuiau să dea o imagine pe cinste, întinși pe podeaua tare a palierului dintre etajele hotelului. El se ridică și o trase în picioare lângă el. "Hai să mergem în camera ta și să vedem ce găsim."

Încă mai putea vedea ezitare în ochii ei. Îi pierduse încrederea fragilă, dar ea *voia* să îl creadă, ceea ce era jumătate din bătălie.

Cum să se joace cu ea? Încă un sărut? N

Nu. Prea devreme. Prea greu de manevrat.

A respirat adânc. Avea o singură opțiune, dar pentru asta trebuia să aibă încredere în ea. Dacă se înșela, dacă ea făcea parte din celula lui Hejan, atunci el își semna condamnarea la moarte. A băgat mâna la spate, încet, și și-a scos Sig-ul. Ținând partea de sus a armei cu țeava îndreptată în jos, a apăsat mânerul în mâinile ei.

S-a uitat la el întrebătoare. În gardă.

"Ai mănuit vreodată o armă?", a întrebat el.

Ea a dat din cap.

"Bun. Păstrează-l. Vom urca în camera mea. Voi lua o altă armă, apoi vom căuta în camera ta." Spera din tot sufletul că, dacă Zack aștepta în camera lui, acesta asculta și ar fi părăsit-o imediat.

Ea a studiat arma din mâinile ei. "Nu are siguranță?"

"Nu. Siguranța este tragerea lungă pentru primul foc."

Ea i-a întâlnit privirea. "Mulțumesc. Și îmi pare rău că te-am lovit. Și că te-am mușcat."

El a ridicat din umeri. "Ai instincte bune de autoconservare. Se pare că s-ar putea să ai nevoie de ele." Asta era o afirmație modestă.

În timp ce urcau scările spre camera lui, și-a scos mobilul și l-a apelat rapid pe Sabal, dar el nu a răspuns. La naiba. Trebuia să știe ce aflate Sabal de la tipul cu cuțitul. Ea ar fi vrut să raporteze spargerea la poliție și, fără îndoială, ar fi întrebat de ce Sabal nu-l predase pe agresor autorităților locale, așa cum promisese.

Camera lui de hotel era binecuvântat de goală și neperturbată. Și-a recuperat arma de rezervă și împreună s-au întors în camera ei de la etajul trei. La ușa spartă, el și-a scos arma și i-a făcut semn din cap, indicându-i să îi imite mișcările. Au flancat ușa, dar el a intrat primul, conștient că ea era în spatele lui cu o armă încărcată.

Dacă voia să îl elimine, acesta era momentul ei. Ea nu l-a împușcat.

Și-a eliberat răsuflarea reținută și a căutat rapid în camera ei, la fel de ușurat că un intrus necunoscut nu l-a împușcat. Nu a fost împușcat de două ori în același minut. Poate că norocul lui se schimbase.

Camera ei fusese complet răscolită. Hârtiile erau împrăștiate peste tot, iar patul îi fusese dezgolit.

A căzut pe salteaua goală. "Nu poți sta aici", a spus el. "Nu e sigur."

"Mi-ar plăcea să plec, dar nu am unde să mă duc. Nu am bani sau acte de identitate. Cel puțin acest hotel mi-a verificat deja cardul de credit. Cu încuietoarea spartă, ei ar trebui să-mi dea o altă cameră."

A fluturat mâna pentru a indica dezordinea. "Este evident că cineva vrea ceva de la tine. L-au obținut?"

Fața ei nu arăta decât teamă și nedumerire. "Nu știu. Eu sunt un nimeni. Nu am nimic din ce și-ar putea dori cineva."

El a crezut-o, ceea ce l-a surprins. "Nu uita de bărbatul cu cuțitul. Nu a fost o simplă tâlhărie. Totul a fost plănuțit."

"Mă sperii. Mai rău decât sunt deja. Habar nu am ce se întâmplă sau de ce."

"Ar trebui să îți fie frică. Ascultă, compania mea are o casă sigură în zonă. Te duc acolo."

Ea s-a crispat. "Nu ar trebui să mă duc la poliție?"

"Ne vom opri la secția de poliție pe drum." Nu era sigur dacă vorbele lui erau o minciună. Ar fi putut să o ducă la poliție, dar trebuia să vorbească mai întâi cu Zack. Sau cu Sabal. Trebuia să știe ce naiba se întâmplă. Apoi ar fi știut ce să facă cu Cressida.

"Dacă merg cu tine într-o casă sigură, nu va părea că am dispărut?"

La naiba. Sperase ca ea să nu se prindă imediat de această implicație.

"Pentru siguranța ta. Da."

Ea a studiat arma din mâna ei, ca și cum ar fi cântărit-o. Avea senzația că greutatea armei echivala cu cantitatea de încredere pe care o avea în el.

"Trebuie să mă duc la poliție și să o sun pe prietena mea Trina. Oamenii trebuie să știe unde sunt. Aș fi o proastă să plec cu un străin și să dispar."

A pășit spre ea. John trebuia să apeleze la farmec, dar ea era atât de timidă, încât ar fi putut cu ușurință să exagereze cu rolul său. I-a ridicat bărbia cu degetul arătător, aducându-i privirea la el.

"Lucrez în securitate, Cressida. Iată ce *fac*. Se întâmplă ceva ciudat, iar tu ești în centrul lui. O să aflu de ce, dar ca să fac asta, am nevoie să mă lași să te protejez."

Privirea ei se învârtea în jurul camerei de hotel distruse. A tras puternic aer în piept și, bănuia el, și-a înăbușit un plâns.

"Sunt aici să lucrez. Trebuie să adun date pentru propunerea mea de grant. Pentru disertația mea. Am muncit toată viața mea pentru această călătorie. Am cheltuit fiecare bănuț pe care îl am doar pentru a ajunge aici. Trebuie să fie un fel de greșeală. Oricine se află în spatele acestui lucru trebuie să mă fi confundat cu altcineva. Voi merge la poliție. Să clarific faptul că nu sunt nimeni. Poate că acest lucru" - a fluturat brațul pentru a cuprinde camera de hotel distrusă - "se va opri, odată ce cel care a făcut-o își va da seama că a luat în vizor persoana greșită, iar apoi voi putea să-mi fac treaba pentru care am venit aici."

Vocea ei avea o nouă notă de disperare. Nu era pregătită să accepte că planurile ei de a căuta tuneluri antice au fost deraiate. Nu va fi nicio expediție spre sud, niciun studiu Lidar. Având în vedere că acesta era punctul central al studiilor ei, el și-a imaginat că asta însemna că nu va exista niciun doctorat.

I-ar fi putut spune că Hejan era mort, ca să știe că nu era o greșeală întâm-

plătoare. Dar ea era prea ocupată să se lupte cu negarea. Adevărul ar putea s-o doboare - și să-i adâncească suspiciunile bine întemeiate la adresa lui.

Singura lui opțiune era să o răpească. Ar fi fost pentru siguranța ei, dar ea nu ar fi crezut niciodată asta.

John îi explicase că mergeau pe o rută SDR - rută de detectare a supravegherii, clarificase el - către secția de poliție, motiv pentru care se învârtiseră pe străzile înguste din Van cel puțin patruzeci și cinci de minute. Cressida se lupta cu greața în timp ce lua viraje bruște și rapide. Acestea trebuiau să fie cele mai ciudate, cele mai îngrozitoare douăzeci și patru de ore din viața ei.

Se afla într-o mașină - *când închiriasse el o mașină?* - cu un bărbat care părea să cunoască orașul de parcă ar fi fost orașul lui natal, care avea cel puțin prea multe coincidențe din punctul ei de vedere și care purta o armă. Fusesse o proastă pentru că se urcase în mașină, dar nu simțise că ar fi avut de ales. Portarul nu vorbea limba ei și, după spusele lui John, nu era prea dornic să-i dea o altă cameră de hotel după ce o stricase pe prima. El a spus că nu-i va da o nouă cameră decât după ce va fi depus raportul la poliție, așa că ea și-a făcut bagajul și s-a urcat în mașină cu John.

El o salvase la gară. Și a lăsat-o să păstreze arma.

Asta înseamnă că el este unul dintre băieții buni, nu?

În mod normal, o priveliște nocturnă a străzilor din Van ar fi entuziasmat-o, dar astăzi fusese atacată la toate nivelurile care contau: financiar, academic și fizic.

Harta pe care i-o tradusese Hejan fusese luată. Fără ea, direcția est spre Iran era inutilă. Nu avea puncte de reper pe care să le potrivească cu terenul și nici date istorice la care să facă referințe încrucișate. Își răsuci umerii, într-o încercare slabă de a scăpa de tensiunea care se acumulase acolo. Zona aceea fusese oricum o țintă îndepărtată.

Cea mai bună pistă a ei era încă spre sud, lângă Cizre, aproape de granița cu Siria. Harta fusese în engleză încă de la început, iar ea se holbase la ea până când imaginea i se imprimase în creier. Lăsase harta în Tallahassee intenționat. Aducerea acesteia în Turcia ar fi fost riscantă - ea nu avea încredere în colegii ei de facultate, care doreau toți să participe la potențiala ei descoperire.

Să fi fost hoțul după harta ei prețioasă? Dacă da, înscrie un punct pentru paranoia.

Nu-i venea să creadă că unul dintre colegii ei de facultate se afla în spatele acestui lucru, dar cine altcineva ar fi avut un motiv? Tunelul istoric - dacă ar fi existat - era destinat să facă prima pagină a ziarelor. Poate că nu i-ar face celebru numele de familie, dar ea ar fi cunoscută în cercurile arheologice, cu siguranță.

Dar ea încă se agăța de teoria că totul fusese o greșeală îngrozitoare. Trebuia să fie așa.

Drumurile erau mai aglomerate în centrul orașului, chiar și la această oră din noapte. Mașinile conduceau neregulamentar, fără să se preocupe prea mult de regulile de circulație. În ciuda faptului că John era un șofer priceput, ea era tensionată de mișcările neașteptate ale celorlalte vehicule.

"N-ar fi trebuit să fim acolo până acum? Adică, Van nu e *așa de mare*."

"Cred că suntem urmăriți."

Ea s-a îndreptat brusc. "Ce?"

"Relaxează-te. Nu atrage atenția."

"Relaxare. Bine." Ea a tras de centura de siguranță pentru a se asigura că era fixată. "Care mașină?"

"Al treilea din spatele nostru. Opel Astra sedan albastru."

Ea a început să se întoarcă, iar el a lăsat o mână pe genunchiul ei. "Nu te uita - ești o țintă." El a rabatat vizorul de pe partea ei și a deschis clapeta oglinzii. "Folosește oglinda."

A ajustat vizorul până când a putut vedea mașina. Astra arăta ca orice altă mașină. Nu putea vedea în interiorul vehiculului întunecat.

"De cât timp ne urmăresc?"

"De la hotel. A fost mai în spate pentru o vreme. S-a mutat mai aproape după ce am făcut câteva viraje rapide. Nu vrea să ne piardă."

"Cum îl vom pierde?"

"Simplu."

Fără avertisment, John a răsucit volanul și s-a strecurat printre vehiculele care veneau din sens opus. Cressida și-a ținut respirația împotriva unui țipăt. Urma să moară. Într-un accident de mașină violent. Și dacă va supraviețui, îl va uide pe John.

"Așteaptă", a spus el, cu vocea calmă și uniformă, în timp ce se strecura între un autobuz care venea din sens opus și un bărbat pe scuter.

Înapoi pe banda potrivită, a luat-o brusc la dreapta, pe o alee îngustă, și s-au strecurat printre căruțe și gunoaie, ieșind în cele din urmă pe partea cealaltă. S-a strecurat într-o breșă în traficul în viteză și au plecat, îndreptându-se în direcția opusă celei în care porniseră.

"Ai văzut ce s-a întâmplat cu mașina care ne urmărea?"

Și-a apăsat pumnul pe inimă. "Presupun că au murit într-o coliziune incendiară cu autobuzul."

"Nu. Nu a putut face virajul și a ieșit de pe șosea. Coada a dispărut." Părea atât de îngâmfat și satisfăcut.

S-a prăbușit în scaunul ei. Încet - foarte încet - ritmul cardiac i-a revenit la ceva ce semăna cu normalul. Orașul dispărea în spatele lor, pe măsură ce locuințele se împrăștiau. "Unde suntem?"

"Pe drumul spre Kurubaș."

Se ridicase din nou drept. Studiase suficiente hărți ale zonei ca să știe că era un orașel la sud de Van. "Ce? Am crezut că mergem la poliție. În *Van*."

"M-am răzgândit."

Temerile și îndoielile sâcâitoare pe care încercase să le ignore au ieșit la suprafață. Respirația ei a devenit superficială pe măsură ce își dădea seama de întreaga situație. Corpul ei a intrat în panică totală, fără nicio etapă intermediară. Era în mare rahat. Și era vina ei pentru că avusese încredere în John Baker. "Tu." A găfâit pentru a respira. "M-ai." Încă o efortare. "Răpit." Ea a sughițat la sfârșitul acestui cuvânt înainte de a se sufoca, "Pe mine."

S-a agățat de mânerul portierei. Ar fi putut să se arunce afară din vehicul. Dar ușa era încuiată, iar în clipa în care ea s-a chinuit cu mecanismul, el a accelerat. Căderea din vehicul ar fi mutilat-o sau ucis-o.

Mâna lui a aterizat pe genunchiul ei. "Nu, Cressida, eu te protejez."

"Ia- ți naibii mâna de pe mine."

El și-a ridicat mâna. "Îmi pare rău. Doar că ești panicată."

Ea a mai tras o dată aer în piept. "Crezi că nu știu asta?"

Mașina a încetinit. A tras pe acostamentul îngust și a oprit. Ea s-a întins după mânerul portierei.

O prostie. Ar fi trebuit să apuce arma, pe care o lăsase pe podea, la picioarele ei.

În schimb, el a apucat-o, dar nu a îndreptat-o spre ea. A dat drumul încărcătorului, care i-a căzut în poală, făcându-l inutil ca altceva decât ca bâță.

Ea s-a agățat din nou de mânerul ușii. El s-a întins spre ea, dar mâna i s-a oprit brusc. "Cressida, nu te răpesc. Te protejez. Nu poți fugi. Nu cunoști limba. Nici măcar nu știi unde suntem."

Ea a înghețat. John avea dreptate; nu putea fugi. Valiza ei era pe bancheta din spate, iar ei se opriseră pe un drum în mijlocul pustietății, în ciudata Anatolie de Est. Își încolăci degetele în jurul mânerului, dar nu trase de el. "Nu mă răpești. Corect." I-a întâlnit privirea. Maxilarul lui era încordat, dar ochii lui... spuneau altceva. "Și dacă deschid ușa asta și ies din mașină, ce vei face? Mă vei prinde? Vei scoate cealaltă armă și mă vei amenința?"

"Voi încerca să te conving să renunți, dar nu te voi opri." Vocea lui era joasă, aproape rugătoare. "Compania mea are o casă sigură la periferia Kurubaș. Te duc acolo. Ne putem regrupa. Să ne gândim ce să facem."

"Noi? Adică tu și cu mine, sau tu și Sabal?"

S-a sprijinit de scaunul șoferului și a închis ochii. "Nu știu ce s-a întâmplat cu Sabal. Nu pot să dau de el. Asta mă îngrijorează."

"Trebuia să-l ducă pe tipul cu cuțitul la poliție. Trebuia să depună un raport pentru mine..." Vocea ei se întrerupse. Dacă Sabal nu se dusesse la poliție, atunci nimeni nu știa că fusese jefuită. Nimeni - cu excepția lui Berzan, care poate nici nu exista - nu știa numele hotelului ei. Nu că ar fi contat, din moment ce ea nu mai era acolo, dar nu o sunase încă pe Trina, sau pe Suzanne.

Nimănui căruia îi pasă dacă trăiesc sau mor nu știe unde sunt.

Ea era un cifru. Invizibilă. Dacă ar fi dispărut, nimeni nu ar fi avut nici cel mai mic indiciu de unde să înceapă căutarea.

"Nu erai în siguranță la hotel. A *trebuit* să te scot de acolo."

"De ce nu m-ai dus la poliție?"

Mâinile i s-au încheștat în pumni. "Îți amintești telefonul pe care l-am dat în timp ce făceai bagajele?"

Ea a dat din cap. Ea trăsesse cu urechea fără rușine, dar el vorbise în turcă. Din câte știa ea, își sunase soția și le spusese noapte bună copiilor săi.

De unde naiba îi venise gândul ăsta? Nu avea nicio îndoială că John îi ascundea lucruri, dar nu avea niciun motiv să creadă că o soție și copii erau printre ei. Și cu atât mai puțin un motiv pentru a simți o fărâmă de durere la simpla idee.

Ea era serios lovită. Răpită timp de cinci minute și suferind deja de sindromul Stockholm? Era o supradotată la capitolul psihoze..

Și e bine de știut că recordul ei de a alege cei mai răi bărbați imaginabili a rămas intact.

"Vorbeam cu șeful meu - îi raportam ce s-a întâmplat. A făcut câteva verificări și se pare că există un mandat de arestare pe numele tău în Antalya. Un bărbat a fost ucis în camera ta de hotel noaptea trecută."

Capitolul 11

În ceea ce privește minciunile, nu era una rea. Mai ales că era al naibii de aproape de adevăr. Ian se felicitase pentru că îi venise ideea și, astfel, își asigurasse cooperarea ei, pentru că nu putea suporta glasul ei când intrase în panică.

Doar că acum a scos un țipăt înecat, ceea ce era mai rău, de fapt.

"Todd sau Hejan?", a întrebat ea, vocea ei crăpând pe al doilea nume.

"Ce?"

"Mortul a fost Todd Ganem sau" - s-a chinuit să respire - "Hejan Duhoki?"

"Cel de-al doilea. Duhoki. Cine este Todd Ganem?"

L-a șocat prăbușindu-se pe pieptul lui. Aparent, nevoia ei de confort era mai mare decât teama de el. Ian și-a înfășurat brațele în jurul ei și i-a mângâiat spatele, spunându-și că așa ar fi făcut John, dar știind că o ținea în brațe pentru că așa voia, nu pentru că acesta era rolul lui nenorocit.

"Bine, uită de Ganem. Cine este Hejan Duhoki?" Minciuna lui rapidă a fost chiar mai bună decât sperase. O putea interoga, *în sfârșit*.

"Traducătorul meu."

"Te referi la tipul care ți-a înscenat întâlnirea cu Berzan, tâlharul?"

"Nu *știm dacă* Berzan a fost agresorul meu." Ea s-a îndepărtat de pieptul lui și și-a dat la o parte o șuviță de păr lung și negru, ascunzându-și-o după ureche. "Abia l-am cunoscut, dar moartea lui trebuie să fie vina mea."

"Cum așa?"

"Ultima mea noapte în Antalya... Iisuse, a fost asta chiar *ieri*?" Și-a frecat tâmpilele. "Te rog. Hai să continuăm până la casa sigură. Ți pot spune pe drum. Am nevoie de un pat."

El a dat din cap și a pus mașina în viteză. "Ce s-a întâmplat ieri în Antalya?"

A reușit să își controleze emoțiile suficient cât să îi spună că Ganem a apărut mai întâi la bar, apoi la ușa camerei sale de hotel. Ea a descris pe scurt arestarea lui Ganem, urmată de arestarea ei, și faptul că Ganem fugise din SUA cu ajutorul unchiului său puternic din Iordania.

A intrat în adăpostul pentru mașini al casei sigure. Cartierul - vechi, dărăpănat și în mare parte abandonat după cutremurul din 2011 - era liniștit.

Casa în sine era puțin mai bună decât o baracă; jumătate din ea părea să fie pe punctul de a se prăbuși, dar grinzile de susținere erau solide, ceea ce o făcea ascunzătoarea ideală.

"Aici îți duci toți clienții?" Tonul ei era sceptic.

El a râs. "Nu. Aceasta este o poziție de rezervă, în cazul în care ceva nu merge bine și trebuie să îl ascundem pe directorul executiv al Microsoft. Nimeni nu s-ar gândi vreodată să se uite aici."

"CEO-ul Microsoft este clientul tău?"

"Nu, un exemplu aleatoriu."

S-a holbat la ea, încercând să decidă următoarea mișcare. Prea riscant să o lase în mașină în timp ce el verifica casa. Nu avea de ales decât să intre împreună. A sărutat-o, o scurtă apăsare a buzelor pe ale ei. "Te rog, nu mă împușca", a spus el și a lăsat Sig-ul și încărcătorul în poala ei, apoi și-a scos propriul pistol.

Cressida îl urmă pe John în casa dărăpănată, abia putând să creadă că locul era locuibil și tânjind după oricare dintre cele două camere de hotel pentru care plătitise în ultimele două nopți. Interiorul era la fel de dărăpănat ca și exteriorul, dar camerele ordonate miroseau a detergent.

Chiar și în timp ce îl urma de bunăvoie în casă pe bărbatul care ar fi putut să o răpească - deși faptul că acesta îi dăduse arma înapoi contrazicea răpirea - ea se întreba dacă excursia ei ar putea fi salvată. Cariera ei academică se bazase pe succesul de aici, iar universul ei, esența ei, tot pentru ce lucrase de când avea șaptesprezece ani se bazase în întregime pe succesul academic și pe respectul pe care i-l putea aduce.

Nu va fi niciodată bogată, dar va avea o carieră care o va face fericită, pentru că știa din exemplul mamei sale că fericirea nu se găsește în relații. Acum, cu un masterat la activ și pe cale să obțină un doctorat, era încă bastarda care tânjea după acceptare și respect. Un psihiatru ar fi avut o zi plină în creierul ei.

Dar totul se schimbase în ultimele câteva ore. Nu mai era vorba de academie. Avea motive să creadă că viața ei era în pericol. Și nu știa dacă John Baker era salvatorul sau gardianul ei.

Să lupte cu el sau să lucreze cu el? Fugi sau rămâi?

Ambasada SUA era prea departe. Chiar și cel mai apropiat consulat era la câteva ore de mers cu mașina. Dacă avea o mașină. Sau dacă putea trece prin punctele de control fără acte de identitate.

Era epuizată, dar ciudat de încordată. Poate că și-ar fi putut da seama ce

să facă dacă ar fi băut o ceașcă de cafea. Cafeaua rezolva totul. S-a îndreptat spre bucătărie.

"Ce faci?" a întrebat John.

"Am nevoie de cafea."

"Nu ai nevoie de cafea. E aproape miezul nopții după o zi infernală. Ai nevoie de somn."

Ea s-a întors și s-a uitat la el. "Oi fi tu gardianul meu, dar nu ești mama mea. Pot să beau cafea la miezul nopții dacă vreau, la naiba."

El a ridicat din umeri. "E niște Nescafé în dulap."

Ura cafeaua instant, dar trebuia să fie suficientă. În câteva minute avea în mâini o cană caldă în formă de bol. A dus-o la gură și a inspirat aroma.

Când era mică, se trezea devreme pentru a o însoți pe mama ei în bucătărie pentru a petrece timp singure. Dacă un bărbat locuia cu ele, în mod inevitabil dormea până târziu, pentru că Sarah Porter nu a avut niciodată relații pe termen lung cu bărbați care lucrau în timpul zilei, la ore regulate. Mirosul de cafea îi aducea aminte de acele momente - un timp cu singura persoană din lumea ei care conta și o felie de fericire pentru o fată lipsită de atenție.

Sarah era o femeie inteligentă. Defectul ei fatal era nevoia de dragoste și afecțiune pe care nu le primise niciodată de la părinții ei. Un defect fatal pe care Cressida îl împărtășea cu mama ei, dar declanșat de circumstanțe diferite. Cressida avea probleme cu tatăl.

În cel mai bun caz, bărbații adulți care au populat copilăria Cressidei erau niște profitori - înțepători egoiști care profitaseră de slăbiciunile mamei ei. Cei mai răi trei fuseseră prădători, abuzivi emoțional sau fizic. Unu, Doi și Trei aveau nevoie să domine și să controleze.

În timpul domniei lui Doi, Cressida a stat o perioadă în plasament, dar și-a făcut griji pentru mama ei, temându-se că violența lui Doi va escalada fără Cressida să o protejeze. Cressida a furat o armă din arsenalul familiei sale adoptive și a fugit acasă. Rezultatul final a fost că Doi s-a mutat - în grabă - iar Cressida nu era străină de faptul de a îndrepta o armă spre un bărbat. Acum întrebarea era: putea ea să apese pe trăgaci?

"Unde te-ai dus adineauri?" a întrebat John, rupând vraja făcută de mirosul de cafea fierbinte și amintiri amare.

A luat o înghițitură. Băutura avea o aromă mai bogată decât se așteptase. A întâlnit privirea lui John peste cană. "Mă întrebam dacă aş putea să te împuşc."

El a înclinat capul; un colț al gurii i s-a strâmbat într-un zâmbet slab. "Ce ai decis?"

"Nu am făcut-o încă."

A pășit spre ea. "Putem s-o luăm de la început? Sau măcar să ne întoarcem unde am fost după ce te-am salvat în tren?"

"Vrei să spui când eram îngrozită de tine?" Ea a ridicat din umeri. "Sigur."

"Nu. Vreau să spun când te uitai la mine de parcă eram Superman."

"Nu pot să fac asta." S-a dat jos de pe tejghea și a intrat în sufrageria mică. "Deci, care e planul de aici? Ne amenințăm reciproc, apoi formăm o alianță neliniștită, sau să sărim peste dramă și tu îmi dai drumul?"

El i-a atins brațul, iar ea s-a întors cu fața la el.

"Cred", a spus el, "că vom alege amenințarea și alianța dacă acestea sunt singurele opțiuni. Nu ești în siguranță pe cont propriu".

Simțea fiecare milimetru al mâinii lui pe brațul ei gol, iar ritmul bățăilor inimii îi creștea. Nu avea încredere în el. Dar atingerea lui nu era dură sau violentă. Și în mintea ei, i-a văzut chipul în acel moment lângă tren. Și mai târziu, în lift. A tremurat la amintirea sărutului lui fierbinte.

El nu o speria. Departe de asta. John Baker o excita. Și *asta* a speriat-o.

A aruncat o privire prin sufragerie. "Spune-mi ceva care mă va ajuta să am încredere în tine." Și-a așezat cana pe o măsuță joasă. "Ce este locul ăsta?"

"Această zonă a fost grav afectată în timpul cutremurului din 2011. Cartierul a fost abandonat. Abia acum s-a restabilit electricitatea. Localnicii au fost mai mult decât dornici să vândă companiei mele câteva case din zonă."

Se uită la peretele înclinat care despărțea sufrageria de bucătărie. "Ce fel de companie idioată ar plăti pentru această epavă? Pentru cine lucrezi?" Iisuse, de ce nu-l întrebase deja asta? Ce *era în neregulă* cu ea?

El a privit-o într-o parte. "Cred că nu mi-ai citit cartea de vizită. Lucrez pentru o companie numită Raptor."

Șocul s-a filtrat prin ea. "*Raptor*?"

"Ai auzit de ei?"

Ușurarea a trecut prin ea. John lucra pentru Raptor. Prietenul Trinei, Keith, era directorul general, iar firma de securitate privată le asigurase protecție ei și Trinei vara trecută în Washington. Ea *cunoștea* Raptor. Pentru prima dată de când începuse nebunia, tensiunea din burta ei se mai domolise puțin. O putea suna pe Trina, care ar fi putut obține de la Keith informații despre John. "Prietenul meu apropiat Trina e cu CEO-ul tău."

Surpriza a străfulgerat în ochii lui John. "Keith Hatcher?", a spus el.

Ea a dat din cap. "Da. Locuiam cu Trina când au început să se întâlnească acum un an." Făcu o pauză, pentru a-și da seama de întregul înțeles. Această casă dărpănată era proprietatea lui Raptor.

Se simțea ușoară. Liniștită. "Asta schimbă totul. Locuiam cu Trina pentru că eram în DC pentru un stagiu la Comandamentul de Istorie și Patrimoniu Naval. Șefa mea era Mara Garrett - soția procurorului general al SUA. Ea și Curt sunt prieteni cu proprietarul lui Raptor. L-am întâlnit și pe el." Ea se opri brusc și așteptă ca John să completeze mai mult decât un nume. Dacă el ar fi spus că lucrează pentru Raptor pentru că era o minciună convenabilă în fața suspiciunilor ei evidente?

Capitolul 12

Trina Sorensen se sprijinea de blatul din bucătărie în apartamentul ei din inima Washingtonului și privea fix ecranul telefonului mobil, dorind ca acesta să sune. Trecuseră peste douăzeci și patru de ore de când Cressida trimisese mesajul despre apariția bruscă a lui Todd în Antalya și cinci ore de când Curt sunase să spună că trupul unui turc ucis fusese găsit în camera de hotel a Cressidei. Trina îi lăsase mesaje și îi trimisese mesaje text Cressidei de mai multe ori, dar nu primise niciun răspuns.

Autoritățile din Antalya au confirmat că Cressida a prins zborul spre Van,

dar în momentul în care i-au localizat hotelul, se părea că aceasta fugise. Receptorul de noapte a informat poliția că Cressida s-a întors la hotel în haine rupte și cu urme pe brațe și gât. Ea a susținut că a fost jefuită. El a mai spus că era însoțită de un bărbat american despre care credea că este un client al hotelului, dar nu era sigur.

Din câte se putea spune, Cressida și americanul dispăruseră. Americanul era Todd Ganem?

După tot prin ce a trecut cu Todd, Cressida nu ar mai fi fost în compania lui decât dacă ar fi fost constrânsă.

Trina a fost înconjurată de brațe calde și a dat drumul telefonului în timp ce se sprijinea de pieptul lui Keith. A închis ochii și a respirat adânc, tremurând. "Dacă Cressida e bine, ar fi răspuns până acum la unul dintre mesajele mele."

"A fost jefuită. Și-a pierdut telefonul."

"Dar înainte să fie jefuită? De ce nu mi-a trimis mesaj atunci?"

El i-a mângâiat părul. "Din câte știm noi, i-a murit bateria."

Ea s-a întors în brațele lui și l-a îmbrățișat. "Apreciez că vrei să mă faci să mă simt mai bine, dar amândoi știm că este ceva serios și am nevoie să fii sincer cu mine în legătură cu situația, în loc să încerci să mă amuzi."

"Nu sunt..." El s-a oprit. După un moment lung, i-a legănat fața și și-a trecut buzele peste ale ei. "Bine. Îmi pare rău. Sunt protector, ceea ce nu e ceea ce ai nevoie acum."

"Mulțumesc." L-a dat ușor la o parte ca să se poată mișca. Era nerăbdătoare și avea nevoie să se miște. "Trebuie să ne adunăm cu toții. Curt, Mara, Lee, Erica, Alec, Isabel. Poate putem *face* ceva. Curt ne poate aduce informații de la Departamentul de Stat. Poate Lee poate să-i spargă telefonul și să afle unde este. Alec își poate folosi relațiile din Senat... nu știu, pentru *ceva*." S-a răsucit cu fața la Keith. "Nu aveți o echipă Raptor care lucrează cu kurzii în nordul Irakului? Cât timp le-ar lua să ajungă la Van?"

Keith părea rușinat. "Ei se pregătesc acum."

Ea și-a strâns buzele. "Și nu mi-ai spus asta pentru că...?"

"Nu am vrut să știi cât de îngrijorat sunt. M-am gândit că ți-e destul de teamă deja."

I-a dat un semn scurt din cap. În regulă. Din nou instinctul protector.

Inutil, dar teribil de dulce. *O dată*. "Când vor ajunge în Van?" întreabă ea.

"Coada de mașini de la frontieră este un coșmar, mai ales cu securitatea sporită din cauza ISIS. Va fi mai rapid pentru ei să zboare și să aterizeze pe aerodromul NATO din Batman."

"Cât de departe este Batman de Van?"

"Aproximativ două sute de mile."

Ea a încercat să-și înăbușe dezamăgirea. "Atunci, nu vor ajunge la Van până mâine, cândva."

"O vor găsi. Băieții mei sunt cei mai buni. Știi asta."

"Cine e în echipă?"

"Majoritatea sunt foști membri ai Forțelor Speciale pe care nu-i cunoști. Dar Sean Logan a lucrat ca agent de securitate în Grecia și acum este în drum spre Istanbul. Se va întâlni cu echipa fie în Batman, fie în Van."

Aceste cuvinte, mai mult decât oricare altele, i-au dat Trinei speranță. Sean o cunoștea pe Cressida. Mai important, Cressida îl cunoștea pe Sean. Cressida nu avea încredere ușor, dar știa că cu Sean era în siguranță.

Ian ar fi transpirat dacă acoperirea sa cu Raptor nu ar fi fost complet susținută. Știa destule despre compania de securitate privată pentru a trece peste această conversație. Dar faptul că Cressida îl cunoștea personal pe Keith Hatcher era o problemă.

Ian nu-l întâlnise niciodată pe Hatcher și nici măcar nu știa dacă omul fusese informat cu privire la acreditările false pe care Raptor i le furnizase lui Ian și altor câțiva oameni din Companie. Totul fusese pus la cale datorită legăturilor dintre directorul adjunct al CIA și Alec Ravissant, nu mult după ce Ravissant cumpărase Raptor. Acoperirea de "angajat al ambasadei" era slăbită din cauza utilizării excesive în Orientul Mijlociu, așa că Ian - sau mai degrabă John - avea acte de bună credință de la o adevărată companie de securitate cu contracte internaționale și agenți staționați în mai multe țări din regiune.

Dar Ian o dăduse din nou în bară. Îi spusese Cressidei că venise ieri cu avionul din DC - unde se afla sediul central al Raptor, unde locuia și lucra Hatcher - nu putea să admită că nu-l cunoscuse niciodată pe omul care preluase funcția de director general atunci când Ravissant câștigase un loc în Senatul SUA, în noiembrie anul trecut. Compania era mare în general, da, dar nu și biroul din DC. Și dacă prietena Cressidei era prietena lui Hatcher, probabil că știa asta.

În plus, mai era și faptul că lucrase pentru soția procurorului general al SUA. Ar putea fi acesta motivul pentru care a fost aleasă să poarte cipul? Sau au revenit la posibilitatea ca ea să fi fost o trădătoare care a fost apropiată de soția procurorului general?

Slavă Domnului că nu el ar fi fost cel care l-ar fi informat pe Curt Dominick că soția sa trebuie interogată. Așa cum era, această mică problemă însemna că șeful CIA îl va interoga pe Dominick. Inconștientă sau nu, Cressida Porter transportase date pentru o celulă teroristă. Legăturile ei din Washington urmau să sufere consecințe.

"Îl știi pe Rav", a spus el cu nonșalanță, folosind porecla lui Alec Ravissant. "Care sunt șansele?"

Ea l-a studiat, cu suspiciune în privire. "Având în vedere că am lucrat pentru NHHC și am locuit cu Trina Sorensen vara trecută - și având în vedere ce s-a întâmplat cu ea - destul de puțin, de fapt."

Privirea ei ascutită i-a accelerat creierul. La naiba. Ce s-a întâmplat cu Sorensen? El fusese la Istanbul, urmărindu-i pe rebelii ceceni care încercau să facă legătura cu Al-Qaeda, dar felul în care se uita ea la el îl făcea să creadă că un angajat Raptor ar trebui să știe detaliile. Dacă era vorba de Trina Sorensen, atunci trebuia să aibă legătură cu Hatcher, nu cu Ravissant. Deodată îi veni în minte - CIA îl informase, deoarece avea legătură cu acoperirea lui. "Locuiai cu Dr. Sorensen când explozia a distrus casa lui Hatcher?" Îi veniră în minte mai multe detalii, dar tot ce aflase CIA după explozie era clasificat, iar Ian se îndoia că până și Cressida știa cine fusese cu adevărat în spatele atentatului la viața colegei ei de cameră.

Trăsăturile ei s-au relaxat, spunându-i că a spus ce trebuia. "A fost terifiant. După aceea, i s-a repartizat o gardă de corp Raptor, iar eu chiar am

stat la proprietatea lui Alec din Maryland câteva zile, cât timp lucrurile s-au rezolvat."

La naiba, nu putea fi mai rău. Lui Sorensen îi fusese desemnată o gardă de corp? Rahat. Cressida se aștepta să îl cunoască pe tip. Nu avea cum să blufeze și să iasă din asta. Pentru o clipă, s-a gândit să-i spună adevărul. I-ar fi răs în nas dacă i-ar fi spus că era ofițer de caz la CIA?

La naiba. Nu putea ieși de sub acoperire. Nu până nu știa exact de ce o alesese Hejan. "Nu știu detalii - am lucrat la o misiune de securitate aici în Turcia aproape toată vara trecută." Întotdeauna era bine să rămâi cât mai aproape de adevăr. "Abilitățile mele lingvistice mă țin în Orientul Mijlociu cam nouăzeci la sută din timp." Se lăsă pe canapea.

Strânsoarea din maxilar îi slăbise. Și-a limpezit gâtul. "Aș vrea să o sun pe Trina. Trebuie să spun cuiva unde sunt - și cu cine sunt." Făcu semn cu brațul pentru a indica camera. "Sunt speriată pentru că nimeni nu știe unde sunt."

Cel puțin nu spusese că îi era frică de *el*. Progres. Dar, din păcate, Trina era ultima persoană pe care o putea suna, nu până când nu era sigur că Hatcher îi va confirma angajarea fără ezitare. Dacă ar fi căutat în dosarul de resurse umane al lui Ian, ar fi găsit documentele necesare, dar dacă ar fi răspuns fără să se deranjeze să verifice, i-ar fi ridicat Cressidei mai multe întrebări decât putea Ian să rezolve în siguranță acum.

El s-a încruntat și și-a cerut scuze. "Nu există acoperire pentru telefoanele mobile aici. Suntem prea departe de oraș. Cutremurul a scos din funcțiune turnul secundar de telefonie mobilă. Încă nu a fost reparat."

Fruntea i s-a încruntat. "Pot să-ți văd telefonul?"

Îl scoase din buzunar și i-l înmână. Nu mințise în legătură cu acoperirea telefonică, dar habar nu avea cum avea să o pună pe gânduri când se aflau în raza de acțiune a antenei.

Ea a ridicat o sprânceană când ecranul s-a trezit cu o cerere pentru codul său de acces.

I-a spus numărul fără ezitare. Așa cum spusese, telefonul nu avea semnal. Umerii ei s-au relaxat când i-a înmănat telefonul înapoi.

S-a trântit pe un scaun din sufragerie. "Și ce facem cu Hejan? Trebuie să

spun poliției ce știu. Dacă Todd..." Vocea i se întrerupse, iar el știa că ea conectase nefericit acele puncte. Ea clătină din cap. "Nu. Todd a fost multe lucruri nasoale, dar nu pot să cred că e un criminal."

Ian s-a mutat pe scaunul din fața ei și s-a aplecat spre ea cu antebrațele sprijinite pe coapse. I-a luat mâinile în ale lui. Erau reci și a tremurat un pic.

"Trebuie să ne gândim la următorul pas. Dacă intri într-o secție de poliție chiar acum, te vor aresta și s-ar putea să nu te mai pot ajuta." Asta era în mare parte o minciună. Ian putea garanta pentru faptul că Hejan era în viață când Cressida părăsise camera de hotel, iar Stan transmisese informația pe linie ascendentă. Poliția o voia ca martor, nu pentru crimă.

Degetele ei tremurânde s-au strâns în jurul lui. Un gest de încredere. Era un rahat s-o sperie în felul ăsta.

"Mulțumesc. Se pare că fiecare decizie pe care o iau - să-mi urmăresc agresorul, să rămân la hotel, să mă duc la poliție - este cumva greșită." Ea s-a aplecat în față și și-a atins buzele de ale lui. O căldură moale, trecătoare, înainte să se retragă. O retragere completă.

El a zâmbit. "Mai e o decizie pe care aș regândi-o. Dacă aș fi în locul tău, aș face asta." A sărutat-o, strecurându-și limba între buzele ei.

Ea a răspuns cu un geamăt adânc în gât în timp ce îi mângâia limba invadatoare cu a ei, stârnind o reacție fizică din partea lui care nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care urmărisese sărutul, ci avea de-a face cu motivul pentru care nu voia ca acesta să se termine.

I-a luat fața între mâini și a tras-o înainte, împingând-o în poala lui, în timp ce gura lui o mângâia pe a ei cu o intensitate care l-a surprins chiar și pe el.

La naiba, dar ea îl excita.

Ea a ascultat rugămintea lui tăcută și s-a așezat în poala lui. În sfârșit, avea trupul dulce și perfect al Cressidei în brațe, fundul ei presat de o erecție care contrazicea sărutul lui mercantil. Gura lui a părăsit-o pe a ei ca să-i poată ciuguli sub ureche și să alunece pe pielea ei fină pentru a-i ciupi golul claviculei. Voia să o guste în întregime, să îi simtă trupul gol lipit de al lui, să o facă să vină tare și repede pe gura lui și apoi din nou când era în ea.

Voia să se bucure de alunecarea coapselor ei pe șoldurile lui în timp ce

el se împingea în ea, să o facă să-i strige numele când o aducea la orgasm.

Avalanșa de căldură era rapidă și furioasă. Logica dispăruse în urma dorinței coplesitoare. Din felul în care sărutase, din felul în care atacase nasturii de la cămașa lui, fusese lovită de aceeași nevoie brută. Brațele lui s-au strâns în jurul ei, apoi el s-a ridicat, ridicând-o. Ar fi mai bine dacă s-ar muta în dormitor.

Dar el nici măcar nu făcuse un pas când ea l-a împins în piept și i-a spus: "John, e fum?"

El a scuturat din cap, neștiind dacă ea făcuse o glumă despre căldura dintre ei și simțindu-se ciudat de iritat că îi spusese John. O secundă mai târziu, a simțit mirosul.

Rahat. A pus-o pe picioare și a scos arma. *Dintre toate lucrurile stupide pe care le putea face.* Își distrăsese atenția, iar acum casa lor "sigură" luase foc.

Capitolul 13

Acest lucru *nu* se întâmpla. Nu putea fi real. Cressida era prinsă într-un coșmar. Nu era posibil ca Todd să fi apărut în Antalya; Hejan fusese ucis; ea fusese jefuită (de două ori); posibil răpită (în ciuda faptului că era destul de proastă încât să vrea să sară în pat cu bărbatul, încă nu era sigură); iar acum fumul negru se revărsa de sub ușa din față a ascunzătorii dărăpănate.

Privirea ei se plimbă în jur. Ușa laterală spre carport era cea mai bună ieșire. A făcut un pas spre ușă, dar John a prins-o de buzunarul din spate al blugilor, oprind-o.

"Nu încă", a spus el și a împins-o înapoi. A ridicat micul covor pe care stătea ea și l-a aruncat la baza ușii, oprind parțial valurile de fum. Apoi a împins canapeaua în spate și și-a trântit călcâiul bocancului în podea, care a cedat sub presiunea rapidă a loviturii. A îngenuncheat deasupra găurii și a aruncat așchii de lemn la o parte, apoi a scos un rucsac din nișa ascunsă.

Cu geanta pe umăr, el s-a întors și i-a surprins privirea șocată. "Cred cu tărie în motto-ul cercetașilor", a spus el, apoi a trecut pe lângă ea spre ușa laterală. Ea l-a urmat, luându-și arma de pe blatul din bucătărie pe drum.

S-a oprit lângă ieșire. "Mergem împreună." A dat din cap spre arma din mâna ei. "Poți să tragi dacă trebuie?"

Ea a dat din cap, strângându-și mai tare arma.

"Voi debloca mașina cu telecomanda în momentul în care deschidem ușa. Ușa șoferului este mai aproape. Intră și târăște-te până la scaunul pasagerului. Te voi urma și voi asigura focul de acoperire dacă este nevoie."

El *nu a* folosit doar cuvintele "foc de acoperire" într-o propoziție. Ea doar se holba la el, cu mintea prinsă în acea singură frază și incapabilă să meargă mai departe.

El i-a mângâiat obrazul. "Te vei descurca, Cress. Eu cred în tine." Apoi a sărutat-o, un sărut rapid și dur care i-a rupt paralizia mentală.

Ea a respirat adânc și a dat din cap. "La trei?" întrebă ea, pentru că nu asta spuneau oamenii în astfel de situații?

Un zâmbet i-a luminat ochii. "La trei." Apoi i-a șoptit numărătoarea la ureche.

El a împins portiera, iar ea a sărit în față. În câteva secunde, era în mașină și se târa pe schimbătorul de viteze, cu John chiar în spatele ei. Din fericire, nu a fost nevoie de foc de acoperire.

Motorul a pornit instantaneu. Nici măcar nu se răsucise în scaunul ei înainte ca mașina să dea înapoi pe aleea scurtă, apoi, cu o întoarcere bruscă, să pornească înainte pe drumul accidentat și plin de gropi.

S-a agățat de centura de siguranță în timp ce capul îi ricoșa în plafon. În cele din urmă s-a așezat pe scaun cu centura fixată, și-a găsit vocea. "Ne urmărește cineva?"

"Nu. Dar dacă scopul a fost să ne scoată afară, ei știu că avem doar două opțiuni odată ce ajungem pe drumul principal."

"Care sunt?"

"Să ne întoarcem la Van sau să mergem spre vest. Există o bază NATO în Batman."

A aruncat o privire pe fereastră. Noaptea era de un negru de cerneală pur.

Niciun felinar. Nici o lumină de oraș. Nici o lumină de mașină în față sau în spate. Întuneric total, în jur. "În ce direcție mergem?"

"La Batman. Vei fi în siguranță la bază."

De data aceasta, Cressida nu a protestat și nu a spus că trebuie să adune cercetări pentru propunerea ei de grant. Se pare că faptul că a fost scoasă din casa conspirativă a trezit-o la seriozitatea situației. Sau poate că aflase că Hejan fusese ucis în camera ei de hotel. Lui Ian nu-i păsa în mod deosebit care dintre cele două lucruri ajunsese la ea, era doar bucuros că coopera.

"Cât de departe este Batman?", a întrebat ea în cele din urmă.

"Cam trei sute de kilometri."

"Poți să traduci asta în ore?"

"Patru și jumătate, poate cinci. La ora asta din noapte, ar trebui să trecem repede de punctul de control."

"Cum vom trece? Nu am pașaportul meu."

"Să sperăm că pot să mă descurc cu vorba. Dacă nu, mită."

A alunecat pe scaun și a murmurat: "Nu pot să cred că am ajuns la mită."

"Nu tu vei da mită, eu o voi face. Și numai dacă pare necesar."

Ian conducea în tăcere în timp ce se gândea la situație. Stabilise casa lângă Kurubaș cu doar câteva săptămâni înainte, când Hejan îi spusese că microcipul era destinat regiunii Van. Având în vedere numărul de locuințe abandonat din cauza cutremurului, a fost o sarcină ușoară să găsească un loc care să-i satisfacă nevoile. La momentul respectiv, își dăduse douăzeci la unu la sută șanse să aibă nevoie de el, iar cincizeci la unu la sută că va avea nevoie de apartamentul pe care îl amenajase în Siirt.

Deoarece casa Kurubaș nu era un bun oficial, el spusese doar unei singure persoane locația, dar, din fericire, nu spusese nimănui despre ascunzătoarea din Siirt.

Se ruga doar să ajungă cu bine la Siirt, ca să se poată opri din alergat și

să-l sune pe Stan. Pentru că se părea că începătorul CIA Zack Barrow - singura persoană care cunoștea locația casei de la periferia Kurubaș - lucra pentru tabăra greșită.

Capitolul 14

Așa cum știa Zack că va face, Ian ducea fata la Batman. Zack citise strategia lui Ian și știa fiecare mișcare pe care avea să o facă între Van și Batman. Recunoștea, Zack fusese surprins când Ian îl informase despre ascunzătoarea de la distanță, dar era cu atât mai bine să-l găsească într-un loc în care să se simtă în siguranță. Păcat că Ian smulsese microfonul din buzunarul din spate al Cressidei după ce fumul se revărsase în mica lui ascunzătoare. Zack găsisese dispozitivul de ascultare în covorul turcesc carbonizat pe care Ian îl aruncase în fața ușii.

Găsirea lui însemna că Ian îl suspecta pe Zack, dar Zack nu îl luase niciodată pe Ian drept un ofițer de caz prost, ci doar drept unul îngăduitor. Cu toate că ascunzătoarea de lângă Kurubaș nu se preta la muktumire. Se presupunea că Ian era un jucător decent de poker, dar Zack îi cunoștea toate trucurile.

Faptul că Ian îl suspecta pe Zack nu schimbase jocul. Doar ridicase miza.

"De ce nu îi urmărim?" a întrebat Todd Ganem de pe scaunul pasagerului din vechiul Land Rover britanic. "O lași pe Cressida să scape."

Zack suspină. Se săturase să aibă de-a face cu ego-ul umflat și cu întrebările prostești ale lui Ganem. Loialitatea arheologului rămăsese neclară, dar fusese util pentru a o atrage pe Cressida afară din hotel cu un mesaj text. Faptul că Hejan îi dăduse Cressidei numărul de mobil al lui Todd și îi spusese că aparținea presupusului ei ghid fusese o surpriză. Hejan crezuse până la ultima suflare că Ganem îi era aliat. Un fapt pe care Zack ar fi făcut bine să și-l amintească.

"Nu poți urmări într-un Rover. Dar nu îți face griji, se duc exact unde vrem noi. Și când vor ajunge acolo, Ian Boyd va fi cel mai căutat om din Turcia." Zack a pus Rover-ul în viteză și a ieșit pe șosea. Îl urmau la distanță. Aveau destul timp să îi ajungă din urmă când ajungeau la punctul de control. "E timpul ca ticălosul preferat al Companiei să fie ars."

Deloc surprinzător, punctul de control era liniștit la două dimineața. Garda militară somnoroasă le-a cerut actele de identitate cu o atenție de rutină. Ian a lansat în povestea lui despre tâlhăria din luna de miere, într-un amestec de turcă și engleză stâlcită.

Soldatul turc i-a făcut semn din cap să tragă pe marginea drumului.

Fără documente, a fost necesară o examinare superficială a vehiculului.

El îi spusese Cressidei că se prefăceau că sunt proaspăt căsătoriți și că vizitează satele strămoșești. Ea stătea lângă el, lângă mașină, apucându-l de mână și sprijinindu-și capul pe umărul lui, ca o mireasă obosită, îndrăgostită, care tocmai trecuse printr-o încercare grea. Faptul că putea să transmită toate acestea fără să vorbească un cuvânt în turcă îl impresiona. Dar totuși, ea *trecuse* printr-un calvar.

Și-a trecut buzele peste ale ei și a simțit un junghi că viața lui nu i-ar fi permis niciodată o lună de miere cu o femeie ca Cressida. Nu se considerase niciodată un tip "până când moartea ne va despărți", așa că era un moment rar când avea astfel de regrete. Se hotărâse cu ani în urmă să nu-și împărtășească calea sa întortocheată cu nimeni. Cu siguranță nu ar fi pedepsit o femeie la care ținea cu o viață de spionaj.

Soldatul i-a cerut să deschidă portbagajul. El a aprins lanterna pe valiza lui Ian - cea pe care o purtase cu el în avion și care avea doar conținutul inofensiv necesar unei călătorii de afaceri - valiza lui Dressida și rucsacul pe care îl luase din Kurubaș erau ascunse în spațiul pentru picioare de pe bancheta din spate și nu aveau șanse să fie examinate în această percheziție simbolică.

Ca măsură de precauție, ambele arme au fost ascunse sub scaunul șoferului. John Baker deținea permis de port armă în Turcia, însă invocarea lipsei documentelor însemna că nu ar fi putut dovedi acest lucru.

Soldatul a spus că trebuie să inspecteze geanta înainte ca ei să poată pleca. Ian a ezitat, apoi a decis să nu încerce să dea mită. Soldatul părea cinstit și nu dădea semne că ar intenționa să le oprească călătoria. Ian a scos valiza din portbagaj și i-a înmânat-o soldatului.

Bărbatul a dat din cap și a dus geanta la o masă de inspecție.

Ian și-a așezat din nou brațul în jurul Cressidei și a mai apăsător un sărut pe tâmpla ei. "Aproape am terminat, iubire." Faptul că a șoptit acest apelativ în așa fel încât doar ea să-l poată auzi a estompat granițele dintre ficțiune și realitate, dar pentru ea, el era John. Realitatea era departe de a fi clară.

La câțiva metri distanță, gardianul a desfăcut fermoarul genții și a început să scotocească prin conținut. Bărbatul a scos din geantă un telefon cu cartelă. "Vă sună telefonul", a spus el în turcă.

Apoi Ian a auzit soneria. De modă veche - ca un telefon cu disc rotativ din anii '70. Dar și mai înfiorător decât să auzi un telefon care ar trebui să fie silențios știa că telefonul ar fi trebuit să fie închis complet.

A strigat un avertisment paznicului chiar în timp ce își strângea brațul în jurul taliei Cressidei și o împingea spre adăpostul șanțului mic care mărginea drumul. A tras-o înspre el și s-a rostogolit pentru a încasa cea mai mare parte a impactului. A terminat o rotație, plantând-o sub el pentru a o proteja de explozia care se apropia.

O bubuitură masivă a rupt aerul.

Căldura i-a ars gâtul expus, iar resturile i-au plouat pe spate. Granule ascuțite și fierbinți se mișcau cu viteza gloanțelor și îi ardeau cămașa.

Cressida a gemut, un gălgâit care suna de parcă el ar fi scos-o din minți.

Durerea i-a străbătut partea superioară a spatelui, în timp ce metalul fierbinte i-a aprins omoplatul.

În valiză trebuie să fi fost un explozibil mai mare decât cel care ar fi încăput în telefon. Telefonul a fost doar declanșatorul. Dar Zack avusese destul timp să îl monteze în timp ce Ian se bucura de cina cu Cressida.

A mormăit și s-a ridicat în genunchi, înlăturând metalul aprins. A apucat-

o pe Cressida și a târât-o în picioare în timp ce el se ridica. "Urcă în mașină!" Propriile lui cuvinte se pierduseră din cauza țiuitului din urechi.

Ea a dat din cap și a fugit spre mașină. El s-a strecurat pe scaunul șoferului, iar ea și-a luat locul pe partea pasagerului. În câteva secunde, erau din nou pe drum, mergând înainte în noaptea arzătoare din Anatolia de Est.

Capitolul 15

Părea că John conducea de o veșnicie, dar logica îi spunea Cressidei că trecuse mai puțin de o oră de la explozia care trebuie să-l fi ucis pe soldatul turc. Voia să creadă că explozia nu avea nicio legătură cu ea, dar nu era suficient de naivă să creadă minciuna reconfortantă.

Nu mai era.

Oamenii nu explodau din cauza identității greșite. Oamenii nu erau uciși în camere de hotel din cauza rivalității academice. Nimeni nu putea dori atât de mult informațiile pe care le găsisese despre apeductele subterane.

Teoria lui John, conform căreia explozibilul a fost plasat atunci când mașina a fost parcată în garajul casei de lângă Kurubaş, avea sens. Explica, de asemenea, ușurința cu care au scăpat, chiar și de ce au fost evacuați pentru început.

De fiecare dată când se gândea la soldat, îi era greu să respire. Era ea de vină?

Nu-și putea imagina de ce, sau cum, sau ce avea de-a face cu ea. Totuși, în adâncul sufletului, știa că a fost vina ei. Și-a limpezit gâtul și a spus: "Explozia - va fi peste tot la știri. Va fi etichetată drept atac terorist, nu-i așa?"

"Da. Și asta a fost."

"Cum ar putea fi așa? Sunt atât de confuză."

"Este ceva ce nu știi despre Hejan Duhoki."

Ea a înțepenit. Trebuie să fi aflat ceva când l-a sunat pe șeful lui de la

Raptor. "Ceva ce trebuie să știu... și tu îmi spui abia acum?"

"Nu am spus că trebuie să știi, doar că *nu* știi."

"La naiba! Am dreptul să știu despre Hejan!" Ea a strâns din dinți.
"Spune-mi *tot* ce știi."

"Sunt șocat că nu ai ghicit."

"Ce să ghicesc? Că ești un dobitoc care păstrează secrete?"

"Hejan Duhoki era parte integrantă a unei rețele teroriste."

"Nu." Vocea lui Cressida era fermă. Era în negare totală, chiar și după tot ceea ce văzuse, tot ceea ce știa că este adevărat.

"Da", a spus Ian, fără a-i cruța sentimentele. Era prea obosit și suferea prea tare din cauza arsurilor de pe spate pentru a o trata cu mănuși. "Este un terorist cunoscut și era supravegheat." Ian trebuia să fie atent. Ea încă nu știa cine era el, iar acoperirea Raptor încă mai putea rezista dacă el nu dezvăluia prea multe. Dar *modul în care* dezvăluia ceea ce a ținut ascuns urma să fie complicat.

O privire în direcția ei a arătat că ea îl fixase cu o privire încordată. El a privit drumul întunecat din fața lui. Îl durea umărul. Dormise doar patru din ultimele patruzeci și opt de ore. Iar sprijinul său desemnat pentru această operațiune nu era un simplu trădător, ci tocmai omorâse în mod deliberat un soldat turc într-un mod care ar fi aruncat suspiciunea direct asupra lui Ian, în timp ce femeia aflată în centrul acțiunii voia răspunsuri pe care el nu i le putea da.

Ajunsesese la o concluzie inevitabilă: Zack trebuie să fi monitorizat punctul de control de la distanță și să fi detonat bomba în așa fel încât să-l alerteze pe Ian - asigurându-se că el și Cressida supraviețuiesc exploziei. Dar în ce scop?

"Ce legătură au toate astea cu mine?" a spus Cressida. "Hejan era traducător, nu un" - vocea i s-a întrerupt, iar ea a tras aer în piept - "terorist.

Universitatea l-a recomandat. Era un tip de treabă. M-a ajutat când a apărut Todd."

"Autoritățile turce cred că Hejan a făcut munca de traducere pentru tine pentru că urma să vii aici, iar el avea ceva care trebuia livrat."

"Am avut ceva? Vrei să spui că *de asta* mi-a fost furată poșeta? Mi s-a percheziționat camera? De ce naiba nu mi-ai spus asta înainte?"

Ian a făcut o grimasă. Merita fiecare bucățiță din furia ei. "Pentru că nu eram sigur că nu erai implicată. Ce ți-a dat Hejan?"

"O hartă pe care l-am plătit să o traducă", a spus ea cu mai puțină emoție. "A înregistrat, de asemenea, fraze kurde și turcești pentru mine pe un recorder digital. A inclus cuvinte și fraze specializate de care ar avea nevoie un arheolog care caută un apeduct pierdut."

"Un recorder digital. USB?"

"Da. Avea o mufă USB."

"Și acelea sunt unități de stocare."

"Sigur. Sunt unități de rezervă, dar nu am nevoie de ele, pentru că nu mi-am adus computerul."

"Dar asta nu înseamnă că Hejan nu a salvat fișiere pe el."

Ea și-a sprijinit capul pe scaun cu o tresărire. "Cred că da. Înregistratorul afișează doar fișiere audio pe ecran. Pentru că nu l-am conectat niciodată la un computer, habar nu am dacă există și alte fișiere decât cele audio. Trebuia să-mi fi spus asta când m-ai răpit prima dată."

El a zâmbit la acuzația ei. "Nu te-am răpit niciodată. Te-am dus într-un loc mai sigur."

"Un loc mai sigur - te referi la cel cu fum, sau la stația de pe marginea drumului care a explodat?"

"Touché. Deci... se pare că unul dintre asociații mei joacă pentru echipa greșită. Casa de lângă Kurubaș trebuia să fie în siguranță."

"Echipa greșită." A făcut o pauză. "Vrei să spui că Keith are un agent care este un trădător? Trebuie să îl sunăm! Eu..."

Ian a coborât geamul și și-a aruncat telefonul mobil în întuneric înainte ca ea să poată face vreo mișcare pentru telefon.

"Ce este *în neregulă* cu tine? Îl *cunosc* pe Keith. Îi știu numărul de acasă

- pentru că am *locuit* acolo. Dacă există cineva în care putem avea încredere, acela este Keith Hatcher."

Era timpul să pună minciunile la grămadă. Ar putea adăuga și câteva adevăruri. "În primul rând, acel telefon a fost compromis. Asociatul meu are numărul. Ar fi trebuit să-l arunc imediat după explozie - nu gândeam. În al doilea rând, chiar crezi că Keith Hatcher te va asculta când îi vei spune că unul dintre angajații săi este un trădător? Tu, o persoană care a fost arestată pentru furt calificat acum câteva luni? Singura ta dovadă de nevinovăție a fost faptul că ai prieteni în locuri înalte. Chiar crezi că Hatcher te va asculta mai presus de un angajat de încredere care probabil că l-a informat deja că ai fost implicată tot timpul în furtul cu fostul tău iubit? Poți paria pe fundul tău că i-a spus deja lui Hatcher că te-ai întâlnit cu presupusul tău fost și cu un terorist cunoscut în Antalya. Spune-mi, Cressida, cum ai de gând să-l convingi când totul indică spre tine?"

Capitolul 16

Cressida a închis ochii, ca și cum asta ar fi blocat cuvintele lui John. A coborât geamul și a respirat aerul răcoros al nopții. Întunericul învăluia lumea la câțiva metri dincolo de mașină, ascunzând în depărtare vârfurile acoperite de zăpadă. A respirat adânc. Aerul proaspăt și rece indica faptul că se ridicaseră în altitudine de când se aflau pe malul lacului Van.

S-a uitat în lateral la John. Trăsăturile lui nu erau mai puțin frumoase în profil, în timp ce privirea lui concentrată studia drumul din față.

Cine este el?

Oare mai conta? Chiar acum, el era singura ei opțiune. Ar putea eșua cu el, dar cu siguranță ar eșua fără el.

Și-a curățat gâtul. "Cred că îl pot convinge pe Keith. Trina este o prietenă bună. La fel și Mara Garrett - soția procurorului general - și Erica Kesling.

Adică, Scott", a corectat ea, fără să-i pese că John probabil habar nu avea despre cine vorbea. În acest moment de izolare și teamă, avea nevoie ca el să înțeleagă cât de importanți erau prietenii ei pentru ea. Ei au fost alături de ea în timpul fiasco-ului cu Todd, când prietenii ei de la facultate - cu excepția lui Suzanne - fusese gata să creadă ce era mai rău.

Așa că a fost dureros să îl audă pe John spunând că Keith nu ar fi crezut-o. Pentru că dacă acei prieteni nu aveau încredere în ea, nu mai avea pe nimeni. Și-a scuturat capul împotriva gândurilor rătăcite și i-a spus bărbatului care îi împărțea micul ei spațiu în univers: "Trina mă va crede. Keith o va asculta."

"Aș vrea să fie atât de simplu, Cress." Vocea lui John era mai blândă, mai compătimitoare. "Dar s-au întâmplat niște lucruri îngrozitoare și poți paria pe fundul tău că reputația ta este distrusă chiar acum. Și a mea la fel. Până când nu vom înțelege mai bine ce se întâmplă, suntem pe cont propriu."

Nu se gândise cu adevărat cât îl costase pe John să o ajute. Din câte știa ea, Keith era gata să îl concedieze. Îi salvase viața - de două, trei ori? - în ultimele câteva ore. Hainele ei erau murdare și rupte după explozia de pe marginea drumului, dar nu fusese rănită. Sau ucisă.

A întins mâna și a atins obrazul lui John. Umbra de barbă i-a zgâriat degetele. Îl găsisese chipeș în timpul zborului și alternând între atracție și neîncredere în fiecare moment de atunci.

I-a urmărit maxilarul, bucurându-se de senzația pielii lui, amintindu-și de sărutul din lift și apoi din Kurubaș. "Îmi pare rău", a spus ea. "Îi voi spune lui Keith că ești unul dintre băieții buni."

Mâna lui a căzut pe genunchiul ei în timp ce își păstra privirea pe drum. "Nu-ți face griji pentru mine. Pot să rezist." Degetele lui o strâneau ușor. "Dar acum, sunt epuizat. Am un alt loc în care putem merge. Nimeni nu știe despre acesta. Va fi în siguranță. Îți promit. Odată ajunși acolo, voi prinde câteva ore de odihnă. Apoi vom continua spre Batman."

"Sună bine atâta timp cât există un pat."

"Da. Unul. E o garsonieră."

Căldura i se încolăcea în burtă. Vor împărți patul, cu siguranță. Singura întrebare era dacă vor face altceva decât să doarmă. Ar fi atât de ușor să cedeze atracției intense. Și după tot ce se întâmplase, să facă dragoste cu bărbatul care

îi salvase viața în repetate rânduri părea mai mult decât inevitabil. Ar putea fi chiar esențial.

Zorii răsăriseră peste stepă până când Ian se sprijini de ușa micii garsoniere și scoase un oftat adânc de ușurare. Cressida se lăsă pe pat, apoi se lăsă pe spate. Arăta al naibii de sexy întinsă așa, dar probabil că nu asta fusese intenția ei. Totuși, el se putea bucura de priveliște.

A luat o sticlă de apă din micul frigider pe care îl aprovizionase cu săptămâni în urmă și a desfăcut-o. Apa răcită nu avusese niciodată un gust atât de bun.

”Nu păstra doar pentru tine sticla,” spuse Cressida. Tricoul ei se ridicase, lăsându-i la vedere abdomenul plat. El fu tentat să toarne apa pe pielea ei și apoi să o soarbă din micile adâncituri.

El a făcut un pas spre ea, cu intenția de a face exact asta. Atracția era reciprocă și amândoi meritau o pauză și o eliberare fizică. Sigur, el avea nevoie de somn, dar asta putea aștepta. Se opri, amintindu-și că atunci când se sărutaseră în Kurubaș, ea îi spusese John, ceea ce îl deranja. Ea îl sărutase pe John în timp ce Ian o săruta pe Cressida.

Nu o voia ca parte a muncii. O voia *pe ea*. Și ar fi fost blestemat înainte de a face sex cu o femeie pe care o dorea cu adevărat în timp ce îl folosea pe John ca pseudonim.

Desigur, nu avea să-i poată spune niciodată numele său real sau motivul real pentru care ajunsese lângă ea în acel zbor. Slujba lui nu funcționa așa. *Viața* nu funcționa așa, iar a fi agent sub acoperire era singura viață pentru el. Nu ar fi făcut *nimic* - niciodată - pentru a periclita asta. Nici măcar să se îndrăgostească.

Nu că s-ar putea îndrăgosti de Cressida - atracție, da. Dar dragostea nu era posibilă. Nu pentru el. Ea făcea parte dintr-o operațiune secretă și nu ar fi aflat niciodată adevărul. Ar fi fost arhivată la Langley. O altă misiune finaliza-

tă. Sfârșit.

Spunându-i numele său real, ar compromite misiunea, slujba, viața sa.

Nu putea să facă sex cu ea, decât dacă era John.

El i-a înmănat sticla. Ea s-a ridicat, încă pe spate, dar acum sprijinindu-se pe un cot îndoit, și a luat sticla pe jumătate plină. A golit-o dintr-o singură înghițitură lungă. "Ai ibuprofen în rucsacul ăla?", a întrebat ea.

"Da." A căutat în geantă și a luat analgezicul.

S-a uitat încruntată la eticheta turcească. "Ești sigur că este ibuprofen?" El a dat din cap.

"Cât de bună este turca ta? Ai sunat convingător de rău la punctul de control."

"Pot să imit o limbă turcă stricată cu un accent prost sau să vorbesc o limbă turcă perfectă atunci când este nevoie."

"Cum? Accentul tău american este de asemenea perfect-generic, aproape fără regiuni. Cu excepția unui moment la cină, când ai folosit cuvântul "pop" în loc de sifon."

"Trecutul meu din Midwest se strecoară uneori."

"Ești din Illinois?"

"Bine ghicit." Era, de asemenea, o presupunere corectă, dar el i-ar fi spus că are dreptate, indiferent ce ar fi spus ea.

"Cum poate un băiat din Illinois să dezvolte un accent turcesc impecabil?"

"Am o ureche bună."

Ea a ridicat o sprânceană. "Haide, vorbim de turcă. Plus că tu vorbești arabă. Și kurdă. Și Farsi? Nu pot fi limbi ușor de învățat, darămite de stăpânit."

Nu era ca și cum ascunderea adevărului ar fi contat. Nu l-ar fi găsit niciodată pe John Baker pentru că el nu exista. "Am crescut în Chicago, într-o zonă care are o populație mare de turci și arabi. Majoritatea arabilor pe care i-am cunoscut în copilărie erau palestinieni, dar vecinii noștri erau turci pe de o parte și egipteni pe de alta. În familia turcă, trei generații locuiau într-un mic apartament cu două camere. Un băiat de vârsta mea făcea parte din a treia generație. A fost cel mai bun prieten al meu. Practic, am locuit în apartamentul lui zgomotos și aglomerat." Ea nu avea nevoie să știe de ce apartamentul lui

Altan era preferabil apartamentului său.

"Am învățat limba. Când *Babaanne* - bunica prietenului meu, Altan – m-a auzit vorbind cu Altan în turcă, a decis să mă învețe să citesc și să scriu. Mai târziu, în facultate, m-am specializat în studii din Orientul Mijlociu și am urmat cursuri în alte câteva limbi din regiune. Araba mea este bună, dar nu perfectă. Farsi-ul meu este de trecere".

"Și ți-ai luat abilitățile lingvistice și diploma de studii din Orientul Mijlociu și ți-ai găsit o slujbă în securitatea privată?" Ochii ei îi transmiteau scepticismul.

Conecta ea în sfârșit acele puncte supărătoare?

"De fapt, mai întâi am intrat în armată. Am servit cu Delta Force. Legea GI mi-a plătit studiile universitare, după armată. Având în vedere competențele mele lingvistice, experiența militară și înțelegerea Orientului Mijlociu, securitatea privată a fost o alegere logică."

Ea părea să accepte asta, iar el se întreba de ce fusese atât de sincer. Nu trebuia să menționeze Delta, dar a vrut să o facă. Era mândru de serviciul său și presupunea că voia să o impresioneze. O prostie, când asta putea să nu ducă nicăieri. "Am de gând să fac un duș. Să mă odihnesc puțin."

Ea a dat din cap chiar dacă ochii i se închideau. Ea trebuia să fie mai epuizată decât el. El, cel puțin, fusese antrenat pentru asta.

La duș, umărul i-a ars sub jetul fierbinte. Durerea îi străbătea nervii expuși. A ajustat rapid temperatura la rece. A tras puternic aer în piept și și-a sprijinit fruntea de peretele rece de gresie, așteptând ca arsura să se reducă la o pulsație slabă.

Spray-ul rece îi ajuta umărul, dar restul corpului îi tremura. Între pulsațiile din umăr și apa înghețată, gândurile de a i-o trage Cressidei se evaporaseră, ceea ce era un bonus, presupuse el.

Doar că îi plăcea să se gândească la sexul cu Cressida. Era mult mai amuzant decât să se gândească la cât de rău mersese misiunea asta.

Care era jocul lui Zack aici? Îi îndruma spre Batman sau spre consulatul din Adana? Dacă da, erau ultimele locuri unde o putea duce Ian. Faptul că ea era încă în viață însemna că Zack avea nevoie de ea pentru ceva, dar pentru ce? Își săpuni corpul, ștergându-și de pe piele murdăria exploziei.

Pielea Cressidei era și ea murdară din cauza exploziei. Ar fi avut nevoie de o bună cantitate de săpun, care ar fi alunecat pe acele șolduri subțiri și pe acel fund ferm și rotund, în panglici de spumă albă, conformându-se curbelor ei.

Sânii ei plini ar fi fost niște mânere perfecte. Își imagina textura sfârcurilor ei excitate pe limba lui. Își spăla părul, lăsând jetul rece să îi lovească fața. Apa înghețată și umărul ars nu mai puteau concura cu erecția lui.

"Ai nevoie de ajutor?"

Se întoarse la auzul vocii Cressidei, ștergându-și apa din ochi. Ea dăduse perdeaua înapoi și stătea - frumos, magnific - goală chiar în afara boxei înguste.

"Sfinte Sisoe", a murmurat el, privindu-i corpul perfect. Piele netedă, sâni rotunzi, înalți, cu sfârcuri roz prăfuit care îl făceau să saliveze. Acea talie subțire și acele șolduri sexy, curbate. Dar, mai presus de toate, a fost prins de zâmbetul superb pe care îl avea când ochii ei căprui frumoși s-au lărgit la vederea erecției lui pregătite.

"Ba da, cred că da", a adăugat ea, cu o voce joasă și răgușită, care i-a făcut penisul să tresară. Ea a împins perdeaua mai larg și a pășit în duș, apoi a sărit ca reacție la frig. "Ce *naiba*?"

A închis apa cu partea laterală a pumnului, apoi a prins-o înainte ca ea să poată fugi din cabina de duș. A împins-o înapoi spre peretele de gresie, iar ea a țipat de frig. Apoi a sărutat-o în timp ce pielea lui rece și umedă întâlnea corpul ei cald și perfect. Erecția lui s-a lipit de burta ei în timp ce limba lui a alunecat în gura ei. Și-a împins șoldurile înainte, bucurându-se de senzația pielii ei moi și netede pe partea inferioară a penisului său tare.

Avea un gust al naibii de dulce. Limba lui s-a împletit cu a ei într-un dans fierbinte, grăbit. Testiculele i se strângeau. Nu se putea sătura. Să guste destul. Să simtă destul. Cu mâinile sub fundul ei, a ridicat-o, permițându-i penisului său să alunece între coapsele ei și să apese pe clitorisul ei.

Ea a întrerupt sărutul, legănându-și capul pe gresie și scoțând un geamăt ușor.

"Îți place asta?", a întrebat el. El și-a împins șoldurile. Scula lui a alunecat pe clitorisul ei, apoi s-a oprit cu vârful la deschiderea ei. Era alunecoasă, fierbinte. Gata.

A mângâiat-o cu degetul mare în timp ce îi tachina deschiderea umflată cu scula lui nerăbdătoare. Căldura mătăsoasă și umedă l-a învăluit. Trecuse de la fantezie la realitate atât de repede, încât aproape că nu mai era sigur că asta era real.

Ea a scos un geamăt foarte real, iar el și-a amintit unul dintre cele mai mari dezavantaje ale realității. "La naiba. Avem nevoie de un prezervativ."

Cu un braț, ea i-a apucat umărul bun. L-a sărutat din nou și și-a apăsat miezul fierbinte pe vârful penisului lui. "Nicio problemă." Ea a oftat în timp ce el se trăgea înapoi pentru a aluneca vârful peste clitorisul ei din nou. "Aveam câteva în valiză." Ea a afișat un zâmbet viclean și satisfăcut. În mâna liberă, a fluturat ambalajul pătrat din folie, identificabil în orice țară.

Nu ar fi făcut sex cu ea, nu fără anticoncepționale, nu când ea nu-i știa numele. Dar aveau prezervative. Și ea era goală. În brațele lui. Oricum, ce importanță aveau numele? "Ian" era doar versiunea gaelică a lui "John", până la urmă.

"Ești sigură?", a întrebat el pe buzele ei.

"Taci și bagă-ți scula în mine." Ea a rupt ambalajul cu dinții.

Sprijinind-o în continuare, el s-a tras înapoi pentru ca ea să-i poată înveli erecția. El a gemut când prezervativul s-a derulat și ea i-a mângâiat penisul.

Gura lui a prins-o pe a ei, iar el a ținut-o lipită de perete, gustând, mângâind. Ea i-a eliberat erecția groasă, iar mâinile i-au alunecat pe piept în timp ce îl săruta înapoi. I-a supt limba în timp ce el îi pătrundea în gură. El a ridicat-o mai sus, poziționându-și penisul între coapsele ei fierbinți, apăsând pe vaginul ei. Vârful abia atinge marginea.

O singură împingere și ar fi intrat adânc.

Ea a gemut la chin, iar el a chicotit. Mâinile ei i-au mângâiat delții, s-au mutat pentru a-i legăna gâtul, apoi au alunecat peste umerii lui până la spate.

O durere albă l-a sfâșiat. A tresărit înapoi, incapabil să se oprească. Degetele ei calde îi frecaseră carnea crudă, arsă.

Capitolul 17

"Îmi pare rău!" Cressida privea șocată cum fața lui John își pierdea orice urmă de culoare. Îl rănisese. Știa că fusese zgâriat când se prăbușiseră pe stânci, iar acum se întreba dacă fusese rănit mai rău de atât. El nu scosese un cuvânt. Nu era sânge pe cămașa lui, dar era întuneric și ea nu prea se uitase.

"Ai fost rănit în explozie, nu-i așa?"

"Sunt bine. Lasă-mă un moment."

Gândindu-se în urmă, și-a dat seama că atunci când a tras perdeaua de la duș, capul și umerii lui erau acoperiți de șampon. Orice l-ar fi rănit atât de tare, ea nu văzuse. Și mai era și apa înghețată. Poate că apartamentul avea apă caldă, dar el alesese rece cu un motiv.

El încă o ținea. Ea s-a zvârcolit împotriva lui. "Lasă-mă jos. Vom termina asta mai târziu."

"Nu. Sunt bine."

I-a cuprins fața și l-a sărutat, apoi s-a retras. El era încă în erecție și părea să vorbească serios când a spus că vrea să continue, dar ea era mai mult îngrijorată decât excitată acum. "Lasă-mă jos și întoarce-te. Lasă-mă să văd."

A tresărit când a văzut arsura. Nu e de mirare că nu sângerase. Pe omoplatul stâng, o fâșie de piele de un centimetru lățime și trei centimetri lungime arsesese, făcuse bășici și explodase. "Sfinte Sisoe. Asta trebuie să doară ca naiba."

"Am reușit să o ignor. Cu excepția cazului în care este atinsă sau lovită de apă fierbinte."

"De ce nu mi-ai spus?" A pipăit cu delicatețe pielea sănătoasă din jurul arsurii, explorând marginea înroșită și încrețită.

"Atât de rău?"

"Mai rău. Este o arsură de gradul doi - aproape trei. Trebuia să-mi fi spus." Se simțea groaznic realizând că, în cele din urmă, el răcea arsura și ea îl întrerupse.

"Trebuia să ajungem aici cât mai repede posibil. Nu avem timp să ne agităm."

Vinovăția a cuprins-o. "Tu ai primit asta protejându-mă. Am fost sub tine în timp ce ploua cu moloz."

S-a întors în micuța cabină de duș cu fața la ea și i-a cuprins bărbia. "Asta e ceea ce fac, Cress."

Felul în care a spus-o a declanșat un val de emoții. Ultimul lucru de care avea nevoie era să înceapă să se gândească că ar putea fi mai mult decât sex aici. Mai mult decât confort între doi oameni care trecuseră prin ceva împreună.

A atins pandantivul cu ochiul răului care stătea pe sternul ei. "Frumos pandativ - de o calitate mult mai bună decât ofertele obișnuite ale turiștilor. Dar nu cred că ne-a ajutat prea mult."

Ea a scos un râs îndurerat. "Da. Eșec total de energie mistică." Neliniștea a cuprins-o. Era ciudat să stea goală la duș cu el în timp ce el studia un talisman dat ei de un om mort. Un terorist. Care fusese ucis în camera ei de hotel.

Își pierduse mințile. N-ar fi trebuit să intre în dușul lui John. Dar își dorise o evadare fără noimă, să se întoarcă la momentul în care el o sărutase și erau gata să mute acțiunea în dormitor, dar un fum negru gros îi întrerupsese.

Ea a făcut un pas înapoi, ieșind din duș. "Ar trebui să-ți bandajez umărul. Acest loc are o trusă de prim ajutor?"

"Da." El a derulat prezervativul și l-a aruncat la gunoi, apoi i-a zâmbit. "Sper că mai ai din astea."

Căldura i s-a adunat în burtă la mențiunea lui despre afacerea lor neterminată. "Am."

Și-a trecut buzele peste ale ei într-un sărut rapid și cald. "Bine."

Ea a luat un prosop de pe raft și i l-a împins în mâini. "Acoperă-te înainte să uit că ai nevoie de o asistentă și nu să te joci de-a doctorul."

El a rânjit. "Tu prima."

"Am de gând să fac un duș rapid. Când ies, mă aștept să te găsesc gol - dar numai de la brâu în sus - și cu burta în jos pe pat."

"Da, doamnă."

A dat drumul la apă, recunoscătoare pentru jetul fierbinte. Simțise un fior brusc la ideea cât de aproape fuseseră amândoi de a fi aruncați în aer și avea nevoie de căldura dușului pentru a spăla atât murdăria exploziei, cât și teama.

Camera era o mare de aburi când a ieșit. S-a șters cu prosopul, apoi și-a

trecut degetele prin păr pentru a-l descurca. Peria ei era în valiza în camera principală. Se gândise să aducă un prezervativ în baie, dar nu și o perie. Da, ei bine, prioritățile. Le avusese.

Ea a ieșit din baie. Așa cum i se ordonase, John era întins pe pat. Picioarele lui se aflau la cap, în timp ce obrazul lui se odihnea pe o pernă la picioare. Pornise televizorul pe CNN International și se poziționase să privească pe burtă, apoi adormise în timpul dușului ei prelungit.

La naiba. Putea să-l dezamăgească și mai mult? Îi promisese că-i va îngriji rana și, în loc de asta, făcuse un duș și o petrecere de compătimire în timp ce el aștepta. Acum se odihnea în sfârșit, iar curățarea arsurii l-ar fi trezit.

El așezase articolele de prim ajutor pe comodă. Ea a luat soluție salină și tampoane de bumbac. La televizor, imaginile cu urmările exploziei de la punctul de control umpleau ecranul. Știa că explozia va fi o știre, dar a fost surprinsă să o vadă pe canalul internațional. A apăsă butonul de volum pentru a putea auzi vocea din off a prezentatorului britanic.

John a tresărit când ea a tamponat arsura cu soluție, dar nu s-a trezit. Informațiile de la știri erau cele așteptate. Speculații cu privire la un atac terorist. O grupare separatistă kurdă a fost desemnată drept posibili autori ai atacului, cu speculații suplimentare că ar putea fi o nouă ramură a ISIS.

Rana fiind curată, ea a rupt sigiliul unguentului antibiotic și l-a aplicat pe pielea lui. John s-a trezit complet, cu un zâmbet blând pe chipul său frumos când și-a mișcat capul somnoros pentru a-i întâlni privirea. "Cât timp am ațipit?"

"Doar zece sau cincisprezece minute." A terminat de întins crema și a scos un bandaj de tifon. "Cum e durerea?"

"Am luat un analgezic. Fără rețetă, dar totuși, mai puternic aici decât avem în SUA. Deci nu e rău."

Ea a zâmbit. "Mă bucur." A rupt fâșii de bandă adezivă și a fixat tifonul. "Ți-e foame?"

"Mor de foame. Sunt niște conserve în dulapuri."

"Sună delicios."

El a râs, apoi ochii i s-au aprins de căldură. El a smuls prosopul pe care ea îl purta în jurul trunchiului. "Nu te-ai îmbrăcat."

Ea a ridicat din umeri.

La televizor, imaginile cu un oficial turc făcând o declarație de condamnare a atacului au fost întrerupte. Imaginea a revenit la pupitrul prezentatorului. "Avem o evoluție surprinzătoare în ancheta privind atentatul din Turcia."

John era concentrat pe televizor și a spus: "Putem face cumpărături după ce dormim amândoi câteva ore."

Ea a dat din cap, mai concentrată, ca și el, pe televizor. "Ce crezi că se întâmplă?"

"Am primit un pont anonim", a spus prezentatorul, "conform căruia un suspect în atentat este de fapt un agent CIA care ar fi devenit agent dublu".

Șocul a făcut ca aerul să iasă din plămânii Cressidei. "Asociatul tău este de la CIA? Am crezut că lucrează pentru Raptor."

Reporterul a continuat: "Cu două surse anonime care confirmă informațiile, CNN a decis să dezvăluie identitatea bărbatului, deoarece acesta este înarmat și periculos și este posibil să fi ucis deja un soldat turc".

John s-a repezit la televizor. O imagine a strălucit pe ecran. Cressida a zărit-o chiar înainte ca John să apese butonul de oprire și imaginea să dispară.

Fotografia nu era a vreunui bărbat pe care nu-l văzuse niciodată. Nu. Fotografia fusese un instantaneu al unui John Baker bărbos.

Capitolul 18

Ian stătea în fața televizorului, înghețat. Șocat. Uimit. Zguduit până în adâncul sufletului. Niciodată, în toți anii petrecuți ca agent sub acoperire, nu-și imaginase cum ar fi putut sau ar fi simțit acest moment. Fusese ars. Munca sa de o viață dispăruse într-o clipă.

A fost etichetat drept terorist. Agent dublu. Un trădător. Bila i-a crescut în gât.

Fiecare facțiune îl va vâna acum. Trăgând pentru a ucide.

Și dacă asta nu era destul de rău, o avea și pe Cressida în față. Oprirea televizorului fusese o greșeală stupidă. Nu o împiedicase să-i vadă poza și să audă minciunile, dar îl împiedicase pe el să afle ce fusese dezvăluit.

Cressida i-a bătut umărul bun, cerând răspunsuri. El a dat-o la o parte și a apăsă butonul de pornire al televizorului.

"-Ian Boyd este considerat înarmat și periculos", a spus prezentatorul de știri, în timp ce pe ecran apărea o altă fotografie a sa, aceasta de pe vremea când era în armată și fără barbă.

Rahat. Era bine și cu adevărat gătit.

"Boyd a fost un angajat al Agenției Centrale de Informații a Statelor Unite în ultimii cinci ani. Înainte de aceasta, el a servit în armată. A primit mai multe medalii pentru serviciile sale și a servit ca operator în cadrul unității secrete de combatere a terorismului de nivel 1 a armatei americane, cunoscută popular sub numele de Delta Force."

"Au omis anii mei de facultate", a murmurat el. "Ai fi crezut că vor fi cu ochii pe diploma mea de studii din Orientul Mijlociu."

Cressida se uită la el. Îi era teamă, dar el îi dădea credit pentru că nu o arăta. A luat haine curate din valiză și a mers în baie.

I-a venit în minte aspectul camerei mici. *Rahat!* Era o fereastră spre curtea din spatele apartamentului de la parter. A încercat butonul. Încuiat. "Nu sunt agent dublu, Cressida. Zack este. Deschide ușa. Trebuie să vorbim."

"Mă îmbrac."

"Și te-am văzut goală. Așa că deschide."

"Nu."

"Atunci dă-te înapoi, pentru că sparg ușa." A lovit clanța cu piciorul. Rama s-a spart, iar ușa s-a deschis larg.

Capul și umerii Cressidei treceau prin fereastra înaltă. Era la jumătatea drumului spre libertate, dar se străduia să-și ridice genunchiul pentru a putea urca pe pervaz.

"Nenorocitele. Nu am nevoie de asta", a mormăit el în timp ce o apuca de șolduri. Ea a dat cu piciorul în spate, dar el i-a strâns brațele, împiedicând-o să-l rănească în timp ce o trăgea înapoi prin fereastră. "Liniștește-te. Nu am

de gând să te rănesc."

Ea s-a răsucit în brațele lui și i-a bătut în piept. Când a eșuat, a dat o lovitură pe bandaj.

Durerea a explodat. O lumină albă i-a străfulgerat în spatele ochilor. A scăpat-o și s-a clătinat înapoi. Ea a aterizat în fund la picioarele lui. Ochii ei erau mari, rotunzi și plini de frică.

Se chinuia să respire în timp ce terminațiile nervoase îi ardeau. S-a prăbușit pe tocul ușii. Transpirația rece i s-a adunat la linia părului. A înfruntat-o peste scurta întindere de podea. "Nu. Fă asta. Din nou."

"M-ai mințit."

"Bineînțeles că am făcut-o." Durerea s-a diminuat cu milimetri lenți.

"Nici măcar nu te simți prost pentru asta."

"Nu. De ce aș fi făcut-o? Îmi făceam treaba. Pentru Unchiul Sam." A ridicat din umeri și a adăugat: "Ai mințit în legătură cu numele tău."

"Da, dar eu nu sunt un trădător."

"Atunci explică-mi de ce prima dată când te-am văzut, erai cu un terorist."

Ochii ei s-au mărit. "Ai fost acolo?"

"Bineînțeles."

Și-a lăsat capul pe perete și s-a holbat la tavan. "Sunt eu misiunea ta?"

"Da."

"De ce?"

"Există un microcip cu informații vitale pentru grupul lui Hejan. El ți l-a dat ție. Misiunea mea a fost să urmăresc cipul."

Ea și-a coborât bărbia, întâlnindu-i privirea. "De unde știi că Hejan mi-a dat ceva?"

"Hejan se întorsese împotriva grupului său. Strângea informații pentru mine. Pentru CIA."

L-a fixat cu privirea. "Dacă ești agent dublu, nu voi vărsa o lacrimă când vei fi prins și ucis."

Pentru o pisică cu laba prinsă într-o capcană, era teribil de îndrăzneță. Și la fel de probabil să îl muște. "Trebuie să dorm cu un ochi deschis?"

"Da."

"Nu mă poți învinge, Cressida. Eu nu sunt doar CIA. Sunt Delta. Am condus operațiuni. Am ucis pentru țara mea. Acum câteva ore, un om a murit în timp ce eu te-am protejat. L-aș fi putut salva. Te-am ales pe tine. Așa că ține minte că o fărâmbă de tânără savantă nu va pune stăpânire pe mine, oricât de frumoasă ar fi. Nu contează cât de mult vreau să ți-o trag."

Ochii ei s-au mărit la declarația lui flagrantă. "Planul tău a fost să mi-o tragi ca să fiu ademenită în supunere? A fost asta un fel de chestie întortocheată de James Bond?"

"M-am dat la tine în timpul zborului și la cină pentru slujbă. Sărutul din lift a fost, de asemenea, pe timpul companiei. Dar restul a fost pentru că sunt bărbat și te găsesc atrăgătoare. Așa că împușcă-mă."

"Intenționez să o fac."

El a râs la asta, privirea lui scanând-o din cap până în picioare. "Nu m-am culcat niciodată cu cineva care să nu-mi știe numele adevărat."

"Ce, vrei o medalie? Și nu părei să eziți la duș."

El a ridicat din umeri și și-a sprijinit capul de tocul ușii. "O femeie frumoasă, goală, cu care îmi doresc foarte mult să mi-o trag, a intrat în duș cu mine. Nu am pretins niciodată că sunt nobil. Dacă nu te-ai fi atins de arsură, aș fi alunecat adânc în tine și m-aș fi bucurat de fiecare împingere fierbinte. Și tu te-ai fi bucurat."

Pupilele i s-au dilatat. În ciuda tuturor lucrurilor, cuvintele lui o excitau. La naiba, și pe el. Sinceritatea brută era o excitantă necunoscută până atunci. Felul în care obrajii ei se înroșeau de dorință de fiecare dată când el spunea că vrea să i-o tragă îl făcea să vrea să continue să o spună. "Nu am plănuit să te seduc. La naiba. Nu *eu sunt* cel care a adus prezervativele. Dar tot vreau să ți o trag. Foarte mult."

Ea își curăță gâtul. Îi plăcea cum făcea asta și voia să continue să-i usuce gâtul de dorință. Era singurul lucru care suna de departe bine într-o lume în care tocmai pierduse tot ce conta pentru el.

"Pentru cine lucrezi?", a întrebat ea cu o voce răgușită.

"Până acum zece minute, CIA. Acum, aparent, sunt un agent liber."

"Al-Qaeda? Separatiști kurzi?" A făcut o pauză și a tras puternic aer în piept. "ISIS?"

El a suspinat. Ea era hotărâtă să îndrepte conversația în direcții care nu erau excitante. "Hejan a fost un separatist kurd. Am fost ofițerul lui de caz. Managerul lui."

"Povestea pe care ai spus-o, despre cum ai învățat turca, a fost adevărată?"

"Da. Și am crescut în Chicago." Ce putea să spună pentru a-i câștiga încrederea? Urma să fie o călătorie lungă până la consulat dacă ea se lupta cu el tot drumul. "Ca și tine, mama mea a fost o mamă singură. Și ca și tine, nu știu numele tatălui meu. Dar pot face ceva mai bun pentru tine. Tatăl meu era *un client* de prostituate. Gluma bolnavă a mamei mele a fost să mă numească după el. Ian este John în gaelică. Deci pseudonimul meu preferat nu este doar un nume comun convenabil."

Își păstrase toate emoțiile din voce când îi spuse asta. La naiba, *nu* spusese asta nimănui. Nici măcar lui Altan, cel mai bun prieten al său și vecinul de alături care știa exact cum câștiga mama sa banii pentru a-și plăti dependența tot mai mare.

"Unde este mama ta acum?", a întrebat ea.

Ian a ridicat din umeri. "Nu știu. Nu-mi pasă." El și-a ridicat bărbia la condamnarea din ochii ei. "Nu mă judeca, Cressida. Ea nu merită considerația mea."

Acei frumoși ochi căprui s-au aruncat în jos. "Îmi pare rău", a spus ea, cu o ușoară înțepătură în voce.

A dat un semn scurt și tăios din cap și și-a înghițit nodul din gât. Puteau să treacă zile, săptămâni chiar, fără să se gândească la mama lui și prefera să fie așa.

El s-a ridicat încet în picioare, întinzând o mână pentru a o trage în sus. Deloc surprinzător, ea i-a refuzat ajutorul, dar s-a ridicat oricum. "Boabele de fasole la microunde ne așteaptă. Și acum că știi cine - și ce - sunt, e timpul să-mi spui tot ce ți-a spus Hejan. Zack ne-a forțat să ne ascundem, în loc să ne omoare, dintr-un motiv anume. Cred că știi ceva sau ai ceva ce vrea el. Ți-a dat Hejan altceva în afară de recorderul digital?"

A fost nevoie de toată voința Cressidei pentru a-și păstra fața albă și a nu atinge pandantivul cu ochiul malefic. Nu avea încredere în John - *la naiba, Ian* - nici pe departe. I-ar fi spus despre pandantiv doar dacă ar fi decis că poate avea încredere în el.

Întrebarea lui Ian a pus totul la locul lui. În afară de înregistratorul digital și harta tradusă - care fuseseră luate din camera ei de hotel din Van - singurul obiect pe care i-l mai dăduse Hejan fusese pandantivul. I-l dăduse în particular și fusese deosebit de tensionat în legătură cu asta. Pandantivul era important. Dar de ce? Ce îl făcea special?

Poate că atunci când John - *la naiba, Ian* - ar fi adormit, ar fi putut să verifice. Își mănca fasolea și îi spusese despre Hejan. Ce altceva putea să facă? Nu putea fugi. El ar fi oprit-o înainte ca ea să ajungă la ușă. Ea era complet dependentă de el.

A fost o prostie din partea ei să aleagă să îl seducă în loc să îi ia banii și arma și să fugă în timp ce el era la duș. Așa o proastă. A avut vreodată încredere într-un bărbat demn de acest sentiment?

De când avea șaptesprezece ani și nutrea o pasiune rușinoasă pentru Trei, parcursese o cale dreaptă spre distrugerea bărbaților pe care și-i dorea. Își încrucișă brațele peste piept și se rezemă de capul patului. "Putem să ne uităm la știri? Vreau să știu dacă se vorbește despre mine."

"Nu contează. Oricum ai rămâne cu mine." Vocea i se înăsprise. Ian avea o voce și o manieră diferite de John. Ian era dur. Suspicios. Furios.

Avea propria ei furie când era vorba de el. "Ai fi putut să mă oprești, să știi. Când am plecat aseară de la hotel să mă întâlnesc cu Berzan, încă mai aveam înregistratorul digital. Ți l-aș fi dat. Ai fi putut împiedica toate astea să se întâmple." Acuzația îi ardea în gât. "Probabil că l-ai fi putut salva și pe Hejan."

"Treaba mea nu era să îl salvez pe Hejan."

Ea a tresărit la felul în care el a spus asta. "Care era slujba ta?"

"Treaba mea a fost să te urmăresc, să fiu martor la predare și să urmez următoarea verigă din lanț până în vârf."

"Am fost o momeală."

El a înclinat capul. "Într-un fel de a vorbi, da."

"Când pui un vierme pe un cârlig și îl atârni în fața unui pește înfometat, este o momeală."

"Nu întotdeauna."

"Când vrea momeala să fie străpunsă cu țepi și mâncată?"

Privirea i s-a îngustat. "Când e o momeală, cu ghimpi ascunși, încorporați, parte a unui design frumos, vicios. Habar n-aveam ce ești tu, Cressida. Încă nu știu."

"Nu sunt o momeală nenorocită."

Zâmbetul lui era lent și i-a provocat un fior nepotrivit pe șira spinării. "Ești cu siguranță atrăgătoare."

Sau poate era genul potrivit. Tot ce știa era că simțea lucruri pe care nu voia să le simtă. "Du-te dracului."

"Este o ofertă? Accept." Ochii lui au măturat-o din cap până în picioare. "Ești atât de al naibii de fierbinte, încât nici măcar apa rece nu m-ar putea ține jos."

Cuvintele lui au enervat-o - și au excitat-o în cel mai ciudat mod. Pentru prima dată, știa că el spunea adevărul. I-ar fi tras-o fără regrete dacă ea i-ar fi dat undă verde.

Amintirile fierbinți și erotice ale dușului o inundară. Dacă el și-ar fi mișcat penisul tare doar câțiva milimetri, ea ar fi apăsât, iar el ar fi fost adânc în ea. O împingere adâncă și întregul ei corp ar fi fost cuprins de plăcere. Ce era *în neregulă* cu ea?

Era bolnavă. Depravată. Și probabil deținea recordul de viteză pentru sindromul Stockholm.

"Gândește-te la asta", a spus el pe un ton profund, seducător. Omul de afaceri rafinat pe care îl întâlnise în avion dispăruse de mult. Bărbatul ăsta era plin de muchii aspre și voce răsunătoare. Carnal. Primitiv. Un războinic.

Corpul lui dur era mușchi pur sculptat. Dacă și-ar fi dorit vreodată în viața ei o aventură fără obligații, Ian Boyd ar fi fost tipul de bărbat pe care și l-

ar fi dorit. Alfa până în măduva oaselor, cu un corp demn de un maestru artist.

Cu toate acestea, sexul cu Ian Boyd avea mult mai mult decât simple obligații. Frânghii. Cătușe. Posibil chiar trădare atașată. "Pas, mulțumesc."

El s-a aplecat spre ea și și-a frecat degetul mare pe buza ei de jos. "Ochii tăi sunt atât de expresivi. Îți este greu să ascunzi ceea ce gândești. Și pentru o clipă, ți-ai amintit cum s-a simțit - cum *m-am* simțit *eu*, împotriva ta. În duș. Și vrei să termini ce ai început."

Nu era un truc magic. Probabil că și el se gândise la același lucru.

Ea i-a dat mâna la o parte și s-a ridicat, apoi a traversat camera și a pornit televizorul. S-a întors la pat și s-a așezat cu picioarele încrucișate, încercând să nu-l vadă în timp ce se uita la știri.

Se așează lângă ea, amintindu-i că, indiferent de ce simțea pentru el, aveau să împartă patul. Amândoi aveau nevoie de somn, cu disperare, iar el, în mod clar, nu avea de gând să facă oferta de gentleman și să ia podeaua. Sincer, nici ea nu se uita la podea cu nostalgie.

La știri era vorba numai despre Ian. El s-a plâns de inexactități și a înjurat amarnic caracterizarea. Când a fost anunțat un interviu realizat în grabă și un bărbat în uniformă a apărut pe ecran, Ian a tăcut. Ea avea senzația că el își ținea respirația.

"Cine este?"

"Shhh", a spus el, făcându-i semn să tacă.

La televizor, prezentatorul CNN a spus: "Tocmai am primit un clip cu o declarație făcută de lt. col. Harrison Makefield. Makefield a fost comandantul agentului dublu acuzat Ian Boyd, când Boyd era operator Delta Force".

Vocea prezentatorului s-a întrerupt, iar declarația înregistrată a început. "Îl cunosc pe Boyd de peste o duzină de ani. Nu am nicio îndoială că este nevinovat de crimele de care este acuzat. Cineva din CIA" - un bip a acoperit următorul cuvânt - "a trădat și a spânzurat un om bun. Nu am avut niciodată un soldat mai bun și mai patriot sub comanda mea. Îmi voi miza reputația - întreaga mea carieră - pe nevinovăția lui."

Ian s-a sprijinit de tetieră, cu un zâmbet blând pe față. Semăna mult mai mult cu zâmbetele pe care le văzuse de la John decât cu orice ar fi arătat Ian.

"Mulțumesc, Harry." Își atinse degetele de frunte în semn de salut. "E un om bun."

Schimbarea comportamentului său a fost... captivantă. Marginile dure erau încă acolo, dar o parte din anxietate îl părăsise. A râs la unele dintre cele mai scandaloase acuzații. A zâmbit.

Zâmbetul real al lui Ian Boyd era devastator. Ca John, fusese o slugărnicie care se regăsea în zâmbetul lui. Dar Ian... Ian nu se înclina în fața nimănui, cu atât mai puțin în fața unui arheolog prost care reușise să se implice într-un incident internațional.

Dacă era într-adevăr ceea ce pretindea? Un agent, unul dintre băieții buni, care a fost ars de adevăratul trădător?

"Faptul că Zack Barrow nu a fost menționat înseamnă că acoperirea lui este intactă", a spus Ian. "Părerea mea e că el trage sforile. El este singura persoană care știa despre casa conspirativă."

S-a uitat în lateral la el. "Trebuia să știe că va fi primul tău suspect când casa a început să ardă. Atunci de ce a aprins focul?"

"Știa că voi fi atât de ocupat să reacționez - încercând să te pun în siguranță - încât va avea timp să facă această cascadorie, distrugându-mi acoperirea înainte să pot informa Ankara. În niciun caz nu pot suna Ankara acum. Dacă ne-am fi dus direct la Batman, în loc să ne oprim aici, aș fi fost arestat acum - și probabil nu aș fi supraviețuit nopții. La naiba, probabil că a plănuisit să apară la baza NATO și să te ia din mâinile lor - cu binecuvântarea șefului meu. Ai fi avut încredere în el după ce ai fi aflat că eu eram agentul dublu." Ian a făcut o pauză, cu privirea fixată pe televizor, care arăta imagini de la punctul de control în flăcări. "Probabil că a aranjat explozibilul în timp ce eram la cină."

"Crezi că a fost în apropiere în timpul exploziei?"

Ian a dat din cap. "Un telefon mobil este o telecomandă ușoară, dar trebuia să ne urmărească, să știe că soldatul avea geanta și că noi eram liberi. Știa că soneria mă va alerta, că te voi proteja."

Se cutremura la ideea că cineva ar putea detona o bombă, știind că se află la îndemâna unui soldat nevinovat. Dar asta făceau teroriștii și trădătorii. Apoi

era Ian, care o protejase și care avea să poarte cicatrici pentru tot restul vieții din cauza asta. "De ce l-a ucis pe soldat?"

Ian a fixat-o cu privirea. "A fost primul foc tras în următorul război sfânt. Un soldat turc vizat de CIA." A fluturat mâna spre ecran. "Poți să vezi ce mare scofală este, în timp ce guvernele noastre arată alternativ cu degetul, apoi se străduiesc să arate unitate."

A strâns în pumn cuvertura desfăcută, întrebându-se cum de fusese prinsă în ceva atât de scandalos. Atât de oribil. Crezuse că lucrurile stăteau rău când Todd afirmase că ea furase echipamentul universitar, dar asta fusese o încăierare pe terenul de joacă în comparație cu asta. "A fost Zack în spatele jafului?"

"Cred că da. L-a pus pe tipul cu cuțitul în poziție să mă împiedice să-l urmăresc pe tâlhar." Ian s-a încruntat. "Știa că nu te puteam părăsi, chiar dacă asta însemna să las datele să scape."

"Ce este atât de important pe unitatea USB?"

"Știu două lucruri: informații bancare care vor permite grupului lui Hejan să recupereze milioane de dolari puși deoparte pentru a finanța atentate internaționale, sabotaje și violență radicală; și o listă a americanilor care finanțează terorismul."

Capitolul 19

Ochii superbi de moca și chihlimbar ai Cressidei s-au făcut mari de șoc. "Americanii finanțează terorismul", a spus ea categoric. "Știu că se întâmplă. Dar nu pot să înțeleg."

"Asta pentru că nu ești lacomă." Acesta era unul dintre lucrurile care îl atrăgeau la ea - motivația ei părea să fie realizarea academică, nu câștigul financiar. "Nici nu ești un fanatic religios."

Își strânse pandantivul cu ochiul malefic. "Nu. Sunt doar o proastă."

"Nu mai fi atât de dură cu tine. Hejan te-a folosit." Voia să savureze aroma acelei inocențe pe limba lui. În domeniul său de activitate, nu întâlnea niciodată inocență. "Prima mea presupunere cu privire la motivul pentru care Zack s-a transformat este că a fost angajat de cineva al cărui nume se află pe acea listă. Există o serie de oameni care susțin terorismul pentru că beneficiază de complexul industrial militar. O țară care trăiește în frică este o țară dispusă să cheltuiască pe armata sa."

"Nu spui că guvernul nostru...?"

"Nu neapărat. Nu putem exclude posibilitatea să existe personal militar pe listă, dar eu vorbesc despre directorii executivi ai unor companii precum Raptor. Vorbesc despre producători de arme și avioane".

Ea a dat înapoi. "În niciun caz Keith Hatcher nu finanțează terorismul."

"Relaxează-te. A fost doar un exemplu pe care l-ai înțelege. Nimeni nu suspectează Raptor - nu mai suspectează. Alec Ravissant este solid. A fost verificat pe toate planurile, la fel și Hatcher. Dar fostul proprietar... ei bine, să spunem doar că era vinovat de mult mai mult decât a fost condamnat. Zvonurile despre armele biologice erau adevărate."

"De unde știi?"

"Îmi pare rău, este secret."

Ea a scăpat pandantivul și și-a încrucișat brațele. "Încerc să am încredere în tine, Ian. Încerc să înțeleg."

A suspinat. Mai contau secretele când trebuiau să lucreze împreună pentru a ieși din această țară și a supraviețui?

"Am asistat Departamentul de Justiție în acest caz, lucrând pe tema Orientului Mijlociu. Da, am găsit o legătură, și asta e tot ce pot spune."

Ea a dat din cap și s-a rezemat de tetieră. Se îmbrăcase repede în baie, chiar înainte de tentativa ei de evadare. Nu-și pusese sutien, iar sfârcurile i se vedeau clar prin țesătura subțire a cămășii în camera rece, cu aer condiționat.

Penisul i se îngroșa în timp ce se bucura de priveliște, chiar dacă era îndoielnic că vor reveni vreodată la un armistițiu care să includă sexul recreativ. Păcat, de vreme ce, cu acoperirea lui Ian descoperită și fiind căutați pentru uciderea paznicului de la punctul de control, nu se puteau refugia la baza NATO din Batman. Acum aveau un drum mult mai lung spre siguranță și

urmau să petreacă câteva zile împreună. Invazia ei îndrăzneată în dușul lui îi trezise libidoul cu forță.

Au urmărit știrile timp de încă o oră, majoritatea repetând ceea ce auziseră deja. Sabal nu fusese menționat niciodată. Nici Zack. Nici Cressida. Ian era un trădător. Știrile - sau lipsa lor - pe scurt.

Fostul său comandant era gata să lupte pentru el, la fel ca și câțiva dintre amicii săi din Delta. CIA a rămas mută, ceea ce era protocolul standard. Directorul a făcut o declarație sumară despre o anchetă în curs, a confirmat că Ian era angajat al agenției, dar nu a spus în ce calitate. Directorul a adăugat că dezvăluirea identității unui agent sub acoperire era o infracțiune pasibilă de până la zece ani de închisoare și o amendă de cincizeci de mii de dolari. Directorul a continuat să descrie moartea lui Richard Welch în Grecia în 1975 - rezultatul afilierii bărbatului la CIA fiind dezvăluit și a amintit reporterilor de dezastrul Valerie Plame.

Ian se simțea exact așa cum ar fi trebuit să se simtă: se întreba dacă CIA îl arsesse sau dacă o făcuse Zack și, dacă era Zack, dacă CIA i-ar fi fost alături lui Ian sau l-ar fi lăsat de izbeliște?

Zack avusese la dispoziție câteva ore pentru a convinge autoritățile de vinovăția lui Ian, în timp ce Ian nu avea... nimic. Nicio cale de a dovedi că nu el îl ucisese pe gardian. Nici măcar Cressida nu era convinsă de nevinovăția lui.

Ea stătea întinsă pe spate pe patul de lângă el, cu o mână ascunsă sub pernă și ochii închiși. El nu a crezut nici o clipă că ea dormea. Nu era atât de bună la înșelăciune. Nu cu el, oricum.

A profitat de ocazie pentru a o studia. Corpul spectaculos se întindea în fața lui în cămașă de bumbac deschis și blugi. Genele ei negre erau uimitor de lungi pe obrajii bronzăți. Arcul delicat al sprâncenelor ei, buzele pline și curbura blândă a bărbiei ei erau o combinație atât de armonioasă, încât ar fi putut să o privească ore în șir. O noțiune ciudată. Nu avusese niciodată timp pentru o plăcere atât de simplă.

Ajunseseră la un armistițiu neplăcut, dar ea îi spusese clar că se considera prizoniera lui. Când vor părăsi acest apartament, ea îl va denunța cu prima ocazie, crezând că face ceea ce trebuie, ca patrioată americană.

El ar fi murit. Și șansele erau ca și ea să moară.

Cumva, trebuia să o salveze de ea însăși și să o scoată din țara asta nenorocită.

Cressida adormea greu. Nu o ajuta faptul că împărțea patul cu un bărbat de care se temea și pe care îl dorea în același timp. Un bărbat care era atât de mare și musculos, încât ocupa mai mult de jumătate din patul dublu.

Un bărbat care ar putea fi un terorist. Un om care o ținea prizonieră. Un om care i-a salvat viața. De mai multe ori.

Un bărbat care o făcea să uite situația nebunească cu o singură atingere a degetelor lui îndemânate.

S-a răsucit sub pătură și l-a studiat, întrebându-se cât de adânc dormea. Voia să verifice pandantivul. Ar putea fi un microcip înăuntru?

Hejan a fost foarte hotărât să nu și-l scoată niciodată. Chiar și atunci când a pregătit-o pentru această călătorie îngrozitoare, a avertizat-o. Dar de ce?

Părul scurt și negru al lui Ian îi stătea pe o parte. Trăsăturile îi erau îndulcite de somn, gura îi era mai puțin premonitoare când nu era însoțită de o privire suspicioasă. Bărbia fermă, pătrată, cu o ușoară despicătură sub buzele moi, a căror atingere o bântuia de fiecare dată când închidea ochii. Pomeți ascuțiți, sprâncene groase și întunecate - toate se combinau pentru a face un chip frumos care i-ar fi atras atenția oricând și oriunde.

Chiar și în camera cu aer condiționat, transpirația i se aduna la linia părului în somn. Strălucea în lumina puternică a zilei care se infiltra prin jaluzele. Și-a imaginat trecându-și limba peste clavicula lui, gustând sarea de pe pielea lui. Și-a lins buzele, apoi a scos un oftat tăcut pentru prostia ei.

S-a târât până la marginea patului. Mergea la baie și verifica pandantivul. Cu grijă să nu-și trezească gardianul adormit, a pus un picior pe podea.

O mână s-a prins de încheietura ei cu o strânsoare de fier. "Unde crezi că te duci?" Vocea lui nici măcar nu părea somnoroasă.

"Să fac pipi. Este permis?"

"Cu ușa deschisă, sigur."

"Nu cred că relația noastră a ajuns la stadiul de pipi cu ușa deschisă."

"Bine, atunci voi sta în fața ușii și voi asculta."

"Ești un ticălos. Știi asta, nu?"

El a ridicat din umeri. "Și tu la fel."

"Yeah. Nu suntem o pereche?" Ea s-a ridicat și a traversat spre baie. Fidel cuvântului său, el a urmat-o.

"Nu știu de ce îți faci griji. Ușa nici măcar nu se închide după ce ai spart mânerul."

"Nu sunt îngrijorat. Doar precaut."

În baie, ea a studiat pandantivul. "Nu aud nimic."

"Înapoi. Îmi provoci sindromul vezicii urinare timide." El a râs.

Dezgustată, a aruncat pandantivul înapoi sub bluză, s-a ocupat de treabă, apoi s-a întors în pat. Nu aflase nimic despre pandantiv, cu excepția faptului că părea solid la o privire rapidă, fără o cameră ascunsă evidentă. Greu de imaginat că ar putea fi ceva ce teroriștii își doreau cu disperare.

Conectată, nu putea închide ochii, darămite să se relaxeze suficient pentru a adormi.

Și-a schimbat poziția. Partea dreaptă. Apoi stânga. Nimic nu era confortabil. "Ai nevoie de un orgasm", a spus Ian, vocea lui rupând tăcerea tensionată.

Ea a pufnit. "Trebuie să fi fost un adolescent îngrozitor. Mereu le spuneai fetelor "am putea muri mâine", în încercarea de a te băga în pantalonii lor."

El a chicotit. "Dacă mă gândesc bine, am *putea* muri mâine, dar nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun că ești încordată. Un orgasm te-ar relaxa. Poți să te ocupi singură de asta. Sau, te-aș putea ajuta eu."

"E foarte mărinimos din partea ta."

"Sunt un tip care dăruiește. Te pot face să ejaculezi cu gura sau cu degetele mele. Fără penetrare. Nu e nimic pentru mine."

Cât de bolnavă era să fie tentată de oferta lui indiferentă? Nu a ajutat nici faptul că ideea de a-l înfierbânta, apoi de a-l lăsa gol avea o anumită atracție răutăcioasă. S-a răsturnat pe burtă. "Nu, dar mulțumesc." S-a așternut tăcerea.

Aerul condiționat a pornit. Aparatul avea un sunet ascutit care i-a zgâriat nervii deja întinși. În cele din urmă, ea a spus: "Ce se întâmplă în continuare, Ian?"

"Ne îndreptăm spre vest."

"Nu mergem la Batman?"

"Nu. Batman este locul unde Zack se așteaptă să mă duc, iar orice soldat - NATO sau de altă natură - care crede că sunt un trădător va trage în mine înainte de a se opri să pună întrebări. Am pe cap un ordin nescris de împușcare până la moarte. Posibil chiar unul scris. NATO a ieșit".

"De ce spre vest?"

"Pentru că țările din est vor ucide un agent CIA chiar mai repede decât un soldat NATO va ucide un trădător, iar în sud este o graniță închisă și puternic patrulată cu o țară implicată într-un război civil vicios. Ne vom îndrepta spre Marea Mediterană. Poate vom prinde un vas de containere spre Veneția."

"De ce Veneția?"

"Pentru că nu este în Turcia, unde sunt în prezent căutat pentru uciderea unui soldat turc."

"Și de la Veneția? Unde mergem de acolo?"

El a ridicat din umeri. "Mai întâi trebuie să ajungem la Veneția."

"Vorbești italiană?"

El a spus ceva, încet, scăzut, cu o textură de pietriș în voce pe care ea o auzise doar când erau la duș. Dorința a străbătut-o cu viteza fulgerului. Habar nu avea ce spusese, dar avea sentimentul că era explicit și o implica pe ea.

"N-ai de gând să mă întrebi ce am spus?" Ea putea auzi râsul în vocea lui.

"Cred că pot ghici."

A mai spus cu aceeași voce joasă. Cuvinte blânde, sexy, care împloteau o vrajă seducătoare.

"Ce se întâmplă, Boyd? Te dai la mine mai mult acum decât atunci când jucai rolul lui John Baker. Cu toate acestea, am sentimentul distinct că nu mă plac."

Patul s-a mișcat când el s-a rostogolit pe o parte. Erau față în față în camera umbrită. "N-am spus niciodată că nu te plac. În plus, era treaba lui

Baker să-ți câștige încrederea, dar el nu avea încredere în tine. Credea că ești deșteaptă. Sexy. Dar avea o mulțime de întrebări. Trebuia să păstreze un grad de distanță profesională. *Eu pe de altă parte...*"

"Ce, nu mai există persoana a treia?"

"John Baker este un rol. Eu sunt Ian." Vârful degetului lui i-a urmărit buzele. "Am avut aceleași suspiciuni ca Baker, dar secretul meu a ieșit la iveală și am putut să te interoghez direct când Baker nu a putut. Îndoielile mele au dispărut. Distanța profesională nu mai este posibilă sau necesară."

"Deci atitudinea ta față de sex acum este "de ce nu"?"

"Destul de mult. Suntem blocați împreună." Degetul care îi urmărea buza a alunecat în gura ei, un ușor avans strategic urmat de o retragere rapidă. "Sunt încă fierbinte după invazia ta de la duș. Vreau să ți-o trag, foarte mult. Vreau să te fac să ejaculezi, să te fac să-mi strigi numele cu vocea aia guturală și sexy pe care o ai când ești excitată. Sexul ar elibera tensiunea și ar trece timpul. Câștig-câștig."

"Am vrut să fac sex cu simpaticul John Baker. Nu sunt interesată de Ian Boyd." Aceasta a fost o minciună sfruntată. A fost interesată de John Baker, sigur. Dar Ian Boyd? El o excita în cel mai tulburător mod. Și ea se temea că el știa asta.

Acum își dădea seama că Ian, nu John, fusese bărbatul care o privise cu îngrijorare în ochi după atacul din tren. Pentru o clipă, o scurtă sclipire de timp, Cressida a *contat* pentru Ian Boyd. Și după douăzeci și opt de ani în care tânjise după o privire ca aceea, voia să conteze din nou pentru bărbatul care îi dăduse primul gust.

"Minți, Cressida. Mă dorești la fel de mult pe cât te doresc eu pe tine."

"Fizic, sigur. Dar asta nu înseamnă că voi acționa în consecință." A făcut o pauză. Nu mai avea nicio mândrie de pierdut, putea la fel de bine să recunoască adevărul. "Am un palmares abisal cu bărbații. De fiecare dată când am avut încredere în judecata mea, am fost arsă. Și cu tine, sunt complet în pierdere. Dacă ești agent dublu, iar eu rămân cu tine, sunt moartă. Dacă plec pe cont propriu, atunci Zack sau oricine a aruncat în aer soldatul mă va găsi. Pierd-pierd."

Degetul lui i-a părăsit buzele, i-a urmărit pometele, apoi s-a îndreptat

spre linia părului. Atingerea a fost blândă, dulce și, surprinzător, lipsită de persuasiune. "Nu cred că există ceva ce pot spune ca să te conving că ești în siguranță cu mine. Dar vei accepta că ești *mai în siguranță* cu mine? Trebuie să lucrăm împreună dacă vrem să ieșim amândoi vii din Turcia."

Ea a dat din cap. Se gândise mult la asta. "Nu voi fugi de tine și nu voi încerca să te predau."

El s-a apropiat și i-a sărutat fruntea. "Bine. Dormi puțin, Cress. Fiecare oră după aceasta ar putea fi mai rea decât cele dinainte."

"Ei bine, nu ești tu o mică minge de soare?" a spus ea cu o grimasă.

El a chicotit. "Mi-am promis că nu te voi mai minți. Niciodată. Asta include să-ți spun părerea mea sinceră despre situația noastră. Și sincer, nu e bună. De fapt, am putea muri mâine, așa că dacă vrei să ți-o pui, acum e momentul."

Ea scoase un râs ușor și se răsuci. Amândoi aveau nevoie de somn dacă voiau să supraviețuiască următoarelor ore dificile.

Capitolul 20

Erica Scott își răsuci cheia în încuietoarea veche de la ușa din față a clădirii One din Washington Navy Yard. La ora opt seara, într-o seară de săptămână, nu era nimeni prin preajmă, acesta fiind și scopul ei de a trece pe la birou după orele de program. Șeful ei, un bărbat care purta titlul impresionant de arheolog subacvatic al Marinei americane, era plecat de mult și, prin urmare, nu ar fi asaltat-o cu întrebări din cauza nevoii sale constante de atenție. Ea și-ar fi dat demisia de la NHHC în urmă cu doi ani, dacă nu ar fi avut planuri pentru postul acelui bărbat.

A dat din cap portretului lui Lincoln din holul din față, așa cum făcea de fiecare dată când intra în clădire, și a urcat scările spre biroul ei, o cameră mare care dădea spre râul Anacostia. Poate că instalația electrică din clădire era

necorespunzătoare, curenții de aer făceau biroul inconfortabil iarna și, în timp, devenise adepta poveștilor conform cărora clădirea era bântuită, dar, la naiba, avea o priveliște minunată, chiar și la ora asta târzie, în timp ce luminile scânteiau pe cursul întunecat al râului.

A lăsat pe birou dosarele cu CV-uri pe care le adusese de acasă. În două luni, Marina avea să scoată la suprafață un submarin american scufundat din Strâmtoarea Juan de Fuca, iar șeful ei o îndemnase să supravegheze excavarea. Scufundările urmau să fie efectuate în principal de scafandri ai Marinei, asistați de SCRU - Unitatea Resurselor Culturale Scufundate - a Serviciului Parcurilor Naționale, numită în mod ridicol, dar proiectul urma să necesite mai multe scufundări la mare adâncime pentru a se asigura că nava istorică nu va fi distrusă în timpul recuperării, iar Erica încă nu-i spusese șefului ei că nu poate face scufundări deoarece era însărcinată în unsprezece săptămâni.

Plănuia să o propună pe asistenta ei, Undine Gray, pentru acest post, dar știa că șeful va insista să vină cu o listă scurtă de candidați din dosarele cu CVuri. Avea o slăbiciune pentru Undine și s-ar fi împotrivit să o trimită în străinătate timp de două luni. Dar Undine ajunsese să se simtă inconfortabil în preajma lui, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Erica voia să o trimită.

Undine, Trina, Mara și fosta ei stagiară, Cressida, o învățaseră pe Erica cum este să ai din nou prieteni după dureroasa pierdere a tuturor celor care au contat pentru ea cu ani în urmă. Desigur, un motiv pentru care se apropiase atât de repede de Cressida ar putea avea legătură cu faptul că era stagiară. Erica nici măcar nu putea *pronunța* cuvântul stagiar fără să zâmbească.

Acum, Cressida avea probleme și ea ar fi făcut orice ca să o ajute, motiv pentru care venise la birou după program. Un agent CIA fusese demascată în estul Turciei - chiar în zona în care Cressida se dusese să facă cercetări. Erica era aici pentru a căuta în dosarele de serviciu referințe la Ian Boyd. Avea acces mai bun la dosarele Marinei decât la cele ale Armatei, dar Delta Force și SEAL lucrau adesea împreună. Acea suprapunere putea duce la informații interesante. Ea și Mara căzuseră de acord că cererea de înregistrări informatice ar trebui să provină de la computerul Ericăi, nu al Mariei, având în vedere că Mara era căsătorită cu procurorul general.

Tocmai accesase baza de date și tastase numele lui Boyd când i-a sunat telefonul, ceea ce a făcut-o să tresară. Nimeni în afară de Lee, Mara și Trina nu știa că se dusesese la birou la ora asta.

Identificarea apelantului rareori funcționa pe telefoanele de la birou. Trebuia să fie Lee, verificând-o. Testul devenise albastru în urmă cu două săptămâni și încă nu spusese nimănui vestea. Acum era micul lor secret, iar Lee era adorabil de amețit de toată povestea. Erica nu știa dacă era pregătită să fie mamă - din fericire, avea câteva luni la dispoziție pentru a se obișnui cu ideea - dar Lee era mai mult decât pregătit să fie tată. Și-a frecat burta în timp ce se întindea după telefon. Era un copil norocos, să-l aibă pe Lee Scott drept tată.

"Erica Scott", spuse ea în semn de salut. Era încă surprinsă de cât de mult îi plăcea să-i împărtășească numele, îi plăcea felul în care îi unea. Un fel de șoc având în vedere cât de mult amânase să se mărite cu el, dar asta nu pentru că nu-l iubea și nu voia să-și petreacă restul vieții cu el. A fost exact opusul. Îl iubise prea mult ca să se mărite cu el înainte să fie sigură că vrea să aibă copii. El a fost întotdeauna clar că vrea copii, iar ea nu putea să-l condamne la lipsa copiilor pentru că se temea de maternitate.

"Doamnă Scott, sunt de la CIA. Avem câteva întrebări pentru dvs. despre fosta dvs. stagiară, Cressida Porter."

A tresărit. Căutarea ei pe computer îi alertase? Dacă da, a fost teribil de rapid.

"Um, sigur?" Bărbatul nici măcar nu-i dăduse un nume, dar presupunea că era de așteptat cu CIA.

"Voi fi la biroul dvs. în cinci minute."

"Nu", a spus Erica cu fermitate. "Voi veni la Langley." În niciun caz nu ar fi crezut cuvântul cuiva care lucra pentru CIA. Singura modalitate de a le confirma acreditările era să se întâlnească în bârlogul lor.

"Bine. Vă așteptăm într-o oră."

După ce a închis, i-a trimis Trinei un mesaj: *Am nevoie de o discuție nocturnă după ce mă întâlnesc cu băieții la Langley. La tine sau la mine?*

Un minut mai târziu, Trina a răspuns: *Biroul lui Keith. Raptor are dosarele. Adu-l pe Lee.*

Partea "Raptor are dosarele" a mesajului ei era plină de speranță. Însemna că, datorită acoperirii lui Raptor, aveau acces la informații despre Ian Boyd. Strângeau tot ce puteau despre Boyd. Era timpul să afle dacă era prieten sau dușman.

Ian a decis că ar fi cel mai sigur să părăsească garsoniera cu o oră înainte de răsărit. Reaprovizionase rucsacul cu provizii în timp ce Cressida se îmbrăca. A ieșit din baie cu o eșarfă înfășurată pe păr. "Așa ar trebui să fie?", a întrebat ea în timp ce se frământa cu capetele pânzei de bumbac.

El s-a ridicat și a luat capetele, rearanjând eșarfa astfel încât să acopere părul ei șaten superb, fără să semnifice vreun grup religios anume. El a privit-o în ochi, gândindu-se în același timp că musulmanii erau nebuni să vrea să ascundă ceva atât de frumos. Mâinile lui au coborât de la eșarfă la șoldurile ei. Nu știa de ce continua să o atingă și căuta un motiv. Îi testa încrederea timidă? Cu siguranță avea un plan. Viața lui a fost *întotdeauna* condusă de un plan.

Dar acum, se părea că agenda lui era să o sărute pe Cressida Porter, pentru singurul motiv că nu putea rezista.

La început a sărutat-o ușor, dându-i ocazia să refuze. Când ea nu a făcut-o, el a adâncit sărutul. Limba lui a alunecat între buzele ei și i-a explorat atât gura, cât și răspunsul. Ian Boyd a sărutat-o pe Cressida Porter pentru prima dată.

Răspunsul ei a fost diferit față de seducția sălbatică și gratuită din duș. Limba ei a alunecat împotriva lui, nu promițând o partidă de sex fierbinte și rapidă, ci oferind ceva mult mai plăcut, mult mai intens. Mult mai excitant.

Alarmat, el și-a ridicat capul, rupând sărutul. A ținut-o pe Cressida la pieptul lui, în timp ce își sprijinea bărbia pe capul ei acoperit. Cu ochii închiși, și-a prins respirația. Avea... *sentimente* pentru ea?

Se simțea responsabil pentru ea, sigur. Asta era de înțeles. Poate chiar o plăcea. Și îi aprecia inteligența, chiar îi plăcea compania ei. Dar sentimentele,

grija, atașamentul emoțional, acelea erau periculoase. Poate că el nu mai era John, dar ea era încă o misiune. O misiune. Fără ea, nu-și putea dovedi nevinovăția. Ar fi fost cunoscut pentru totdeauna ca un trădător. Asta era inacceptabil.

Implicarea emoțională cu Cressida Porter era o idee tâmpită.

"Asta a fost... *interesant*", a spus Cressida. S-a lăsat pe spate și i-a întâlnit privirea, ochii ei plini de confuzie.

Da. Bine ai venit în club. El s-a îndepărtat ușor de ea. "Gata de plecare?"

Ochii i s-au îngustat. "Al naibii om tipic..." mormăi ea cu bunăvoință în timp ce se întorcea și își lua valiza.

Nu s-a putut abține să nu obiecteze. "*Tipic?* Te asigur, sunt orice altceva."

Ea a aruncat o privire peste umăr, cu gura răsucită într-un zâmbet ironic. "Ești un lăudăros care evită orice urmă de emoție. *Tipic.*"

L-a prins acolo. El a scos din rucsac un teanc de bani în trei valute diferite și i l-a înmănat. "Dacă ne despărțim, vei avea nevoie de asta."

Maxilarul i s-a închis brusc, iar orice urmă de umor a părăsit-o.

"Dacă mă recunoaște cineva, vreau să fugi - cât mai departe de mine. Mergi la Consulatul SUA din Adana. Dacă nu poți ajunge la consulat, atunci mergi la presă. Cu cât ești mai publică, cu atât vei fi mai în siguranță. Ai înțeles?"

"Da."

"Bine." Abia dacă mai conta ce se va întâmpla cu el. Partea importantă era să o ducă pe Cressida în siguranță.

Cressida a mormăit de frustrare când Ian a insistat să aleagă care dintre lucrurile ei erau cele mai importante și să le transfere într-un rucsac mai mic. Restul urma să rămână în garsoniera din Siirt. Era tentată să lase un bilet cu hârtiile ei, dar ce ar fi spus? *Ajutor, am fost răpită de un spion care încearcă*

să mă protejeze și tot ce a făcut pentru a mă ajuta nu a făcut decât să-l pună într-un pericol și mai mare. S-ar putea să nu fie tipul cel rău. Dar eu nu sunt sigură. Așa că salvează-mă doar dacă poți face asta fără să-i faci rău.

Să lase un bilet s-a dovedit imposibil, totuși, când a trecut prin toate obiectele pe care ea le-a lăsat în urmă, asigurându-se că nimic important nu a fost omis. Gura lui a zâmbit în timp ce a scos cutia de prezervative din valiză și a băgat-o intenționat în rucsacul ei.

Zâmbetul lui combinat cu acțiunea a stârnit un foc fulgerător în centrul ei. Al naibii corp trădător. Și-a curățat gâtul și a spus: "Ce se va întâmpla cu lucrurile mele?"

"Nimic până când proprietarul nu apare când trebuie plătită chiria luna viitoare."

Oricum, o lună de acum înainte nu ar fi ajutat-o prea mult. Se gândea la ceea ce știa în timp ce corpul i se răcea. Se hotărâse să aibă încredere în el, dar încrederea ei rămânea fragilă. Se gândi din nou să-i spună despre pandantiv.

Odată ce ar fi obținut ceea ce voia, ar fi putut să o abandoneze. Îi spusese clar că microcipul era misiunea lui, nu protejarea ei.

Nu trebuia să se decidă acum. Îi putea spune mai târziu. Sau niciodată. Niciodată era probabil o idee bună.

Odată cu transferul bunurilor, și-a luat rămas bun de la notițe. De la planurile ei. Acesta a fost sfârșitul gloriei ei academice înainte chiar de a începe, pentru că nu avea cum să predea acum propunerea de grant. N-ar fi găsit niciodată tunelul.

Dacă supraviețuia și scăpa, nimic nu o putea convinge să se întoarcă în acest loc în care fusese folosită ca curier pentru teroriști.

L-a urmat pe Ian în garajul clădirii de apartamente, unde acesta a condus-o la o motocicletă de tip motocross din Europa de Est și i-a dat o cască. Cel puțin acum rucsacul avea sens. Nu avea cum să transporte o valiză pe chestia aia, iar săculeții erau suficient de mari pentru a ține rucsacul lui. "De unde a apărut asta?", a întrebat ea.

"Am cumpărat-o când am amenajat apartamentul. Întotdeauna este bine să ai un mijloc de transport de rezervă, mai ales vehicule agile. Bicicletele și caii sunt singura modalitate de a te deplasa pe aici în afara drumului."

Cressida a făcut un pas înapoi. "Așteaptă. Off-road?"

"Există puncte de control militar în fiecare direcție. În afara drumului, le putem evita."

Ea a pălit. Să meargă în afara drumului? Pe terenul ăsta? Era nebun? "Nu pot", a spus ea. Reacția ei a fost viscerală. Se simțea ca și cum un zid de cărămidă stătea între ea și motocicletă. Nu putea să facă un pas spre ea.

Ian i-a pus o mână pe umăr, împingând-o ușor înainte. Spre acel zid invizibil. "Poți." Vocea lui a scăzut la un ton moale, liniștitor. "O vei face."

"Mi-e frică. Nu mi-au plăcut niciodată motocicletele."

I-a scos eșarfa de pe cap și a băgat-o în rucsac, apoi a strecurat casca neagră lucioasă în locul ei. "Poartă casca mea. Te va proteja. Și o s-o iau ușor. Ți promit."

Casca în soarele de vară ar fi fost insuportabilă în timpul căldurii zilei, dar ea înțelegea că el își sacrifică confortul pentru a o proteja pe ea. Din nou.

Buzele lui le-au atins pe ale ei, apoi i-a fixat cureaua sub bărbie. "Poți face asta, Cress."

Avea ea de ales? *Nu.*

Ea a spart zidul mental și a urcat pe motocicletă. "Te rog, spune-mi că te pricepi să conduci cheștiile astea."

El a rânjit și și-a pus propria cască. "Dragă, ai văzut vreodată un film cu James Bond? Nu știi că spionii sunt buni la toate?"

Declarația încrezută a făcut-o să râdă și o mică parte din tensiunea ei s-a risipit.

S-a urcat în fața ei și a pornit motocicleta înfricoșătoare, iar în câteva clipe au străbătut un câmp petrolier deschis, îndreptându-se spre sud, spre dealurile din estul Anatoliei.

Călătoria pe uscat a fost cruntă și mizerabilă. Cressida se agăța de spatele lui Ian, mâinile ei strângându-se la fiecare zdruncinătură. Avea să aibă vânătaii

de la strânsoarea ei care să se potrivească cu cele de pe fundul lui de la lovirea atât de des de scaun.

O imagine mentală a vânătăilor provocate de săruturi în același loc de pe corpul Cressidei i-a distras atenția în timp ce alegea o linie greșită peste un afloriment stâncos și plătea pentru asta cu o aterizare dură. În spatele lui, Cressida scoase un mormăit înăbușit.

Ea ura asta. Și probabil că îl ura și pe el. Dar ce putea face el? Slujba lui nu era bună pentru a face impresii pozitive pe termen lung.

Doar că el nu mai avea o slujbă.

A tras în spatele unei stânci înalte, aceasta fiind ascunsă lângă un deal abrupt, și a oprit motorul. Erau la o sută de kilometri de nicăieri și ascunși pe trei laturi de stânci. După ore întregi de călărit, se puteau odihni. Să mănânce. Să vorbească.

"De ce ne oprim?"

"Apă", a spus el simplu, coborând de pe motocicletă și scoțând o sticlă din geantă.

Ea i-a urmat exemplul, dar s-a luptat cu catarama căștii. Cu o mișcare a degetului mare, el a eliberat închizătoarea lipicioasă. "Mulțumesc." După ce a băut lung, ea a întrebat, "Te-ai hotărât încotro ne îndreptăm, în afară de vest?"

Se gândise mult la asta în timp ce călătorea. Nu ar fi fost ușor să obțină trecere pe o navă container, iar Cressida nu fusese arsă. Ar putea cere ajutorul autorităților americane. "Te duci la consulatul din Adana".

"Nu e cam la un miliard de kilometri de aici?"

El a zâmbit. "Sunt cam zece ore de drum."

Ea a tresărit ușor, privind terenul accidentat. "Dar nu mergem pe drumuri."

"Da. Va dura două zile. Cel mult trei. Deocamdată, ne îndreptăm spre casa unui prieten, lângă Gercüş."

Ea s-a crispat. "Spionii chiar au prieteni?"

"Sunt o persoană, deci da, am prieteni. Și sunt un agent sub acoperire - un ofițer de caz. Treaba mea este să recrutez spioni precum Hejan. Practic, nu sunt spion."

"Ofițer de caz? Ce înseamnă asta?"

"Caut persoane - persoane cu acces la alte persoane sau organizații, cum ar fi, de exemplu, al-Qaeda, care ar putea fi interesate să furnizeze informații SUA. Îi recrutez. Ei sunt spionii, iar eu îi gestionez".

"Asta nu sună la fel de sexy ca a fi spion."

El a ridicat din umeri. "Spionii adevărați nu sunt de obicei sexy. Sunt lacomi, nemernici neloiali sau vor să se răzbune. Sau încearcă să mă păcălească - vor să mă facă să cred că am un om din interior, când ei îmi dau informații de rahat."

"Atunci de ce lucrezi cu ei - cei care încearcă să se joace cu tine?"

"Pentru că le pot da informații la fel de proaste."

"Ce fel a fost Hejan?"

"A fost greu de prins. Era un voluntar - de obicei, ei sunt cei ciudați. Voluntarii dau de veste, spun că și-au schimbat părerea, că vor să lucreze pentru băieții buni. Nu-i putem ignora. Dacă sunt adevărați, pot fi esențiali. Ca tipul care ne-a ajutat să-l prindem pe Anwar al-Awlaki".

"A fost Hejan pe bune?"

"Lucram cu el de vreo zece luni. Am crezut că era legitim. Avea motive întemeiate să se răzgândească. Mi-a spus că treaba lui era să transmită un microcip cuiva care apoi îl transmitea unui curier, care apoi îl livra liderului organizației sale. Mi-a promis o linie directă către tipul cel mare, pe care am încercat să-l identificăm timp de trei ani. Dar mi-a mai spus că informațiile de pe microcip nu erau cele obișnuite. Acest pachet era mare. Și din cauza asta, un porumbel special va face livrarea - tu."

"Nu am știut..."

"Da. Acum cred asta." Ian a lovit cu piciorul o piatră și a privit-o cum alunecă pe terenul denivelat. "Hejan a spus să nu te pierd. Mi-a spus să rămân cu tine chiar dacă cred că livrarea a fost făcută." S-a încruntat. "Nu aveam nicio intenție să urmez acest sfat. Obiectivul meu principal erau datele." Ian petrecuse ore întregi gândindu-se la formularea lui Hejan. Părerea lui era că Hejan jucase cu ambele tabere foarte atent. Compatrioții săi îl trimiseseră pe Hejan la Ian - vrând ca acesta să pretindă că s-a dublat - dar Hejan îi păcălise pe membrii celulei sale și se transformase cu adevărat. Îi dăduse Cressidei mai

mult decât știa ea. Acesta era motivul pentru care Ian voia ca ea să-și amintească exact ce-i tradusese Hejan. *Ce* era pe acea hartă?

Probabil că asociații lui Hejan l-au ucis când și-au dat seama că îi trădase cu adevărat. Și probabil că știau că Cressida era singura lor speranță de a recupera orice informație pe care le-ar fi transmis-o.

Ian și-a luat casca. "Trebuie să pornim din nou la drum."

Ea a făcut o grimasă. "Dacă ar *fi* existat un drum."

"Încă o oră, și ne vom opri pentru toată ziua. Îți promit."

La începutul după-amiezii, au ajuns la casa prietenului lui Ian, la marginea unui mic sat din apropierea orașului mai mare Gercüş. Casa era o structură dărăpănată, construită din pietre plate stivuite la înălțime, cu cărămizi de beton intermitente și câte o scândură de lemn. Era singura casă din zonă care era racordată la electricitate și avea chiar și o antenă parabolică. O vacă și vițelul ei pășteau în curtea din față, făcându-o pe Cressida să zâmbească.

Cum ai putea să nu ai încredere într-un om cu un vițel în curte?

A coborât de pe motocicletă, dureroasă până la măduvă. Fusesse o căldură infernală sub casca groasă și bănuia că temperatura se apropia de 30 de grade Celsius pe măsură ce traversau terenul accidentat și uscat. În ciuda disconfortului, nu putea să nu observe că această parte a Turciei, cu vârfurile înzăpezite în depărtare, era chiar mai frumoasă decât își imaginase.

Frumoasă sau nu, ar fi dat orice pentru un hotel de cinci stele cu jacuzzi, dar, uitându-se la casă, s-ar fi mulțumit cu apă curentă caldă și rece. Ian descuie o poartă joasă, iar ea îl urmează prin curtea laterală până la ușa din spate, unde a bătut încet. Ușa a fost deschisă o clipă mai târziu de un bătrân corpulent.

"John Baker, vă așteptam." Bărbatul a făcut o plecăciune politicoasă, apoi s-a dat la o parte pentru a le permite să intre.

"Rajab, mulțumesc", a spus Ian în engleză.

"Cred că ar trebui să-ți spun Ian acum", a spus Rajab, apoi s-a întors spre Cressida. "Aceasta trebuie să fie tânăra de care au vorbit la știri. Bine ai venit la mine acasă." El și-a înclinat politicos capul, dar nu a făcut nicio mișcare pentru a da mâna, așa că Cressida a murmurat un salut cu propria ei ușoară plecăciune. "Ești mai frumoasă decât în imaginile de la televizor."

"Au poza ei? A fost dat publicității un nume?"

"Au spus că însoțitoarea ta este Cressida Porter." I-a condus pe o scară îngustă. "Ai probleme mari, prietene." Au intrat într-o sufragerie mică, adiacentă bucătăriei. Acolo a pornit un televizor cu ecran plat cu o simplă apăsare de buton.

Cressida a zâmbit, realizând că televizorul acestui bărbat era mai mare și mai bun decât al ei, zdrobind câteva presupuneri pe care le făcuse bazându-se pe exteriorul dărăpănat al casei. Bărbatul s-a întors spre ea cu o privire întrebătoare. "Numai în engleză?"

Ea a dat din cap.

El a trecut la CNN International. "Te-au menționat pentru prima dată în urmă cu aproximativ o oră. Spun că ești studentă la arheologie și că este posibil să fi fost răpită de Ian. Ori asta, ori ești complicele lui."

"Asta nu ar ține niciodată", a spus Ian. "Un bilanț complet al timpului petrecut în Turcia va dovedi că nu am văzut-o pe Cressida până acum trei nopți."

"Știrilor nu le pasă de ceea ce este adevărat sau demonstrabil. Le interesează doar să fie primele care spun orice ar fi." Vocea lui Rajab era aproape jovială.

"Putem rămâne aici peste noapte, Rajab? Vom pleca mâine în zori. Avem nevoie doar de hrană, combustibil și odihnă."

"Da. Da. Da, bineînțeles. Dar spune-mi, unde te vei duce?" Ian doar a clătinat din cap.

Rajab a ridicat din umeri. "Vino. Ți voi arăta camera ta."

Cu mulțumiri sincere, Ian și Cressida au urcat un alt tronson îngust de scări. Camera era mică, dar avea un pat, ceea ce pentru Cressida era tot ce conta. După ce le-a arătat baia - nu era o cadă cu hidromasaj, ci un duș micuț cu apă caldă curgătoare - Rajab i-a lăsat singuri.

Ian îi atinse obrazul, un gest cu care ea se obișnuise și pe care îl recunoscuse ca fiind un impuls pe care el nu părea să și-l poată controla. Nu că ea ar fi vrut ca el să nu o facă. "Odihnește-te. Trebuie să vorbesc cu Rajab. Singur."

"Am crezut că am terminat cu secretele?"

"Nu, eu sunt CIA. Voi avea întotdeauna secrete. Am promis doar să nu mai mint."

Ea s-a încruntat. "Vreau să știu mai multe despre Hejan." A fost imposibil să vorbească în timp ce călătoreau prin stepă.

El i-a acoperit gura și a clătinat din cap. "Nu aici", a șoptit el.

"Dar Rajab este prietenul tău."

"Da. Și este un separatist fanatic care își oferă camera în speranța de a obține informații pentru cauza sa. I-aș da un trei pe o scară de la unu la zece pentru cât de mult să am încredere în el. Dar asta e bine, pentru că n-aș da nimănui mai mult de unu sau doi acum."

"Ce notă mi-ai da?"

El a zâmbit și a trecut o mână pe coasta ei. "Scumpo, ești un zece, până la capăt."

Ea și-a dat ochii peste cap, chiar dacă a simțit o străfulgerare de căldură la compliment. "Am vrut să spun în încredere."

"Am încredere în tine."

S-a întrebat dacă asta însemna că ea era un cinci sau mai mult, dar el nu părea interesat să cuantifice. "Zack îl cunoaște pe Rajab?"

"Nu. Lucrez în această regiune de mult timp. Zack a fost desemnat să mă asiste doar pentru acest caz. Este un începător; Ankara este prima lui misiune. Nu vorbește kurda. Habar nu are care sunt contactele mele aici și nici cât de bine cunosc această regiune."

"Dar șeful tău? El știe?"

"Nu raportez niciodată contactele decât dacă devin bunuri. Rajab nu este un avantaj. Un agent de teren bun are întotdeauna un plan de rezervă."

"Și Rajab este planul tău de rezervă?"

"Unul din multe. Acum, fă un duș dacă vrei. Apoi coboară pentru cină."

Ea a încuviințat din cap, iar el a sărutat-o, cu o pupătură blândă, ca o

despărțire temporară a unui cuplu. Ciudat că se simțea atât de natural.

Capitolul 21

Cina cu Rajab a constatat în carne kurdă rulată în pâine plată. Chiar dacă ora era încă devreme, Cressida era epuizată de călătoria lentă, săltăreață, fierbinte și inconfortabilă. După masă, a urcat în dormitor să se odihnească, singură. A reușit să adoarmă, dar doar cu greu. Se simțea nervoasă fără Ian alături de ea.

Ciudat, de ieri alternase între a-l dori și a vrea să fugă de el.

Avea un caz foarte grav de sindrom Stockholm și se temea că gusturile ei în materie de bărbați seamănă mai mult cu cele ale mamei sale decât își imaginase vreodată.

Doar că Ian nu semăna deloc cu bărbații pe care îi cunoscuse până atunci.

Nedumerit și nedorit, Trei îi veni în minte. Cel mai rău dintre prădători, Trei îi dăduse o lecție importantă când avea șaptesprezece ani: ticăloșii ca el erau conduși de ego-ul și sculele lor. Trei a încercat să demonstreze că era super-alfa seducându-le pe fiică și pe mamă, știind foarte bine că asta le va distruge pe amândouă.

Și aproape că reușise.

Se întreba dacă Zack era ca Trei. Ce l-a făcut pe un om să se întoarcă împotriva țării sale? Fără îndoială că banii erau implicați, dar trebuia să fie mai mult. Ian era agentul experimentat, în timp ce Zack era începătorul, dar în prezent, începătorul avea avantajul.

Dacă Zack ar fi fost ca Trei, s-ar fi masturbat în timp ce se uita la CNN chiar acum.

S-a rostogolit, urând că îl lăsase pe Trei să intre din nou în gândurile ei. Dacă exista o amintire pe care dorea să o șteargă, aceea era ultima ei confruntare cu el.

Mai bine să se gândească la Ian în schimb. El era la capătul opus al spectrului, un bărbat care nu avea nevoie să demonstreze că era alfa. El pur și simplu *era*. Era în esența lui, o parte integrantă din el. Puterea lui era busola ei, obligând-o să îi urmeze direcția. Nu se întreba de ce făcuse Stockholm atât de repede; ea doar uimită că ea a fost în stare să-l provoace la toate.

Salteaua veche s-a scufundat sub greutatea lui, iar ea nu s-a putut opri să alunece înapoi, spre el. Brațul lui i-a înfășurat burta și a strâns-o la pieptul lui. El se dezbrăcase până la chiloți, iar coapsele lui calde și goale se băgau sub ale ei. Îmbrățișarea cu el era reconfortantă după nebunia din ultimele două zile. Prea reconfortant, când ea ar fi trebuit să țină garda sus.

S-a târât în față. "Prea cald", a spus ea, ceea ce era o minciună. Seara se răcise considerabil.

El a chicotit. "Ai fost mai îndrăzneță ieri."

Ea s-a rostogolit cu fața la el. "Ieri ai fost John."

"Prefer să fiu Ian - mai ales când sunt în pat cu o femeie frumoasă."

"Uite-l pe John-ever gata cu replica complimentară."

"Nu. Te găsesc sexy și frumoasă, în timp ce John te vedea ca pe o slujbă. John ar spune orice, pentru că *trebuie* să fie simpatic. Sincer, eu cred că e un ticălos îngâmfat."

"În timp ce Ian este mai întunecat și periculos." *Și foarte alfa.*

"Sunt fost Delta Force și un agent sub acoperire. John a fost un agent de securitate glorificat."

Ea a râs. John nu primea niciun respect din partea lui Ian. Fața lui era aruncată în umbră, dar era suficientă lumină pentru a-i vedea dorința din ochi. "Ce se întâmplă mâine, Ian?"

El a clătinat din cap și i-a lipit un deget de buze. "Nu aici."

El vorbise atât de liber despre alter ego-ul său, încât ea uitase de grijile lui cu privire la Rajab. "Dacă pereții au urechi, atunci nu ai nicio șansă să ți-o pui."

El a râs. "Știu. Ar fi o prostie - ar distrage prea mult atenția. Dar, la naiba, vreau să ți-o trag."

De fiecare dată când el rostea acele cuvinte, căldura se revărsa în centrul

ei. Fraza era grosolană și dură – pur Ian - și din acest motiv, i se părea sexy ca naiba. Bănuia că el știa asta.

El s-a aplecat aproape și i-a șoptit la ureche: "Dormi, Cress. Acesta s-ar putea să fie ultimul pat pe care îl avem pentru o vreme. Bucură-te de lux cât mai poți."

Ian s-a trezit brusc cu două ore înainte de răsărit. O furnicătură în ceafă i-a spus că era timpul să plece. *Acum.*

Era în branșă de prea mult timp ca să ignore sentimentul și a împins-o pe Cressida să se trezească. "Plecăm", a spus el în șoaptă. "Acum. Pe fereastră."

A scuturat din cap, somnoroasă și confuză. Și al naibii de frumoasă și ciufulită, dar nu era momentul să observe asta. "Dar suntem trei etaje mai sus", a șoptit ea.

"Perete de stâncă. Pietrele plate au o mulțime de puncte de sprijin pentru mâini și picioare."

Ochii ei se măriră alarmați. Spera ca munca ei să însemne că făcuse ceva alpinism și că era pregătită pentru provocare, pentru că această ascensiune trebuia să fie terminată rapid. Și fără o linie de siguranță.

Își trase hainele, pantofii și rucsacul în timp ce Cressida făcea la fel. Dormeau cu fereastra deschisă, așa că nu era nevoie să se roage pentru balamale silențioase. Ian cercetase fereastra când Rajab prezentase prima dată camera, pentru orice eventualitate, și știa că exista o buză exterioară care ieșea pe sub fereastră, marcând baza etajului al treilea. Se puteau poziționa pe scândură înainte să coboare.

El s-a urcat primul pe pervaz, apoi s-a dat la o parte, astfel încât Cressida să poată ieși. Ea a încălecat deschizătura, apoi a înghețat. Apucând rama deschisă, el și-a pus cealaltă mână pe coapsa ei. "Poți să faci asta, Cress." Trebuia s-o facă. El nu o putea lăsa aici, iar ei cu siguranță nu puteau rămâne.

O bufnitură moale a răsunat în casă, iar bărbia Cressidei a tresărit alarmată. *Rahat.*

A fost imboldul de care avea nevoie și s-a strecurat pe fereastră și pe pervaz cu viteza și furișatul unei pisici. Slavă Domnului. Și lui Allah. Și lui Yahweh. Și lui Vishnu. Și la naiba, arunca în Zeus și Odin pentru o măsură bună.

Peretele era suficient de lat pentru o coborâre cot la cot. Ian a plantat ambele mâini și un picior, apoi a coborât mai jos pentru un alt sprijin. Repetând procesul pentru fiecare mână și picior, a coborât câțiva metri, în timp ce Cressida cobora pe o cale paralelă. Arsura de pe umăr îl durea de la rucsacul abraziv, dar durerea nu putea concura cu adrenalina care îi pompa prin organism.

S-a apropiat de buza etajului doi, iar o privire în dreapta i-a arătat că Cressida era blocată la câțiva metri deasupra lui. Mâinile îi tremurau puternic, în timp ce piciorul drept căuta un punct de sprijin.

Suprafața neregulată a peretelui nu îi permitea să vadă unde să pună picioarele - trebuia să simtă - dar a împins peretele periculos de aproape de o fereastră de la etajul doi.

Ian a trecut pe lângă ea. Tremuratul ei era și mai rău de aproape. "Te descurci."

O bufnitură se auzi prin fereastra de lângă pantoful Cressidei. Oricine intrase în casa lui Rajab era pe scări - se îndrepta spre dormitorul lor cu fereastra deschisă.

Aveau poate cincisprezece secunde la dispoziție să coboare de pe perete și să urce pe motocicletă de teren. "Pași mai mari, Cress. Trebuie să plecăm."

Ea a dat din cap în timp ce sudoarea îi curgea pe gât. Și-a mutat greutatea doar pe vârfurile degetelor, astfel încât să poată coborî și mai mult cu piciorul. În cele din urmă, a găsit o crăpătură care o putea ține și și-a mișcat celălalt picior, apoi mâinile, acum într-o coregrafie rapidă și lină.

Ian i-a urmat exemplul și, la un metru și jumătate de sol, a sărit, apoi și-a plantat picioarele, a deschis larg brațele și a șoptit: "Sari".

A sărit de pe perete fără să se uite, deși era la doi metri înălțime. Ian a prins-o, minunându-se că ea avusese încredere în el fără ezitare.

Dacă nu ar fi trebuit să fugă naibii de aici, ar fi sărutat-o - ca mulțumire pentru încredere, ca recunoștință pentru extragerea ei rapidă și în siguranță - dar asta trebuia să aștepte o vreme când un sărut nu i-ar fi făcut să fie prinși sau uciși. Cu mâna ei în mâna lui, a fugit spre hambarul unde parcase motocicleta, exact când a auzit un strigăt de la fereastra de la etajul trei.

A ocolit partea laterală a hambarului și a ajuns față în față cu Rajab. Prietenul său a ridicat o armă și a îndreptat-o spre Cressida.

"Îți mulțumesc, prietene, pentru că ai scăpat din casă. Este dificil să speli sângele de pe podeaua de lemn."

Cressida încă nu se oprise din tremurat de la cățărarea pe peretele de stâncă. Se simțea amețită la vederea armei și mai mult decât puțin cu greață.

"Dă-mi microcipul", a spus Rajab.

A clătinat din cap. "Nu-l am." Pandantivul era ascuns sub tricoul ei, dar îl simțea, lipindu-se de pielea ei datorită transpirației care se adunase între sânii ei în timpul urcării terifiante.

"Ei bine, atunci va trebui să te omor și apoi să-mi fac timp să te caut. Fiecare... mică... crăpătură." Ultima a fost spusă cu o privire atât de respingătoare. La naiba, tipul ăsta avea fantezii necrofilice... și voia să și le joace cu *ea*.

"Omoar-o, Rajab, și nimeni nu va găsi cipul. Hejan i-a spus unde este. Ea e singura care știe unde să îl găsească." Ian făcu afirmația cu atâta autoritate, încât până și Cressida îl crezu pentru o secundă.

Rajab nu era nici pe departe atât de încrezător. "Care este cuvântul american care îți place atât de mult, Ian? Bullshit?"

Ian a făcut un pas mai aproape de Rajab, ținând-o în spatele lui. "Dacă te atingi de ea, o să te spintec și o să mă piș pe tine în timp ce sângerezi." Vocea lui era joasă și amenințătoare.

Rajab a tresărit, iar Ian a sărit. L-a lovit cu piciorul în mână pe Rajab,

smulgând arma, apoi a dat o lovitură în gâtul bărbatului. Rajab a căzut. Ian s-a dus după el și i-a mai aplicat o lovitură la cap, dar Rajab a reușit să pună mâna pe gâtul lui Ian.

"Ia-i arma, Cress", a răcnit Ian.

Ea deja se agita după ea. A alunecat pe podeaua de pământ tare spre deschiderea hambarului. A smuls arma de pe pământ. În spatele ei, înăuntrul hambarului, un scârțâit dezgustător a fost urmat de un grohăit moale.

"Tipul din casă va fi aici în orice moment", a spus Ian.

Un zgomot în întunericul de dincolo de hambar a alertat-o, iar Cressida s-a întors în timp ce ridica arma. Un bărbat a atacat-o.

"E aici", a spus ea și a apăsat pe trăgaci.

Capitolul 22

Pocnitura glonțului spintecă dimineța tăcută. Privirea lui Ian trecu de la forma fără viață a lui Rajab la Cressida, care ținea arma strânsă între mâinile tremurând sălbatic. Era încă în picioare. Probabil că cel asupra căruia trăgea nu mai era.

Și-a scos propriul pistol din tocul de la spate. Cu arma ridicată spre tavan, s-a apropiat încet de ea pentru a nu o speria. Cine știa cum va reacționa ea? Și-a coborât vocea și a adoptat un ton liniștitor. "E la pământ?"

Ea a dat din cap fără să își întoarcă privirea de la dimineța întunecată în care trăsesese.

Ian a scanat umbrele, văzând o umflătură pe jos la zece metri distanță. "Rajab este mort. Mă duc să-l verific pe celălalt. Am nevoie de tine să mă acoperi. Poți să faci asta?"

Ea a dat din nou din cap, iar lumina lunii în semilună a dezvăluit ochii mari și speriați. Dar nu erau sălbatici. Nu erau ochi de nebună pierzătoare. Erau buni.

"Ne vom apropia de el încet. Împreună."

"Venea direct spre mine, Ian. Nu m-am gândit... nu am... nu am vrut să..."

"Te-ai descurcat bine, Cress. Aș fi făcut același lucru." Făcuse același lucru când îi rupsese gâtul lui Rajab.

Au ajuns la al doilea om. Ian și-a îndreptat arma spre cadavru și a înțepat masa cu piciorul. Tipul nu se mișca.

Lumina argintie a lunii se împrăștia pe capul și umerii bărbatului.

Sfinte Sisoe. Împușcat în gât. Îi secționase artera carotidă cu un singur glonț curat. O lovitură la un milion.

Mai uimitor, însă, bărbatul pe care îl împușcase era Sabal. Ian a făcut un pas înapoi. Tulburat.

Ghicise, dar tot nu voise să creadă că Sabal era în cârdășie cu Zack. Ticălosul. Sabal. Rajab. Cressida avea dreptate. Spionii nu aveau prieteni. Nici măcar spionii care nu erau cu adevărat spioni, ci ofițeri de caz.

Cressida a oftat, iar arma i-a alunecat din degetele slăbite. Ian a prins-o, înainte ca aceasta să atingă pământul. "Ai grijă. Chestia asta are un trăgaci extrem de sensibil după prima apăsare." A desfăcut arma Sig.

"OhDoamne. I-am țintit burta."

"Tremurai." Voia să o ia în brațe și să o aline, dar nu avea timp. Trebuia să caute cadavrul și să plece naibii de aici. Puteau veni și alții. La naiba, ar putea fi încă unul în casă.

Împușcătura a făcut ca toată lumea din micul sat să se trezească. Singura întrebare care mai rămăsese era dacă se vor năpusti asupra lor cu furci sau dacă vor ignora sunetul ca pe o altă încăierare în cadrul tulburărilor continue dintre kurzi și turci?

"Mai stați împreună doar câteva minute. Îl voi percheziționa pe el și voi termina de percheziționat pe Rajab, apoi vom pleca de aici." I-a pus arma înapoi în mâini, urând că trebuia să o facă în timp ce ea se prăbușea, dar trebuiau să lucreze împreună pentru a ieși de aici întregi, iar el conta pe forța interioară pe care o văzuse în repetate rânduri pentru a o ține întreagă.

Ea a tras adânc aer în piept, apoi i-a dat un semn scurt din cap. "Bine." A ridicat arma, îndreptând-o spre exterior, în întunericul din jur, și a spus: "Percheziționează-l."

La naiba, era uimitoare.

Deloc surprinzător, Sabal nu avea nimic în buzunare. Ian era dureros de tentat să se întoarcă la casa lui Rajab și să cerceteze toate cele trei etaje strâmbe. Dar instinctul îi spunea că nu aveau timp.

A luat arma din mâna lui Sabal și a verificat încărcătorul. A băgat încărcătorul la loc și a declanșat siguranța. După o privire rapidă la Cressida, a continuat să cerceteze cadavrul. "Era înarmat și gata să tragă. Probabil că nu a visat niciodată că vei trage. Faptul că nu ai ezitat ți-a salvat viața." Și pe a mea, adăugă el în tăcere. Dacă Cressida ar fi fost împușcată, Ian ar fi putut fi prea amețit pentru a reacționa și a se salva. Nu se îndoise niciodată până atunci de capacitatea lui de a-și face treaba, dar nu avea un palmares strălucit în ceea ce privește lucrul corect când era vorba de Cressida Porter.

Se pare că și-a găsit călcâiul lui Ahile.

Înapoi în hambar, a terminat de percheziționat pe Rajab. Cu răceală, metodic, și-a trecut mâinile prin buzunare. Încercând să uite faptul că îl considerase pe acest om un prieten. Că tocmai îl omorâse.

Și-a verificat ceasul. Cinci minute de la împușcătură. Își forțaseră norocul până la limită. Era timpul să iasă naibii din sat.

A fost tentat să ia mașina lui Rajab, dar aceasta era prea identificabilă și i-ar fi limitat la drumuri. Se întorceau la motocicletă. Cel puțin reușise să umple atât rezervorul, cât și bidonul de benzină de rezervă prins în spate. Aveau destul combustibil pentru a merge ore întregi.

Cressida a așteptat până când motocicleta a pornit și motorul a turat înainte de a-și ascunde arma și a-și pune casca. Se mișca ca un agent obișnuit și, la naiba, el era impresionat.

Au pornit peste dealurile stâncoase și rele, motorul zgomotos anunțându-le ieșirea la fel de sigur precum glonțul le anunțase prezența. Câteva minute mai târziu, erau din nou în stepă, trezind doar oi și capre în timp ce traversau terenul accidentat.

S-au oprit imediat după răsărit, după ce parcurseseră câțiva kilometri în direcția greșită, departe de Adana. Ian a parcat motocicletă în pragul unui deal și a oprit motorul. "Ne vom opri aici și ne vom odihni câteva ore."

Fiecare mușchi o durea în timp ce Cressida își rotea piciorul peste motocicletă pentru a coborî. "Ești sigur că e sigur?", a întrebat ea.

"Nicăieri nu este sigur. Acest lucru este mai bun decât orice altă opțiune."

Și-a frecat ochii, care o dureau din cauza efortului de a încerca să vadă terenul accidentat din fața lor, în timp ce înaintau prin noaptea întunecată.

"Râul pe care l-am ocolit, este Tigrlul, nu-i așa?"

El a dat din cap în timp ce își scotea rucsacul din cobur. "Ce-mi poți spune despre această zonă?"

Ea a ridicat din umeri. "Nu prea multe. Cercetările mele în arheologia terestră a Turciei sunt relativ recente. Specialitatea mea este subacvatică."

Sprâncenele lui s-au coborât. "Da. Mă întrebam asta. Ce naiba caută un arheolog subacvatic studiind granițele fără ieșire la mare ale Turciei?"

Chiar nu voia să discute cu el despre cum și de ce. Avusese destule probleme cu comisia de disertație. "Rutele comerciale de pe uscat au o influență puternică asupra rutelor maritime. Iar rutele ilicite și mai mult." S-a așezat pe pământul tare cu o sticlă de apă în mână și s-a sprijinit de panta dealului. "Dacă poți găsi locul unde ruta secretă se întâlnește cu marea, vei găsi navele contrabandiștilor. Pirații. Totul este conectat."

Ian a ridicat din umeri. "Nu este diferit de comerțul modern cu droguri - o rută pe apă nu este bună dacă nu poți strecura drogurile pe țărm sau peste graniță."

"Exact."

El s-a lăsat jos lângă ea. Ea i-a întins sticla cu apă, iar el a băut un pahar lung. A pus sticla jos, apoi a scos o armă din rucsac și a verificat încărcătura. Mulțumit de inspecția sa, i-a întins-o.

Ea a ezitat. Era arma pe care o folosea pentru a-l ucide pe Sabal.

"Vreau să o ții în mână ori de câte ori nu călătorim", a spus el.

Ea a luat arma. "E atât de drăguț felul în care îmi tot dai arme. Majoritatea bărbaților încep cu flori." El a zâmbit.

A studiat unealta ucigașă. Ucisese și pe alții, sau doar pe Sabal? "L-am

recunoscut. Omul pe care l-am ucis. El era Sabal. Ne-ai făcut cunoștință pe peronul de tren."

El a dat din cap. "Te-ar fi ucis fără ezitare. El și Rajab păreau să creadă că tu ai microcipul. Ne-ar fi ucis și eviscerat pe amândoi, ca să fie siguri că niciunul dintre noi nu l-a înghițit. Asta a vrut să spună Rajab despre sânge, de aceea ne-a vrut în hambar, nu în casă."

Ea a tresărit. Știa că el îi spunea asta pentru ca ea să poată accepta ceea ce făcuse. Și a făcut-o. Cel puțin acum, planul ei era să păstreze pentru mai târziu sperietura provocată de uciderea lui Sabal. Acum trebuia să rămână concentrată pentru a putea proteja microcipul.

Cel pe care Ian nu știa că îl are. Sau probabil că îl avea. Nu-i putea lăsa pe teroriști să obțină microcipul.

Misiunea lui Ian era acum a ei.

Din nou, s-a gândit să-i spună, și din nou, s-a întrebat dacă el ar lua cipul și ar lăsa-o să se descurce singură. Scoaterea microcipului din țară ar fi mult mai ușoară fără ca ea să-l împovăreze.

Nu credea că el ar fi atât de insensibil, dar de ce să riște? Pandantivul era în siguranță cu ea pentru moment.

Ian a scos din rucsac o pungă cu amestec de cereale și i-a oferit-o. Ea scutură din cap. Un nod tare i se formase în burtă când omorâse un om și nu avea nicio intenție să mai mănânce luna asta.

"Trebuie să mănânci", a spus el ferm.

"Cred că voi vomita dacă mănânc."

El a înconjurat-o cu un braț, trăgând-o strâns la el, apoi s-a întins pe deal, pieptul lui fiind perna de protecție împotriva solului dur. "Ne vom odihni mai întâi, apoi trebuie să mănânci."

Ea dădu din cap. Avea dreptate, dar se bucura că nu a insistat să mănânce acum. "Asta nu e ceea ce mi-am imaginat când am plănuit această călătorie", mormăi ea ascultându-i inima bătând.

El a chicotit. "Ciudat, pentru că așa decurg de obicei călătoriile mele în Turcia de Est."

"Prostii."

El râse pe deplin și își trecu degetele prin părul ei. Se simțea minunat

după ce purtase casca strânsă pentru ceea ce trebuia să fie un milion de lovituri.

"A fost o luptă sau două. Bine, patru. Dar nu am mai ucis pe nimeni de când eram în Delta."

"Eu nu... înțeleg. De ce ne-a ajutat Rajab? De ce să ne hrănească și să ne dea o cameră?"

"Nu era el la conducere. Trebuia să ia legătura cu șeful său și să aștepte ordine. Treaba lui era să ne țină acolo până când organizația lui putea trimite pe cineva. Mi-am asumat un risc, crezând că grupul său separatist nu era afiliat cu cel al lui Hejan, dar e clar că m-am înșelat." Ian a ridicat privirea, privirea lui devenind o privire de o mie de mile, care probabil nu lua în considerare albastrul adânc al cerului.

El i-a mângâiat spatele. "Nu-mi voi pierde somnul pentru uciderea lui Rajab. El ne-a trădat. Știam că e o posibilitate, dar am sperat..." A suspinat. "Îngrijorarea mea este că probabil i-a spus contactului său că suntem pe motocicletă, mergem pe uscat. Ceea ce înseamnă că nu putem merge spre vest pe uscat. Și probabil că trebuie să renunțăm la motocicletă. Este prea zgomotoasă și vizibilă de fiecare dată când terenul se aplatizează."

"Și ce facem?"

"Nu știu."

Cuvintele erau atât de plate. Atât de goale. Nu-i trecuse prin cap că Ian rămăsese fără opțiuni, fără planuri de rezervă.

S-a format o idee. A apucat pandantivul și un fior a trecut prin ea. Știa în adâncul sufletului ei că aceasta era mișcarea corectă. S-a sprijinit pe un cot și l-a sărutat - prima dată când iniția un sărut de când îi aflase numele real. "Ian, dacă ai avea informații despre un tunel - unul care ar putea trece chiar pe sub granița siriană - ai putea folosi aceste informații pentru a convinge guvernul turc să ne ajute?"

Cressida avea toată atenția lui Ian. "Ce vrei să spui?"

"Ar trebui probabil să îți spun mai multe despre *motivul pentru care* am venit în Turcia de Est. După cum ai menționat, este un pic ciudat pentru un arheolog subacvatic să scrie o disertație despre arheologia terestră. Totul a început cu o hartă".

"O hartă?" Privirea lui Ian se îndreaptă spre rucsacul ei. "O hartă pe care o ai cu tine?"

"Oarecum." Ea a făcut o pauză, privirea coborându-i pe pieptul lui.

Realizarea că Cressida îi ascunsese ceva l-a lovit în stomac. S-a crispat și s-a împins înapoi, separându-și corpul de al ei. A încercat să își stăpânească temperamentul, amintindu-și că ea avusese o mulțime de motive să o rețină.

Adevărul îngrozitor era că, împotriva tuturor regulilor spydomului, începuse să țină la ea. Iar ideea că ea încă nu avea încredere în el era un șut în boabe.

Se așezase să joace Texas Hold'em, dar jocul trecuse la blackjack. *Ura* blackjack-ul. Nu exista bluf, iar adversarul era casa. Blackjack era pentru diavol.

Texas Hold'em era un joc al agenților sub acoperire. În Hold'em, cărțile comune egalizau terenul, în timp ce cele ascunse dădeau sens jocului. Nu jucai niciodată cu cărțile, ci cu persoana de peste masă.

Dar cu Cressida, nu era sigur cine era adversarul său, sau de ce se aflau în opoziție. Tot ce putea vedea când se uita la ea era o femeie care îl făcea să-și dorească ceva ce nu avusese niciodată. Era fiul bastard al unei târfe cu inimă rece. Niciodată iubit. Niciodată apreciat - cel puțin, nu până când nu a devenit un bun pentru țara sa. Un statut pe care acum îl pierduse. Cu toate acestea, se uita la Cressida și își imagina - chiar dorea - imposibilul.

În timp ce lumea lui se mutase pe axa ei, nimic nu se schimbase pentru ea. Când totul se va termina, era foarte probabil ca ea să-l urască cu fiecare fibră a ființei sale. Și cu greu o putea învinovăți.

El a trecut peste durerea din piept și a întrebat: "Ce hartă?"

Cu călcâiul, ea a făcut un arc în stratul subțire de pământ care acoperea solul stâncos. "Probabil că nu ar fi trebuit să o fotografiez cu aparatul meu personal... Treaba mea era să fotografiez și să cataloghez tot ce se afla în dulap, așa că nu am trișat total. Doar că... câteva dintre hărți m-au intrigat. Așa că le-

am fotografiat cu aparatul meu personal, fără să spun nimănui."

"Sunt pierdut aici, Cressida."

Ea a continuat în aceeași manieră distrasă. "Abia mai târziu, când am observat semnătura, mi-am dat seama că harta respectivă era specială."

"Ce hartă?" Era mândru de felul în care își păstra vocea, chiar și atunci când murea de o mie de tăieturi în interior.

Ea și-a strâns buzele, apoi a suspinat, întâlnindu-i în sfârșit privirea cu ochi limpezi și concentrați. "Vara trecută, când am stagiat la NHHC, mi s-a dat sarcina de a cataloga conținutul unui vechi dulap blindat. Dulapul fusese etichetat ca top secret cândva după Al Doilea Război Mondial și apoi uitat. A plutit din birou în birou de când se știe. Trina a fost ultima care l-a adăpostit. Mara a decis că e de ajuns și a cerut permisiunea să pot cataloga conținutul."

"Ai fost autorizată?" întrebă Ian. Acesta putea deveni un punct important mai târziu, dacă era în joc fundul Marei Garrett.

"Da. A fost aprobată de comandanți."

E bine. Soția procurorului general nu o dăduse în bară rău de tot acolo. "Și care-i treaba cu harta? Cât de veche este?" *Și de ce naiba e importantă acum?* Dar el și-a ținut nerăbdarea la distanță. Cu greu.

"Părerea mea cea mai bună este că harta a fost desenată în 1914 - cu câteva luni înainte de izbucnirea Primului Război Mondial."

"Și cine a creat harta?"

S-a uitat în jos. Nu mai voia să-i întâlnească privirea. "Un arheolog."

"La naiba, Cressida, nu mai fi timidă. Trebuie să știi care-i treaba."

"T. E. Lawrence." Ea a tras aer în piept lung și lent, apoi a rostit în clar în engleză. "Harta pe care am găsit-o a fost desenată de Lawrence al Arabiei."

Capitolul 23

Inima Cressidei a bătut cu putere la această recunoaștere. Nu spusese niciodată nimănui acest detaliu. Nici măcar Suzannei. Și întotdeauna se simțise ca naiba pentru că ținuse ascuns acel amănunt. Doar că, atunci când găsești o hartă desenată de T. E. Lawrence care indică un apeduct roman necunoscut până atunci, și ai nevoie de un subiect stelar pentru disertația ta, ce era să faci studentul norocos?

Dacă va găsi apeductul, îi va atribui toate meritele descoperirii lui T. E. Lawrence. Omul o merita, alături de toate celelalte laude care îi ieșiseră în cale în timpul scurtei sale vieți. Nu era ca și cum ar fi plănuț să-i fure gloria. Voia doar să fie prima persoană care să *relocalizeze* apeductul. Încă trebuia să facă munca de bază. Își petrecuse luni de zile studiind imaginile din satelit, găsind un protocol Lidar care avea cele mai mari șanse să găsească nu numai apeductul Lawrence, ci și altele. Bănuia că ar mai fi și altele.

"Înainte de a fi un strălucit strateg militar pentru britanici în Arabia, T. E. Lawrence a fost un arheolog care a lucrat în nordul Siriei. Munca sa a inclus incursiuni în Imperiul Otoman înainte de dispariția Imperiului."

"Oprește-te", a spus Ian pe un ton aspru, tăios. "Ocolești. La nesfârșit. Nenorocitul de subiect. Ce era pe harta lui T. E. Lawrence?"

Ea a tresărit. Presupunea că exact asta făcea. Era dificil să spui în sfârșit totul cuiva. "A găsit un apeduct roman antic. Un tunel care ar putea avea peste 80 de kilometri lungime și există șansa să treacă pe sub granița turco-siriană."

Ian a privit-o în tăcere pentru o clipă lungă, cu fața ilizibilă. Apoi ochii i s-au aplatizat și s-a ridicat în picioare. "*Târfănenorocită!* Îmi spui asta *acum?*"

Își frecă ochii și încercă să digere ostilitatea lui. Nu crezuse că ar putea fi mai furios decât fusese în Siirt, dar asta era mult mai rău. Bănuia că dacă s-ar fi stropit cu benzină, el i-ar fi oferit un chibrit. "Ian, ești prima persoană căreia i-am povestit *vreodată* despre descoperirea lui T. E. Lawrence."

A lovit cu piciorul o piatră, trimițând-o să zbârnâie pe pământul accidentat. "Proastă frumoasă ce ești. Nu înțelegi? Ei *știu*. De aceea ai fost aleasă să fii catâr. Urma să pornești într-o expediție în adâncul Anatoliei de Est

pentru a găsi cel mai valoros tunel de la...*dracu*. Nu știu... *vreodată*. Și tu îmi spui asta acum? *Eu*. Singura persoană din *întreaga țară* care te ajută."

Ea a sărit în propriile picioare și l-a privit fix. "Scoate-ți capul din fund și ascultă-mă. Nu am spus *nimănui* despre harta aia. Nimănui. Așa că Hejan nu avea cum să știe ce aveam de gând să fac sau de ce. Și poți să renunți la indignarea că nu am avut suficientă încredere în tine să-ți spun, pentru că eu nu am încredere în NIMENI!"

Era adevărat. Cum naiba putea să aibă încredere în cineva, când toată lumea - chiar și propria ei mamă - o dezamăgise? La naiba, *mai ales* mama ei. Nimeni, *niciodată*, nu a iubit-o suficient de mult încât să o pună pe primul loc. Așa că ea nu ar fi pus *niciodată* pe altcineva pe primul loc. Era o matematică simplă.

Și-a luat rucsacul și a băgat sticla de apă și arma înapoi înăuntru.

"Ce crezi că faci?"

"Am terminat cu odihna. Poți veni cu mine sau nu, e alegerea ta."

"Nu tu ieși deciziile aici, scumpo. Se va face al naibii de cald în următoarea oră. Nu vom merge 50 de mile în cea mai mare căldură a zilei. Așa că așează-ți fundul înapoi. Nu scapi de mine acum că știu *de ce* ești atât de valoroasă."

S-ar putea să aibă dreptate în legătură cu căldura, dar cuvintele pe care le-a ales au fost dureroase. Au revenit la vocabularul răpirii. O considera prizoniera lui. La naiba cu asta. Un lucru îl știa despre Ian în acest moment - probabil singurul lucru pe care îl știa - era că el nu i-ar face *niciodată* rău.

Ea s-a îndepărtat de el, încet. "Te înșeli. Nu sunt valoroasă pentru nimeni. Cu siguranță nu pentru Zack - cum ar putea el să știe despre tunel? Nimeni nu știe."

"El știe." Ian vorbea cu atâta siguranță.

"Nu i-am spus consilierului meu sau Suzannei, sau Marei, Trinei, sau Ericăi. La naiba, nu i-am spus nici lui Todd, când locuiam cu el și se presupune că eram îndrăgostiți..."

S-a oprit brusc când propriile cuvinte au lovit-o.

Și-a scăpat rucsacul, care a aterizat pe pământ cu o lovitură surdă. "Oh. Rahat. Todd." Stomacul îi ardea, și se întreba de ce această realizare durea atât

de mult. Ea a înfruntat și a acceptat trădarea lui Todd cu luni în urmă. L-a băgat în cutie și l-a pus acolo unde nu o mai putea răni niciodată.

Doar că tocmai o făcuse. Ce sabie minunată, cu două tăișuri, mânuia.

A pășit într-un cerc strâns. "Rahat. Rahat. Rahat." A tras aer în piept. "Trebuie să fi fost Todd." Abia putea să respire pe măsură ce conexiunile se adunau, un asalt mental, atâtea trădări.

Ian a apucat-o de umeri, oprind mersul ei frenetic. "Spune-mi totul. Totul despre Todd. Totul despre hartă."

Și-a curățat gâtul împotriva durerii care se instalase acolo. "Todd și cu mine am început să ne întâlnim chiar înainte de a pleca la DC pentru stagiul meu. Mi-a plăcut foarte mult de el. Era diferit. Foarte inteligent, pentru început. Părinții lui erau imigranți din Iordania, pe care o vizitase mult, împreună cu Arabia Saudită, Egipt și Siria, înainte de începerea războiului civil. Era exotic. Bine umblat. Fascinant. Dar părinții lui au pus multă presiune pe el, fiind singurul copil și prima generație de americani."

"Imigranții iordanieni și-au numit fiul "Todd"?"

"Numele lui adevărat este Todros." Ea i-a aruncat o privire întrebătoare. "Dar bănuiesc că știi deja asta."

El a dat din cap. "Vroiam să văd dacă știi."

"Da. Știam numele iubitului meu."

Ian a ridicat o sprânceană, un memento tăcut că ea fusese gata să sară în pat cu el în prima noapte - când amândoi foloseau pseudonime.

"Am locuit împreună", a spus ea categoric.

I s-a strâns mâna în pumn la asta? Era posibil ca James Bond să fi fost gelos?

Nu te flata singură.

"Stagiul meu în DC a fost... uimitor. Adică, a fost mișto să lucrez pentru Mara Garrett și Erica Scott." Ea a înclinat capul. "Bănuiesc că știi cine este Erica Scott."

El a dat din cap. "Mai bine cunoscută ca Erica Kesling."

"Nunta a fost primăvara trecută." S-a plimbat pe mica fâșie de pământ dintre Ian și motocicletă. "Am locuit cu Trina și ne-am înțeles foarte bine. Trina, Erica și Mara, sunt foarte apropiate. Am ajuns să merg la petreceri de

strângere de fonduri la Smithsonian și National Geographic. M-au dus chiar și pe la o petrecere politică pentru Alec Ravissant la conacul Dr. Patrick Hill din Annapolis."

"Dr. Hill, oceanograful?"

"Da. Șeful Institutului de Explorare MacLeod-Hill. Organizația sa este o mare sursă de finanțare pentru excavarea epavei la care lucram în Antalya. Este apropiat de consilierul meu, așa că a merge la o petrecere la el acasă a fost o afacere destul de mare. Atât de mare încât l-am invitat pe Todd să meargă la petrecere cu mine", a spus ea, revenind la motivul tangentei în explicația sa. "A zburat în weekend ca să poată merge."

"Deci era deja destul de serios?" Vocea lui Ian devenise plată? Nu.

Ea își imagina lucruri.

"Nu atunci. Abia începusem să ne întâlnim. Suzanne a spus mai târziu - după ce a fost arestat - că a crezut că m-a invitat inițial în oraș din cauza stagiului meu - știa că o să-l întâlnesc pe Dr. Hill și voia să aibă o șansă." Nu s-a obosit să spună cât de mult a durut suspiciunea lui Suzanne - ideea că interesul lui Todd pentru ea provenea din ambiția lui. "Dar îl plăceam și credeam că și el mă plăcea. Nu am vrut să merg la petrecerea din grădină ca o a cincea roată la căruță, alături de cuplurile de profil înalt. Nu credeam că Curt Dominick ar aprecia să stea la un eveniment politic cu o stagiară umilă." Ea a zâmbit, gândindu-se la Trina. "A fost chiar înainte ca Trina să-l întâlnească pe Keith, iar la vremea aceea îi plăcea asistentul doctorului Hill. Un dobitoc al cărui nume l-am uitat... dar știam că va fi ocupată la petrecere urmărindu-l pe tipul ăla, așa că l-am invitat pe Todd." Ea a lăsat să iasă un râs fără umor. "M-am înșelat în legătură cu Todd și Curt. Todd era atât de ocupat să mă lingusească, încât m-a lăsat baltă, iar eu mi-am petrecut după-amiaza jucând biliard cu Mara, Curt și Lee. Când am plecat de la petrecere, am crezut că Todd va fi supărat pentru că nu mai ieșisem cu el, iar el era îngrijorat că eu eram supărată din același motiv. Trina plecase cu Keith - și avea propriile ei probleme cu bărbații de rezolvat - dar, într-adevăr, m-am simțit foarte bine. Todd se distrase de minune. Amândoi fuseserăm invitați să ne alăturăm doctorului Hill la următoarea sa demonstrație de cartografiere submarină pe care o pregătise în beneficiul Ericăi. Hill chiar vrea ca institutul său să fie strâns

legat de programul de arheologie subacvatică al Marinei..."

"Treci la subiect despre Todros Ganem și cum este el implicat." Ostilitatea din vocea lui Ian nu putea fi confundată.

Ea s-a uitat la el. "După acel weekend, lucrurile s-au schimbat între mine și Todd. A fost un weekend bun pentru noi, în ceea ce privește relația. Am devenit mai serioși."

Da, fălcile lui se strângeau cu siguranță. Deci, poate că spionul simțea ceva pentru ea până la urmă. "Următoarele două săptămâni au fost nebunești. Casa din oraș a lui Keith a explodat. Alec Ravissant l-a desemnat pe Sean Logan să fie garda de corp a Trinei. În cele din urmă, am fost mutată la casa lui Alec. Atentatorul a fost identificat chiar înainte să zbor înapoi la Tallahassee. A fost o nebunie, nu mi-am stabilit un loc unde să locuiesc. Am stat cu Suzanne în timp ce căutam un apartament. Nu am putut găsi nimic care să nu fie o groapă de gunoi și eram frustrată. Todd mi-a sugerat să mă mut cu el. Era la începutul relației, dar m-am gândit că, ce naiba, aveam nevoie de un loc. Și" - l-a fixat pe Ian cu o privire - "l-am *plăcut*. Foarte mult. M-am gândit că mi s-a schimbat norocul și că am găsit în sfârșit un băiat bun."

Respirația i se oprise. Lucrurile chiar începuseră bine cu Todd. Se forțase să uite asta primăvara trecută, dar nu putea nega acum. "În acea Zi a Recunoștinței, el a zburat acasă pentru a-și vizita părinții în Delaware. Nu-i cunoscusem încă, iar el voia să-i pregătească pentru prietena lui care nu era din Orientul Mijlociu și musulmană. Am fost cel mai rău coșmar al lor și am vorbit despre o vizită comună în vacanța de iarnă, după ce îi va înmuia. Am rămas în Tallahassee în weekend-ul de vacanță și, neavând nimic de făcut, am decis să studiez hărțile pe care le fotografiasem în timpul verii. Fusesse un semestru atât de încărcat, încât nu avusesem timp nici măcar să mă uit la ele până atunci." A făcut o pauză. "A fost doar o examinare superficială. Nimic din harta respectivă nu a ieșit în evidență. Nu era ca și cum T. E. Lawrence ar fi etichetat-o "Turcia de Est" sau altceva. Nu era nicio scară. Era doar o schiță de hartă. Potrivirea liniilor sale desenate de mână cu terenul fără scară a fost... o provocare. Lucrurile au devenit interesante abia când mi-am dat seama că ceea ce credeam eu că era o etichetă era de fapt semnătura cartografului. O căutare rapidă pe Google despre T. E. Lawrence și eram destul de sigură că harta pe care o

fotografiasem în DC era un original autentic al lui Lawrence al Arabiei. Semnătura arăta bine și de ce și-ar fi falsificat cineva semnătura pe o hartă care fusese arhivată și uitată?"

După privirea fixă și ochii ațintiți ai lui Ian, știa că îi are toată atenția. "După aceea, l-am cercetat pe T.E. și am aflat că a lucrat la Carchemish, pe râul Eufrat în nordul Siriei în 1911 și din nou în 1914. Odată ce am avut Carchemish ca punct de plecare, mi-am putut restrânge căutările și, în cele din urmă, am potrivit harta cu zona de la vest de Cizre, la est de Nusaybin. Hărțile istorice ignorau în general acea zonă, așa că nu a fost ușor. Notele lui T.E. indicau un sit arheologic, dar nu orice sit, ci un apeduct roman subteran. Cred că a fost un efort al romanilor de a direcționa apa din Tigru și cred că își are originea în apropierea actualului sat Kefshenne și de acolo se îndreaptă spre sud, umplând porțiunea uscată de pământ dintre Tigru și Eufrat".

S-a uitat spre sud-est. Undeva în depărtare, dincolo de dealurile din apropiere, curgea râul. "Bănuiesc că T.E. l-a cartografiat chiar înainte de izbucnirea Primului Război Mondial. În 1914, a plecat într-o expediție de cartografiere a Peninsulei Sinai, după Carchemish - dar expediția era de fapt o acoperire pentru serviciile secrete britanice, care doreau o recunoaștere a zonei - și trebuie să fi explorat zona de lângă Cizre înainte sau după acea excursie. Majoritatea, dacă nu chiar toate hărțile sale din acea perioadă au ajuns la Departamentul de Război britanic. O șampilă pe spate indica faptul că harta a fost proprietatea atașatului naval britanic și știu că acesta face schimb de informații cu NHHC în mod regulat. Practic, cred că atașatul a dat-o Marinei SUA în urmă cu șaiszeci până la optzeci de ani, iar aceasta a fost arhivată împreună cu informațiile colectate în timpul Primului și celui de-al Doilea Război Mondial și uitată".

Ian tăcea de mult timp. Dar ea nu se îndoia că el ține pasul cu povestea.

"Deci, înapoi la Todd. S-a întors de la Ziua Recunoștinței, iar eu mă gândeam dacă ar trebui sau nu să-i spun ce am găsit. Adică, tocmai mi se dăduse un subiect extraordinar de cercetare pentru disertație - doar că nu era sub apă. A trebuit să mă străduiesc să vând subiectul consilierului meu, folosind unghiul rutelor comerciale - fără să-l menționez pe Lawrence."

"Dacă i-ai fi spus despre legătura cu Lawrence, ar fi aprobat-o fără să

pună întrebări?"

"Probabil. Poate." Cressida și-a frecat brațele, simțindu-se răcită în timp ce recunoștea singurul lucru pentru care se simțea vinovată. "Nu am menționat harta sau pe Lawrence, pentru că mediul academic poate fi nemilos. Mi-a fost teamă că consilierul meu va... încerca să-mi fure conducerea. Să-mi ia gloria. Nu ar fi prima dată când i se întâmplă asta unui student absolvent." Și-a mușcat buza de jos. "Dar cea mai grea parte a fost să nu-i spun lui Todd. Era disperat - foarte, foarte disperat - pentru un subiect de disertație. S-a strecurat cu masteratul. A fost bine scrisă și a atins toate notele potrivite, dar în cele din urmă, cercetarea sa subacvatică a unui golf din Sint Maarten nu a scos nimic la iveală. Sperase să găsească coca unei nave spaniole scufundate de olandezi într-o bătălie din anii 1630, dar nu a găsit nimic. Dacă nu găsea ceva mai bun pentru doctorat, ar fi fost terminat din punct de vedere academic. Iar părinții lui erau supărați că urma un program academic de arheologie subacvatică și nu de informatică."

"Crezi că ți-ar fi furat proiectul?"

"Nu avea puterea să îl fure - nu cum ar fi putut un profesor - dar cu siguranță ar fi vrut să participe la el. Pe picior de egalitate. L-am cunoscut destul de bine să știu că el va prelua. Ar fi devenit al lui. Am fost împinsă de destui bărbați în viața mea ca să știu că nu am vrut să deschid acea ușă cu Todd. Dar există suficientă cercetare implicată pentru a hrăni o duzină de disertații, și aș fi împărțit-o cu plăcere - după ce aș fi găsit site-ul și aș fi obținut creditul exclusiv al descoperitorului."

Ea a scuturat din cap în timp ce vinovăția o înjunghia. "Todd nu știa de ce am făcut o fixație asupra apeductelor romane din Anatolia de Est, dar trebuie să fi ghicit că ceva a declanșat schimbarea mea bruscă în cercetare." Ea și-a reluat plimbarea. "Dacă ar fi aflat, asta ar explica multe, de fapt. Ar fi putut să-mi spargă computerul în weekendul în care am fost în vizită la mama. De obicei îmi aduc computerul, dar mama a insistat să îl deconectez. Mi-a spus fără menajamente să-mi las munca acasă sau să nu mă deranjez să o vizitez. Trebuie să fi fost prea mult pentru Todd să reziste, fiind singur acasă cu laptopul meu."

Ea a închis ochii, imaginându-și cum trebuie să se fi simțit Todd când ia descoperit secretul. "La câteva zile după ce m-am întors, el a pătruns în

departament și a furat Lidar-ul. Privind acum, cred că a vrut să mă elimine. Probabil că a avut o idee nebunească de a se duce aici singur și de a găsi locul înaintea mea. Cu familia sa iordaniană, cu siguranță i-ar fi fost mai ușor să organizeze călătoria."

"Cel mai probabil intenționa să vândă echipamentul rudelor sale iordaniene."

"Da. Am auzit că FBI-ul a găsit e-mailuri pe hard disk-ul său care indicau că încerca să vândă echipamentul. Mi s-a spus că nu era antiamerican sau proiordanian. El a vrut doar bani. Când a fost prins, m-a implicat. Am fost șocată. Eram îndrăgostită de el, iar el pretindea că eu l-am pus să fure echipamente în valoare de sute de mii de dolari din departamentul căruia îmi dedicasem viața." Ea a întâlnit privirea dură a lui Ian. "Se pare că faptul că nu am avut încredere în Todd este ceea ce l-a declanșat. Ar putea fi chiar ceea ce a pus în mișcare acest fiasco oribil."

A respirat adânc în timp ce își digera propriile cuvinte. "Este posibil să fi promis unchiului său sau grupului lui Hejan că va găsi tunelul în schimbul scoaterii lui din SUA. Asta ar putea explica de ce se află în Turcia."

S-a uitat peste peisaj, spre granița siriană. A presupus că se aflau la patruzeci sau cincizeci de kilometri distanță. "Pentru mine, este un sit arheologic. O descoperire rară care mi-ar putea lansa cariera, m-ar putea face expert în ceva." Se încruntă. "Dar mă întreb dacă Todd a văzut implicațiile moderne."

Capitolul 24

Ian își dăduse seama de potențialul pentru scopuri ilicite atunci când ea a descris pentru prima dată tunelurile antice, dar apropierea de o frontieră internațională a schimbat totul. Faptul că ar putea fi o rută de intrare într-o țară NATO din Siria volatilă - și invers - ei bine, implicațiile erau uriașe. Și îngro-

zitoare dacă cunoștințele ajungeau în mâinile cui nu trebuie.

"Planul meu pentru această călătorie a fost o misiune de recunoaștere", a spus Cressida. "Să văd dacă Lidar ar putea fi eficient pentru supraveghere. Apeductul Gadara a fost construit prin săparea unei serii de puțuri verticale asemănătoare unor fântâni - numite qanats - la fiecare douăzeci până la două sute de metri, apoi muncitorii au săpat tuneluri între puțuri. Puțurile au fost ulterior umplute, dar arheologii au găsit până acum peste trei sute de intrări. Lawrence a marcat două intrări de qanat pe hartă, dar trebuie să fie mai multe. El a indicat că tunelul avea o lungime de câțiva kilometri".

"Ce știe Todros?" Ian a refuzat să-i spună ticălosului Todd. Todd era iubitul Cressidei. Un bărbat de care fusese îndrăgostită. În timp ce Todros Ganem era un trădător cu legături iordanene care ar fi putut să le dea teroriștilor coordonatele unui tunel al contrabandiștilor. "Are harta?"

"Dacă a găsit harta lui Lawrence pe calculatorul meu, nu va avea tot ce îi trebuie. Am tăiat cheia din fișierul jpeg și am îngropat-o pe hard disk-ul meu. Doar harta nu i-ar spune nimic. Părerea mea este că a găsit harta mea compozită -una pe care am desenat-o în timp ce încercam să restrâng locația."

"Unde ți-e harta compozită?" El s-a uitat la geanta ei. "O ai?"

Ea a arătat spre tâmpla ei. "Este aici. Eu am creat-o. Știi fiecare linie de contur. Așa că nu am adus-o. Nu am avut încredere în ceilalți absolvenți. După conflictul cu Todd, unii dintre ei s-au întors împotriva mea. Și toți au vrut să știe care era pista mea. Așa că am lăsat harta în urmă în Tallahassee."

"Deci Todros știe zona generală unde să caute, dar nu și coordonatele exacte?"

"Nici măcar nu știu coordonatele exacte. Am calculat că precizia hărții mele este de cinci kilometri. Nu este o zonă foarte mare pentru un studiu pietonal, dacă știi ce faci."

"Iar Todros știe ce face."

"Da. El predă cursuri de studiu pentru studenți." Ea a făcut o pauză. "A predat. A predat cursuri de studiu." Privirea ei a căzut, împiedicându-l pe Ian să-i vadă durerea față de acțiunile lui Todros.

Todros trăise cu Cressida. Ea îl iubise, dar nenorocitul o trădase. Pentru ce? Glorie academică? Răzbunare? Sau era o ideologie politică în spatele a tot?

Văzuse el potențialul tunelului și voia să-l exploateze? Ce l-a împins pe un bărbat să trădeze o femeie ca Cressida? Să-și trădeze țara? Pentru că, cu siguranță, în momentul în care Ganem a spart lacătul de la ușa departamentului de antropologie, își făcuse alegerea.

De ce a apărut în Antalya când a apărut? Și unde era acum?

Ian și-a dorit să poată vedea harta compusă de Cressida. "De ce nu ai adus un computer?"

"Am fost avertizată că este o idee proastă să călătoresc în Anatolia de Est cu programe sofisticate de cartografiere și date."

Ea a făcut un pas spre el, apoi s-a oprit. "Ian, știu că ești supărat că nu ți-am spus, dar trebuie să înțelegi că asta a fost secretul meu, și numai al meu, de luni de zile. Nu știam *că cineva* a văzut harta mea compozită. Sincer, nu am crezut că era relevantă pentru ceea ce se întâmpla. Îmi pare rău..." S-a oprit și a respirat adânc. "Nu am spus nimănui. Nici prietenei mele cele mai bune. Nici mamei mele. Nici consilierului meu. Nu i-am spus nici măcar bărbatului cu care am locuit. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că e ceva *ce* trebuie să știi."

Altfel spus, îi era greu lui Ian să îi reproșeze ceva. Dar a încercat. Avea sentimente pentru ea - ceea ce era total interzis în lumea lui - în timp ce în lumea Cressidei, Ian era doar o altă greșeală pe o listă lungă de greșeli.

Îl sărutase pe Ian o dată. Nu că el ar fi contat... doar că se pare că era...

Tot ce știa cu adevărat era că viața lui se schimbase pentru totdeauna datorită acestei misiuni ratate, iar Cressida Porter reușise să fure o parte din el despre care nu știa că era disponibilă. "Poți găsi o intrare în tunel?"

Ea și-a mușcat buza de jos. "Poate. Dar mă îndoiesc că vom putea să o deschidem, nu fără unelte și o echipă de muncitori. Scopul meu pentru această călătorie era doar să o localizez. Apoi să folosesc Lidar anul viitor pentru a cartografia lungimea."

Ca jucător de poker, lui Ian nu i-au plăcut șansele. Dar în acest moment, nu mai avea altă mână de jucat. "Renunțăm la motocicletă. Ne vom odihni în timpul căldurii de ziua și să începem să mergem după-amiaza târziu. În lipsa unui plan mai bun, ne vom îndrepta spre tunelul tău." A bătut pământul lângă el. "Am putea la fel de bine să ne odihnim la umbră cât mai putem." Refuza să recunoască faptul că motivul pentru care o îndemnase să stea lângă el era că

voia să fie lângă ea.

Avea sentimentul că nu-și va reveni niciodată după întâlnirea cu Cressida. Nu era sigur că și-ar fi dorit asta.

Mersul pe jos spre sud era mult mai plăcut decât plimbarea cu motocicleta, cu excepția faptului că lui Ian îi lipsea apăsarea coapselor Cressidei și senzația mâinilor ei pe șoldurile lui. Când mergeau cu motocicleta, fiecare denivelare și săritură era o amintire că ea era cu el. Că erau în viață.

Și, în ciuda tuturor lucrurilor, era al naibii de recunoscător că era în viață.

Arsura îl duruse mai puțin pe motocicletă, deoarece rucsacul său fusese ascuns într-o geantă de șa, dar mersul pe jos îl obligase să poarte rucsacul de douăzeci de kilograme înțesat cu arme și echipament de supraviețuire și, chiar dacă Cressida triplase straturile de tifon, nu se putea evita frecarea rucsacului de rană.

Dar durerea era încă un semn că era în viață, așa că a acceptat-o fără să se plângă.

Se lăsase întunericul pe jumătate și străbătuseră cel puțin zece mile aspre când Ian a văzut un foc de tabără aprins în depărtare. În cele din urmă, s-au apropiat suficient de mult pentru ca el să poată distinge configurația taberei. S-a oprit și a întins o mână pentru a o opri pe Cressida.

"Ce...?"

"Scumpo, vrei să mănânci și altceva în seara asta?"

Sprâncenele i s-au adunat. "Asta depinde. Este un prieten de-al tău?"

"Nu. Nu i-am mai întâlnit în viața mea. Sunt nomazi kurzi. Ciobani. Nu vei întâlni niciodată oameni mai amabili și mai darnici. Și cel mai bine, nu vor avea telefon, televizor, radio sau computer. Nu vor fi văzut imaginile noastre la știri. Având în vedere că avem de mers pe jos aproximativ patruzeci de mile și trebuie să ne refacem proviziile, cred că ar fi înțelept să acceptăm orice pomană pe care ne-o oferă."

Ea a zâmbit, iar umerii i s-au relaxat un pic. "Deci, care este povestea noastră?"

"Este îndoielnic că vorbesc engleza, așa că nu trebuie să își faci griji cu privire la memorarea unui rol. Sunt șanse mari să fie musulmani sunniți. Vom spune că suntem căsătoriți și în vacanță." El îi aruncă o privire. "Vom merge din nou cu acoperirea lunii de miere. Tuturor le plac tinerii căsătoriți."

În timp ce mergeau, el i-a luat mâna și și-a împletit degetele cu ale ei. "Așa s-ar aștepta să meargă tinerii căsătoriți americani."

Degetele ei s-au strâns în jurul lui. "Nu ar fi deranjați de afișarea publică a afecțiunii?"

"Ținutul de mână este ceva obișnuit în lumea arabă. Aici, bărbații țin mâinile bărbaților în semn de prietenie. În timp ce un bărbat care ține de mână o femeie nu este la fel de comun, noi suntem americani și chiar și nomazii kurzi sunt familiarizați cu americanii și cu obiceiurile noastre sociale relaxate. Dacă vrem să îi convingem că suntem căsătoriți, trebuie să arătăm așa cum se așteaptă ei să vadă".

Ea s-a oprit la jumătatea drumului, degetele lor împletite forțându-l și pe el să se oprească. "Deci, vrei să spui că pot face asta în fața potențialelor noastre gazde kurde?" Cressida i-a dat drumul la mână și și-a strecurat brațele în jurul gâtului lui, apoi și-a plantat buzele pe ale lui. Limba ei i-a invadat gura. Dulce, fierbinte și sexy ca naiba.

I-a ținut fața între mâini și și-a strecurat limba peste a ei. Asta. Avea nevoie de asta. Ea îi dădea o mostră din tot la ce renunțase pentru cariera lui. Tot ce nu ar fi putut avea niciodată.

Puse capăt sărutului înainte să uite complet de el. Dacă totul mergea bine cu nomazii, nu numai că ar fi avut toată noaptea la dispoziție, dar ar fi avut și un pat.

"Deci este un da?" a întrebat Cressida.

Își scutură capul, încercând să-și amintească despre ce naiba vorbeau. A, da, PDA-uri în tabăra nomadă. Și-a limpezit gâtul. "Um. Nu. Asta ar fi o idee proastă. De fapt, probabil se va aștepta de la tine să stai cu femeile și să-ți ții părul acoperit."

Până acum nu fusese nevoie să poarte eșarfa, dar o păstrase cu ea, o

scoase acum din rucsac și și-o drapă peste păr. Ian o aranjă în drapajul potrivit. Ochii ei mari, de culoarea moka, au surprins lumina lunii, iar el și-a ținut respirația pentru a atenua senzația că nu era o atracție obișnuită.

A luat-o de mână și a continuat spre focul de tabără care îi făcea semn.

"O să le spun că suntem aici pentru a-mi vizita patria - mama era de etnie kurdă. Am rămas fără benzină când mi-a intrat în cap că ar fi amuzant să mergem în afara drumului și să explorăm. Tu o să te îmbufnezi și o să arăți că ești supărată pe mine pentru că am insistat asupra aventurii periculoase."

Mergeau într-o liniște plăcută, lumina focului devenind mai puternică cu fiecare pas. "Așa că noul meu soț chipeș m-a rătăcit pe motocicletă noastră închiriată. Eram pe drum să ne întâlnim cu verii tăi în luna de miere, pentru a îndeplini ultima dorință a bunicii tale."

"Îmi place asta. Drăguță atenție la detalii, fără a fi prea elaborat."

"De ce am fost de acord să îndeplinesc dorința bunicii tale în singura și unica mea lună de miere?"

"Ți-am promis un hotel de cinci stele în Istanbul. Și o baie turcească. Și să te satisfac în toate felurile."

Respirația ei s-a întretăiat. "Asta ar fi de ajuns." Ea i-a strâns mâna în timp ce se apropiau de tabără. "Deci. Sunt supărată pe tine pentru situația noastră, sau sunt prea îndrăgostită ca să-mi pese?"

"Cu mine ca soț? Infatuat. Evident."

El a aruncat o privire în lateral și ia prins privirea.

"Sunt destul de sigur că este vina ta", a adăugat el. "Ai vrut să mergi offroad."

"Te rog. O femeie care vrea un hotel de cinci stele și sex nu are de gând să cerșească să conduci în afara șoselei pe un teren care ar putea să te facă soprană."

"Scumpo, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta."

"Eu voi fi cea care va judeca asta."

"Abia aștept."

Chicoteala ei guturală i-a trimis un impuls de dorință direct în zona inghinală. În mijlocul celei mai încurcate operațiuni din toate timpurile, el... *se simțea bine*. Huh. Asta era o premieră.

S-au apropiat de tabără. Ian i-a ținut mâna în amândouă în timp ce îi saluta pe păstorii nomazi în limba lor și a rostit o rugăciune tăcută pentru ca acei oameni să fie exact cine păreau a fi.

Era sătul până peste cap de surprize și trădări.

Capitolul 25

Inima Cressidei bătea cu putere când au intrat în tabără. Era târziu. Întuneric. Patru bărbați stăteau în jurul focului. Unul ținea o tobă, altul un sitar - sau ceva asemănător, Cressida nu era sigură - și muzica ușoară s-a oprit brusc când Ian i-a salutat.

Habar nu avea ce a spus Ian, dar felul lui de a fi era prietenos - foarte John, dacă ar fi să îl analizeze - și tonul lui optimist. Bărbații au zâmbit și au înghițit numărul lui John. Cressida a fost dusă să se alăture femeilor. Din câte își putea da seama, acesta era un grup de patru sau cinci familii. Grupul de corturi era mai permanent decât o tabără de noapte, dar, așa cum spusese Ian, nu aveau electricitate. Nici facilități moderne.

Femeile vorbeau repede, iar Cressida nu înțelegea un cuvânt. Dar o farfurie cu mâncare a fost așezată în fața ei și, după ore de mers, i-a revenit pofta de mâncare. Le-a mulțumit din suflet femeilor pentru mâncarea caldă și picantă. Câteva dintre feluri de mâncare erau asemănătoare cu cele pe care le încercase în Van, când luase cina cu John, cu o viață în urmă.

După masă, femeile i-au prezentat un lighean cu apă încălzită, iar ea și-a dat seama că îi ofereau o baie. O cârpă înmuiată în apă parfumată era cel mai paradisiac lucru pe care îl mirosise vreodată - până când i-a fost înmânat un săpun de casă cu incluziuni care semănau cu petale de flori și ierburi. Niciodată în viața ei nu se bucurase de mirosul cald și picant al săpunului atât de mult ca în acel moment.

Femeile au lăsat-o singură cu apă caldă și cu cel mai prețios săpun din

lume, pe care l-a folosit pentru a-și freca pielea și a-și spăla părul. Când femeile s-au întors, au îmbrăcat-o într-o bluză și o fustă țărănească. Brodată după obiceiul local, țesătura trebuia să fie valoroasă, iar ea a protestat. Dar femeile nu înțelegeau, iar ea nu voia să le insulte. Așa că a îmbrăcat hainele, legând șireturile peste corset. Hainele de bumbac erau curate, moi și confortabile.

Hrănită, curată și îmbrăcată, a fost condusă la un alt cort - acesta puțin mai departe de ceilalți, iar din privirile lor complice și din râsetele ocazionale, avea senzația că ea și Ian beneficiau de condiții speciale pentru că erau în luna de miere.

Spre deosebire de cortul din păr de capră în care fusese hrănită și îmbăiată, noul ei cort avea pereți din tapiserie. Principala piesă de mobilier din camera pătrată era un pat tip futon. Lângă el stătea o masă joasă înconjurată de perne. Pardoseala era acoperită cu kilimuri țesute cu grijă.

Frumos și exotic într-o ocazie normală, după zile de fugă, cortul reprezenta paradisul. Și avea să-l împartă cu... *soțul* ei. S-au oprit din fugă, chiar dacă doar pentru o noapte.

Acum era timpul *ca ea* să nu mai fugă și să ia ceea ce își dorea. Era timpul să se oprească și să se bucure de un moment de plăcere cu Ian. La urma urmei, puteau muri mâine.

Femeile au părăsit-o, iar ea s-a așezat pe pernele de lângă masă și și-a turnat o ceașcă de ceai. Ian avea să i se alăture în curând. Trupul i se încălzea la gândul că urma să dea curs curentului sexual care o împinsese spre el din momentul în care îi întâlnise privirea într-un terminal de aeroport aglomerat. Să atingă în sfârșit eliberarea care se încolăcea în ea de când aproape făcuseră dragoste la dușul din Siirt.

Și-a sorbit ceaiul și a așteptat. Și a așteptat.

Ceaiul s-a răcit. Muzica din afara cortului continua. A trecut o oră. S-a întins pe futon. Ochii îi erau grei și nu-i mai putea ține deschși.

Muzica s-a oprit la un moment dat în timp ce ea ațipise. S-a trezit în tăcere și s-a întrebat unde este Ian.

El nu venea.

Poate că a părăsit-o. Poate că o ascunsese în siguranță cu acești oameni cu care nu putea comunica. Poate că *plecase*. El a abandonat-o...

Durerea și teama au zguduit-o până în adâncul sufletului.

Cât de umilitor era să fie abandonată de falsul ei soț în falsa ei lună de miere, chiar înainte ca ei să facă ceva foarte real.

Ușa cu perdea de pânză s-a mișcat, iar Ian a intrat în cort. Ușurarea a inundat-o, dar nu a eclipsat frica de abandon care o lovise cu o viteză șocantă.

"La naiba cu tine!", a mârâit ea în timp ce se lansa spre el. L-a apucat de cămașă și l-a tras la ea, apăsându-se de pieptul pe care se temea că nu-l va mai putea atinge niciodată.

"Ți-a fost dor de mine?", a întrebat el.

Ea i-a eliberat cămașa. "Nu. De ce mi-ar fi?"

El a zâmbit un zâmbet diavolesc, carnal. "Pentru că mă vrei."

"Poate că am vrut, înainte să mă lași singură pentru *ore întregi*."

El s-a apropiat. "M-am împrietenit cu gazda noastră." A ridicat din umeri. "Lucram. Îți protejez fundul." A zâmbit și s-a întins spre partea de corp numită.

Ea a ieșit din raza lui de acțiune. "Muzica s-a terminat cu ceva timp în urmă."

"Zece minute nu e mult. Și am făcut o plimbare." Vocea i s-a coborât. "Ca să-ți pot aduce ceva."

Se uită la mâna pe care el o ascunsese la spate, ca și cum și-ar fi luat pistolul. Ce fel de joc juca el? "Am deja un pistol."

Zâmbetul i s-a adâncit când a scos un pumn de flori sălbatice. "Pentru tine."

A tras aer în piept. Un buchet zdrențuit de flori nu arătase niciodată mai frumos. Le-a luat de la el și le-a ținut în fața ei, inspirându-le parfumul proaspăt. "Ai cules flori sălbatice?"

El a dat din cap. "Nu pot să-ți ofer vin și cină, dar aș putea măcar să-ți aduc flori."

În mijlocul acestui coșmar nebun și înfricoșător, Ian plecase în noapte să culeagă flori? Strânse mâna de flori și mai tare în pumn.

El a făcut un pas spre ea. "Sunt obișnuit să fiu singur. Așa am fost întotdeauna. Acum, lumea mea a explodat. Am fost ars. Totuși, tot ce vreau ești tu. Nu vreau să fiu singur când pot fi cu tine."

Cressidei i s-a tăiat răsuflarea.

"Deci... vrei să termini ce ai început în Siirt?", a întrebat el.

Ea a râs de retragerea lui emoțională rapidă și a așezat florile pe masă. S-a așezat în fața lui. "Nu aveai nevoie de flori. Tot ce trebuia să faci era să intri în cort."

El i-a mângâiat obrazul. "Da, dar am vrut să te văd zâmbind când ți-am dat florile. Pentru că zâmbetul tău este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată."

Ian o trase pe Cressida înspre el și îi inspiră parfumul sexy și dulceag. Erau în siguranță și aveau să rămână așa pentru cel puțin o zi. În timpul acestui răgaz, el planificase să o exploreze pe Cressida Porter. Complet.

Și-a strecurat mâinile în jurul gâtului lui. "Spune-mi un singur lucru, Ian. Un lucru care să mă facă să cred în tine."

"În Antalya, am vrut să mă ascund când mi-am dat seama că ești porumbelul lui Hejan. Ceva la tine... m-a frapat. Nu am vrut să fii prinsă în mizeria asta. Dar tot ce am putut face a fost să te rețin când a izbucnit lupta, ca să nu te rănești."

Ochii ei s-au mărit. "Tu ai fost?"

"Da."

Vocea ei a devenit răgușită. "Dacă te-aș fi întâlnit în acea noapte... lucrurile ar fi putut decurge altfel."

El a clătinat din cap. "L-ai fi întâlnit pe John."

"Păcat, atunci", a șoptit ea cu o voce guturală, "pentru că nu sunt interesată de John. Îl vreau pe Ian."

"John nu este aici. Bietul nenorocit a fost ucis într-un apartament din Siirt." Inima lui Ian bătea cu putere și se întreba de ce. Asta era doar o alăturare a trupurilor. Un răgaz. Unul pe care și-l dorea cu disperare, dar nu vital.

Totuși, cumva, acest moment *părea* vital. Ca și cum și-ar fi dezvăluit

sufletul, nu doar trupul. Era o nebunie, dar totuși, simțea asta, bătăile inimii, tensiunea crescândă. Era încolăcit strâns, gata să sară. Gata să atingă. Să guste. Să aibă.

Cressida a pus mâna pe cămașa lui și a tras-o în sus, peste capul lui. Ea a tors încet și i-a mângâiat pectoralii și bicepșii. El nu s-a putut abține să nu se flexeze și să nu schițeze un zâmbet. "Al tău. Totul al tău."

"Ce vrei în schimb?"

El a tras de legăturile de la bluza ei țărănească.

"Pe tine. Toată."

"Nu ceri prea mult."

"Eu dau totul și cer același lucru."

"Bine, atunci."

El a desfăcut fundița de deasupra sânilor ei pentru a deschide bluza brodată. Ea nu purta sutien, așa că bluza despicată îi expunea sânii rotunzi și înalți și sfârcurile așteptau să fie gustate. El i-a mângâiat sânii, frecându-i vârfurile strâmte cu degetul mare, în timp ce buzele i s-au plimbat pe gât, pe decolteul moale, oprindu-se în cele din urmă pentru a-i suga un sfârc în gură, apoi pe celălalt.

Degetele ei se încurcau prin părul lui în timp ce ea răsufla ușurată și găfâia. El și-a ridicat capul și a sărutat-o adânc. Aveau toată noaptea la dispoziție, iar el intenționa să se bucure de fiecare minut.

Începând cu gustarea ei în întregime. I-a tras bluza peste cap și a aruncat-o la o parte, apoi a căzut în genunchi. Mâinile lui au trecut pe lângă burta ei plată, apoi au tras fusta care ascundea partea din ea după care tânjea. După mirosul ei, el știa că era excitată și pregătită. O dulceață care era Cressida pură, sexy. Aproape că a simțit un bâzâit când tot sângele din corpul lui a pornit spre penisul lui. Amețit și tare, a pus mâna pe chiloții ei sexy din dantelă și i-a alunecat pe coapsele ei netede.

"Ești frumoasă", a spus el cu toată reverența pe care o simțea.

"Știi deja că ți-o pui. Nu trebuie să exagerezi atât de mult."

S-a așezat pe călcâie și s-a uitat la ea. Ea era serioasă. Mai mult decât serioasă. Era... conștientă de sine. Cum ar putea fi? Era perfectă. Uimitoare. Fiecare fantezie pe care a avut-o vreodată - pe steroizi.

I-a mângâiat între coapse, atingând căldura alunecoasă pe care abia aştepta să o guste. Ea a scos un geamăt ușor, dar el a simțit că era încă nervoasă, nu suficient de relaxată pentru a se bucura de invazia limbii lui. "Îți spun adevărul. Ești frumoasă. Perfectă. Sexy." El s-a ridicat și i-a luat mâna, conducând-o la penisul lui gros prins în blugii lui acum foarte incomozi. "Vezi ce-mi faci?"

"Chiar și un spion Delta Force perfect se va excita când i se prezintă o femeie goală."

"Nu așa..."

Ea și-a lipit degetele de buzele lui. "Doar taci și sărută-mă."

"Da, doamnă", a spus el și a urmat ordinele. El și-a deschis gura și a explorat-o pe a ei cu limba, gemând la gustul dulce al ei. Și mai excitant a fost răspunsul ei. Căldură sexy și sunete moi. Mieunatul pe care ea îl făcea în gât nu făcea decât să îl facă mai tare. "Atinge-mă", a spus el pe buzele ei.

Mâinile ei au alunecat pe pieptul lui gol și i-au cuprins erecția prin blugi. De ce mai purta blugi? El îi murmură promisiuni fierbinți la ureche, ce intenționa să-i facă, dar mai ales cum intenționa să o facă să se simtă.

Ea a tors și i-a supt limba în timp ce îi deschidea nasturii de la pantaloni. Apoi, mâna ei moale l-a tras liber și l-a mângâiat pe toată lungimea, în timp ce cealaltă mână s-a mutat pentru a-i mângâia ouăle. Plăcerea intensă i-a scos un mârâit scăzut din gât.

Ea l-a împins spre palet și el și-a dat seama că nu era el cel care se ocupa de această întâlnire. Cressida fusese întotdeauna la conducere. Iar acum o dovedea. Ea putea face orice. Să ceară orice. Iar el i-ar fi dat. La naiba, probabil că și-ar dezvălui acoperirea dacă ea i-ar fi cerut-o.

Îl vrăjise cu amestecul ei uimitor de inocență și sexy. Iar el era gata să guste în sfârșit. El s-a retras de la atingerea ei și a împins-o spre pat. "Nu. *Eu* te seduc." A urmat-o pe futon. "Și ai de gând să-mi strigi numele - numele meu adevărat - înainte să intru în tine."

"Cine ești tu?", a întrebat ea și a scos un râs obraznic.

El și-a îngustat privirea. "Vei plăti pentru asta, domnișoară." Și-a pus mâna între coapsele ei, alunecându-și degetele de-a lungul deschiderii ei alunecoase și oprindu-se pe clitorisul ei. Umorul a părăsit-o și ea a scos un oftat

ușor. "Ian", a spus ea.

"Mai mult", a cerut el.

"Ian Boyd."

"Ce dorești?"

"Îl vreau pe Ian Boyd." Ea a tras puternic aer în piept când degetul lui ia trecut pe clitoris. "Înăuntrul meu." L-a mângâiat din nou. "Acum."

A zâmbit. La naiba, Cressida Porter era cel mai fierbinte și mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată. A coborât mai jos și și-a strecurat limba peste clitorisul ei. Ea s-a zvârcolit în sus, împotriva gurii lui. I-a lins faldurile moi, savurând dulceața și textura alunecoasă de piersică, în timp ce își împingea limba în ea.

Ea gemea și se strângea de el. Ar fi putut să vină doar de la gustul, senzația plăcerii ei. Aceasta era Cressida, întinsă în fața lui. Femeia pe care o văzuse de departe și pe care ar fi vrut să o protejeze. Femeia pe care o subestimase. Femeia care îi răsturnase lumea cu susul în jos.

Conform ordinelor și antrenamentului său, ar fi trebuit să meargă după microcip și să o lase neprotejată la tren. Dar el rămăsese cu Cressida și își lăsase ținta să-i scape. Nerăbdătoare. Speriată. Frumoasă. Cressida îi ruinase misiunea și tot ce voia el era să se piardă în căldura ei dulce și să uite de misiunea de rahat din iad.

Uită că viața lui, așa cum o știa el, se terminase. Uită că acoperirea lui fusese descoperită. Că a fost trădat de doi oameni pe care îi considera prieteni.

I-a lărgit coapsele și a lins din nou. I-a atins clitorisul umflat cu dinții, iar ea s-a zvârcolit. El a tors de satisfacție și și-a vârât limba în ea, în mod repetat. Atât de fierbinte. Atât de umedă. Atât de pregătită.

S-a ridicat și și-a dat jos pantofii și în cele din urmă și-a dat jos blugii. Abia era dezbrăcat că ea a întins mâna și i-a mângâiat penisul, scoțând un sunet ușor de dorință. El i-a întâlnit privirea. Ochii aceia mari, căprui erau larg deschiși și plini de foame. "Deschide-ți gura."

Ea a făcut-o, fără ezitare, iar el a alunecat înăuntru. *La naiba*, s-a simțit bine.

Mai bine decât orice ar fi simțit vreodată în viața lui.

Încă de când ea intrase în dușul lui din Siirt, el își dorise asta. Pe ea. A

vrut-o până l-au durut ouăle. Și realitatea era chiar mai bună decât își imaginase.

Ea s-a clătinat pe spate, apoi l-a aspirat, mai adânc decât înainte, deschizându-și gâtul. Femeia era o zeiță a suptului. Și-a înfășurat mâna în jurul bazei și a mângâiat-o în timp ce controla alunecarea penisului lui în și din gura ei fierbinte. Și-a învârtit limba în jurul vârfului, apoi i-a dat drumul. "Prezervative", a cerut ea.

El s-a întors și a luat cutia din rucsacul ei. S-a învelit, apoi i-a depărtat coapsele și i-a mângâiat clitorisul cu vârful penisului.

"Da. Asta. Acum."

A alunecat în ea cu o singură lovitură lină. Ea s-a închis în jurul lui, atât de strâns încât presiunea și frecarea au fost suficiente pentru a-l face să-și uite propriul nume. El s-a oprit, așezat până la capăt, și i-a luat sânul în gură.

"Ian", a spus ea cu un oftat.

El a rânjit și s-a retras, împingând mai repede, mai tare, a doua oară. "Mai mult."

"Ian Boyd", a spus ea. "Ian Boyd."

"Ce vrei, Cressida?" Buzele lui i-au urcat pe gât și i-au ciupit urechea.

"Pe tine. Ian. Acest. Ian. Tot."

El s-a sprijinit pe o mână și a strecurat-o pe cealaltă între trupurile lor pentru a-i mângâia clitorisul. "Ce zici de asta? Vrei asta?"

"Daaaaaa."

A râs. A mângâiat. I-a tras-o. Și prin toate astea, ea l-a legănat, strângându-se pe penisul lui pe măsură ce se apropia de orgasm. I-a sărutat gâtul, sânii, gura. Și a împins, pompând în ea, simțindu-se al naibii de bine cu fiecare alunecare adâncă.

Sub el, ea și-a arcuit spatele și a scos un oftat cutremurător. "Ian. Daaa. Ian." Numele lui era melodic pe limba ei. *EEEEee-an*. Ea a venit. Și a venit. Corpul lui se încolăcea strâns, propriul său orgasm crescând la o intensitate orbitoare. A atins punctul culminant și a intrat în ea în timp ce venea tare. Lung. Intens. A mârâit de eliberare când a venit în trupul ei dulce și strâns.

Extenuat, a apucat-o de talie și s-a rostogolit pe o parte, ținând-o lipită de el, încă adânc în trupul ei perfect. A sărutat-o, limba lui pătrunzând în gura

ei într-o explorare amănunțită care exprima mai mult decât cuvintele cât de mult îi plăcea să fie în ea.

Când bătăile inimii i-au încetinit, el și-a ridicat capul și a privit-o în ochi. Frumoasă. Brună. Și chiar acum, sexy și sătulă.

Inima i-a tresărit. Aceasta nu era o partidă de sex fără sens. Îi păsa de ea. Pentru a se împiedica să spună ceva prostesc, i-a luat sânul în gură și l-a supt. A suflat rece peste vârful umed și a privit cum sfârcul i se strânge. Apoi s-a jucat cu celălalt sân.

Când a fost ultima dată când a împărtășit un moment intim - dincolo de sex?

Viața lui în armată fusese periculoasă și nu invitase la relații. Iar viața lui în Orientul Mijlociu, o viață secretă, făcuse intimitatea imposibilă. Dar Cressida știa exact ce era el, cine era el. Nu trebuia să se abțină de la ea. Putea avea încredere în ea.

Acest lucru ar putea fi real. El, Ian Boyd, căutat pentru crimă și spionaj în Orientul Mijlociu, avea un moment postcoital liniștit și foarte plăcut, pentru că avea încredere în cineva. Pandantivul cu ochiul răului stătea între sânii ei, iar lui i se părea sexy că era singurul lucru pe care îl purta. Cu limba, a urmărit lanțul pe vale.

În sfârșit, a ajuns ochi în ochi cu colierul și s-a oprit. Pandantivul era ca un milion de altele, dar... diferit.

Și mai văzuse acest pandantiv cu ochiul răului.

El s-a ridicat brusc în picioare, lăsând căldura corpului ei în timp ce se zbătea să se ridice. "*Nenorocite de bile de rahat.*" S-a întors și a lovit cu piciorul masa joasă. Florile s-au împrăștiat, împrăștiind kilimurile care acopereau podeaua de pământ. "*Aveai de gând să-mi spui că ai primit pandantivul de la Hejan?*"

Capitolul 26

Cressida se ridică brusc în picioare, violența bruscă a lui Ian fiind un șoc după tandrețea atingerii lui. Acum se simțea expusă să fie goală în timp ce el blestema și părea că vrea să lovească din nou masa.

A luat pătura și s-a rostogolit pentru a o trage de sub corp și a se acoperi.

"Ei bine?", a întrebat el. "De ce nu mi-ai spus?" Și-a trântit o mână în stâlpul central gros al cortului.

Ea a sărit.

A înfruntat-o cu mâinile strânse în pumni.

Ea a înfășurat pătura strâns în jurul ei și s-a dat înapoi. "Nu mai încerca să mă sperii."

"Nu *încerc* să fac nimic. Te *întreb* de ce naiba nu mi-ai spus despre colier."

"Pentru că atunci când mi-am dat seama că pandantivul era important, nu știam dacă pot avea încredere în tine."

"Asta a fost acum două zile și jumătate. De ce nu mi-ai spus când mi-ai spus despre hartă?"

"M-am gândit la asta, dar nu puteam avea încredere că nu vei lua pandantivul și nu mă vei părăsi."

Dintr-un motiv oarecare, asta părea să-i taie respirația. S-a holbat la ea. Mut. În cele din urmă a spus: "Ei bine, mă bucur să știu că încrederea nu este o condiție prealabilă pentru sex pentru tine."

Burta ei a făcut o mică mișcare la auzul durerii din tonul lui. Nu avea de ales decât să treacă la atac. "Oh, ca și cum ai avea încredere în *mine*. Dacă pentru tine e în regulă să mi-o tragi fără încredere, atunci nu văd de ce eu nu pot face la fel."

Maxilarul lui s-a închis brusc, iar ea a simțit o satisfacție amară pentru că a scos în evidență dublul său standard, până când el a spus: "Ei bine, aici suntem diferiți. Pentru că am avut încredere în tine." Și-a tras blugii pe el și s-a îndreptat spre clapeta cortului. S-a oprit în deschizătură, dar nu s-a întors cu fața la ea. "Dacă încerci să fugi, Cressida, să știi că nomazii nu te vor ajuta sau

proteja niciodată. Ești aici cu un pat și un cort datorită *mie*. Eu sunt singura ta speranță și protecție."

Cu umerii înțepeniți, el a plecat, iar ea a rămas uimită de faptul că îl rănisese. Profund.

S-a uitat la blestematul de colier. Probabil că îl văzuse pe Hejan. Era destul de comun încât a fost nevoie de o inspecție atentă pentru a realiza că era de fapt o piesă unică.

Ce intenționase Hejan când I l-a dat fără alte instrucțiuni în afară de "*să nu îl scoată niciodată*"? Îi spusese că o va proteja, dar tot ce i-a dat a fost durere.

Iar acum se crease o prăpastie între ea și Ian, tocmai când lucrurile deveniseră foarte promițătoare. A scăpat pandantivul. Nu. Nu ochiul rău provocase ruptura. Ea a făcut-o. Ea nu avusese încredere în Ian. De fapt, îi ascunsese un secret vital, refuzând să-i spună că ea ar putea deține cheia pentru a-i reabilita numele.

Nu-i de mirare că o ura. Și după expresia feței lui când și-a tras hainele pe el, nu avea nicio îndoială că o ura. S-a lăsat pe patul de dormit, trăgând pătura strâns în jurul ei, încercând să își stăpânească lacrimile. Nici măcar nu se uscaseră sudoarea de la partida lor de amor.

Voia să dea vina pentru acest sentiment mizerabil pe gusturile ei proaste în materie de bărbați, pe antecedentele ei oribile, dar avea sentimentul că de data asta era numai vina ei. Ian o mințise, desigur, dar era slujba lui... și slujba lui era mult mai importantă decât orice *ar fi făcut ea* vreodată. La naiba, era doar securitatea națională a SUA care atârna în balanță.

Ian era unul dintre băieții buni. Și tot ce făcuse pentru ea... Ei bine, el nu știa că ea încă mai avea microcipul, așa că singurul motiv posibil pentru care rămăsese alături de ea era pentru că era o inocentă în schimbul de focuri. Asta îl făcea mult mai bun, de fapt, cel *mai bun* tip pe care îl cunoscuse vreodată sau pe care avea șanse să îl cunoască.

Iar ea tocmai o dăduse în bară. Foarte mult.

Și-a șters ochii. Nu va plânge. Era departe de a plânge, iar acesta nu era nici pe departe cel mai rău lucru cu care se confruntase de când ajunsese în Van.

A luat cea mai curată cămașă care îi mai rămăsese din rucsac și a pus-o pe ea. Apoi a adunat florile care se împrăștiaseră pe podea. Violete, roz, albastre și portocalii, florile mici erau strălucitoare și vesele în cortul slab luminat de felinarul cu ulei. Ea a putut identifica doar două dintre cele douăsprezece tipuri diferite - pimpernele stacojii și albastre, care erau boboci închiși în interiorul cortului umbros. Pimperlurile, știa ea, se deschideau doar când strălucea soarele.

Când era în primul an de liceu, devorase romanul *The Scarlet Pimpernel*, iar sufletul ei romantic tulburat plantase soiul scarlet într-o jardinieră pe balconul mic al apartamentului ei cu un dormitor de la etajul trei, pe care îl împărțea cu mama ei. În momentul în care semințele au început să încolțească, prietenul mamei ei - nenumit pentru că nu se număra printre prădători - a aruncat cutia de teracotă de pe balcon pentru a face loc plantelor sale în ghiveci.

Cressida s-a răzbunat aruncând ghivecele peste balustradă și a plătit pentru asta cu un braț rupt. Nu a mai încercat niciodată să grădinărească.

Până în acest moment, văzuse floarea doar în fotografii. Dar acum ținea una în mână.

Ian recunoscuse floarea sau citise cartea? Povestea, despre un baronet britanic cu o identitate secretă - Pimpernalul Scarlet - care scotea clandestin aristocrați francezi din Franța în plină Teroare, fusese primul ei roman de dragoste. Prima dată când se îndrăgostise de un bărbat fictiv.

Și acum, iat-o fugind cu un agent sub acoperire din estul Turciei care încerca să o scoată ilegal din țară, iar el îi dăduse pimperneli chiar înainte să facă dragoste cu ea într-un cort nomad kurd. Ea bănuia că durerea ei de inimă se datora faptului că își dădea seama că se îndrăgostise de enigmaticul spion, dar el nu ar fi iertat-o niciodată pentru că îi ascunsese ceva.

Ian se blestema în timp ce mășcăluia prin stepa rece. Putea fi el mai patetic? Să plece în trombă? Ar fi trebuit să se întoarcă, să ia colierul și să-l

spargă. Să afle ce pusese Hejan înăuntru. Dar plecase să-și adune mai întâi emoțiile.

N-ar fi rănit-o niciodată pe Cressida, dar asta nu însemna că nu se temea pentru masă și alte obiecte din cort. Era un om obișnuit să-și descarce furia și frustrarea în sală, pe saci de box. Acum avea nevoie de o ieșire, iar tot ce putea face era să meargă.

Ajunse la pâ râul îngust unde adunase mai devreme flori sălbatice, dezgustat de el însuși pentru că cedase impulsului ridicol de a o trata pe Cressida altfel decât ca pe o misiune. Ar fi trebuit să i-o tragă fără gestul sentimental. Fusese un efort stupid, irosit, pentru o femeie rece.

Doar că nimic la Cressida nu era rece. Și nimic la ea nu-l făcea să se simtă rece. Dimpotrivă. Să fie cu ea îl făcea să se simtă viu, într-o măsură în care nu-și dăduse seama cât de mort se simțise până atunci.

Dar la naiba cu asta. Microcipul era din nou în joc, iar el avea o treabă de făcut. Nu mai era loc pentru emoții stupide. Trebuia să se gândească cum să se scoată pe el și pe Cressida din Turcia și să se întoarcă în SUA cu microcipul - *pe care, la naiba, ea îl avusese tot timpul* - și să-l ducă în mâinile CIA, unde informațiile ar putea fi de folos.

Acel cip era biletul lui de scăpare de la a fi etichetat drept trădător și executat. Dacă l-ar fi predat la Langley, nu ar mai fi existat nicio îndoială cu privire la loialitatea sa. Cu acoperirea descoperită, nu mai putea lucra niciodată ca agent sub acoperire, dar existau și alte opțiuni - opțiuni care îi erau din nou disponibile datorită microcipului. Nimeni nu înțelegea situația din Turcia mai bine decât el. Putea rămâne în companie ca analist. În plus, îi plăcea ideea de a nu fi executat. Foarte mult.

Era timpul să-și scoată capul din fund, s-o înfrunte pe Cressida și să ia nenorocitul de cip. Se întoarse la cort, încordat, aproape așteptându-se să o găsească plecată. Dar ea era acolo, în adăpostul slab luminat, așezată pe patul unde tocmai făcuseră dragoste, strângând în brațe florile pe care i le dăduse el. Părea deznădăjduită, dar să fie al naibii înainte să se lase păcălit de asta.

Cressida Porter era o misiune, nimic mai mult. I-ar fi tras-o - nu avea nicio problemă să joace jocul sexului fără emoții - dacă asta era ceea ce voia ea, dar orice gând ridicol de ceva mai mult între ei dispăruse de mult.

Pentru o clipă - o clipă stupidă, fantezistă - el crezuse că o relație între ei ar putea fi posibilă. Viața lui cu CIA se terminase. Vechile reguli dispăruseră. Dar acum își avea misiunea înapoi, aducând vechile reguli cu el. Nu conta că Cressida nu avea încredere în el, că pentru ea fusese doar o partidă de sex, pentru că pentru el, asta era tot ce putea fi vreodată.

"O întrebare, *scumpo*." Nu s-a putut abține să nu pună un accent dur pe acest apelativ afectuos. "Ai avut vreodată de gând să-mi spui? Sau aveai de gând să continui să mă lași să-mi risc fundul ca să ți-l salvez pe al tău, când eu habar n-aveam că tu deții cheia salvării noastre?"

"Nu știu." Ea a ridicat din umeri. "Poate? Nu vom ști niciodată cu adevărat." A lăsat florile pe masă și a scos pandantivul de sub tricoul ei. "De unde ai știut că e al lui Hejan?"

"L-am văzut purtându-l. De mai multe ori. Filigranul îl face unic." Și acum, își dădu seama, Hejan a vrut ca el să îl vadă.

Cât timp plănuiise Hejan asta? Inteligent nenorocit. Trebuia să știe că urma să moară.

"L-ai văzut la duș. Nu l-ai observat atunci."

"Am fost distras atunci." El nu voia să se gândească la cum arătase ea la duș, cu sânii ei perfecți alunecați de apă. A întins mâna.

Ea a suspinat, și-a ridicat lanțul de la gât și i l-a înmânat. L-a ținut lângă ochi și s-a apropiat de lampa cu ulei atârnată de un cârlig pe o grindă de lemn.

Acolo. O cusătură mică pe spate.

Ea își strânse buzele. "Deci chiar crezi că planurile pentru Steaua Morții sunt înăuntru?"

"Drăguț." Își trecu unghia degetului mare de-a lungul cusăturii. S-ar putea să o poată deschide cu o lamă subțire.

Ea s-a ridicat și a pășit în spatele lui, stând aproape ca să se poată uita peste umărul lui la pandantiv. El s-a crispat. Putea să simtă mirosul partidei lor anterioare de amor pe ea și nu-i plăcea reacția pe care i-o stârnea. Ea i-a atins umărul. El s-a scuturat și s-a îndepărtat.

Ea și-a tras răsuflarea, iar acel mic fior de durere l-a înjunghiat. "Ian, eu nu sunt spion. Sunt o studentă care a angajat un tip să facă niște traduceri. Asta e tot. Asta - ce se întâmplă - nu e lumea mea. Asta nu e viața mea. Nu știu în

cine să am încredere. Singura constantă în lumea mea acum este Steaua Polară. Este singurul lucru care este exact ceea ce ar trebui să fie, făcându-și treaba și dându-mi direcția. Dar chiar și asta poate fi ascunsă de nori. Atunci sunt pierdută".

Ea a bătut în ochiul rău. "Până să ne certăm în baia din Siirt, am crezut că e doar un colier pe care mi l-a dat un bărbat superstițios înainte să plec într-o călătorie riscantă într-un loc necunoscut. Mi l-a dat după ce am avut o altercație urâtă cu un fost iubit care nici măcar nu ar fi trebuit să fie în Turcia. Am acceptat colierul pentru că... *la naiba, de ce nu?* Aveam nevoie de ceva pentru a alunga răul." Vocea ei a cedat. "Dar tot ce a făcut pandantivul ăla nenorocit a fost să-l provoace. Și ca să știi, m-am înșelat în privința tuturor bărbaților din viața mea, așa că de ce ai fi tu diferit? La urma urmei, tu minți ca să trăiești."

"Eu mint pentru băieții buni, Cress."

"De unde să știu eu asta?"

Știa că era o întrebare corectă, dar totuși, se supăra. "Poate pentru că ai ajuns să mă cunoști? La naiba, ai fost dispusă să mi-o tragi. Se pare că asta ar trebui să însemne ceva."

"Ei bine, m-am culcat cu alți bărbați despre care am aflat că erau mincinoși după aceea. Am învățat că nu pot avea încredere în instinctele mele."

Ian și-a pus pandantivul în jurul gâtului. Era înfrânt, iar aici era prea întuneric ca să încerce să deschidă spatele cu un cuțit. Ar fi putut deteriora cipul. "Mă duc la culcare." S-a dezbrăcat până la boxeri și s-a strecurat sub pătură.

Cressida stătea lângă lampa cu ulei, holbându-se la el. "Stinge lampa și bagă-te în pat".

Ea și-a frecat ochii și părea că vrea să continue să vorbească. Dar el nu mai vorbea, nu mai auzea despre cum și de ce neîncrederea ei. S-a rostogolit pe o parte, cu spatele la ea, și a tras păturile în sus.

În spatele lui, a auzit respirația ei moale. Lumina slabă a pâlpâit, apoi a dispărut, aruncând cortul în întuneric adânc. Ea s-a urcat în pat, dar el nu a simțit nici măcar un strop de căldură. Ea păstra distanța.

În ciuda tuturor lucrurilor - inclusiv a faptului că se culcase cu ea cu nici

o oră înainte - doar gândul la ea în patul lui îi declanșase o erecție. O reacție biologică. Asta era tot.

A rămas întins acolo, respirând încet, dorindu-și ca erecția să dispară naibii.

Încet-încet, strânsoarea s-a diminuat și, în cele din urmă, a venit somnul.

Capitolul 27

Ian a dormit timp de șase ore bune. Cressida nu era în pat când el s-a trezit. De obicei avea un somn ușor; doar faptul că ea se dădea jos din pat ar fi trebuit să-l trezească. Dar, la naiba, fusese obosit și, pentru prima dată în ultimele zile, fusese cât se poate de în siguranță, adăpostit de străini amabili care nu știau nimic despre situația lor.

Ea nu era în cort, ceea ce i-a provocat un moment de panică. S-a întins după pandantiv. Încă îi înconjură gâtul. Dacă reușise să scape, măcar nu luase cu ea biletul lui spre mântuire. Și-a tras repede hainele pe el și a ieșit din cort. Dacă Cressida fugise, îi va da de urmă.

Dar nu o făcuse. Era ghemuită deasupra unui lighean de metal, flancată de alte două femei, spălând haine cu mâna. Se îmbrăcase cu fusta și bluza kurdă pe care el i le smulsese cu nerăbdare cu o seară înainte, iar el își simțea penisul îngroșându-se la amintirea asta. Îi putea vedea hainele ei - și unele dintre ale lui - atârând pe sârmă, uscându-se în soarele strălucitor al dimineții.

Femeile discutau într-o limbă pe care ea nu o înțelegea, iar ea lucra în tăcere, frecând ceea ce părea a fi o rochie de copil fără să-și ridice privirea.

Era atât de drăguță, cocoșată lângă chiuvetă. Baticul îi căzuse, expunându-i frumosul păr lung și negru, care strălucea în soarele dimineții. În cele din urmă și-a ridicat privirea și i-a surprins privirea. A schițat un zâmbet timid.

Dacă ar fi fost cu adevărat proaspăt căsătoriți, ar fi luat-o pe sus, ar fi

aruncat-o pe umăr și ar fi dus-o în cort, unde nu ar fi făcut altceva decât să facă dragoste cu ea toată ziua și toată noaptea. Dar acoperirea de proaspăt căsătoriți era doar o altă minciună într-o viață construită pe înșelăciune.

După ce s-a asigurat că ea este prezentă și că a fost luată în seamă, a traversat tabăra pentru a aduce un omagiu gazdelor lor. Câțiva dintre bărbați erau plecați cu turma, dar bătrânul rămăsese în tabără, stând regal la umbra cortului din păr de capră care era domeniul său principal.

La invitația acestuia, Ian s-a așezat cu bărbatul pentru o ceașcă de ceai. Un timp mai târziu, Ian a văzut-o pe Cressida întorcându-se la cortul care le fusese dat și s-a scuzat de compania bătrânului. În cort, a încolțit-o pe Cressida, care părea agitată în lumina zilei.

"Care este planul, Ian?"

"Ne odihnim aici pentru încă o zi. Ne regroupăm. Apoi mergem să găsim intrarea în tunelul tău."

"Nu vom putea să îl deschidem. Nu e ca și cum am putea să-l *folosim*."

"Știu. Doar găsirea lui este o informație valoroasă."

"Și după ce îl găsim - *dacă* îl găsim - cum ieșim din Turcia?"

"Cu locația tunelului în buzunarul din spate, cred că pot convinge CIA să trimită o echipă de exfiltrare - și nu va trebui să menționăm că avem cipul până când nu suntem în siguranță în SUA. Luna trecută, am înființat o altă casă sigură, în Cizre. După ce vom găsi tunelul, vom merge acolo. Apoi voi lua legătura cu șeful meu".

Privirea ei se îndreptă spre pat, iar el fu tentat să-i sugereze să-și joace pe deplin rolurile de proaspăt căsătoriți, dar nu o făcu. Ea ar fi văzut prin el și ar fi știut cât de mult o dorea, în loc să ia cuvintele lui drept o propunere deșteaptă din partea unui agent sub acoperire înrăit.

Își smulse pandantivul de la gât. "E timpul să vedem ce ascunde chestia asta."

"Crezi că e mai mult decât un cip?"

"Sper că da." A scos un cuțit din rucsac și a înfipt lama mică în cusătură. A bătut ușor, iar spatele s-a deschis. Înăuntru, a găsit cipul, o fărâmă subțire de plastic acoperit cu metal - era cardul de memorie internă al unei unități USB. A închis ochii în fața valului de ușurare. Apoi, respirând adânc, a ridicat cardul

și a văzut o bucată de hârtie împăturită. *Cressida* era scrisă pe ea cu mâzgălelele îngrijite ale lui Hejan.

Hejan îi lăsase un bilet?

Femeia în cauză s-a întins după el, dar el a clătinat din cap și l-a smuls din micul compartiment din pandantiv. "E pentru mine", a protestat ea.

El a desfăcut cu grijă hârtia și a zâmbit. "Și pentru mine." I-a arătat numele său - *John* - scris sub pliu. El a scanat conținutul, care era scris în turcă.

"Ce spune?"

"Ceea ce ne-am dat deja seama. Todros Ganem a fost adus în Turcia pentru a găsi tunelul pentru organizația lui Hejan. Când Todros nu l-a putut găsi, el a spus că tu poți. Din cauza asta, ai fost aleasă să fii catârul". Dar mai era ceva, iar ultima informație din biletul lui Hejan a făcut ca nărilor lui Ian să explodeze și vederea să i se încețoșeze.

El a așezat hârtia, jetonul și pandantivul pe masa joasă și a făcut un pas spre ea. Ea a făcut ochii mari și s-a dat înapoi. Reacția ei l-a enervat.

Ea și-a curățat gâtul. "De ce insiști să-i spui Todros? Nimeni nu-i spune Todros. El e Todd."

"Todd Ganem a fost prietenul tău. Ai locuit cu el. Te culcai cu el. L-ai iubit. Todros Ganem este un hoț, un trădător și face parte dintr-o celulă teroristă. Todros este numele său iordanian și nu vreau să uiți care este loialitatea lui."

S-a retras încă un pas, dar s-a izbit de stâlpul cortului spre care o înghesuise el. S-a oprit și și-a ridicat bărbia. "Știi exact ce este Todd."

"Todros. Spune-i Todros."

Ea a tras aer în piept. "Ești *gelos*?"

El s-a plantat în fața ei. "Bineînțeles că sunt gelos. El te-a avut toată. Inclusiv inima ta. Din cauza lui Todros, nu puteai avea încredere în *mine*. Nu mi-ai spus despre pandantiv. L-aș fi împușcat cu plăcere pe nenorocit în ouă."

Ea a ridicat din umeri. "Treci la rând."

"Mai ai sentimente pentru Todros?"

Ochii i s-au îngustat. "Idiotule. Chiar crezi că aș face dragoste cu tine dacă aș avea sentimente pentru alt bărbat?"

"Nu am făcut dragoste. Ne-am tras-o. Asta e tot. Și da, cred că mi-ai

trage-o, dacă asta face parte din planul tău de joc."

"Eu nu *am* un plan de joc! Sunt doar un academician prost prins în ceva ce nu înțeleg."

Vederea îi era încețoșată în timp ce se concentra pe sursa furiei sale. "Cred că ai un plan. Cred că nu mi-ai spus despre pandantiv pentru că așteptai să i-l dai partenerului tău adevărat."

"Despre ce naiba vorbești, Ian?"

"Hejan a spus că speră că te-ai întâlnit cu Todros în Van. Dacă nu, trebuie să suni din nou la numărul pe care ți l-a dat Hejan. Este numărul lui Todd."

"Nu înțeleg. Singurul număr pe care mi l-a dat Hejan a fost cel al lui Berzan." Ochii i s-au mărit în timp ce culoarea i se scurgea de pe față. "Mesajul pe care l-am primit - cel care îmi spunea să mă duc la cheiul feribotului - era de la *Todd*?"

"Nu te purta așa de surprinsă."

Ea s-a împins de pieptul lui. "Înapoi."

"De ce? Lucrurile nu merg conform planului pe care l-ai stabilit cu Ganem?"

"Nu! Pentru că mă sperii!" Ea a împins la pieptul lui din nou. "Cât ai, un metru optzeci și cinci? Nouăzeci de kilograme de mușchi? Am 1,65 m și nu te-aș putea învinge într-o luptă cu degetul mare. Așa că dă-te. La naiba. Înapoi."

"Lucrezi cu Todros?"

Frica a dispărut în timp ce ochii ei străluceau de furie. "Nu! Îl urăsc pe ticălos. La naiba, Ian, te vreau! Mă îndrăgostesc de *tine*! Prostule, orb și gelos ce ești!"

Inima i s-a strâns. *Dragoste*? Nu era posibil. El nu stârnea astfel de emoții la alții și îi era greu să o creadă după ce ea îl refuzase.

Dar totuși, arăta atât de frumoasă în furia ei. Ar fi vrut să o tragă la el, să-și pună gura pe a ei, apoi să o arunce pe pat și să facă dragoste cu ea până când amândoi ar fi uitat totul, în afară de celălalt.

Ce îl oprea?

El o dorea. Ea îl dorea. Era atât de simplu.

A prins-o de umeri și a luat-o în brațe, ridicând-o în timp ce trăgea fusta largă în sus, eliberându-i picioarele pentru a i se înfășura în jurul umerilor.

Centrul ei fierbinte s-a lipit strâns de erecția lui instantanee, în timp ce el își strecura limba între buzele ei. Gura ei s-a deschis și ea i-a supt limba cu aceeași urgență pe care o simțea și el.

Ea a tras de fermoarul lui. El s-a deplasat spre pat și a lăsat-o jos, trăgându-și fermoarul în timp ce se lăsa în genunchi între coapsele ei. Ea s-a rostogolit într-o parte și a luat un prezervativ din cutia pe care el o lăsase lângă palet, rupându-l în timp ce el se elibera de chiloți. I-a tras chiloții în jos în timp ce ea îi înfășura latexul pe penis. Învelit, el a alunecat adânc în ea. Se simțea atât de bine, ca și cum corpul ei era casa lui.

Ea a gemut de plăcere. El i-a acoperit gura cu a lui. Poate că gazdele lor nu înțelegeau engleza, dar sexul fierbinte și dur avea o limbă universală a lui. El a pompat în ea, fiecare lovitură ducându-l la marginea orgasmului mult prea repede. Ea a oftat, iar el s-a întins între ei pentru a-i mângâia clitorisul. Gâfâielile au devenit tors.

I-a supt limba în timp ce își legăna șoldurile de el. Rahat. Urma să vină. El a crescut presiunea cu degetul mare, iar ea a lăsat a scos un sunet gutural scăzut și s-a strâns tare în jurul lui, semnalându-i că poate decola. El a continuat să o mângâie în timp ce se înălța, fără să mai fie legat de nimic altceva decât de sunetul orgasmului ei continuu.

El a sărutat-o adânc în timp ce cobora pe val. Cressida a deschis ochii. Ia cuprins obrajii între mâini și l-a sărutat, dăruind cu aceeași intensitate cu care lua.

Privirea din ochii ei i-a spus tot ce voia să știe. Ea chiar se îndrăgostise de el. Și, la naiba, probabil că și fața lui spunea același lucru.

El și Cressida semănau în atât de multe privințe. Orfani de tată. Supraviețuitori. Putea să se îndrăgostească de această femeie care avea creierul și voința de a depăși o situație la fel de jalnică ca a lui.

Lipsa ei de încredere nu mai era problemă. O putea ierta pentru asta - la naiba, îi înțelegea motivele. Dar aveau o nouă problemă, una care făcea ca o relație între ei să fie un risc pe care el nu și-l putea permite. Cu microcipul în mână, vechile reguli erau din nou în joc.

Era un agent sub acoperire. Un soldat. Acceptase cu mult timp în urmă că viața lui va fi solitară. Nu și-a permis să simtă. Să-i pese. Pentru că grija îl

facea vulnerabil.

Grija îi oferea inamicului un avantaj.

Totuși, îi păsa de Cressida. Mai mult decât ar fi trebuit. Mai mult decât putea. Și cu microcipul din nou în joc, a pune siguranța ei pe primul loc nu era o opțiune.

Capitolul 28

Intensitatea din ochii lui Ian a zguduit-o pe Cressida până în adâncul sufletului. O privea la fel ca atunci când o consolase lângă tren. Cu protecție. Cu o grijă feroce.

Dacă Todd ar fi privit-o vreodată în acest fel, i-ar fi spus totul într-o clipită și l-ar fi invitat să i se alăture în cercetare. Dar Todd nu se implicase niciodată total, ceea ce ea căuta cu disperare, singurul lucru de care încă mai avea nevoie. Cineva căruia îi păsa de ea suficient cât să o pună pe primul loc.

Într-o clipă, expresia de pe fața lui Ian a dispărut.

S-a dat jos de pe ea, alunecând din corpul ei. I-a dat fusta în jos, de parcă ar fi fost indecent să o vadă întinsă în fața lui. A scos prezervativul, s-a băgat înapoi în pantaloni și a spus: "Mulțumesc. Dar asta nu schimbă nimic", în timp ce își închidea fermoarul.

Cuvintele au durut ca o lovitură în stomac - sau în inimă. Știa cum să treacă peste lovituri, dar a constatat că nu era în stare să treacă peste asta. Stătea pe palet, înghețată. În șoc.

Ian s-a întors și a ridicat clapeta ușii.

Retragerea lui pripită i-a spus mai multe decât cuvintele lui crude și a rupt paralizia care o ținea mută. "*Prostii*. Asta schimbă totul. De asta fugi."

Spatele i s-a înțepenit. Clapeta i-a scăpat din degete, căzând închisă în fața lui. Stătea în picioare, uitându-se la pânză, cu postura atât de dreaptă încât părea că se reînrolase în armată.

"Am văzut cum te-ai uitat la mine."

"Scumpo, hai să lămurim un lucru. Ceea ce ai văzut pe fața mea nu a fost nimic altceva decât un tip care tocmai a făcut sex și i-a plăcut. Nu am făcut nici un secret din faptul că te vreau. La naiba, te vreau atât de mult, încât mă dor dinții." Încet, s-a întors și a privit-o. "Dă-mi cinci minute și voi fi gata să încep din nou. Dar nu va fi niciodată nimic mai mult decât sex pentru mine. Eu nu fac relații. Înțelege?"

Ea nu avea nicio idee cine era el acum. Nu arăta niciun indiciu de John. Sau Ian. Era o nouă întruchipare, iar el făcea ca marginile mai dure ale lui Ian să pară vată de zahăr. Își dorea atât de mult să spună din nou prostii. Credea în sinea ei că se întâmplă altceva aici, dar când a avut vreodată dreptate în privința unui bărbat?

"Ești un dobitoc. Am înțeles." S-a ridicat din pat, și-a luat rucsacul și a început să-și bage toate lucrurile în el. Oricine ar fi fost el, nu era demn de sentimentele prostesti pe care le dezvoltase pentru el.

"Ce faci?"

"S-ar putea să am probleme când vine vorba de bărbați și relații, dar chiar și *eu* știu că merit mai mult de atât. Plec. Merg spre cel mai apropiat sat. O să mă predau." Nu putea lua haine de la acești oameni amabili și nu voia să mai petreacă nici un minut în compania lui Ian, așa că a smuls bluza țărănească și fusta, fără să-i pese că se dezgolea în fața lui când deja fusese dezbrăcată emoțional. Și-a pus un tricou și s-a întins după blugi. A fost o prostie din partea ei să își spele cealaltă pereche de Levis. Acum trebuia să care haine ude.

Ian i-a smuls rucsacul de pe jos, fixându-l ca pe un ostatic. "Nu te pot lăsa să pleci singură."

Faptul că el încă mai credea că poate să-i dea ordine a declanșat o nouă explozie de furie. "Nu voi fi singură. Am de gând să-mi găsesc partenerul. *Todd*."

S-a întâmplat atât de repede, încât nici măcar nu a avut timp să clipească. Într-o clipă își închidea fermoarul de la blugi, iar în clipa următoare era întinsă pe spate pe palet, prinsă sub Ian, cu ochii lui arzând de furie. "Lucrezi cu Todros?"

Cressida i-a bătut în piept, dar el nu a simțit loviturile în urma loviturii la boașe pe care i-o dăduse doar cu vorbe.

"Iisuse, nu înțelegi sarcasmul? Cum poți să crezi că aș lucra cu bărbatul care m-a ademenit pentru o tâlhărie violentă? Ce este *în neregulă* cu tine?"

Ce este în neregulă cu mine?

Ce să zică de faptul că o dorea mai mult decât aerul și doar auzind-o pronunțând numele Todd îi provoca o explozie orbitoare de gelozie? Sau poate că fusese deformat de anii petrecuți ca agent sub acoperire forțat să țină emoțiile la distanță? Dar, mai presus de toate, se gândea că era distrus de nevoia de a face o gaură în inima înainte să intre prea adânc în ea, pentru că numai așa își putea face treaba.

Aveau nevoie de un firewall emoțional dacă voiau să ducă la bun sfârșit această misiune.

S-a împins în genunchi, încălecând-o, și și-a frecat o mână pe față. Cressida avea dreptate; era un dobitoc. Dar el nu putea schimba asta. Nu voia să-și ceară scuze. Nu ar fi făcut nimic pentru a atenua ruptura pe care o crease, oricât de mult ar fi vrut. Nu putea fi agentul care trebuia să fie dacă își permitea să îi pese. Nu putea să o aibă. Nu se putea îndrăgosti. Nu acum. Niciodată.

"Termină de împachetat", a spus el. "Mă duc să aduc un ultim omagiu gazdelor noastre, apoi plecăm."

"Nu plec nicăieri cu tine."

"Fii sigură că nu pleci nicăieri fără mine. Poți să mă urăști cât vrei, dar toate drumurile din Turcia trec prin mine."

"Unde mergem?" întrebă Cressida pentru a zecea oară în ora de când părăsiseră tabăra nomadă. Era al naibii de sătulă de tăcerea lui și se tot întreba

de ce rămăsese cu el. Dar știa răspunsul la această întrebare: fără el, probabil că ar fi murit.

"Același plan ca înainte. Vom vedea dacă T. E. Lawrence chiar a găsit un apeduct roman în 1914."

I-a aruncat o privire întrebătoare, dar s-a oprit după ce i-a aruncat doar o privire la bărbie. Bărbia aia sexy și stufoasă pe care o ciugulise în timp ce făceau... nu. *Am făcut sex*. Fierbinte. Intens. Dar doar sex. Pentru că Ian pretindea că nu are emoții. Ei bine, cu excepția geloziei. Asta era o emoție pe care nu avea nicio problemă să o afișeze. "Așa cum ți-am spus de mai multe ori în ultima oră, mergem în direcția greșită."

"Era important ca nomazii să ne vadă mergând în această direcție. Vom merge spre sud după lăsarea întunericului."

"Va trebui să traversăm Tigrul la un moment dat."

El a pufnit. "Am fost în Delta Force. Pot să ne duc peste râu."

De ce trebuia să arate atât de bine în postura de arogant?

"Care sunt șansele să găsim intrarea în tunel?", a întrebat el.

Își lăsa deoparte diversele enervări. Luase decizia de a rămâne cu el și trebuiau să lucreze împreună. "Harta lui Lawrence indica existența unei case de piatră dărăpănată deasupra primei intrări în tunel pe care a găsit-o, dar el a acoperit-o pe aceea, iar noi doi nu am putea ridica piatra de temelie. A găsit o altă intrare spre sud. Eu cred că este de cinci sute de metri, dar fără o scară este greu să fiu sigură. Dacă le găsim pe amândouă, vom ști că avem tunelul. Există chiar o șansă - dacă am avea uneltele potrivite - să putem deschide a doua intrare. Dacă casa de piatră este încă acolo, găsirea tunelului va fi ușoară. Dacă mă înșel, nu-l vom găsi niciodată în acest peisaj. Nu fără Lidar."

"Todros știe despre casa de piatră?"

Ea a surprins limita din vocea lui când l-a numit pe Todd pe numele lui iordanian. Gelozia lui sugera sentimente pe care el nega că le are. Oare se amăgea singură? Auzea doar ceea ce voia să audă? Ar fi fost mai bine să asculte cuvintele lui. Ca cele pe care i le spusese imediat după ce alunecase din trupul ei.

Își scutură capul pentru a-și șterge din minte amintirea respingerii lui nemiloase. El spusese clar regulile. Nu-i respinsese trupul. Doar inima.

"Cressida?"

Corect. El pusese o întrebare. Se dusese la DC pentru nunta Ericăi și a lui Lee la apogeul perioadei de înflorire a cireșilor - la începutul lunii aprilie. În timp ce se afla acolo, a trecut pe la NHHC și a studiat din nou cheia hărții. Atunci și-a dat seama că Lawrence marcaseră ruinele casei de piatră și a descifrat notițele sale pe această temă. Dar Todd fusese arestat în martie, înainte de călătoria ei în DC. "Nu. Cel puțin eu nu cred asta. Eu însămi nu mi-am dat seama de locația casei decât la peste o lună după ce a fost arestat."

"Situția ar putea deveni dificilă. Ne îndreptăm spre granița siriană, care este puternic patrulată în aceste zile, iar refugiații invadează unele secțiuni - dar în mare parte este la vest. Dacă Todros și Zack caută tunelul, ne îndreptăm direct spre ei. Dacă aş putea să te ascund într-un loc sigur, aş face-o, dar am nevoie de tine să găsești tunelul."

Am nevoie de tine. Cuvinte pe care așteptase toată viața să le audă. La naiba, cuvinte pe care sperase să le audă de la *el*. Dar nu în contextul în care iar fi plăcut. El nu a spus că o vrea. Nici măcar nu a spus că o place. Nu. Ea îl putea conduce la tunel și nimic mai mult.

Ea a ridicat din umeri. "Așa că devine dur. Nu e ca și cum aş avea altceva de făcut astăzi." I-a simțit privirea, dar nu s-a uitat în sus. Îi era greu să se uite la el și să nu caute semne că ar fi mințit în cort. "Știu că Hejan a spus că m-au ales pe mine să fiu catâr pentru că Todd le-a spus că pot găsi tunelul, dar nu văd care era beneficiul pentru ei. De ce eu?"

"Curierul obișnuit fie s-a alăturat ISIS, fie a fost ucis de ei. Hejan nu era sigur. Tot ce știu este că nu mai apăruse de luni de zile. Tu erai înlocuitorul perfect, serios. Aici, te puteau ucide cu ușurință după ce aveau cipul și locația tunelului. Ar fi fost mult mai puține întrebări dacă ai fi murit aici, atât de aproape de granița siriană."

A tremurat. Partea asta ar putea deveni realitate.

"Voi face tot ce pot pentru a te proteja, Cressida." Cuvintele erau rostite încet și purtau emoții pe care nu le putea ascunde. "Dar, în primul rând, misiunea mea este să duc datele la CIA, FBI sau armata americană. Informațiile sunt mai importante decât tine. Mai importante decât mine. Dacă trebuie să aleg între a te salva sau a livra microcipul, eu *trebuie* să aleg cipul. Iar tu trebuie

să faci la fel."

Ea a dat din cap. Ce era o viață față de mii? Microcipul ar oferi unui grup terorist acces la suficienți bani pentru a finanța o lovitură majoră.

Ăsta era genul de alegere pe care Ian trebuia să o facă des? De aici proveneau marginile lui mai dure? De aceea fața lui spunea un lucru după ce au făcut dragoste, dar gura lui spunea altceva? Pentru că trebuia să fie pregătit să aleagă microcipul în locul ei? Dacă acesta era genul de lucru cu care se confrunta în mod regulat, atunci viața lui trebuie să fie nașpa. Deci îi rănise sentimentele. Boo-fucking-hoo.

Își ținea fața înaintea și spatele țeapăn în timp ce își limpezea gâtul. "De asta ți-e frică? Pentru că dacă da, nu trebuie să-ți fie. Eu înțeleg. Înțeleg miza. Știi cât de importantă sunt fața de datele de pe microcip - ceea ce înseamnă că nu sunt deloc."

Ea a studiat peisajul din față, refuzând să se uite la bărbatul din dreapta ei. "Știi cât de volatil este Orientul Mijlociu și știu că ISIS și al-Qaeda și probabil o duzină de alte grupuri ar dori să aducă această volatilitate pe teritoriul SUA. Nu m-aș aștepta niciodată ca tu să pui siguranța mea pe primul loc, nu când sunt atât de multe în joc."

Lângă ea, Ian scoase un sunet încet în gât.

Mâna lui a găsit-o pe a ei; și-a împletit degetele. Ea s-a oprit brusc, forțându-l să se oprească sau să o lase să plece. El s-a întors, iar ea i-a întâlnit în sfârșit privirea.

Maxilarul i s-a încheștat. În ochii lui cenușii era un infern de emoții acumulate.

Dintr-o dată, i-a scăpat mâna și și-a reluat mersul. "Să nu înceapă să-ți vină idei. Cunoști regulile."

Capitolul 29

Trecuse bine de miezul nopții când s-au oprit să înnopteze după ce au traversat râul Tigru, care a fost ușor, așa cum le promisese Ian. Barajele construite în ultimul secol au făcut ca Tigru să nu mai fie râul învolburat al lumii antice, ceea ce a facilitat găsirea unei porțiuni largi și puțin adânci pe care să o traverseze. Au continuat încă un kilometru la sud de râu înainte de a găsi un loc izolat, dar adăpostit. "Vom campa la poalele dealului", a spus Ian, "și să ne reumplem sticlele de apă din lacul de acumulare."

Cressida se holba la pământul tare fără entuziasm. După mai bine de opt ore de mers, ar putea fi suficient de obosită pentru a dormi pe salteaua subțire de camping, având doar o pătură de urgență pentru căldură și rucsacul drept pernă, dar se îndoia de asta.

Ian s-a îndepărtat pentru a-și goli vezica urinară, lăsând-o pe ea să pregătească cina - care urma să fie carne de vită uscată, cu un amestec de cereale pentru desert. Avea tablete în rucsac pentru a purifica apa lacului. A trebuit să se minuneze de proviziile care se găseau în rucsacul lui, cele zece lucruri esențiale, plus armamentul. A scos salteaua de dormit și a pus-o deoparte - dorindu-și ca el să se fi gândit să ia două - apoi a scotocit prin rucsac pentru a găsi tabletele de purificare și pătura subțire Mylar. În schimb, degetele ei au aterizat pe ceva neted și dreptunghiular.

Bătăile puternice ale inimii îi pulsau pe braț, ajungând la mâna care ținea obiectul. L-a scos încet din pachet, încercând să-și stăpânească emoțiile, nefiind sigură de ceea ce simțea. Speranță? Frică? Furie?

I s-a tăiat respirația când lumina slabă a lunii a strălucit pe ecranul plat.

Ian are un telefon mobil.

Furie. Cu siguranță furie.

Furie pe el, dar și pe ea însăși, pentru că, într-adevăr, *bineînțeles* că avea un telefon. A fost o prostie din partea ei să nu-și dea seama de asta cu câteva zile în urmă. Poate că unul ar fi explodat, poate că ar fi aruncat altul pe fereastră, dar un cercetaș care avea bani, mâncare, cele zece lucruri esențiale și un stoc de arme ar fi avut cu siguranță un alt telefon.

Ar fi putut s-o sune pe Trina cu câteva zile în urmă, când erau ascunși în Siirt. Trina l-ar fi pus pe Keith să trimită o echipă Raptor pentru a-i extrage. Agenții Raptor nu ar fi tras pentru a ucide, nu cu Cressida stând în fața lui Ian, blocând tragerea.

Ar fi trebuit să se întoarcă în SUA până acum. *În siguranță*. Nu pe fugă într-o țară în care nu vorbea limba. Nu blocată cu un spion fără inimă care a ajutat-o să ajungă în această situație, dar nu a lăsat-o nici măcar o dată să ia o decizie despre cum să iasă din ea.

A apăsă butonul de pornire, iar ecranul s-a aprins. Probabil că acum erau în afara razei de acțiune, dar totuși, putea spera. Inima îi bătea cu putere în timp ce aștepta să apară barele antenei. Dar nu au apărut.

Închise telefonul. Mâine, când se vor apropia de apeduct, vor trece la mai puțin de un kilometru de un sat de mărime decentă. Erau șanse să existe o antenă.

"Am ieșit din raza antenei de când am plecat din casa lui Rajab."

Cressida a tresărit, făcând telefonul să îi sară din mâini. A zvâcnit în aer, dar ea l-a prins. A tresărit, imaginându-și cum ratează și își vede salvarea lovindu-se de o stâncă și spărgându-se. S-a întors să se uite la Ian. "Ticălos complet și absolut!" Ochii ei ardeau de intensitatea indignării ei. "Aș fi putut să ne scot din Turcia chiar înainte să mergem la Rajab dacă m-ai fi lăsat să folosesc telefonul."

"Nu te-am putut lăsa să-ți suni prietenul înainte să fii ars, pentru că nu eram sigur că Keith Hatcher îmi va confirma acreditările Raptor. Și după... nu puteam avea încredere că nu mă vei denunța."

"Așa că m-ai târât la casa "prietenului" tău - având încredere în cineva care te-a turnat, care era gata să ne omoare pe amândoi. Din cauza ta, a trebuit să omor un om." Vocea i-a tremurat la ultima propoziție. Încercase să și-l scoată pe Sabal din minte în timp ce fugeau. Despre ce fusese vorba în timpul actului sexual, dacă nu pentru a scăpa de oroare și a avea o clipă de plăcere?

Dar acum tot ce putea vedea erau ochii sticloși ai lui Sabal.

Ian s-a întins după telefon, dar ea i l-a smuls la piept. "Al meu!" Cuvântul a răsunat când a lovit dealul stâncos.

"Aveam de gând să îl închid - pentru a economisi bateria. Căutarea ante-

nelor este o modalitate rapidă de a descărca un telefon, iar noi nu avem un încărcător solar."

Ura cât de calm părea el. Rațional, când tot corpul ei tremura de emoție.

"L-am oprit deja." Ea a înghesuit telefonul în sutienul sport.

El a râs. "Dragă, nu mi-e chiar frică să merg acolo."

Prima lor ceartă din tabăra nomadă îi revenise în minte. "Da, mă bucur să știu că încrederea nu este o condiție prealabilă pentru a face sex cu *tine*. Mi-ai tras-o, apoi ai avut tupeul să te prefaci indignat de lipsa *mea* de încredere, când *încă* nu mi-ai spus că ai un nenorocit de telefon!"

"Eram în afara razei de acțiune. Telefonul nu era decât un prespapier fragil."

"Tot puteai să-mi *spui*. Poate dacă mi-ai fi arătat un gram de încredere, aș fi putut avea încredere în *tine*." S-a învățit pe călcâie. Nu se putea uita la el în timp ce furia și durerea o ardeau din interior. Ar fi vrut să ia afurisitul de telefon și să meargă toată noaptea până când ar fi prins semnal, dar nu era atât de proastă.

Dacă voia să supraviețuiască, era blocată cu ticălosul ăla putred, gelos și neîncrezător. A plecat oricum, având nevoie de distanță pentru a-și calma temperamentul. Nu făcuse nici zece pași când degetele lui i-au șerpuit în jurul bicepsului. "Nu poți pleca singură."

Ea și-a smuls brațul din strânsoarea lui. "Acordă-mi puțină încredere - măcar o dată. Nu sunt proastă. Trebuie doar să mă îndepărtez de tine ca să nu fac ceva ce aș putea regreta."

El a făcut un pas înapoi, poate realizând că ea vorbea serios. Sincer, îi era frică de violența pe care o simțea în ea. Era destul de rău că-l lovise pe Todd. Abia dacă mai știa cine era.

Ian și-a curățat gâtul. "Nu pleca departe."

Ea a dat din cap țeapăn și a pornit spre albia de sub deal. Când a ajuns la iarba mai deasă care căptușea malul, s-a așezat și și-a strâns genunchii la piept, exact cum făcuse când era mai tânără și avea nevoie disperată de o îmbrățișare.

Pe atunci, când se dezlanțuia iadul acasă, mama ei era cea care avea nevoie de alinare și ajutor. Chiar și atunci când violența a fost îndreptată împotriva Cressidei, ea a fost cea care a îndrumat-o pe mama ei prin minciunile

pe care au trebuit să le spună în camera de urgență pentru a evita o altă perioadă în centrul de plasament.

Nu o putea lăsa pe mama ei să-i vadă lacrimile, pentru că asta o trimeea inevitabil pe Sarah într-o spirală a vinovăției care declanșa depresia. Dar tot ce își dorise Cressida era ca mama ei să o țină în brațe, să o iubească, să o lase să-și exprime durerea și furia fără ca acestea să fie eclipsate de drama lui Sarah.

În cele din urmă, Cressida a încetat să mai plângă, pentru că prețul era prea mare. Dar acum se gândea la Hejan, care era mort - ucis - și la Sabal, pe care îl împușcase în gât. *Ucisesse* un om. Ochii îi ardeau de lacrimi și, pentru prima dată în peste un deceniu, nu s-a împotrivit. Și-a strâns brațele în jurul picioarelor în timp ce trupul îi tremura din cauza plânsului.

Undeva în stepa întunecată se afla Todd, un bărbat cu care trăise și pe care îl iubise, dar care o trădase și pusese în mișcare secvența de evenimente care o conduseseră până în acest moment. Iar mâine, un terorist sau un spion ar putea foarte bine să o găsească și să o ucidă. Să-l ucidă pe Ian.

Când era adolescentă, nu putea să ceară ajutor pentru că dacă spunea lumii cu ce se confrunta acasă însemna să fie dată în plasament și să-și lase mama vulnerabilă. Acum simțea aceeași neputință pe care o simțise atunci. Aceeași indignare. Când l-a înfruntat pe Trei, și-a promis că nu va mai fi neajutorată.

A plâns pentru persoana care fusese, care cu siguranță dispăruse acum, și pentru persoana care devenise, care s-ar putea să nu trăiască să o vadă pe mama pe care o iubea și pe care o ura.

A auzit pași în spatele ei. *La naiba cu el*. Nu putea să o lase să aibă nici măcar o fărâmbă de demnitate. Își șterse ochii, dar nu se întoarse cu fața la el.

"Pleacă."

El nu a spus nimic, dar zgomotul pașilor lui se apropia. În cele din urmă, era la spatele ei și s-a lăsat jos. Coapsele lui au alunecat pe lângă ale ei în timp ce brațele lui o înconjurau. A tras-o cu spatele la pieptul lui, legănând-o.

"Nu plâng din cauza afurisitului de telefon. Sau pentru tine, de altfel." Ea a pufnit și a vrut să se îndepărteze de el, dar nu a putut găsi în ea puterea de a respinge îmbrățișarea de care avea nevoie încă de la vârsta de treisprezece ani.

Buzele lui i-au atins tâmpla. "Știu."

"Nu e vorba deloc de tine."

"Shhh", a spus el.

"Nu sunt slabă, să știi."

"Dragă, tu ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc. Și dacă cineva și-a câștigat dreptul de a plânge, aceea ești tu. Așa că plânge. Nu sunt aici să te opresc. Sunt aici să te țin în brațe. Putem sta aici atâta timp cât ai nevoie." Și apoi, cercetaș cum era, i-a dat o bandană, pe care probabil că o avea ascunsă într-un buzunar al rucsacului său plin de minuni.

Cressida adormi în brațele lui Ian. Spatele și umerii îi amorteau în timp ce stătea lângă lacul mic și liniștit, ținând în brațe o femeie frumoasă și uitându-se la un cer înstelat magnific. Pentru un alt bărbat, acesta ar fi putut fi un moment romantic, dar nu și pentru Ian Boyd. Nu, prima și singura sa îmbrățișare pe malul lacului, sub clar de lună, cu o femeie pe care o dorea cu fiecare bătaie a inimii sale triste, se petrecea în adâncul teritoriului kurd, când fugeau pentru a-și salva viața, iar femeia tocmai petrecuse o oră plângând pentru că își atinsese limita. Sau poate că plânsese pentru că Ian era un măgar.

Se încruntă la o picătură de lumină care se mișca încet pe cerul nopții. Un satelit. O conductă pentru comunicații. O conexiune cu lumea exterioară.

Da, probabil plânsese pentru că Ian era gelos, judecător și încăpățânat.

A pierdut satelitul în mulțimea de stele care defineau Calea Lactee. Fără lumină pe pământ și cu luna doar ca o semilună argintie, cerul nopții era la fel de magnific cum îl văzuse vreodată. La fel de magnific ca atunci când Cressida își depășise frica pentru a scăpa din casa lui Rajab. La fel de magnific ca atunci când l-a înfruntat în Siirt, când avea toate motivele să creadă că era un trădător.

La fel de magnific ca atunci când a făcut dragoste cu el într-un cort nomad.

E ușor să te simți neînsemnat când privești vastul univers în desfășurare,

dar, de fapt, el se simțea mai neînsemnat în fața Cressidei. Ar fi trebuit să-i spună despre telefon din Siirt, în momentul în care acoperirea lui a fost arsă. Fusesse ametit și nu-i trecuse niciodată prin cap să-și pună viața în mâinile ei. Și totuși, fără știrea sau consimțământul ei, viața ei fusese în mâinile lui de când se urcase în avionul din Antalya.

Până când ajunseseră la apartamentul lui din Siirt, fusese agresată, jefuită, răpită - de el, nu mai puțin - și asistase la un atentat cu bombă care ucisese un om și ar fi putut să o ucidă și pe ea. Nu era de mirare că se speriasse când aflase că el lucra pentru CIA și că tot ce-i spusese era o minciună.

Și nici măcar nu încercase să o facă mai ușoară. A forțat-o, hotărât să afle dacă făcea sau nu parte din celula lui Hejan. Poate, dacă ar fi încercat să aibă încredere în ea, ar fi putut avea o întâlnire romantică pe malul unui lac din SUA. Era o cabană în Virginia de Vest pe care o vizitase o dată, când fusese în concediu, chiar înainte de a pleca spre sud pentru a se antrena la Fermă. Cabana fusese situată pe un lac privat înconjurat de hectare de pădure, iar gândul de a o duce pe Cressida acolo și de a face dragoste cu ea în lumina soarelui, pe malul jos, îl făcea să se simtă tare.

Dar, ca să fie sincer, toate gândurile de a face dragoste cu Cressida - oricând, oriunde - îl făceau să se simtă tare. Și într-o zi, dacă vor scăpa cu viață din Turcia, avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o convinge să-i dea... ce? Câteva zile? O săptămână? O lună?

Îi spusese adevărul când spusese că nu are relații.

Temporar era tot ce putea oferi.

Nu s-a gândit niciodată la un viitor care să nu includă CIA. Nu s-a imaginat niciodată trăind în SUA și folosindu-și talentul într-o activitate mai puțin periculoasă. Și cu siguranță nu-și permisesese niciodată să-și imagineze că-și va împărți viața cu o femeie pe care o iubea.

Întotdeauna a crezut că dragostea nu era în genele lui. La naiba, un băiat care nu-și putea iubi nici măcar propria mamă cu siguranță nu putea iubi pe altcineva. Dar iată-l aici, ținând în brațe o femeie care recunoscuse că se îndrăgostise de el, iar cuvintele ei declanșaseră un fior înfricoșător, exaltat.

Pentru prima dată în viața lui, credea că poate iubi pe cineva. Și după lovitura pe care i-o dăduse la ouă doar văzând ostilitatea din ochii ei, avea

sentimentul că acea persoană era Cressida Porter. Fusese un prost să creadă că, creând o ruptură între ei, îl va împiedica cumva să-i pese. Nu-și scosese inima; doar făcuse o gaură mai mare prin care ea să se strecoare.

Ca agent sub acoperire, trăise după o regulă simplă: misiunea mai presus de orice. Nu putea schimba regula, așa că era timpul să schimbe misiunea.

Soarele era înalt și strălucitor când Cressida s-a trezit cu o tresărire. Adormise în brațele lui Ian, iar ceva mai târziu, el o trezise și se mutaseră să doarmă înspre versantul protejat. S-a ridicat și și-a căutat spionul, zărindu-i părul negru în marea de iarbă verde de lângă lac. El stătea, uitându-se la apă, acolo unde o ținuse în brațe în timp ce ea plângea o duzină de ani de lacrimi.

Lacul strălucea în lumina dimineții, iar Ian strălucea în reflexia lui. *La naiba*. Judecând după felul în care inima ei se zbătea, plânsul de aseară nu-i vindecase îndrăgostirea. În orice caz, felul în care o ținuse o înrăutățise.

Și-a șters ochii - înțepeniți de la plâns, firește - și nu putea decât să-și imagineze ce grozăvie prezenta. Își împletise părul înainte să plece din tabăra de nomazi, dar legătura se slăbise, iar șuvițe zbârcite ieșiseră pe toată lungimea patetică a împletiturii.

S-a ridicat și și-a periat hainele, apoi a ocolit o stâncă pentru a se ocupa de afaceri în particular. Greu să fii sexy când campezi în timp ce fugi de teroriști și agenți dubli. Cel puțin ea făcuse destulă muncă terestră de teren ca să se simtă confortabil în condiții dificile. A zâmbit, gândindu-se la cât de îngrozită ar fi fost Trina. Istoricul nu era un fan al campingului și nu s-ar fi descurcat niciodată ca arheolog.

Cressida se întoarse la locul unde dormise și se încruntă când îl văzu pe Ian apropiindu-se. Soarele era în spatele lui, lăsându-i chipul în umbră, dar după poziția umerilor, ea avea senzația că nu era într-o dispoziție veselă.

Da, ei bine, erau doi.

Voia un duș, o ceașcă de cafea și ouă Benedict la micul dejun, dar ar fi

dispusă să le schimbe pe primele două pentru a treia. În acest moment, ar putea chiar să-l schimbe pe Ian pentru ouă Benedict. În acest fel, ea ar putea păstra cafeaua.

S-a apropiat ca un Terminator, privirea lui nu s-a abătut deoc în stânga sau în dreapta până când a ajuns în fața ei.

"Îmi..."

Înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, el i-a cuprins fața între mâinile lui mari și aspre, iar gura i-a acoperit-o pe a ei. Limba lui a mângâiat-o pe a ei într-un sărut adânc și sălbatic care i-a trezit mult mai mult decât libidoul.

Mâinile lui au alunecat în părul ei lejer, strângând-o puternic înspre el în timp ce îi prăda gura. Nevoia pulsa din centrul ei, iar ea l-a apucat de cămașă, atât pentru a se menține dreaptă, cât și pentru a-l împiedica să se retragă după ce i-a decimat zidurile de protecție și i-a furat răspunsul fără suflare.

Acesta era *Ian*. Bărbatul care îi adusese flori înainte să facă dragoste cu ea. Era diferit, toate aparențele de control și de reținere dispăruseră. A sărutat-o ca un om înfometat la un bufet cu de toate. A ciugulit-o. I-a băgat limba în gură și a supt-o într-un mod care ar fi putut-o face să creadă că ea este singurul lucru din lume pe care și l-a dorit vreodată.

El a gemut și a încheiat sărutul, inspirând puternic, apoi și-a sprijinit fruntea de a ei. "Schimbare de planuri. Uită de tunel. Te duc la cel mai apropiat turn de telefonie mobilă. Vreau să-ți suni prietena care are legături cu Raptor. Te scoatem naibii din Turcia."

Ea și-a strâns strânsoarea pe cămașa lui. "Cum rămâne cu tine? Vrei să vii cu mine?"

El s-a încruntat, iar ea a știut exact ce urma să spună.

În spatele ei, un bărbat și-a curățat gâtul și a spus: "Uau, Ian. Niciodată nu am crezut că ești în stare să joci un rol atât de bine. Dar nu-ți face griji, nu trebuie să te mai prefaci cu doamna Porter."

Ian a apucat-o de șaolduri și a împins-o în spatele lui, ferind-o de bărbatul care stătea la trei metri distanță, afișând un zâmbet urât. Dar și mai deranjant decât zâmbetul era pistolul îndreptat direct spre pieptul lui Ian.

Capitolul 30

Un calm rece se instalase în stomacul lui Ian în timp ce privea în direcția armei lui Zack. Nu se putea gândi că Cressida era în pericol. Se concentrase în schimb pe faptul că Zack nu îi împușcase cu prima ocazie.

Zack are nevoie de noi în viață.

Ian avea experiență aici, iar Zack era doar un jucător novice.

"Ți-a spus locația tunelului?" a întrebat Zack.

Stratagema ieftină tipică: dezbină și cucerește. După tot prin ce trecuseră, Cressida nu ar fi crezut niciodată că Ian se jucase cu ea. Sau, mai degrabă, știa deja *când* se juca cu ea.

Își strânse degetele pe șoldurile ei, ținând-o în spatele lui. La naiba cu el pentru că a sărutat-o. Un act prostesc în plină zi, după ce se aflau în același loc de ore întregi. Mai ales când se apropiau de tunel. Eșuase la cursul de Operațiuni Secrete 101.

Arma lui era în toc, în partea de jos a spatelui. Cressida o putea apuca. Nu îndrăznea să se dea înapoi ca să apese arma de șoldurile ei. Zack ar fi observat. Zack era multe lucruri, dar prost nu era unul dintre ele.

"Trebuie să vă văd mâinile, doamnă Porter."

"Du-te dracului. Dacă ne voiati morți, ne-ați fi împușcat deja", a spus ea.

Ian zâmbi. Cressida era nouă în joc, dar se prinsese repede, iar fiecare mică rebeliune care îi dădea de înțeles lui Zack că poate avea o armă, dar nu deținea controlul, îi știrbea din concentrare până când Ian putea face o mișcare.

Zack era mai întâi analist. Își terminase pregătirea pentru operațiuni sub acoperire, dar nu avea trecutul militar al lui Ian. Nebunul era depășit de situație, iar Ian intenționa să-l înece pe nenorocitul care îl arsese.

"Mâinile sus, sau îl împușc pe Ian în ouă."

"Fă-o. Oricum am terminat cu el." Bătăile inimii lui Ian s-au accelerat când Cressida a ieșit din spatele lui. Cel puțin pe Zack îl zguduia să aibă mai mult de o țintă de acoperit - ceea ce îi spunea că Zack nu avea pe nimeni care să-i acopere spatele. Sau dacă avea, nu avea încredere în partenerul lui. Unul dintre riscurile de a fi un trădător.

Cressida s-a îndepărtat de Ian, fiind vizibilă doar în vederea periferică, la stânga lui. Scoase un râs moale și viclean. "Poate că Ian s-a folosit de mine, dar nu-mi pasă, pentru că *eu m-am folosit de el*."

În acel moment, atât Zack, cât și Ian s-au întors spre ea. Ea a rânjit, iar umerii i s-au ridicat într-o ridicare delicată din umeri. "Ce? Nu credeți că v-am văzut în barul din Antalya - pe amândoi? Iisuse, am fost acolo să iau un microcip. Crezi că sunt atât de proastă încât nu am pus ochii pe omul care m-a 'protejat' ținându-mă departe de o luptă cu cuțitul? Doamne. Ego-urile voastre." Ea și-a dat ochii peste cap. "Și apoi, când ai apărut magic lângă mine în timpul zborului și în hotelul meu... Lucrez la un nenorocit de doctorat și crezi că sunt prea proastă să mă prind de lucrurile astea?"

Ea și-a scos pieptul în afară și a făcut un pas spre Ian. "Dar apoi, ai fost prea distras de astea, nu-i așa?" Ea și-a strâns sânii. "Nu-mi place să-ți spun asta, Ian, dar copiii ăștia nu sunt cel mai bun atu al meu." Și-a arătat tâmpla și și-a coborât vocea la o șoaptă guturală. "Ceea ce contează este ceea ce este aici sus, iar eu am mai multe în cap acolo sus decât voi doi la un loc." Și-a lins buza de jos, încet. "Adică, uită-te la mine. Nici măcar nu vorbesc limba, dar te-am făcut să mă aduci aici, unde adevăratul meu partener, Todd, nu poate fi prea departe." Și-a încrețit buzele într-o îmbufnare sexy și a adăugat: "Și chiar am făcut sex."

S-a întors spre Zack. "Vezi tu, Zack, voi face *orice* ca să obțin ceea ce vreau. Voi face chiar pe *oricine*." A făcut un pas spre el. "Se pare că Ian nu-mi mai este de folos."

Intestinele lui Ian ardeau. Se juca cu Zack. El știa că se juca de-a Zack. Dar jocul ei... era impecabil. Femeia asta era vicleană. Frumoasă. Chiar și vocea ei era diferită, ca și cum tot ce văzuse înainte fusese un rol și acum vedea cine era cu adevărat.

Nu. Acesta era teatru. Femeia care plânsese în brațele lui noaptea trecută - aceea era adevărata Cressida.

"Nu te mai apropia", a spus Zack.

"Bine. Dar nu crezi că ar trebui să-i luăm arma lui Ian și să-l legăm? Pentru că pare destul de supărat acum, iar eu, una, nu sunt încântată de ideea ca el să mă împuște sau să-mi rupă gâtul așa cum a făcut cu Rajab."

"Vrei să te las să-i iei arma? Cât de prost crezi că sunt?"

Ea a râs. "Chiar nu vrei să răspund la asta."

Umerii lui Zack se înăspriră. Bun. Într-un fel sau altul, Cressida îi dădea peste cap jocul.

"Cressida, o să-i iei arma, dar uite cum se va întâmpla." Zack a pășit spre ea. A întâlnit privirea lui Ian și a zâmbit încet, apoi și-a mutat arma din burta lui Ian în capul Cressidei.

Ian nu-și putea opri nările să se deschidă sau mâinile să se strângă în pumni. Zâmbetul lui Zack s-a lărgit. "Ai făcut un spectacol frumos, dră Porter, dar Ian nu crede. Și nici eu."

Se crispase în momentul în care arma lui Zack își schimbase ținta, dar Ian era încă impresionat de calmul ei exterior. Îi văzuse doar profilul, nu și ochii, dar vocea ei rămăsese joasă și încrezătoare.

"Nu-mi pasă dacă Ian nu crede. Ceea ce nu știe el - ceea ce nu știi tu - este că am avut de-a face cu ticăloși ca el toată viața mea. Mă vede ca pe o partidă de sex, o distracție, nu ca pe o amenințare. O fetiță naivă pe care să o manipuleze și să o controleze. Am învățat cum să mă joc cu bărbați ca el când aveam treisprezece ani." În vocea ei a intrat o asprime. "Îmi place și când mi-o trag."

Cressida s-a dat la o parte în timp ce vorbea, măbind distanța dintre ea și Ian. Privirea și pistolul lui Zack au urmat-o.

"Știu ce faci, Porter", a spus Zack. "Nu va merge." Dar Zack nu-și dădea seama cât de mult îi distorsionase unghiul de vedere asupra lui Ian, sau i-ar fi ordonat să intre în rând.

Ea a ridicat din umeri. "Dacă știi ceva despre mine, știi că aș face orice să supraviețuiesc. Chiar și să i-o trag unui trădător ticălos."

Zack s-a uitat la Ian, iar privirea i s-a îngustat - probabil pentru că și-a dat seama că Ian se apropiase. A îndreptat din nou arma în direcția lui Ian.

"Încă un pas, Boyd." Către Cressida, Zack a spus. "Ți-ai tras-o deja cu un trădător. Nu ai văzut știrile?"

"Chiar nu-mi pasă care dintre voi este trădătorul. Vreau doar să găsesc tunelul și să merg acasă."

Era clar că Zack era împărțit între a o urmări pe Cressida avansând și a-

l supraveghea pe Ian. Trebuia să creadă că Ian era cea mai mare amenințare, dar Cressida nu putea fi ignorată.

"Știu exact ce te excită, Zack." Ea s-a întors, prinzând privirea lui Ian. Ochii ei erau reci și duri. "Ian era marele om din Ankara, dar acum a fost ars, și uite cine are arma." Vocea i s-a coborât și mai mult când a făcut un pas spre el. "Așteaptă să vezi furia de pe fața lui când o să te sug în timp ce el se uită."

La vorbele ei, furia a urcat în esofagul lui Ian. Șocul emoției l-a forțat să scoată un mârâit primitiv în timp ce își stăpânea mușchii. Voia să-i rupă capul lui Zack pentru că a amenințat-o pe Cressida și era foarte supărat pe ea pentru că încerca această tactică.

I-a aruncat lui Ian un zâmbet rece, a scos și ea un mârâit ca de tors și s-a mai apropiat un pas de Zack, ajungând la un pas de trădător. "Vrei să știi un secret? Mă excită ideea de a mă juca așa cu capul lui Ian. După felul în care s-a purtat cu mine, o merită." S-a întins în jos și și-a trecut mâna peste fermoarul lui Zack. "Mă bucur că nu sunt singură."

Arma lui Zack a tremurat la atingerea ei scurtă, dar a rămas îndreptată spre Ian. Ea a râs și l-a mângâiat din nou, mai puțin ezitantă a doua oară.

Privirea lui Zack a rămas fixată pe Ian - și Ian nu a făcut nimic pentru a-și ascunde furia. Cressida avea dreptate. Să-l vadă pe Ian distrus era ceea ce alimenta ego-ul lui Zack și îi întuneca judecata. Dacă ea își putea juca rolul ei, el și-l putea juca pe al lui. "Îl voi ucide", spuse Ian printre dinții încleștați.

În ochii lui Zack se citea satisfacția. Cressida și-a desfăcut nasturele de sus al fermoarului. Mâna lui pe armă s-a strâns până când încheieturile i-au devenit albe. "În genunchi, atunci", a ordonat el.

A căzut, încet.

Ian a reținut o erupție care putea rivaliza cu Vezuviul. *L-ar fi ucis.*

Vederea i s-a încețoșat când ea și-a strecurat degetele în pantalonii lui Zack și a scos un sunet gutural pe care el nu-l mai auzise decât de două ori până atunci.

Deodată, Zack a scos un grohăit și s-a răsucit. Ian s-a năpustit asupra lui Zack în același timp în care Cressida a sărit în sus, apucându-l de cap cu ambele mâini și lovindu-l cu genunchiul în față în timp ce cădea. Zack a apăsat pe trăgaci, dar împușcătura a luat-o razna când capul i s-a dat pe spate și a căzut

la pământ.

Ian s-a izbit de el. Arma a zburat din mâna lui Zack. Din nas îi curgea sânge. Ian l-a apucat de gât.

După agonia care îi contorsionase trăsăturile lui Zack, Ian și-a dat seama că Cressida îi răsucise ouăle în opt înainte de a-i sparge nasul.

Stând acum deasupra lui Zack, ea i-a aplicat o lovitură rapidă în zona genitală. Ian a dat drumul gâtului lui Zack, permițându-i să se înfășoare într-o minge ca un gândac de cartofi. Ea s-a ghemuit și și-a șters mâna pe iarba murdară. Fața ei a dezvăluit repulsia pe care și-o reținuse. Când s-a ridicat, și-a acoperit gura cu dosul mâinii ca și cum ar fi încercat să nu vomite. "Mi-am promis că nu voi mai face asta niciodată."

Din nou?

Mai târziu, Ian va analiza această afirmație. Acum trebuia să se ocupe de Zack. S-a ridicat și l-a lovit pe Zack în cap. O dată. De două ori. Tensiunea din corpul lui Zack s-a atenuat și trupul i s-a desfăcut. Ian l-a ridicat pe trădător de cămașă și s-a tras înapoi pentru un pumn, când Cressida l-a oprit cu o mână pe braț. "Cred că e inconștient."

Ian i-a dat drumul. Capul lui Zack a lovit pământul cu o lovitură puternică. "Dacă te mai văd vreodată atingând scula altui bărbat, îl împușc pe ticălos."

"Pentru mine e în regulă dacă îl împuști. Dar nu-l ucide. Avem nevoie de el pentru a-ți reabilita numele."

Ar fi vrut să o sărute în semn de mulțumire pentru prestația ei înfricoșător de bună, dar Zack ar fi putut avea complici care ar fi lovit în momentul în care Ian ar fi încercat ceva atât de stupid. În schimb, își scoase arma și se întoarse într-un cerc lent, cercetând peisajul în căutarea unor amenințări.

Avea dreptate cu privire la faptul că nu trebuia să-l omoare pe Zack și, având în vedere că omul era inconștient, ar fi fost o crimă pur și simplu. Privirea lui se aținti din nou asupra agentului dublu care îi ordonase Cressidei să îngenuncheze în fața lui. În viața lui nu fusese atât de tentat să comită o crimă. "Trebuie să îl legăm", spuse el.

A apucat o brățară paracord legată de rucsacul lui Ian și a desfăcut frânghia subțire. Au făcut schimb de locuri. Ian i-a legat mâinile și picioarele

lui Zack, în timp ce Cressida a stat de pază. A căutat în buzunarele lui Zack, găsim cheile de la mașină și un telefon mobil, dar nimic altceva. A închis telefonul - nu avea rost să transmită locația lor dacă prindeau o pâlpâire de semnal - și a spus: "Trebuie să fi parcat la distanță, altfel l-am fi auzit".

"Care este planul?"

S-a așezat pe călcâie, holbându-se la forma prosternată a lui Zack. Cressida era misiunea lui acum. Siguranța ei era pe primul loc. Sosirea lui Zack nu schimba nimic. De fapt, ideea de a-l preda pe Zack unei echipe de agenți Raptor avea un farmec enorm. Fără Zack în peisaj, ar putea fi capabil să îndeplinească cealaltă misiune, după ce Cressida va fi în siguranță. Avea microcipul. Există încă o șansă ca curierul să apară și să-l poată forța să-l conducă la liderul suprem al grupului său terorist.

"Vom găsi vehiculul lui Zack și vom merge spre sud-est. Ar trebui să fie un turn în satul care e la vreo șase kilometri de aici. Apoi vom aștepta cavaleria, cred."

Capitolul 31

Vehiculul lui Zack s-a dovedit a fi un Land Rover britanic vechi, cu suficient spațiu pentru a depozita un Zack legat în spate, între un cric mare, o cutie de scule și o mulțime de provizii de camping. Ian a găsit legături zip în cutia de scule și a înlocuit paracordul care îl lega pe Zack cu benzi subțiri de plastic, prinzându-i încheieturile și gleznelor strâns de același suport de pe bancheta din spate, iar gâtul de un alt suport, limitându-i mișcările și asigurându-se că va fi foarte inconfortabil când își va reveni.

Conduceau de aproximativ treizeci de minute când Cressida a pornit telefonul lui Ian și a apărut o singură bară pâlpâitoare. Avalanșa de emoții la vederea micului grafic intermitent a făcut-o să tragă puternic aer în piept. Ian a tras la marginea îngustului drum de pământ care servea drept șosea. S-a uitat

la spatele camionului și și-a dus un deget la buze. Nu aveau nicio idee ce aveau de gând să facă cu Zack, așa că deocamdată, dacă era conștient, nu puteau discuta despre planurile lor.

Dând din cap, Ian i-a indicat să își ia rucsacul și să coboare. El a făcut la fel. După ce a încuiat camionul, a scos capacul distribuitorului de la Rover, dezactivându-l efectiv.

"Îl părăsim?"

"Sper că nu, dar nu-mi asum niciun risc. Niciodată să nu presupui că ne vom întoarce în orice locație. Întotdeauna să fii pregătită să fugi." A făcut o pauză și a studiat peisajul. "Avem nevoie de un loc unde să stăm ascunși pentru a face apelul. Zona asta e prea deschisă. Probabil că Zack are oameni în zonă."

"Cât de departe este satul?"

"Cam doi kilometri. S-ar putea să avem noroc și să găsim un hambar vechi sau altă structură abandonată la periferie."

Norocul a fost cu ei, pentru o schimbare. După zece minute de mers pe jos, Cressida a zărit o magazie de piatră cu aspect străvechi, așezată pe un deal de cealaltă parte a drumului de pământ. Copleșită de viță de vie și construită din același tip de pietre ca și roca de bază, structura se amesteca în peisaj din lateral, dar un acoperiș metalic ruginit o trăda.

Scânduri rupte de lemn - rămășițe ale unei uși - acopereau pe jumătate intrarea. Când s-au strecurat înăuntru, Cressida a fost recunoscătoare că nu se vedea drumul care ducea în sat, chiar dacă asta însemna să stea într-o magazie dărăpănată care mirosea a șobolani și a iarbă putredă.

A scos telefonul și a întâlnit privirea lui Ian.

"Ești gata? Există o șansă ca telefonul Trinei să fie monitorizat." După toate probabilitățile, Lee securizase linia, știind că Trina era prima persoană pe care Cressida ar fi sunat-o, dar trebuiau să fie pregătiți pentru orice.

Privirea lui Ian era intensă, purtând greutatea a o mie de cuvinte nespuse. El a apăsă pe telefonul mobil. Ea a înțepenit, strângându-l mai tare. I-ar fi sucit și ouăle înainte să-l lase să-i ia telefonul.

El a clătinat din cap, iar un colț al gurii i s-a curbat într-un mod trist. "Nu am de gând să te opresc, Cress. L-am mutat ca să nu fie între noi când voi face asta." A tras-o înspre el și i-a mângâiat părul, mâna lui mare ținându-i capul la

pieptul lui. Buzele lui s-au oprit pe tâmpla ei. "Ai fost uimitoare și ne-ai salvat pe amândoi. Când vom fi departe de aici, vreau să-mi spui ce ai vrut să spui prin "din nou"."

Nu avea nicio intenție să spună vreodată cuiva povestea lui Trei. Mai ales lui Ian Boyd.

I-a ridicat bărbia și i-a apăsător un sărut pe buze. "Sun-o pe Trina."

Ea a dat din cap și a introdus numărul Trinei. Cu fiecare atingere a ecranului, ritmul cardiac îi creștea. În momentul în care a lipit telefonul de ureche pentru a aștepta conectarea apelului, pulsul ei era suficient de rapid pentru a alimenta un mic oraș.

Fața Trinei s-a înroșit, iar stomacul i s-a strâns când identificarea apelantului a indicat un apel din străinătate. I-a făcut semn din cap lui Keith, care l-a apelat rapid pe Lee de pe telefonul fix imediat ce ea a apăsător butonul de răspuns. "Dacă nu este Cressida, închid", a spus ea cu o voce tremurândă.

A existat o pauză lungă, o întârziere cauzată de apelul internațional, înainte ca ea să audă vocea clară a Cressidei. "Treen, eu sunt."

Ochii i-au lăcrimat la auzul vocii lui Cressida și s-a prăbușit pe un scaun de la masa din bucătărie. "OhDoamne! Scumpo! Ne-am speriat de moarte. Unde ești?"

"Sunt bine. Pentru moment. Dar am nevoie de ajutor."

Keith s-a încruntat când i-a murmurat ceva lui Lee, iar Trina și-a amintit scenariul. Oricât de mult ar fi vrut să vorbească cu Cressida și să se asigure că era în regulă, ei nu aveau acest lux. Trebuia să presupună că fiecare secundă de conversație putea fi ultima. "Cress, Sean te caută. Chiar acum, el și o echipă Raptor sunt în Cizre. Poți să notezi numărul lui?"

Vocea Cressidei era înăbușită când a spus: "Ian, am nevoie de creion și hârtie."

Lui Keith, Trina i-a spus: "E cu Boyd". În telefon, ea a întrebat: "Cress,

Boyd este un aliat?"

Pauza a fost prea lungă pentru confortul Trinei, dar putea fi vorba de întârzierea internațională. "Da."

Desigur, bărbatul trebuie să fie chiar lângă ea. Ascultă. "Bine, răspunde corect dacă el *nu* te constrânge..." Ea a închis ochii și a încercat să se gândească la ceva simplu, dar inofensiv. "Cine a găzduit petrecerea la care am fost cu Todd vara trecută?"

Era un singur răspuns care însemna că Ian Boyd putea fi de încredere. Tot ce trebuia să facă Cressida era să spună orice alt nume și ei ar fi știut dacă Boyd era o amenințare. "Dr. Patrick Hill", spuse Cressida cu fermitate.

Trina și-a dat drumul la răsuflarea pe care o reținuse. "Bine." A recitat numărul de telefon. "Sună-l pe Sean. El te poate scoate din Turcia."

"Am înțeles." Cressida și-a luat rămas-bun și a închis.

Trina stătea în sufragerie, holbându-se la telefon. Aștepta acel moment de zile întregi și se terminase atât de repede. Trupul îi tremura și nu știa dacă ușurarea sau frica îi provocau tremurul.

Brațele lui Keith au înconjurat-o din spate, iar ea s-a întors cu fața la el și și-a înfășurat brațele în jurul taliei lui. "Mi-e frică, Keith."

"Dacă cineva o poate scoate, acela este Sean. El este cel mai bun agent al meu."

Ea a dat din cap. "Mă simt doar... neajutorată. Aș fi vrut să-l cunoaștem pe Boyd. Aș vrea să fim siguri că putem avea încredere în el."

"Cressida are încredere în el, nu-i așa?"

"Ea a spus că are."

El a zâmbit. "Atunci putem avea încredere și în el."

"Dacă se înșală? Nu e ca și cum ar avea un palmares grozav."

"Având în vedere ce am reușit să reconstituim din săptămâna petrecută în Turcia, Cressida *știe* deja dacă Boyd este unul dintre băieții buni."

Deconectarea apelului cu Trina a fost dificilă. Auzind o voce caldă, îngrijorată, știind că prietenii ei încearcă să o ajute, a declanșat ușurare și vinovăție. I-a întâlnit privirea lui Ian. "Keith a trimis deja o echipă Raptor la Cizre. Sean Logan este unul dintre agenți. Vor să îl sun."

"Ai prieteni buni."

Ea a dat din cap și a format numărul lui Sean. El a răspuns imediat și a spus: "Cressida Porter, era și timpul."

Scoase un râs greu în timp ce un val de emoții o lovea pentru a doua oară în tot atâtea minute. Era mult prea emotivă în zilele astea. "Sean, nu ai idee cât de bine este să-ți aud vocea."

"La fel și eu, Cress. Am fost îngrijorat. Cu toții am fost."

Ea și-a curățat gâtul. "Mulțumesc. Ascultă, îi predau telefonul lui Ian."

"Boyd este un prieten?"

I-a întâlnit și i-a susținut privirea lui Ian în timp ce spunea: "Da. Îi încredințez viața mea."

Maxilarul lui Ian s-a încordat, iar nările i-au fluturat ușor. Se întreba ce se întâmplă în mintea lui. Cel mai bine ar fi ca, atunci când totul se va termina, să uite că l-a cunoscut vreodată pe Ian Boyd. Nu înțelegea cum ar fi putut să păstreze contactul cu el și să nu-l dorească.

I-a înmânat telefonul, apoi s-a așezat pe podeaua de pământ să asculte. El i-a spus lui Sean despre Zack, legat în Rover, și i-a descris locația lor. Cressida fusese într-un fel de ceață după ce avusese de-a face cu Zack și pierduse noțiunea distanței pe care o parcurseseră. Nu-și dăduse seama cât de aproape erau de granița siriană. Când Ian a estimat distanța de la Cizre, ea s-a ridicat în picioare, șocată.

În timp ce se îndreptau spre cel mai apropiat turn de telefonie mobilă, continuaseră fără să vrea drumul spre apeduct.

A aruncat o privire în jurul barăcii vechi de piatră, cu mintea înnebunită. S-a aplecat spre perete pentru a inspecta mortarul dintre pietre, apoi a băgat mâna în rucsacul lui Ian și a scos un cuțit cu o lamă rezistentă. A apăsat cu muchia într-o crăpătură dintre pietre și a desprins o bucătică de mortar, apoi și-a studiat proba într-o rază de soare care strălucea printr-o gaură din acoperișul ruginit.

Mortarul putea fi antic. Vizitase mai multe situri antice din Istanbul și Antalya pentru a studia betonul, astfel încât să fie capabilă să identifice varietatea romană antică în caz de nevoie. Mortarul din mâinile ei era compus din agregate de piatră spartă legate cu var, o combinație folosită de secole, dar raportul dintre agregate și liant se schimbase de-a lungul a două milenii, iar compoziția din mâinile ei era în concordanță cu amestecul folosit în antichitate.

S-a învârtit într-un cerc lent, studiind șopronul, apoi s-a oprit în colțul de sud-est. A căzut în genunchi și a zgâriat podeaua cu lama cuțitului, găsim marginile unei pietre plate masive. Folosind baticul, a șters suprafața. Țesătura grosieră a funcționat bine pentru a îndepărta zeci de ani de pământ. Cu piatra expusă, ea a luat o lanternă din rucsac și a așezat-o pe pământ, astfel încât lumina să se răspândească pe piatră, dezvăluind gropi și crăpături în suprafața aparent netedă. Semnul era acolo, gravat în piatra plată.

"Cressida?" a spus Ian.

Ea a tresărit, realizând că nu mai vorbea la telefon cu Sean. S-a răsucit cu fața la el fără să părăsească colțul.

"Trebuie să ne îndreptăm spre locul de întâlnire cu echipa Raptor a lui Logan." Ea a scuturat din cap, simțindu-se amețită. "Suntem aici."

Fruntea i s-a încruntat. "Ce?"

"Am reușit. Asta este. Am găsit casa de piatră a lui T. E. Lawrence." A arătat spre stânca plată expusă. "Asta e intrarea în tunel. Lawrence și-a gravat inițialele în stâncă, la fel cum a marcat-o pe hartă."

Capitolul 32

Ian nu și-a imaginat niciodată că se vor confrunța cu această decizie. Cu Zack legat nu prea departe, erau în pericol aici, dar dacă ar fi localizat un tunel în Siria și ar fi preluat controlul asupra lui, împiedicându-l să cadă în mâinile guvernului sirian sau ale ISIS...

Uită de Raptor, cu aceste informații, el ar putea convinge CIA să trimită o echipă de exfiltrare. CIA l-ar putea aduce înapoi în SUA, în timp ce Raptor ar putea avea probleme în acest domeniu.

Această descoperire era... potențial uriașă. O ușă din spate în Siria ar putea schimba raportul de forțe în războiul civil în curs. Etnicii kurzi din Turcia doreau să se alăture vecinilor lor kurzi din nordul Siriei și Irakului pentru a forma un Kurdistan unit din punct de vedere geopolitic - o democrație seculară, pro-occidentală, în inima Orientului Mijlociu. Un tunel ca acesta i-ar putea aduce cu un pas mai aproape de acest obiectiv.

Kurzii din Siria își declaraseră autonomia completă față de regimul lui Assad și de rebelii separatiști. Aceștia au luptat pentru propria lor țară, pentru propria lor libertate, folosind numele de Unitățile de Protecție a Poporului - *Ekîneyên Parastina Gel* în kurdă, cunoscute sub inițialele YPG - și, până la apariția ISIS, au controlat nord-estul Siriei, nu departe de orașul turc Cizre. YPG deținea încă cea mai mare parte a teritoriului, cu încăierări care mișcau granițele înainte și înapoi în fiecare zi.

Ar trebui să plece. Să plece acum. Și totuși... dacă Cressida avea dreptate...

S-a uitat la ea și a știut că, pentru prima dată în viața lui, găsisese pe cineva pe care nu era dispus să-l riște. Cel puțin, nu mai era. "Trebuie să plecăm."

"Dacă găsim a doua intrare, asta va confirma că acesta este tunelul. Poate vom putea săpa cealaltă deschidere cu unelte din Rover. Apeductul era o serie de qanats, la fel ca Gadara. Celelalte intrări sunt probabil puțuri umplute cu pământ și piatră."

"După ce ne întoarcem în SUA, vom spune CIA-ului locația acestei intrări. Va fi suficient."

Ea s-a încruntat. "S-ar putea să te surprindă să afli că nu speram să găsesc acest tunel pentru potențialul său de spionaj și utilizări militare." Ea și-a scuturat capul. "Este o bucată de istorie. Inginerie și construcții care au fost realizate înainte de inventarea busolei. Înainte de TNT. Ai idee cât de greu ar fi să faci un tunel de kilometri și să menții cursul fără o busolă? Dacă acest tunel seamănă cu cel de la Gadara, este posibil să fi fost nevoie de o sută de ani pentru a-l construi. Aceasta este o minune istorică. De studiat și de învățat".

Îi putea auzi pasiunea pentru subiect în vocea ei. "Îmi pare rău, Cress, dar acest tunel are o importanță strategică. Vechi de două mii de ani sau de două zile, nu contează. Ceea ce contează este că locația este secretă și că traversează o graniță internațională într-o regiune puternic disputată."

"Nu este valoarea strategică decisă de poporul turc sau sirian, nu de CIA?"

"Ai avea încredere în guvernul sirian cu aceste informații chiar acum?"

Ea s-a încruntat și a pășit spre el. Și-a aruncat privirea înapoi la piatra din colț și umerii i-au căzut înfrânți. "Atunci nu vom spune nimănui."

El a dat din cap. Îi putea da asta. Pentru moment. "Să ne întoarcem la Rover. Echipa Raptor este la doar treizeci de kilometri de aici. Logan are un plan pentru a vă face să treceți granița în Irak. Au un avion care așteaptă în Erbil. Cu puțin noroc, vei zbura înainte de miezul nopții."

A ieșit din baracă și s-a ghemuit jos în spatele arbuștilor care mărgineau structura și a studiat drumul. Gol în ambele direcții. Părul de pe ceafă i s-a ridicat. Ceva nu era în regulă. O clipă mai târziu, l-a auzit, vâjâitul moale al unui motor în depărtare. Ținând-o strâns de mână pe Cressida, a tras-o spre partea din spate a barăcii, care le bloca vederea spre drum. I-a făcut semn Cressidei să se adăpostească sub mă răcinii groși care se întindeau de la deal la structură și a urmat-o în vegetație.

Ea a blestemat ghimpii țepoși ai plantelor uscate. El îi puse ușor o mână pe buze pentru a o reduce la tăcere în timp ce zgomotul motorului se apropia. Înfofoliți și îmbrăcați în maro de deșert, se amestecau, dar nu suficient de bine pentru a fi siguri de siguranța lor în cazul în care cineva cerceta perimetrul barăcii.

Zgomotul motorului a încetat în timp ce se apropia de baracă.

Rahat.

Ian și-a scos arma și i-a făcut semn Cressidei să facă la fel.

A urmat sunetul a trei uși de mașină care se deschideau și se închideau, apoi l-a auzit pe Zack spunând: "Ganem, verifică baraca."

Pașii se apropiau de magazie. Lângă el, ochii Cressidei erau mari de alarmă. A vrut să-i spună ceva lui Ian, dar el a scuturat brusc din cap. O șoaptă acum era mult prea riscantă.

În timp ce Ganem se apropia de baracă, Zack vorbea cu al treilea om într-o turcă stricată. Ian nu s-a putut abține să nu rânjească la calitatea nazală a vocii lui Zack datorită nasului său spart. L-a trimis pe al treilea om să caute peste drum, apoi a anunțat că va urca el însuși pe deal pentru a scana peisajul. Din vârful dealului, ar putea să-i vadă pe Ian și pe Cressida. Ian nu putea decât să se roage ca măcăcinii să fie suficient de groși pentru a-i deghiza.

Todros a intrat în magazie. Ferestrele vechii structuri erau lipsite de sticlă, ceea ce făcea să se audă ușor mișcarea din interior. Bărbatul se afla pe partea opusă a zidului din spatele lui Ian, răzuind cu ceva piatra plată de temelie.

Trebuie să fi văzut piatra curățată și acum o verifica el însuși.

Zack intră în vizorul lui Ian când acesta ajunsese pe vârful dealului. Ar fi scos un oftat de ușurare când bărbatul a coborât, aparent fără să-i zărească, dar încă trebuia să-și facă griji pentru Todros în interiorul barăcii.

În cele din urmă, Todros a părăsit șopronul și s-a întâlnit cu Zack și cu celălalt bărbat pe drum. "Niciun semn că ar fi fost cineva în interiorul șopronului de luni de zile, poate ani de zile."

La auzul minciunii flagrante, Cressida s-a mișcat, scuturând o creangă. S-a liniștit, trupul ei rigid de alarmă, dar niciunul dintre bărbații din drum nu părea să observe. "Recunoaște, sunt plecați de mult", a continuat Todros. "După calculele mele, tunelul este mai aproape de Cizre."

Zack a blestemat. "Nu se îndreaptă spre tunel. Ian s-a înmuiat. Au plănuit să o sune pe prietena ei cu legături cu Raptor. Există o echipă în Cizre care așteaptă să îi extragă".

"Drumurile sunt puternic patrulate în și dinspre Cizre. Nu vor reuși niciodată."

"Vor merge pe uscat." Zack a făcut o pauză. "Dar echipa Raptor nu o va face. Dă-mi mobilul tău. E timpul să închidem Raptor - îi putem reține la următorul punct de control."

La naiba. Echipa putea fi arestată din mai multe motive, începând cu simplul fapt că se afla în regiune pentru a lucra la un contract de protecție a oficialilor guvernamentali kurzi din nordul Irakului împotriva ISIS. Guvernul turc se temea de tot ceea ce semăna a autonomie kurdă și aveau propriile

probleme cu ISIS. Intrarea echipei Raptor în Turcia ar putea fi ușor considerată suspectă.

Zack a sunat, instruindu-l pe cel de la celălalt capăt al firului să insiste pentru reținerea echipei Raptor. Dar ultima sa cerere l-a făcut pe Ian să-și înghețe sângele. Voia o căutare terestră, începând cu zona din jurul satului din apropiere.

Cressida a răsuflat ușurată când Jeep-ul negru a ajuns pe creasta dealului, apoi a coborât pe partea cealaltă. Ian a privit vehiculul prin binoclul mic pe care îl avea în rucsac. "L-am zărit repede pe al treilea bărbat. Cred că e tipul cu cuțitul care te-a atacat lângă tren."

Se cutremură. Ar fi fost fericită să trăiască tot restul vieții fără să se mai confrunte cu el. "Todd l-a mințit pe Zack în legătură cu baraca. A văzut urmele de zgârieturi. Nu e prost. Știe cum arată săpăturile proaspete."

"Ar fi o greșală să ne bazăm pe el ca aliat", a spus Ian, cu vocea plată. Ea dădu din cap. O singură minciună nu compensa tot ce făcuse Todd.

Dar a ușurat puțin durerea să știe că nu era sută la sută complice cu Zack.

"Trebuie să anulez întâlnirea cu Raptor. Trebuie să se întoarcă în Irak. Acum. Înainte de a fi reținuți zile întregi."

Groaza i s-a instalat în stomac. Au fost *atât de* aproape.

A ascultat partea lui Ian din conversația cu Sean, descurajată și frustrată că planul lor de evadare dispăruse acum. Ar trebui să continue pe uscat până la granița cu Irakul pentru a se întâlni cu Sean, ceea ce ar necesita o nouă traversare a Tigrului. Dar, din nefericire, atât de aproape de granița siriană, ar fi existat patrule de-a lungul râului. Ar trebui să facă cale întoarsă, să meargă spre nord și să ocolească. Ar fi durat zile întregi. Erau șanse să fie prinși.

Chiar când Ian își lua rămas bun de la Sean, ea a spus: "Așteaptă!" Ian a înclinat capul cu telefonul încă lipit de ureche.

"Dacă putem intra în Siria, ar fi greu să traversăm râul pentru a ajunge în Irak?"

S-a încruntat și l-a întrebat pe Sean cum era granița fluvială în Irak. Cressidei i-a răspuns: "YPG controlează râul în nord și, pentru moment, ISIS îi lasă în pace din cauza luptelor mai grele de la capătul vestic al graniței cu Turcia . YPG este aliată cu kurzii din nordul Irakului, iar ambele grupări au folosit râul pentru a aduce reporteri occidentali în Siria. Cu ajutorul unui rebel simpatizant, intrarea în Irak se poate face din nordul Siriei, chiar dacă tehnic este un teritoriu controlat de ISIS. Este o rută pe care Sean a luat-o în considerare dacă am putea găsi o modalitate de a intra în Siria, dar este periculoasă."

"Spune-i că ne vom întâlni mâine pe râu."

Ian a scuturat din cap. "Cressida, nu avem timp să găsim și să săpăm una dintre deschideri. Ar putea fi șase metri de pământ și piatră și am fi în câmp deschis. L-ai auzit pe Zack - vor începe o căutare terestră. Aici."

Își strânse mâna într-o minge ca să nu-l apuce de braț, ca și cum l-ar putea trage fizic spre a-i accepta planul. "Putem îndepărta piatra de temelie a lui Lawrence."

"Cum vom face asta?"

"Îl tragem cu trolul din fața Rover-ului?", a sugerat ea.

Fruntea lui Ian se încruntă în timp ce se gândea la ideea ei. "Poate. Am putea folosi roata de fier ca pârghie. Dar cablul s-ar putea să nu fie suficient de lung pentru a ajunge la casă. Nu știu cât de aproape am putea înclina Roverul." Apoi ochii i s-au luminat. "Dar există un cric de ridicare în spatele camionului. Am putea să-l ridicăm." Lui Sean i-a spus: "Vom încerca. Dacă nu avem noroc în două ore, vom renunța și ne vom îndrepta spre nord." A închis. "Știi că asta e o nebunie, nu?"

"Totul despre această săptămână a fost o nebunie. De ce ar trebui ca astăzi să fie diferit?"

El a scos un râs strangulat. "Bine zis." A atins peretele barăcii de piatră. "Chiar dacă reușim să deschidem tunelul, s-ar putea să nu găsim o ieșire la celălalt capăt. Vom fi proverbialii pești într-un butoi dacă Zack se întoarce."

"Vom fi prinși dacă ne întoarcem și ne îndreptăm spre granița cu Irakul."

Cât vrei să pariezi că gărzile de la punctele de control ne vor împușca pe amândoi mai întâi, la naiba cu întrebările?"

Ochii lui Ian s-au întunecat, iar maxilarul i s-a încleștat. "Ăsta e singurul motiv pentru care sunt dispus să încerc asta. Refuz să dau cuiva ocazia de a mai încerca o dată cu tine."

Emoția din cuvintele sale a declanșat o ușoară roșeață.

Pe cine credea el că păcălește cu replica sa *"Nu mă ocup de emoții"*?

Cu siguranță nu pe ea.

S-au strecurat înapoi printre măracini și s-au îndreptat spre Rover, care era încă acolo, dezactivat, fără capacul distribuitorului. Au căutat în vehicul unelte utilizabile, luând cricul mare de ridicare înaltă, cheia pentru roți și trusa de scule care conținea diverse obiecte, inclusiv o cheie, un ciocan, șurubelnițe și o lopată pliabilă.

Respirația Cressidei a părăsit-o într-un suflu ascuțit și dureros când a găsit o mistrie îngropată sub o cârpă veche și unsuroasă.

"Ce s-a întâmplat?" a întrebat Ian.

Ea a studiat sculptura de pe vechiul Marshalltown. Bine uzată. Ascuțită ca un cuțit. La fel de familiară ca a ei. "E a lui Todd." A băgat-o în buzunarul din spate al blugilor.

"Îmi pare rău, Cress."

Ea a ridicat din umeri. "Nu e ca și cum nu am fi știut că lucrează cu Zack." Ea și-a strâns buzele. "Cred că..." A ezitat. Ian reacționa impulsiv când era vorba de Todd.

"Dă-i drumul. Spune-o."

"Nu înțeleg de ce mi-a trimis mesajul, dar am sentimentul că Hejan mi-a dat numărul lui Todd pentru că el chiar credea că Todd ne va ajuta dacă va putea. Și cred că de aceea Todd l-a mințit pe Zack."

"Sper să ai dreptate. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține."

Și-au cărat trusa la magazia de piatră și s-au apucat de treabă. Cressida a folosit mistria lui Todd, în timp ce Ian a mânuit levierul. Împreună au curățat marginile pietrei și au săpat un șanț în pământ pe o parte, astfel încât buza cricului să poată fi fixată în poziție sub piatră.

În sfârșit, făcuseră o tăietură adâncă în podeaua de pământ. Transpirația

îi curgea pe tâmpile Cressidei în timp ce puneau cricul la locul lui. Simțea fiecare secundă, fiecare minut, știind că puteau foarte bine să piardă timp prețios când ar fi trebuit să se distanțeze de acest loc.

Todd știa că ea a fost aici. El și Zack se puteau întoarce oricând.

Chiar mai înspăimântător decât confruntarea cu Zack era faptul că, dacă reușeau, se puteau trezi la șase metri sub pământ și în fața unei fundături.

Și-a potolit această teamă amintindu-și că T. E. Lawrence a marcat locul ca fiind un tunel - și încă unul lung. Cu siguranță nu ar fi făcut asta dacă nu l-ar fi explorat. Dacă pasajul ar fi fost plin de pietre și resturi, nu ar fi avut nicio idee despre întinderea puțului. Cu toate acestea, rămânea întrebarea dacă ar fi existat o ieșire la capătul îndepărtat.

Ian și Cressida nu au scos decât grohăituri joase în timp ce așezau baza cricului în groapa pe care o făcuseră în pământ și mișcau buza sub piatra groasă de zece inci.

Cu cricul pe loc, Cressida a căzut pe podea, gâfâind pentru a-și reveni după efortul de a strecura o bară groasă de metal sub ceea ce trebuia să fie o piatră de jumătate de tonă.

Ian și-a sprijinit mâinile pe genunchi și și-a prins respirația. Datorită unui strat fin de transpirație, tricoul său murdar se agăța de mușchii groși. Între asta și cele șase zile de barbă - acum chiar o barbă - arăta robust și sexy ca naiba, făcându-o să-și dorească să o facă din nou.

Respirând sub control, s-a îndreptat și a apăsât de două ori pe mânerul cricului. Stânca se lovea de stâncă, iar piatra se mișca, apoi, foarte ușor, se ridica.

Efervescența a trecut prin ea. Nu s-a putut abține și s-a aruncat asupra lui, punându-și brațele în jurul gâtului lui. "Funcționează!" Apoi și-a lipit gura deschisă de a lui.

O, *Doamne*. Sărutându-l se simțea al naibii de bine. Degetele ei se înșirau prin părul lui, în timp ce mâinile lui alunecau în jos și îi luau fundul.

Prea curând, el i-a dat drumul. "Păcat că nu avem timp pentru asta", a spus el, respirând aproape la fel de greu ca atunci când au poziționat cricul.

Ea a dat din cap. El avea dreptate. "Hai să deschidem tunelul ăsta."

I-a făcut semn spre cric, dându-i onoarea să pompeze bara în continuare.

Cricul era vechi, dar bine uns, iar mecanismul se mișca ușor în timp ce ea manevra mânerul. Stânca a alunecat pe buză, forțându-i să ajusteze unghiul pentru a susține piatra care se ridica.

Când piatra era la cinci centimetri deasupra solului, Ian a aprins o lanternă în spațiul expus, dezvăluind marginea unei găuri întunecate. Încă cinci centimetri, iar lumina a surprins ceea ce părea a fi prima treaptă a unei scări de piatră.

Ian s-a ocupat de pomparea cricului, care se încordase sub greutatea pietrei, și, în cele din urmă, au obținut o deschidere suficient de largă pentru ca și umerii lui largi să poată trece prin ea. Ea a îndreptat lanterna în adâncuri și a numărat cincisprezece trepte tăiate în pământ.

Ian și-a adunat proviziile. Urmau să ducă totul în tunel, cu excepția cricului. Aveau să lase cricul pe loc, susținând piatra, singura lor ieșire garantată - dar și o invitație pentru Zack și Todros să îi urmeze, ceea ce nu era chiar o preocupare minoră.

Trebuiau să lase proviziile jos. Deschiderea era prea îngustă pentru a purta rucsacuri în timp ce se strecurau pe sub piatra de temelie așezată precar, dar cel puțin tunelul în sine părea să fie suficient de înalt și de lat pentru a putea merge fără să te cocoșezi sau să te miști în lateral.

A aruncat mai întâi cutia cu scule. Recipientul metalic a zăngănit pe cea mai joasă dintre trepte, sunetul fiind atenuat de adâncimea și unghiul tunelului. Apoi a aruncat rucsacurile.

Cressida făcu un pas spre deschizătură, iar mâțele i se strânsură. Secunde în care ar fi stat sub stânca înclinată, înainte de a intra complet în peșteră, erau cele mai periculoase. La cea mai mică lovitură a cricului sau la cea mai mică mișcare a pământului de sub el, piatra ar fi strivit-o. Îi apăsă un sărut puternic pe buze. Avea o mie de cuvinte pe care ar fi vrut să le spună, dar nu putea. Nu acum.

"Ai grijă", a spus el, și i-a dat drumul.

Ea a încuviințat din cap și s-a strecurat printre ele, agilă și sprintenă în timp ce dispărea în gaura întunecată. El a tras adânc aer în piept după ce ea s-a îndepărtat de stâncă și încă unul când ea a strigat: "Sunt la fund." Raza lanternei ei a dispărut în coridorul înclinat. "E deschis. Cel puțin... atât cât ajunge lumina este practicabil."

"Cobor", a spus el. A apăsat pe butonul "Trimite" al mesajului text prescris către Sean și a așteptat confirmarea trimiterii textului înainte de a coborî în gaură.

A alunecat pe lângă cric fără probleme, dar după ce a trecut de el, o șoaptă de sunet l-a avertizat de o schimbare subtilă în curentul de aer. A aruncat o privire în urmă și a văzut un șuvoi îngust de pământ picurând de sub baza cricului înclinat și înțepenit. Brațul metalic se îndoia ușor, buza care ținea piatra încordându-se sub greutate.

Mica deplasare a solului la bază redistribuise greutatea. Cricul era pe cale să se rupă.

"Rahat! Cressida! Mișcă!" Cuvintele abia îi ieșiseră din gură când sări în față și în jos, sărind șase trepte și rostogolindu-se când ajunse la fund, prinzându-o și strângând-o la el. Deasupra lor, metalul a pocnit și bolovanul s-a trântit în jos, închizând din nou gaura.

Capitolul 33

Cressida tușea de la respirația murdăriei care fusese mișcată atunci când stânca se izbise de deschidere și zguduise pereții tunelului. Stătea întinsă pe o parte în întuneric, cu ochii lăcrimând în timp ce se străduia să controleze spasmele, de teamă că mișcarea ar putea provoca o nouă schimbare și tunelul vechi de două mii de ani s-ar putea prăbuși. Să se fi fracturat roca de bază atunci când a căzut bolovanul?

Brațele lui Ian s-au strâns în jurul ei. "Ești bine?", a întrebat el.

Tușind sub control, ea a făcut o verificare mentală, flexând mușchii pentru a se asigura că totul era în regulă. "Da. Doar un pic speriată."

I-a simțit buzele atingându-i fruntea în întunericul total. Își scăpase lanterna când el se izbise de ea și băjbâi pe podea, sperând că nu se stricase.

El a aprins lumina lui, iar ea a zărit-o pe a ei lângă perete. S-a pus în genunchi și a întins mâna după ea, apoi a scos un oftat ușor de ușurare când lumina a pâlpâit, apoi s-a stabilizat.

Ian și-a stins lumina. "O să-mi păstrez bateriile. Habar nu avem cât timp vom sta aici jos."

Și-a îndreptat lumina în sus. Vârful tunelului se afla la aproximativ 20 de centimetri deasupra capului ei, depășind înălțimea mai mare a lui Ian cu un centimetru în plus. Cu umerii lui lați, tăietura îngustă a apeductului - puțin mai mică de un metru la podea, deschiderea îngustându-se treptat la jumătate din această dimensiune la tavanul arcuit - ar fi mai strâmtă pentru el decât pentru ea.

Ea tremura. Lungimea tunelului era singurul lucru care prevenea o panică claustrofobică totală. Nu-și putea imagina cum trebuie să se simtă Ian, cu umerii lui zgâriind pereții. "Suntem prinși în capcană."

El a dat din cap, cu gura strânsă. "A fost unul dintre riscuri."

A aprins lumina pe scările puțului de intrare, apoi a stins-o. Nici măcar o șoptă de lumină solară nu s-a strecurat printre marginile pietrei. A aprins din nou lumina, răcită de întunericul total de la 15 metri sub pământ. "Îmi pare rău, Ian. Este vina mea."

"Nu, e a mea, Cress. *Toate* astea sunt din vina mea." El a strâns-o la pieptul lui.

I-a respirat mirosul. Transpirație, murdărie și testosteron. Era o alinare să aibă pe cineva solid în brațe, o altă inimă care bătea, în ceea ce ar putea fi mormântul lor.

"Avem mâncare și apă pentru două zile dacă suntem atenți", a spus ea. "Aerul ar putea fi o problemă, dar coridorul pare lung și ar putea exista schimb prin unele dintre puțurile qanat."

El i-a mângâiat obrazul. "Puterea ta mă uimește."

Ea și-a strâns brațele în jurul lui. "Doar o împrumut de la tine. Dacă nu erai aici, aş fi fost o epavă."

"La fel și pentru mine." I-a periat de pe frunte șuvițele de păr care îi scăpaseră din împletitură. "Vom găsi un puț de ieșire prin care putem săpa. *O să te scot de aici.*"

Ea i-a ținut privirea; strălucirea slabă nu putea ascunde intensitatea din ochii lui. "Promiți?"

El a zâmbit. "Absolut, frumoaso."

Era o promisiune ridicolă, având în vedere cu ce se confruntau probabil. Și mai ridicol era să tragă speranță din ea, dar cumva, a făcut-o. "Ei bine, atunci, să mergem."

El a sărutat-o. "Când ne întoarcem în State, vreau să te duc la un hotel de cinci stele pentru o săptămână. Vom mânca la room service, iar eu îmi voi dedica toată energia pentru a te face să ejaculezi, în mod repetat."

Căldura se revărsa din miezul ei. Și-a lins buzele, gâtul fiindu-i din nou uscat. "Promiți?" a repetat ea.

"E mai mult decât o promisiune, frumoaso. Este jurământul meu solemn."

"Te avertizez, iubesc room service-ul mai mult decât orice altceva în lume. O să te coste."

"Am o duzină de ani de salarii care îmi fac o gaură în buzunar. Cred că mă pot descurca."

"Abia aștept." S-a întrebat dacă îi oferea sex sau ceva mai mult, dar, prinsă într-un tunel vechi de două mii de ani, avea nevoie de speranță de care să se agațe și nu avea de gând să strice fantezia punând la îndoială detaliile.

"Atunci ar trebui să ne grăbim să ajungem în Siria și să ne săpăm calea de ieșire." A râs. Ca și cum ar putea fi atât de simplu.

Și-au îmbrăcat rucsacurile, iar Ian a luat cutia cu scule și i-a condus în tunelul întunecat. Ea i-a dat lanterna ei, iar el a măturat pereții și podeaua cu el, ferindu-se și deplasându-se în lateral după cum era necesar atunci când tunelul se îngusta prea mult pentru mărimea lui.

Urmele de târnăcop vechi de două mii de ani evidențiau munca manuală depusă pentru săparea pasajului prin rocă solidă. În zonele în care tunelul a

săpat prin pământ în loc de stâncă, constructorii au întărit pereții și tavanul cu arcuri de beton care au împiedicat prăbușirea structurii din cauza pământului.

Ian s-a întins înapoi și i-a luat mâna. La început, Cressida a crezut că scopul lui era să o consoleze, dar apoi, la felul în care degetele lui se mișcau și se împleteau printre ale ei, și-a dat seama că o făcea la fel de mult pentru el, declanșându-i o strângere în piept. Avea nevoie de ea la fel de mult ca și ea de el.

Cu reticență, ea își desprinsese mâna de a lui pentru a apăsa butonul de pe ceasul ei de scufundare pentru a ilumina busola. Se îndreptau aproape exact spre sud și așa fusese în ultimii șase sute de pași. Se minuna de precizia constructorilor de tuneluri de acum două mii de ani.

Ea și-a împletit din nou degetele cu ale lui și a spus: "Număr pașii. Știu ritmul meu - doisprezece pași înseamnă zece metri." Ea s-a împiedicat pe terenul denivelat, iar degetele lui s-au strâns pe ale ei. El a îndreptat lanterna în jos pentru a ilumina podeaua. "Nu. Ține-o sus. Trebuie să vezi tavanul. Mai bine mă împiedic eu decât să te lovești cu capul de o piatră joasă."

A ridicat din nou lumina.

"Cred că baraca se afla la două, cel mult trei mile de granița siriană", a spus ea. "Vom fi norocoși dacă tunelul este practicabil pe o distanță de patru mile pentru a ne duce dincolo de graniță."

El s-a ferit, iar ea a văzut tavanul coborât până la punctul în care a trebuit să se aplece și ea. "Ar trebui să avem noroc acum", a spus el.

"Nu cred că norocul funcționează așa."

"Da, ei bine, cred că norocul nu funcționează deloc." Tonul lui era la fel de uscat ca aerul rece din tunel.

Ea a pufnit. "Adevărat."

În fața lui, raza de lumină mângâia pereții înclinați, podeaua și tavanul într-o rotație lentă. Se opri când lumina dispăru într-o gaură întunecată în dreapta. "Un alt puț de intrare."

Inima îi bătea cu ușurare la acest prim semn că existau, într-adevăr, alte ieșiri. Aveau să găsească o cale de ieșire. Trebuiau s-o facă.

S-a oprit să studieze treptele tăiate în stâncă. Șase trepte se terminau brusc la o barieră de lemn. Oare T. E. Lawrence a pus bariera aici acum o sută

de ani?

"Aceasta ar putea fi cea pe care Lawrence a săpat-o și a marcat-o pe hartă. Dacă nu găsim o ieșire mai la sud, s-ar putea să vrem să ne întoarcem aici." Ea studie scândurile netede. "Dacă dăm scândurile jos, vom găsi probabil un puț plin cu pietre, pământ și resturi, dar, după înălțimea scărilor, cred că vom avea doar câțiva metri prin care să săpăm. În plus, gravitația ar ajuta - fără scânduri, murdăria se va revărsa pe scări."

Aveau să supraviețuiască acestui tunel. Întrebarea era: vor supraviețui și la ceea ce îi aștepta deasupra?

Ian a oprit fasciculul de lumină asupra unui obiect așezat pe treapta de jos. La prima vedere, ea a presupus că era o scândură spartă, dar la o inspecție mai atentă, era o cutie mică de lemn. Ca o cutie veche de trabucuri. Cu siguranță nu avea două mii de ani vechime, dar nici cinci sau zece ani. A căzut în genunchi și a atins cutia. Încet. Reverențios.

Și-a dat seama când a găsit piatra cu inițialele gravate că T.E. a fost aici. Chiar și scândurile erau un semn revelator. Dar asta... asta era dovada incontestabilă că cineva fusese în acest tunel cel puțin o dată în anii de când apeductul ieșise din uz și dispăruse din memorie.

Ian a căzut în genunchi lângă ea. Mâna lui i-a găsit partea mică a spatelui. "Deschide-o, scumpo. Ai câștigat acest moment."

A ridicat capacul. Înăuntru se afla o mică carte legată în piele. A luat-o cu grijă din cutia care o adăpostise în ultima sută de ani și a studiat coperta. Literele T-E-L erau întipărite în pielea moale. A deschis cartea și a scanat conținutul. Inima îi bătea cu putere - de data aceasta nu din cauza îngrijorării sau a fricii, ci a entuziasmului. "Este jurnalul lui de teren."

Ar fi putut lucra pe o mie de situri - săpând în fiecare zi pentru tot restul vieții - dar se îndoia că va mai găsi vreodată ceva la fel de interesant ca acest document istoric. Ceea ce era amuzant când se gândea că erau doar notițele unui alt arheolog. Dar cine era acel om, chiar mai mult decât tunelul uimitor pe care îl găsisese, făcea ca acest moment să fie foarte special.

În mintea ei, T. E. Lawrence ar fi fost întotdeauna Peter O'Toole. Înalt, chipeș. Carismatic. Dar, desigur, adevăratul Lawrence era mai scund decât ea cu un centimetru. Iar istoricii erau împărțiți în privința carismei sale.

S-a uitat în susul tunelului. "Trebuie să lăsăm asta aici. Nu pot să-l iau și să risc să fie pierdut."

Ian a dat din cap, cu un zâmbet trist pe față. Bănuia că el înțelegea ce însemna asta pentru ea. "Citește-o. Repede. În caz că descrie tunelul din față - și o ieșire pe care ar trebui să o căutăm."

S-a așezat pe treaptă cu Ian lângă ea și a început să citească. El a deschis un baton energizant și l-a rupt în două. "Cina?", s-a oferit el.

Ea zâmbi și luă mâncarea mizeră. "Când vom fi la The Hay-Adams, voi comanda halibut de la room service. Cu sos de smântână. Servit peste risotto."

El a chicotit. "O să comand salată. Trebuie să am grijă de silueta mea."

Ea a scos un râs tăios. Corpul lui era perfect - numai mușchi tari, fără un gram de grăsime. "Nu-ți face griji, o să te antrenez suficient încât să poți mânca tot ce vrei și să-ți păstrezi silueta îngrijită."

El s-a aplecat în jos și i-a ciupit gâtul. "Bine. Atunci voi comanda înghețată de căpșuni cu sos de ciocolată, îți voi picta corpul cu ea și voi linge fiecare centimetru dulce."

Oh. Doamne. A închis ochii pentru a savura imaginea pe care i-o plantase. Proastă sincronizare. Trebuia să citească cartea ca să poată ieși naibii din tunelul ăsta și să se întoarcă în SUA și în camera aia de hotel de lux.

Ian citea peste umărul ei. Comportamentul lui față de ea se schimbase, dar ea nu era sigură când se întâmplase asta. Când a plâns în brațele lui? Când l-a doborât pe Zack?

Tot ce știa era că ceva se schimbase. Într-un mod bun. Barierele lui erau... *mai joase*. Era un hibrid între Ian și John. Agentul sub acoperire sexy și înrăit, combinat cu specialistul în securitate fermecător și sociabil.

Era acesta, în sfârșit, adevăratul Ian? "Cress?"

A scuturat din cap și și-a dat seama că se holbase prea mult la aceeași pagină, în timp ce creierul ei a luat-o pe o tangentă pentru care nu avea timp. "Îmi pare rău." A răsfoit pagina. "Oh, fii binecuvântat, T.E.", spuse ea când văzu harta pe care minunatul, strălucitorul, magnificul om o desenase a tunelului.

Desenul său estima că tunelul era practicabil pe o distanță de cel puțin șase mile, înainte ca betonul vechi să cedeze și să închidă pasajul. Exista o

ieșire puțin adâncă aproape de capăt. Dacă condițiile din tunel erau aceleași acum ca în urmă cu o sută de ani, ar fi trebuit să fie în Siria. Și, cel mai important, exista o cale de ieșire.

Capitolul 34

Ian a folosit telefonul mobil pentru a face o fotografie a hărții, apoi a mai făcut câteva poze cu notițele lui Lawrence pentru Cressida. Spera ca ea să le poată folosi cumva pentru o lucrare oarecare. Cândva.

A pus telefonul deoparte în timp ce ea a întors cartea în cutia ei și a strecurat-o într-o crăpătură din peretele de piatră - o ascunzătoare ceva mai protejată în cazul în care Zack și Todros îi urmau în tunel.

Fiecare dintre ei a luat o înghițitură mică de apă, apoi și-au reluat înaintarea lentă prin spațiul întunecat și strâmt. Din nou, Ian îi luă mâna în a lui, nevoia de a o atinge fiind ciudată pentru un bărbat care se mândrise că nu avea nevoie de nimeni. Niciodată.

Cressida a ținut cont de distanța lor, continuând să-și numere pașii. Drumul de șase mile a durat mai mult în tunelul îngust decât ar fi durat la suprafață. În mai multe zone, au trebuit să se strecoare prin spații înguste unde armătura de beton cedase și tunelul era parțial prăbușit. La fiecare constricție, ei s-au lovit de pământ și pietre care se scurgeau, amenințând cu avalanșa și să închidă pasajul în urma lor. În cele din urmă, la câteva ore după ce se opriseră să citească jurnalul de teren al lui T. E. Lawrence, au ajuns la o cădere de pietre impasibilă.

"După calculele mele, suntem în același punct de prăbușire care l-a oprit pe Lawrence", a spus Cressida. "Ultimul puț de intrare pe lângă care am trecut pe partea de est este cel prin care Lawrence a reușit să sape."

"Să sperăm că nu a închis-o pe asta cu o piatră de trei sute de kilograme."

"Dacă a făcut-o, suntem terminați. Așa că am ales să cred că nu a făcut-

o."

S-au întors la puțul de ieșire pe care îl observase Lawrence și, într-adevăr, și acesta avea scânduri de lemn care susțineau murdăria și resturile care înfundau deschiderea.

Cressida a scos lopata pliabilă din rucsac. I-a înmânat lopata, apoi a luat levierul. "O să folosesc asta pentru a scoate cheia care ține bariera pe loc."

A luat levierul de la ea. "E periculos, o fac eu."

"Care dintre noi este săpătorul profesionist?", a întrebat ea, întinzând mâna după fier.

"Care dintre noi este cel care își asumă riscuri profesionale și care a fost de acord să își sacrifice viața pentru țara sa, dacă va fi nevoie?"

"Care dintre noi are mai multe șanse să ajungă la libertate pe partea cealaltă? Nu vorbesc limba, Ian. Nu cunosc regulile jocului și nici măcar care este jocul. Dacă doar unul dintre noi supraviețuiește, acela trebuie să fii tu."

"NÎn. Niciun. Caz." Își smulse pandantivul cu ochiul răului de la gât și i-l lăsa peste cap. "Dacă doar unul dintre noi va supraviețui, aceea vei fi tu. Punct. Fără discuții. Și dacă vom fi separați în Siria, dacă voi fi luat și interogat, chiar torturat, tu *vei* continua să mergi. Orice s-ar întâmpla, te vei îndrepta spre punctul de întâlnire cu echipa Raptor. Nu vei spune nimănui - *nimănui* - cipul din acest pandantiv până când Zack nu va fi în custodie. Ai înțeles?"

"Nici măcar directorului CIA?"

"Nici măcar lui. Zack Barrow este încă un agent. Știm că joacă pentru echipa greșită, dar este îndoielnic că CIA ne va crede. Dacă corupția din agenție ajunge mai sus de Zack, iar persoana nepotrivită pune mâna pe cip, jocul s-a terminat."

Ea s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat. O atingere moale a buzelor pe care el voia să o transforme în ceva mai mult. Din câte știau, aceasta ar fi fost ultima lor șansă de a fi împreună. Dar misiunea era întotdeauna pe primul loc, iar misiunea lui era să o ducă pe Cressida în siguranță în mâinile lui Sean Logan.

Nemaivorbind de înțepătura ascuțită de gelozie pe care o simțise la auzul afecțiunii din vocea ei când vorbea cu Logan. Evident, avea probleme când era vorba de Cressida. Trebuia să se ocupe de ele în tăcere, acum și pentru totdeauna. Chiar acum trebuia să o scoată din capcana asta mortală.

A folosit levierul pentru a scoate scândurile. Prima a sărit ușor, lemnul vechi scindându-se la cea mai mică presiune.

Murdăria s-a împrăștiat pe scările unde se afla el.

"Ai grijă!" a spus Cressida de pe treapta de jos.

"Îndepărtează-te de deschidere."

"Nu până nu faci și tu la fel."

"La naiba, Cress, unul dintre noi trebuie să scoată lemnul, iar unul dintre noi trebuie să supraviețuiască. Nu te mai certa și dă-te la o parte."

Ea scoase un sunet scăzut despre care el era aproape sigur că era un mârâit, dar se mișcă.

Ian a scos a doua scândură. Mai multe pietre și pământ au căzut pe trepte, lovindu-l în timp ce gravitația își dădea frâu liber pentru prima dată în ultima sută de ani. S-a aplecat într-o parte și a așezat levierul în spatele ultimei scânduri. Aceasta s-a crăpat în mijloc sub presiune, creând o buză peste care pământul și pietrele au căzut ca o cascadă.

Solul în cascadă a creat un nor de praf, făcându-l să tușească. La câțiva pași mai sus, o picătură de lumină a crescut. Și a crescut. Inima îi bătea cu putere pe măsură ce afla adevărul.

Erau aproape de suprafață, fără un bolovan care să le blocheze ieșirea.

Siria aștepta la câțiva metri deasupra lor.

Capitolul 35

Nefiind siguri de ceea ce vor găsi la suprafață, au convenit să aștepte până la căderea nopții pentru a săpa o deschizătură suficient de largă pentru a se târî prin ea. Cu mai mult de o oră de omorât, era prima pauză pe care o aveau de când Zack le întrerupse sărutul de dimineață și, în timp ce se așezau pe coridorul îngust, unul în fața celuilalt și sprijiniți de pereții opuși, Ian visă pentru o clipă să continue de unde rămăseseră, când o sărutase fără să se abțină.

Dar lucrurile se schimbaseră din dimineața asta. Cu douăsprezece ore în urmă, credea că o va trimite cu Raptor, apoi se va îndrepta spre Cizre și va începe să-l vâneze pe Zack. În urmă cu 12 ore, își dăduse seama că șansele lui de a supraviețui acestei misiuni și de a se întoarce în SUA erau aproape nule. Acum 30 de minute, credea că vor muri prinși în acest tunel.

Dar acum zărise lumina zilei și se afla pe un curs irevocabil spre casă, sau cel puțin spre țara lui - nu era sigur că acasă și SUA erau unul și același lucru - și se confrunta cu posibilitatea foarte reală că va supraviețui. Ceea ce schimba lucrurile în ceea ce o privea pe Cressida.

A urmărit-o cum își mănâncă amestecul. A mâncat fiecare element în ordine: mai întâi o stafidă, apoi o alună, o caju, o migdală și, în final, un M&M. Apoi începea din nou cu o stafidă. Probabil că era genul care mânca mai întâi legumele și la urmă desertul. Ian era genul de om care mânca o mână de amestecuri, toate odată, și nu avea nicio problemă să mănânce desertul primul.

El a smuls M&M-urile din rația lui și le-a aruncat în mâinile ei. Ea i-a zâmbit. "Nu pot să-ți iau M&M-urile. Sunt cea mai bună parte."

"De aceea ar trebui să le ai tu." I-ar fi dat întreaga lui rație dacă ar fi crezut că poate naviga în Siria fără el. Dar ea avea nevoie de el, așa că el ar mânca și ar bea în mod corespunzător partea lui.

"Ian..."

"Doar bucură-te, Cress. Te rog?"

Ea a încruntat sprâncenele și a pus dulciurile deoparte. Nu era sigur dacă le păstra pentru final sau dacă plănuia să strecoare bomboanele colorate înapoi în sacul cu amestecuri, dar cel puțin ea nu a protestat.

"Ce vei face cu viața ta când te vei întoarce în SUA?", a întrebat el. Era o întrebare pe care nu îndrăznise să o pună atunci când evadarea din Turcia părea improbabilă.

"Nu știu. Nu-mi pot imagina să mă întorc la facultate. Tallahassee nu este acasă, iar Todd este atât de împletit cu tot ce s-a întâmplat acolo și aici. Îmi va fi dor de Suzanne, totuși." Și-a sprijinit capul de peretele tăiat cu dalta, trăsăturile ei fiind moi. "Presupun că m-aș putea muta la DC. Erica a vorbit despre un loc de muncă deschis la NHHC, dar cu școala de grad, nu a fost

întradevăr o opțiune." Ea a lăsat să iasă un râs amar. "Partea bună." Ea a curățat gâtul ei. "Dar tu?"

S-a întins după lanternă și a apăsat pe întrerupător, învăluindu-i în întuneric beznă. "Ar trebui să păstrăm bateriile pentru săpături", a spus el. În plus, putea spune ce avea de spus fără să-i vadă fața. Și, mai important, ea nu o putea vedea pe a lui. "Dacă operațiunea asta se rezolvă și sunt achitat, s-ar putea să pot rămâne la CIA ca analist."

"Deci... vei fi în DC, atunci."

Inima îi bătea cu putere. Știa exact ce urmărea ea. "Probabil că nu. Cu abilitățile mele lingvistice, aș putea lucra în bazele americane din Orientul Mijlociu. Odată cu ascensiunea ISIS, vor avea nevoie de mine aici."

"Deci nu vei rămâne în SUA."

"Nu și dacă o pot evita."

"Înțeleg." El a auzit dezamăgirea din vocea ei.

Era mai bine așa. Să-i spună acum. Nu era loc pentru ea în viața lui. Indiferent de ce simțea pentru ea.

"Nu voi..." S-a oprit brusc. A scos un sunet, care ar fi putut fi un plâns. Sau doar o respirație sacadată. "Nu mă voi întoarce în Orientul Mijlociu. Niciodată."

"Știu."

Liniștea se întindea între ei. Hainele ei au foșnit când ea și-a schimbat poziția. Apoi el a auzit un ușor scârțâit în timp ce ea mesteca. O clipă mai târziu, ea a spus: "Mulțumesc pentru M&M-uri."

Se simțea jalnic că cinci M&M-uri era tot ce avea el să-i ofere.

A fost nevoie de ore pentru a săpa în spațiul îngust și restrâns. Ian a înaintat prin tunel, în timp ce Cressida a reconstruit spatele în spatele lor, asigurându-se că umplerea deschiderii și ascunderea tunelului după ce au scăpat nu va fi o sarcină herculeană.

Ian se târî primul prin deschizătura îngustă, ieșind în câmpia de tufișuri într-o noapte de vară fără nori. O scanare rapidă a zonei a confirmat că nimic nu se schimbase prea mult de când Lawrence scrisese o descriere a acestui punct de ieșire - îndepărtat și departe de sursele de apă de deasupra solului, în această zonă puteau trece nomazi sau alte persoane, dar nimeni nu se stabilise vreodată în această parte a stepei neospitaliere.

A mulțumit în tăcere tuturor puterilor superioare că ISIS nu și-a stabilit tabăra în această zonă. ISIS i-ar fi executat pe Cressida și pe el fără ezitare și ar fi postat înregistrarea video pe internet pentru ca toată lumea să o vadă.

Își vârî pistolul în toc, în partea de jos a spatelui, și se întinse în gaură pentru a o lua de mână pe Cressida, care ieșea din întuneric. Cu picioarele din nou pe suprafața pământului, ea a respirat încet și adânc, pieptul ridicându-se în timp ce își dădea umerii pe spate după ore întregi de constrângere în puțul întunecat și strâmt.

Ca și el, și ea era acoperită de un strat fin de murdărie. O mare parte din părul ei se desprinsese din împletitură și îi era lipit de tâmple, în timp ce sudoarea îi împânzea fruntea și forma urme în pelicula de murdărie.

Nu arătase niciodată mai frumoasă.

Ei bine, poate de două ori a făcut-o, când el a ținut-o în brațe și a făcut dragoste cu ea. Ochii ei îl întâlniseră pe al lui cu o emoție revelatoare și sudoarea îi strălucea pe frunte în timp ce el o aducea la punctul culminant.

Trebuiau să fie în gardă. Se aflau în apropierea teritoriului controlat de ISIS în nordul Siriei, dintre toate locurile, dar totuși, avea să aibă acest moment. I-a strâns obrajii murdari în mâini și a sărutat-o repede și tare, apoi a spus: "Hai să umplem gaura, apoi să plecă rapid ca să-l putem suna pe Sean."

Ea a dat din cap și s-au pus pe treabă, adunând pietre pentru a umple deschizătura, munca lor fiind luminată doar de lună și de stele. Umplerea a durat aproape la fel de mult ca și săpatul, deoarece acest qanat fusese săpat prin rocă, iar vântul curățase suprafața de pământ. Cressida a localizat o acumulare de pământ în pragul unui deal aflat la mică distanță.

Și-au golit rucsacurile de provizii și le-au umplut pe amândouă cu pământ de pe deal. Gălețile improvizate au funcționat pentru a transporta

pământul la deschidere. În cele din urmă, gaura fiind umplută, au acoperit-o cu pietre mari și mici pentru a o ascunde în peisajul stâncos.

Cressida se dădu înapoi, își încrucișă brațele și se încruntă. "Nu va trece o inspecție atentă, dar probabil că este tot ce putem face."

Ian ridică din umeri, nefiind dispus să admită că tunelul nu va mai fi secretul lor pentru mult timp. Acest argument putea aștepta câteva ore.

Au pornit la drum, folosind busola ceasului de scufundări al Cressidei și stelele pentru a se orienta. După ce au mers mai mult de o milă de la tunel, ocolind toate drumurile și locurile în care rebelii sau ISIS ar fi putut să locuiască, Ian a verificat telefonul mobil pentru semnal. Nu a avut noroc. Au schimbat direcția, îndreptându-se spre est, spre Tigru, unde peisajul era presărat cu orașe și unde aveau șanse să primească semnal, însă aveau și șanse mai mari să dea peste un grup înarmat care i-ar fi împușcat pe loc.

În cele din urmă, la trei dimineața, după ce, din fericire, au evitat taberele rebelilor și ale ISIS, a verificat din nou telefonul și a apărut o bară slabă. I l-a înmănat Cressidei și i-a spus: "Dragă, de ce nu-l suni pe Sean?"

Cressida doar l-a salutat pe Sean, apoi i-a dat telefonul înapoi lui Ian, pentru ca spionul și mercenarul să poată discuta opțiunile. A ascultat cu interes cum Ian își schița planul, neliniștea filtrându-se prin ea când a explicat că intenționa să apeleze la un agent din cadrul YPG - grupul rebel kurd sirian - pentru a-i ajuta să treacă râul în Irak. YPG controla râul în partea de nord a țării și, din fericire, Ian avea relații. Sau cel puțin avea, înainte de a fi ars și acuzat în mod public că este asociat cu rebelii PKK - care, dacă își vedea bine alfabetul, erau în prezent în conflict cu YPG. Chiar dacă ambele grupuri erau kurde, PKK și alte grupuri kurde se aliaseră oarecum cu un grup al-Qaeda care lupta împotriva guvernului sirian, în timp ce YPG lupta atât împotriva al-Qaeda, cât și împotriva regimului Assad.

O îngrijorare pe care Ian nu a exprimat-o, dar care a făcut-o pe Cressida

să aibă gâtul uscat de frică: dacă contactul lui Ian din cadrul YPG credea știrile care afirmău că Ian s-a întors la PKK, atunci YPG avea, de asemenea, motive să-l împuște la vedere.

Acest război avea mult prea mulți inamici și victime.

Stabilind locul și ora pentru o întâlnire pe râu, Ian a închis. Fără pauză, a format un alt număr și a spus ceva în kurdă. Câteva clipe mai târziu, el vorbea într-o kurdă animată, iar ea a văzut o altă fațetă a lui. Acesta nu era amabilul John Baker cu un fler kurd, nici Ian Boyd, maestrul spion. Ea a ghicit că acesta era un jucător hibrid - un manipulator care făcea trafic de informații.

Privirea lui Ian a întâlnit-o pe a ei, iar ea a văzut o licărire de remușcări. De ce? Ce spusese el de declanșase sentimentul de vinovăție?

Apoi și-a dat seama. El făcea o înțelegere. Nu ar fi renunțat niciodată la microcip, ceea ce însemna că singura informație valoroasă pe care o avea pentru YPG era locația intrării în tunel.

Capitolul 36

Logic, ea știa că era o prostie să fie supărată pe el pentru că a renunțat la tunel. O făcea pentru a le salva viețile, dar totuși, el trebuie să fi știut tot timpul că acest lucru va fi necesar, și totuși nu spusese nimic.

Se chinuise să îngroape intrarea - arzând energie prețioasă și timp, când erau slăbiți de foame și oboseală. O dureau brațele de la ridicarea pavelelor și așezarea lor cu grijă, astfel încât să nu disloce panourile slăbite pe care reușise să le înlocuiască.

Dar apoi, tunelul era valoros dacă un singur grup știa despre el, așa că a fost necesar să-l ascundă.

Conversația terminată, Ian a închis telefonul, a scos bateria din spate și le-a băgat pe amândouă în buzunar. "Haide. Trebuie să ne grăbim. Ne întâlnim cu soldații YPG în mai puțin de o oră."

"Le-ai spus. Nu-i așa?"

"Nu încă. Dacă le spun acum, nu vor avea niciun motiv să ne țină în viață."

"La naiba, Ian! Tunelul acela este o bucată de istorie, nu o monedă politică care să fie jucată!"

"Nu, Cressida, acel tunel va schimba echilibrul de putere între mai multe facțiuni aflate în război. Nu este un nenorocit de muzeu la care să ne holbăm și cu siguranță nu este o relicvă drăguță care să ne vorbească despre trecut. Este un punct strategic, nesupravegheat, de intrare și ieșire dintr-o țară devastată de război într-o țară NATO. Este o cale prin care NATO, ONU, chiar și Uniunea Europeană pot introduce ilegal ajutoare, arme și provizii pentru rebelii care duc o luptă bună. Este o modalitate pentru kurzii din Turcia și kurzii din Siria de a se alinia - în loc să lupte între ei - și poate, doar poate, să se alăture kurzilor din nordul Irakului - care sunt deja aliați ai YPG - și să formeze un adevărat stat kurd."

"Cât timp crezi că un astfel de tunel poate rămâne secret?"

"Cât timp au fost tunelurile Hamas un secret? Chiar dacă se află după o lună, ar fi o lună valoroasă pentru cel care deține controlul."

Privirea lui a traversat peisajul. "Gândește-te la ce ar putea însemna, Cressida. Un adevărat stat kurd. Vorbim despre o democrație pro-occidentală în inima Orientului Mijlociu. Vorbim despre a avea un aliat real al SUA - și unul musulman - în principalul teren de reproducere al al-Qaida și ISIS".

Ea a făcut un pas înapoi. "Asta e agenda ta? De ce te-ai alăturat CIAului? Pentru a crea Kurdistanul? Te vezi ca un fel de Lawrence al Kurdistanului din zilele noastre?"

"Nu. M-am înrolat în armată pentru a lupta pentru țara mea și am acceptat slujba de la CIA pentru a continua această luptă, în cel mai bun mod posibil, adunând informații și date pentru a ajuta SUA să mențină un avantaj în fața celor care vor să ne distrugă democrația. Nu am o agendă. Am grijă doar de interesele SUA. Iar diploma mea în studii din Orientul Mijlociu, combinată cu anii în care am trăit și am lucrat în Orientul Mijlociu, îmi spune că un Kurdistan adevărat și liber este în mare măsură în interesul SUA."

Aici Cressida a ezitat. Cunoștințele ei despre problemele și actorii din

Orientul Mijlociu o depășeau cu mult și nu era genul care să susțină un punct de vedere cu care nu era de acord doar din principiu. Mai ales când nu avea dovezi care să o susțină. Iar Ian avea mai multe date despre Orientul Mijlociu în cap decât avea ea în toate cărțile de cercetare stivuite în apartamentul ei din Tallahassee.

"Ce a fost Hejan?", a întrebat ea în cele din urmă, dându-și seama că nu înțelesese niciodată cu adevărat facțiunile de care fugeau, darămite spre cine fugeau.

Ian a zâmbit, și-a împletit degetele cu ale ei și a spus: "Îți voi spune în timp ce mergem."

Ea își lăsă mâna în mâna lui și dădu din cap, potrivindu-și pasul în timp ce porneau din nou la drum.

"Hejan Duhoki a venit prima dată la mine în urmă cu aproximativ zece luni."

"La tine? A apărut la ușa ta?", a întrebat ea.

"Nu. Nu așa funcționează afacerea mea. Oamenii lansează sondaje, compania răspunde. În această situație, am aflat că un membru al unei grupări disidente a PKK, predispusă la acte violente de rebeliune, era dispus să facă afaceri. Deoarece vorbesc kurdă, Hejan mi-a fost desemnat. Ne-am întâlnit de câteva ori. Instinctul meu mi-a spus că era o adevărată afacere: un om deziluzionat de grupul său - nu de cauza sa, atenție, ci de tacticile grupului - care căuta o modalitate de a-și repara greșelile".

"Și care au fost greșelile lui? Ce a trebuit să repare Hejan?"

"Celula sa primise o ofertă foarte căutată de lansatoare de rachete cu umăr. Acestea ar fi trebuit să fie folosite pentru a-i ajuta pe rebelii din Siria - pentru a lupta împotriva lui Assad. Și au făcut-o, cu excepția faptului că liderul grupului său le-a vândut unei facțiuni Al-Qaeda care luptă atât împotriva lui Assad, cât și împotriva rebelilor kurzi YPG. Gruparea al-Qaida a folosit un lansator de rachete pentru a ataca o fortăreață a YPG. Fratele lui Hejan, Berzan, se alăturase cauzei siriene și a fost unul dintre cei treizeci de rebeli YPG care au murit în atac."

Cressida a oftat. "Berzan este *mort*?"

Ian a dat din cap. "Când mi-ai spus prima dată că Berzan era ghidul tău,

am știut că era un mesaj de la Hejan pentru mine, dar nu am știut ce înseamnă - în afară de faptul că nu te aștepta niciun ghid în Van. Cred că Hejan a vrut ca eu să fiu ghidul tău tot timpul."

Pentru ea, Hejan fusese un translator. Un tânăr leneș care se distra în marele oraș. Ea fusese o academică superficială, care se bucura de un proiect de vară în înăbușitoarea Turcie, care prețuia cercetarea și istoria mai mult decât problemele moderne care modelau țara pe care o vizita. Rușinea și vinovăția i se așezaseră în burtă. Fusese superficială. Știa despre atrocitățile comise în Siria și despre situația dificilă a kurzilor din întreaga regiune, dar a închis ochii în timp ce căuta gloria academică egoistă.

Îi ceruse lui Hejan, un musulman devotat, să se întâlnească cu ea într-un *bar*, din toate locurile. "Trebuie să mă fi urât", a murmurat ea.

"Nu, Cress. Nu ură. Probabil a fost recunoscător pentru tine. Ai fost șansa lui. Hejan știa că simpla schimbare de tabără și lupta pentru YPG - așa cum a făcut fratele său - nu era suficientă. Voia să se răzbune pe liderul care îi trădase *pe toți* etnicii kurzi. Tu ai făcut posibilă răzbunarea lui. Am petrecut luni de zile cu Hejan pe lucruri mărunte", a continuat Ian. "Schimburi de informații minore. Întotdeauna a existat o șansă să fiu păcălit, dar povestea lui s-a verificat. În același timp, lucrurile deveneau tensionate în Ankara. Guvernul turc adulmecase. Se specula că am putea avea o cârțiță, că am fost identificat ca CIA și nu ca contractor Raptor. Șeful meu s-a gândit să mă retragă. Să mă trimită înapoi în SUA. Zilele mele în Turcia erau probabil numărate".

Ce ar fi însemnat asta pentru Ian? Avea o viață la care să se întoarcă în SUA, sau ar fi fost o formă de exil? După tonul lui, ea a ghicit că perspectiva de a trăi în SUA l-a lăsat în derivă. Iubea Turcia sau spionajul? A fost tentată să întrebe, dar își dorea și mai mult povestea lui Hejan și nu a îndrăznit să devieze conversația cu întrebări.

"Cu puțin mai mult de o lună în urmă, Hejan mi-a spus că urmează ceva important, că el va fi prima verigă a unui lanț care mă va duce la liderul grupului său. Vorbim despre numele omului, locația sa, tot ce ne-ar trebui pentru a-l elimina din joc. Guvernul turc îl dorește foarte mult pe liderul grupării disidente. A organizat mai multe atentate sinucigașe coordonate, ucigând zeci de oameni, și totuși, după ani de zile, nimeni nu știa nici măcar

numele ticălosului."

"Hejan nu-i știa numele?", a întrebat ea.

"A spus că nu." Ian a ridicat din umeri. "Dacă l-aș fi putut doborî pe lider - oricine ar fi el - ar fi fost un motiv pentru guvernul turc să fie liniștit recunoscător față de SUA, ceea ce este ceva de care avem nevoie acum, când Turcia se apropie tot mai mult de un stat musulman conservator care dorește să rupă toate legăturile cu SUA."

Mintea Cressidei se învârtea în jurul detaliilor. Cunoștea partea superficială a poveștii - făcuse multe cercetări despre Turcia și despre tulburările din partea de est a țării în pregătirea călătoriei sale - dar spionajul mergea clar mult dincolo de titlurile din ziare.

"Hejan mi-a oferit singura momeală care m-ar fi ținut în cârlig - o modalitate de a-l prinde pe liderul său. Bineînțeles, am mușcat." Degetele lui Ian s-au strâns în jurul lor, făcând-o să se întrebe ce părere avea el despre deciziile sale în retrospectivă. "Hejan mi-a spus clar că lucrurile ar putea - *ar putea* - deveni riscante în această misiune și mi-a spus că îl voi urma pe curier în estul Turciei, cel mai probabil la Batman sau Van, iar de acolo vom merge spre sud și am putea ajunge de-a lungul graniței undeva între Cizre și Nusaybin. Fiind un tip precaut, am amenajat casa conspirativă din Kurubaş, apartamentul din Siirt și o altă casă în Cizre."

Își răsuci umerii ca și cum s-ar fi pregătit pentru reacția ei. "Am plănuisit să te scot în siguranță din țară și apoi să mă îndrept spre casa Cizre ca să mă pot regrupă și să mă duc după Zack."

Ideea ca el să rămână în urmă o lăsase rece. "Și acum? Asta plănuiești?"

"Nu. Refuz să încredințez siguranța ta altcuiva. Nu-mi pasă cât de bine îl cunoști pe Sean Logan. Nu am încredere în el să te țină în siguranță."

Obiceiul lui de a nu-i spune că îi pasă o enerva. Dar atunci, avea vreo importanță că îi pasă? El plănuia să continue în Orientul Mijlociu. Nu era loc pentru ea în viața lui. "Înapoi la Hejan", spuse ea, cu vocea mai dură, poate, decât ar fi justificat conversația.

El a aruncat o privire în lateral spre ea, cu o expresie ilizibilă, și ea s-a întrebat dacă știa exact de ce era supărată.

Când se afla în nordul Siriei cu un spion căutat viu sau mort, în drum

spre o întâlnire cu separatiștii care i-ar fi putut împușca pe amândoi la vedere, nu era deloc momentul să fie obsedată de faptul că el îi spusese aproape că nu există niciun viitor pentru ei.

Uneori sunt așa o fată.

"Hejan a dispărut timp de câteva săptămâni, iar eu eram îngrijorat. Apoi, cu două zile înainte de livrarea din Antalya, m-a contactat. Ne-am întâlnit și mi-a spus ce trebuia să fie pe microcip, ca și cum prinderea liderului grupului său nu ar fi fost un stimulent suficient."

"L-ai crezut?"

"L-am crezut."

"De ce?"

"Pentru că Hejan era omul cu banii. Nu el a mutat armele care i-au ucis fratele, ci banii cu care au plătit pentru arme. Iar când acestea au fost vândute către al-Qaeda, el a primit, pentru grupul său, plata."

"Hejan a fost... *bancher*? Eu credeam că e un puști. Un student care voia să facă bani în plus cu munca de traducere pentru universitate."

"Asta pentru că asta a vrut Hejan să vezi. Era tânăr - douăzeci și ceva de ani - a crescut lângă Van și s-a mutat la oraș când avea șaisprezece ani, hotărât să scape de viața rurală de la fermă. S-a angajat ca și casier la o bancă de acolo. A avansat de la simple tranzacții și deschideri de conturi la conturi de afaceri mai complexe și, în cele din urmă, la spălare de bani pentru grupul local PKK. Deci, vezi, când mi-a spus că microcipul va conține nume, l-am crezut. Își petrecuse luni de zile urmărind conturile, făcând legătura între nume și numere de cont. Informații care ar fi trebuit să fie îngropate".

"De ce a făcut asta - a pus lista pe cip?"

"Cred că a fost un alt morcov pentru mine, dar a spus că liderul său spera să identifice cine finanța ambele părți pentru a menține tulburările. Organizații precum Raptor..."

"Alec Ravissant nu ar..."

"...obișnuia să fie, sub conducerea lui Robert Beck. Așa cum am mai spus, Ravissant s-a retras. La fel și Hatcher. Dar fostul director general era murdar ca naiba și amesteca cu abandon oala din Orientul Mijlociu."

Ea a dat din cap. "Keith a petrecut prea mulți ani cu SEAL-urile, elimi-

nând teroriști, pentru a avea vreun rol în finanțarea lor."

"A fost lunetist, nu?"

"Da."

Vocea lui Ian a scăzut, arătând o urmă de respect. "Abia aștept să îl cunosc."

Îi plăcea lipsa de echivoc. Că *se va* întâlni cu Keith. Pentru că întâlnirea cu Keith însemna că se vor întoarce amândoi în SUA. Și îi era greu să creadă că această poveste nefericită ar putea avea un final fericit care să includă sosirea lor în siguranță în SUA.

A atins pandantivul care era din nou în jurul gâtului ei. "Ce facem cu asta, atunci? Crezi că lista este pe el?"

"Da."

"De asta ne urmăreau Zack și Todd? Chiar mai mult decât să vrea locația tunelului, au nevoie de microcip?"

"Cred că Zack este în primul rând după cip. Conform notei lui Hejan, Todros urmărește tunelul."

"Todd a avut destul timp să ne ajungă din urmă în timp ce ne săpam drumul spre ieșire. Dar nu a apărut."

"Un motiv să cred că Hejan avea dreptate în privința lui Todros. Hejan îl *cunoștea* - ceea ce înseamnă că cearta din bar nu a fost ceea ce ni s-a părut atunci. Hejan a fost trimis aici - în săptămânile în care a dispărut - ca translator pentru Todros și pentru a-l ajuta să găsească tunelul."

"Cred că am fost țaful ispășitor perfect", a spus ea. "Un universitar american fără habar, incapabil să vorbească chiar și cuvinte simple în kurdă, nimeni nu m-ar fi suspectat că port un microcip pentru a favoriza o insurecție violentă. Nici măcar eu nu mă suspectam." S-a încruntat. "Dar Hejan a înșelat pe toată lumea și a ascuns cipul în colier în loc să stocheze informațiile pe unitatea USB din înregistratorul digital. S-a asigurat că mă vei urmări și m-a făcut să promit că nu-mi voi scoate pandantivul. Niciodată."

"Hejan avea propria lui agendă", a spus Ian. "Răzbunare pentru Berzan."

"De ce era Todd în Antalya? L-a ucis el pe Hejan?"

"Nu prea cred. Părerea mea este că a simțit remușcări pentru ceea ce urma să ți se întâmple și s-a dus la bar să te avertizeze. Pentru a te opri."

"Nu l-aș fi crezut niciodată."

Ian s-a încruntat. "Dar Hejan nu și-a putut asuma acest risc. Nu putea să te lase să vorbești cu Todros, până nu ajungeai la Van, așa că l-a ejectat din bar și mai târziu te-a convins să fugi din hotel."

"Dar atunci cine l-a ucis dacă nu Todd?"

"Hejan a înșelat de două ori și de trei ori atât de mulți oameni în acea noapte. Oricine din celula lui era capabil să-l omoare".

"A întârziat la întâlnirea cu mine. Cu peste o oră." O mișcare în stelele de deasupra i-a atras atenția. Un satelit spion? Niciodată în viața ei nu s-a gândit la așa ceva când a observat pe cer o lumină slabă în mișcare, dar acum, nu putea să respingă ideea ca pe o prostie, așa cum ar fi făcut în urmă cu zece zile.

"Asta a fost neobișnuit pentru el", a spus Ian. "Probabil că traseul său evaziv a durat mai mult decât plănuiise. Nu trebuia să-l urmăresc - îmi spusese unde va avea loc predarea. Iar oamenii care știau că tu ești catârul destinat ar fi știut să te urmeze."

Se gândea la acea noapte în timp ce mergeau încet pe pământ uscat.

"Clubul de noapte a fost petrecerea mea de plecare din călătoria de cercetare. Suzanne a planificat-o - toată lumea din proiect a fost invitată. L-a invitat și pe Hejan când a venit în tabăra noastră de pe insulă - făcea și traduceri pentru consilierul meu." A inspirat adânc aerul rece al nopții. "Vreau să-l urăsc pe Hejan pentru că mi-a dat acel cip. Pentru că mi-a înscenat asta. Dar aș fi fost în pericol chiar dacă nu mi-ar fi dat pandantivul, nu-i așa?"

"Todros a spus că ai putea găsi tunelul. Erai în pericol indiferent de situație. Hejan s-a asigurat că te voi urma și era încrezător că vom ajunge să lucrăm împreună - biletul ne era adresat amândurora. Cred că m-a vrut alături de tine ca să te protejez și să te ghidez."

"Ca să-i livrez nenorocitul de cip sau din grijă pentru mine?"

Ian a ridicat din umeri. "Tot ce știu este că Hejan nu avea nicio intenție ca tu să livrezi datele altcuiva în afară de CIA."

Au ajuns în vârful unei înălțimi, iar stepa s-a desfășurat în fața lor: kilometri întregi de nimic, dar în depărtare, ea a crezut că vede structuri întunecate care punctau peisajul în lumina zorilor timpurii. Marginea civilizației în război.

Ian și-a scos telefonul mobil, a introdus bateria și a format numărul. A vorbit din nou în kurdă rapidă. Apelul s-a încheiat, a scos bateria de pe telefon și i le-a dat pe amândouă. "Vreau să te ascunzi jos, în tufișurile dese de la baza dealului. Privește. Așteaptă. Dacă mă împușcă, nu te mișca. Să nu scoți niciun sunet. Nu până nu pleacă. Apoi sună-l pe Logan. Înțelege?"

Avea gâtul uscat, dar a dat din cap.

"Chiar dacă mă vor tortura și te voi implora să ieși din ascunzătoare, nu o face. Ieși doar dacă mă auziți spunând..." A făcut o pauză, apoi a spus: "Hay... Adams." Maxilarul i s-a încordat. "Ai înțeles? Hay-Adams. Dacă nu spun Hay-Adams, stai pe loc."

Ea a dat din cap brusc. Dacă el putea fi calm și detașat, la fel ar fi făcut și ea. "Cât mai durează până ajung aici?"

"Au spus treizeci de minute, așa că eu cred că zece. Trebuie să te pierzi din vedere. Vor avea binocluri și ne vor vedea cu mult înainte ca noi să-i vedem pe ei."

Ea a dat din cap și a pornit pe călcâie. Tocmai spusese că a fi împușcat sau torturat era pe lista scurtă a rezultatelor posibile, apoi o concediasse fără să o consulte mai întâi. Se simțea din nou neajutorată și era îngrozită pentru siguranța lui.

Ea făcuse trei pași când el a spus: "Cressida..."

S-a oprit, cu spatele înțepenit. Nu se putea întoarce cu fața la el.

Pașii au răzbit pe solul stâncos. El s-a oprit, atât de aproape încât ea i-a simțit căldura corpului. "Nu te trimit departe pentru că ai pandativul." Vocea lui era joasă, răgușită, debordând de emoții care împingeau împotriva barajului de control.

"Atunci de ce mă trimiți să mă ascund, Ian? Pentru că nu-mi place deloc ideea de a privi cum oamenii te torturează și de a nu putea face nimic pentru a opri asta."

El a scos un mârâit aspru. "Te trimit departe pentru că dacă mă înșel în privința acestor oameni, ai putea fi rănită. Și nu pot lăsa să se întâmple asta."

În cele din urmă s-a întors. "*De ce*, Ian?"

Nările i-au zvâcnit, apoi expresia i s-a închis. "Pentru că misiunea mea este să te aduc în siguranță."

Speranța care se acumulase s-a dezumflat, săltând în pieptul ei ca un balon dezlegat care îi scăpase printre degete. "Bine, atunci. Dacă ai nevoie de mine, știi unde voi fi." S-a întors și a pornit în josul dealului.

"Hay-Adams, Cressida." Cuvintele pluteau în aer, pline de înțelesuri pe care el nu voia să le exprime.

O sărutase, o ținuse în brațe, îi dăduse de înțeles în zeci de feluri în ultimele douăzeci și patru de ore că o dorea și, mai important, că ținea la ea. Dar, de asemenea, îi spusese clar că viața lui era aici, în Orientul Mijlociu. Îl voia pe Hay-Adams, se agățase de fantezia asta ca de o panglică de salvare ce trebuia să fie, dar nu dacă el nu-i oferea mai mult decât orgasm. Le putea avea și singură.

A cercetat tufișurile joase și a zărit o ascunzătoare decentă. Și-a scos rucsacul și s-a ascuns în crengile groase, apoi a scos arma din rucsac și a verificat încărcătura. Era pregătită.

L-a studiat pe Ian, care stătea mereu vigilent în vârful înălțimii. Era diferit, nu semăna cu niciun bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Și, pentru prima dată în viața ei, știa fără îndoială că instinctele ei despre el erau solide. El era alesul ei, iar ea îl voia cu totul. Totul. Dragoste. Angajament. Coabitare. Ura gardurile, dar dacă el era un fan, nu era o problemă.

Dar din acest motiv, ea nu putea să apară la o întâlnire de o săptămână la Hay-Adams. Ar fi durut prea mult când el ar fi plecat.

Dacă el intenționa să își lase emoțiile la ușă, ea ar fi plecat cu totul.

Dar înainte să înfrunte tot ce nu putea avea cu el, trebuia să supraviețuiască următoarelor zece minute. A auzit zgomotul slab al unui vehicul și a fost recunoscătoare că tufișurile erau dese și o ascundeau. Ca să nu mai vorbim de faptul că bluza ei era atât de acoperită de pământ, încât acum era pestriță în tonuri de pământ - un camuflaj perfect, natural.

Vehiculul, o Toyota Land Cruiser veche, se apropia încet, iar Cressida bănuia că cele două bare întunecate care ieșeau pe ambele părți erau țevi de arme de un fel sau altul. Cu siguranță, pe măsură ce Toyota se apropia și se întorcea să urce dealul spre Ian, ea a avut o imagine mai bună. Botul mitralierei. Poate un AK-47? Nu prea se pricepea la arme.

Inima ei a luat-o razna când bătrânul Cruiser s-a oprit lângă Ian, care

stătea la distanță și nemișcat ca o statuie de marmură, cu mâinile în aer.

O ușă de pe Toyota s-a deschis, iar cineva a coborât. Cressida a auzit doar frânturi din cuvinte, vocea era atât de slabă, încât nici măcar nu era sigură că vorbeau kurdă.

Ar fi trebuit să aleagă un arbust mai apropiat.

Au vorbit timp de câteva minute, iar Ian nu-și lua ochii de la botul îndreptat spre pieptul său. În cele din urmă, a înaintat și și-a lipit mâinile de vehicul în timp ce cineva îl percheziționa.

Probabil că au stabilit că era în siguranță, pentru că și-a lăsat mâinile în jos. Nu s-a uitat nici măcar o dată în direcția Cressidei. Ea se minuna de controlul lui și se întreba dacă era vorba de antrenament militar sau de CIA.

Probabil ambele.

Unul dintre soldații YPG a râs, iar sunetul melodic a ajuns până la ea. O femeie? Cât de... surprinzător. Nu era acesta un grup musulman?

După câteva minute de conversație, Ian a început să coboare panta spre ea. Când a ajuns aproape de urechi, a spus: "Hay-Adams, Cressida". Soldații așteptau în spatele lui, dar mitralierele lor erau îndreptate în sus, nu în spatele lui, slavă Domnului. "Ollie ollie all come free."

Ea a zâmbit și a scuturat din cap. Cel mai rău. Joc de-ascunselea. *Dintotdeauna.*

"Credeam că e Ollie ollie oxen free?", a spus ea în timp ce se scotea din tufiș.

El a chicotit. Părea cumva mai ușor. "Acum, cum ar avea sens?"

"Ei bine, pentru început, cine este Ollie?" Ea își curăță mărăcinii de pe haine în timp ce se ridică dreaptă. Cu o privire în susul dealului, ea a spus: "Chiar suntem liberi?"

El îi smulse o crenguță din păr. "Da. Vor să localizăm tunelul pe o hartă. Vor trimite o echipă să confirme. Dacă îl găesc, atunci la o oră după apusul soarelui din seara asta, ne vor duce peste râu. Tot ce putem face este să așteptăm și să ne rugăm pentru o noapte înnorată."

Ea a dat din cap. O zi în Siria. Apoi în Irak.

Capitolul 37

Toți cei patru soldați erau femei și erau curioși în legătură cu Cressida, dorind să afle relația ei cu Ian și despre munca ei în SUA. Dar niciunul dintre ei nu vorbea engleza, așa că Ian a asigurat traducerea pentru ambele părți ale conversației, ceea ce a făcut ca lucrurile să devină interesante atunci când au întrebat despre Ian.

"Este arogant și autoritar", a răspuns ea. "Refuză să își exprime emoțiile și îi place să pretindă că nu le are. Este dedicat misiunii sale. Să fie spion este probabil singurul lucru de care îi pasă cu adevărat. Dar este decent în pat."

Ian s-a înecat în râs și le-a spus ceva în kurdă soldaților fără să piardă o clipă.

Cressida era la fel de curioasă despre femei și a pus și ea câteva întrebări. Ian a explicat că kurzii din Siria nu aveau nicio problemă cu pregătirea femeilor pentru luptă. Opiniile kurzilor cu privire la drepturile femeilor erau unul dintre motivele pentru care jihadiștii și Al-Qaeda îi vizaseră.

Nu exista nicio îndoială că aceste femei erau adevărați soldați. Se mișcau cu aceeași îndemânare și agilitate ca orice bărbat în uniformă pe care îl văzuse vreodată, mereu în alertă și gata să tragă gloanțe pentru a-și elibera calea dacă era nevoie.

Din fericire, nu a fost nevoie, iar ei au fost duși într-o casă din inima unei fortărețe kurde. Cumva, spunându-le acestor luptătoare locația tunelului, Cressida s-a simțit mai bine. Nu doar mai bine, se simțea bine. Ceea ce nu avea sens, pentru că, indiferent de sex, tunelul ar fi fost folosit strategic. Dar poate că aceasta nu era o alegere între răul cel mai mic. Poate că se aliaseră cu partea bună.

Cressida nu putea să reproșeze pentru ce luptau acești oameni - aceste *femei* - eliberarea de un guvern opresiv, dreptul la educație, dreptul la muncă, dreptul de a trăi și de a face propriile alegeri și dreptul de a nu fi supuse atacurilor cu arme chimice.

Lucruri mărunte pe care le luase de bune ca femeie americană.

După ce au localizat tunelul pe baza calculelor făcute de Cressida cu

privire la distanțele pe care le parcuseseră, a fost condusă la o baie, prevăzută cu o cadă adâncă cu picior. *Oh, binecuvântate instalații sanitare.*

Și-a dat jos tricoul murdar și transpirat și blugii, observând dungi de sânge pe tricou de la zgârieturile făcute în timp ce săpau pentru a ieși dintr-un mormânt întunecat și uscat. S-a înmuiat mult timp în apa fierbinte, ușurându-și mușchii în timp ce se curăța de straturile de murdărie. Cu ochii închiși, și-a permis să se complacă în fantezia unei băi comune cu Ian într-un apartament de lux dintr-un hotel de lux, dar o privire în jur i-a amintit că nu avea nevoie de lux pentru a fi fericită. Se gândi că ar fi mulțumită oriunde cu Ian.

După baie, s-a întors în sufragerie, care era căptușită cu paturi înguste, o baracă militară improvizată în ceea ce fusese cândva o casă unifamilială. Epuizată de zile întregi de mers, săpat și mai bine de douăzeci și patru de ore de când dormise ultima dată, s-a prăbușit pe un pat, prea obosită ca să se mai întrebe unde este Ian. Păzită și încordată, nu-și putea imagina că va putea dormi în ciuda oboselii sale. A ascultat conversația liniștită a soldaților - bărbați și femei - care se purta în camera alăturată. Incapabilă să înțeleagă sunetele joase și uniforme, creierul ei le-a transformat într-un zgomot alb și moale care îi oferea confort, un semnal că totul era în regulă în zona de război, permițându-i să adoarmă ușor.

Ian o privea pe Cressida dormind, cu părul ei întunecat și umed ca un halou strălucitor în jurul feței. Era o ușurare, aproape, să se poată uita la ea fără să vadă teama și durerea din ochii ei. Frica pe care el o declanșase. Răul pe care îl provocase.

Știa de la prima lor întâlnire că ea avea o mare nevoie de aprobarea bărbaților, iar când îi citise mai târziu biografia, înțelesese de ce. Cu toate acestea, chiar și știind acest lucru, el a împins și manipulat, luând în cele din urmă ceea ce ea a oferit, dar oferindu-i nimic din ceea ce ea a vrut în schimb.

El o dorea. Fără echivoc. Își ținuse jurământul în legătură cu hotelul și,

dacă ea era de acord, cu siguranță că avea să-l ducă până la capăt.

Și-ar da viața pentru a o scoate din încurcătura asta. Dar putea să-i ofere mai mult decât trupul său?

Nu-și putea imagina asta. Făcea spionaj de prea mult timp ca să aibă o inimă care să facă altceva decât să pompeze sânge.

Viața lui era un joc de poker elaborat. Blufează, mize mari. Întotdeauna trebuia să fie pregătit să se retragă și să aștepte următoarea mână sau să intre cu totul în joc, pentru că știa de când a început să joace că nu va mai putea pleca de la masă.

Ian era un jucător de poker excelent. Dar apoi, iubea jocul. Șeful său - și acum Cressida - speculasera că era *singurul* lucru pe care îl iubea, și probabil că amândouă aveau dreptate. Dar acum jocul se putea termina. Mai rămăsese o carte de tras. Adversarul său avea o chintă internă, în timp ce Ian avea trei valeți. Cu cartea potrivită, era mâna oricui.

Și iată-l aici, holbându-se la Cressida, gândindu-se la joc. Ea merita mai mult decât un ticălos cu inima rece a cărui viață era un exercițiu de înșelăciune. Avusese parte de destule înșelătorii.

Unul dintre soldați - o femeie - s-a apropiat de el și i-a șoptit: "Nu te uita la ea ca la o misiune, Ian Boyd."

Slavă Domnului că femeia vorbea kurdă, pentru că reluase cuvintele pe care le spusese tuturor soldaților atunci când o chestionau pe Cressida cu entuziasm nerăbdător, pentru că era rar ca ei să întâlnească o femeie americană de aceeași vârstă.

Ian și-a închis expresia, întorcându-l pe spion cu ușurință. "Au găsit tunelul?", a întrebat el.

Ea a dat din cap. "Vă vom duce dincolo de râu, așa cum ne-am înțeles." A dat din cap spre bucătăria din spatele casei. "Acolo este mâncare. O trezim?"

A făcut o pauză, gândindu-se. Cressida trebuia să fie înfometată, dar avea nevoie și mai mult de somn. Traversarea râului avea să fie periculoasă, la fel și drumul până la Erbil. Trebuia să fie odihnită și pregătită, iar ei mai aveau câteva ore până la plecare. "Nu încă. Mă voi asigura că mănâncă înainte să plecăm."

Cu un semn din cap, soldatul a plecat, iar Ian s-a întins pe patul de lângă

Cressida. Și el trebuia să fie pregătit pentru traversare.

A dormit câteva ore, trezindu-se seara devreme. Cressida era trează. Stătea liniștită în colț, privind pe fereastră. Pierdută în gânduri. El a umplut două farfurii cu mâncare și s-a întors lângă ea. Au mâncat în întunericul crescând. Lumina crea o țință și, deși această casă, acest cartier erau în prezent sigure, toată lumea știa că acest lucru se putea schimba într-o clipită, așa că nu se aprindeau lumini. Niciodată.

Umbrele cenușii care se prelungeau îi aminteau lui Ian de prima lor masă împreună, la restaurantul din Van, când el îi făcuse cunoștință cu bucătăria kurdă. Ea își linge degetele după ce luase o îmbucătură și, în acel moment, lui Ian i se sculase.

Pentru că avea tendințe masochiste necunoscute până atunci, a scos o bucățică de *shish taouk* de pe o țepușă și a înmuiat-o într-un sos. "Încearcă asta", a spus el, aducându-i bucățica la buze.

Așa cum sperase el, ea a mușcat. Frumozii ei ochi căprui s-au închis, un zâmbet blând și ochii pleoștiți relaxați au spus că a savurat aroma. Acele pleoape grele s-au ridicat la o jumătate de catarg sexy când ea s-a aplecat în față și a luat restul mușcăturii. De data aceasta, și-a frecat cu nerușinare limba de degetele lui.

Femeia era o sadică. Iar el era victima ei voluntară.

S-au holbat unul la altul în tăcere pe masa umbrită. În cele din urmă, el și-a limpezit glasul și a spus: "Plecăm în treizeci de minute."

Ea și-a dat ochii peste cap. "Laș."

Când era vorba de ea? Probabil că da. Dar el îi datora adevărul curat.

"Asta e viața mea, Cress. Cum mă simt nu contează. Sunt un spion."

"Nu mai ești."

Își arătase cărțile prea devreme. Fusese o mișcare solidă, dar spionajul era prea adânc înrădăcinat. După ani de activitate, nu mai putea face față iubirii și vulnerabilităților pe care le invita. Dar asta nu schimba faptul că el o dorea. Dacă ea îl lăsa, data viitoare ar fi sedus-o cum trebuie și nu ar mai fi fost un măgar furios după aceea. "O săptămână", a spus el.

Ea a ridicat o sprânceană în semn de întrebare.

"La Hay-Adams sau oriunde vrei să mergi. Îți pot da o săptămână."

Ea a scuturat din cap. "Nu vreau efemer. Pot să obțin asta de la un bar de pick-up șapte zile pe săptămână. Nu asta vreau de la tine." Ea s-a ridicat și a ieșit din cameră. O clipă mai târziu, a auzit-o în bucătărie, oferindu-se să ajute la spălat folosind cuvinte pe care probabil le învățase de la femeile din tabăra nomadă.

Durerea i se cuibări în stomac din cauza finalității respingerii ei. Se așteptase la asta.

La naiba, a meritat-o. Dar asta nu-l făcea mai ușor de acceptat.

Înainte de plecarea lor, i-a ajutat pe soldați să se pregătească pentru traversarea râului: a verificat rezervoarele de combustibil, a refăcut planul, a revăzut hărțile. Muncă grea, dar și un sfârșit ciudat pentru ceea ce fusese o călătorie intensă și privată.

În sfârșit, se aflau pe barcă, o simplă și familiară carcasă din aluminiu nituit, propulsată de un motor exterior și de o cârmă. Ar fi putut fi în Chicago, pregătindu-se pentru o zi pe lacul Michigan, doar că asta nu era deloc așa, cu toată lumea de pe barcă înarmată cu mitraliere, iar prețioasa încărcătură care urma să fie livrată era femeia pe care o dorea cu fiecare bătaie a inimii sale reci.

Traversarea în sine a fost aproape lipsită de dramatism, după tot prin ce trecuseră.

Un Humvee mare, de culoare închisă, aștepta pe înălțimea de deasupra malului opus. Echipa de soldați kurzi își îndreptau mitralierele spre vehicul cu o vigilență neclintită. Ian și-a scos propriul pistol și i-a făcut semn Cressidei să facă același lucru.

Nu vor risca prostii.

Căpitanul a condus barca spre plajă, ridicând motorul în timp ce făcea asta. Au eșuat, iar doi soldați din față au sărit peste prova pe plaja trunchiată.

Din tufișurile care mărgineau malul, Ian a auzit chemarea păsărilor prestabilită.

Sean Logan și echipa sa.

La auzul sunetului, Cressida și-a ascuns arma și a sărit peste bordaj, stropindu-se în apa puțin adâncă în timp ce alerga pe plajă.

"Cressida! Așteaptă."

L-a ignorat, complet nepăsătoare că tocmai își crease o țintă. Ian ar fi blestemat înainte să lase pe cineva să tragă în ea. A sărit după ea, prinzând-o de talie și trăgând-o înapoi la pieptul lui. "Așteaptă."

Ea s-a împins la el. "Lasă-mă să plec! Știm că e Sean."

"Da, dar ar putea fi și alții. Ca Zack. Și Todros. Ar putea aștepta să tragă în tine."

Ea a înghețat. "La naiba. Îmi pare rău! Nu m-am gândit..."

"E în regulă. Asta nu e lumea ta. E a mea."

Ea și-a sprijinit fruntea pe pieptul lui. "Lumea ta e nașpa."

"Spune-mi despre ea."

Escorta lor kurdă i-a înconjurat și i-a condus pe plaja scurtă. La mal, Cressida s-a uitat în jur pentru a cere permisiunea de a urca. Ian a dat un semn scurt din cap, rămânând în spatele ei.

Făcuse doi pași pe panta moale și nămolosă, când un bărbat de culoare în uniformă a apărut din frunziș, s-a ghemuit și i-a întins mâna. "Hei, Cress. Nu ne-am văzut de mult."

Ea a scos un scâncet ușor și l-a luat de mână. El a tras-o în sus și a lăsat-o pe mal lângă el, mișcându-se în timp ce făcea asta pentru a o împiedica să vadă râul. Imediat ce picioarele ei au aterizat, ea și-a aruncat brațele în jurul lui.

Gelozia îl zgudui pe Ian când brațele lui Logan o încercuiră și o strânsă la pieptul lui. Iisuse, era patetic. Una era să fii gelos pe Todros Ganem - ticălosul trăise cu Cressida cea mai mare parte a unui an - dar nu avea niciun motiv să fie gelos pe Logan și un milion de motive să fie recunoscător că îl considera pe bărbat unul dintre prietenii ei.

Dar nu-și putea imagina cum ar putea un bărbat să-i fie prieten și să n-o dorească.

Era illogic, de neconceput. Ca Pământul fără gravitație. Imposibil.

Pentru prima dată se gândi cum se va simți într-o zi la auzul veștii că Cressida se îndrăgostise. Că se căsătorise. Sau că avea copilul altui bărbat.

Cum putea trăi cu el însuși, știind că ea ar fi putut fi a lui, dar el o îndepărtase?

A urcat pe mal și a fost mândru de el că nu a smuls-o din brațele agentului

Raptor.

Cressida s-a tras înapoi. "La naiba, ești o priveliște plăcută pentru ochi." A dat din cap spre Ian. "Sean Logan, acesta este Ian Boyd."

Bărbatul i-a întins mâna în timp ce îl analiza pe Ian. Și-au strâns mâinile. Ferm, eficient. Nu chiar prietenos.

Ian era de acord cu asta. Și nu l-ar fi deranjat deloc dacă bărbatul și-ar fi luat mâna de pe spatele mic al Cressidei.

Sentimentul posesiv era probabil un efect rezidual al faptului că a fost responsabil pentru siguranța ei atâta timp.

Da. Nu putea înghiți această minciună, dar dacă Cressida îi observa reacția, poate că o făcea.

Logan a aruncat o privire spre rebelii YPG care așteptau și a făcut cu mâna echipei sale. Trei bărbați au făcut un pas înainte, fiecare purtând o cutie mare de carton, pe care au trecut-o în brațele ridicate.

"Ce se întâmplă?", a întrebat ea.

"Plătim răscumpărarea."

"Răscumpărare?" a întrebat ea, cu vocea mai ascuțită decât de obicei. "Arme?"

Logan a scuturat din cap. "Alimente. Ajutor pentru familiile prinse la mijloc. Și am fi adus proviziile chiar dacă nu ne-ar fi cerut... err, rugat."

Ea zâmbi, sprijinindu-se de Logan, iar bărbatul își trecu brațul în jurul umărului ei și o îndrumă spre Humvee. "Treci înăuntru. E blindat. Vei fi în siguranță. Trebuie să vorbesc cu Boyd." Când ea a început să protesteze, el a adăugat ferm, "Singur."

Încruntată, ea a urcat în mașină, iar Logan s-a întors spre el.

Ian dădu din cap ultimei cutii care îi fusese înmănată. "Ce este cu adevărat în cutii?"

"Cum am spus, mâncare", a răspuns Logan. "Raptor nu se ocupă de arme."

"Nu se mai", nu s-a putut abține Ian să nu adauge.

Logan a dat din cap. "Nu de când Rav a cumpărat compania."

Ian a zâmbit în timp ce soldații încărcau barca. "Chiar au cerut o răscumpărare?"

"Au făcut-o. Nu le-a fost teamă să profite de o oportunitate. Războiul civil face asta."

Ian a fost de acord în tăcere. Dacă femeile care îi aduseseră din stepă l-ar fi considerat pentru o clipă pe Ian o amenințare, l-ar fi împușcat într-o clipă. Nu era nevoie de curaj pentru a face un soldat. Departe de asta. Tot ce-ți trebuia era disperare, iar decapitățile ISIS și un atac cu arme chimice asupra civililor lansat de propriul lor guvern făceau o populație extrem de disperată.

"Keith a vrut să te avertizez, șansele sunt ca atunci când vom ateriza la Andrews, să fii luat în custodie. Cuvântul Cressidei va fi de mare ajutor pentru a-l convinge pe procurorul general să se implice, dar... ea nu are cel mai bun palmares, iar Dominick nu poate face prea multe. CIA și FBI nu joacă întotdeauna frumos." Privirea lui Logan se îndreptă spre barcă. "Asta e șansa ta să dispari în liniște. Putem spune că a fost un schimb de focuri în timpul traversării. Ai căzut în Tigru."

Logan voia să-l scoată din asta?

Mai important, era ceea ce își dorea Ian?

Dacă rămânea, se putea duce după Zack. Avea un loc în Cizre. Putea termina misiunea.

Șansele erau ca, dacă rămânea, să nu-și curețe niciodată numele. Ar fi dispărut în Orientul Mijlociu, fără să se mai poată întoarce acasă. Lumea, șeful său, echipa sa Delta Force, toți l-ar fi considerat un trădător. Dar ar putea totuși să adune informații pentru țara sa. Doar că ar fi transmise pe canale diferite.

Nu se îndoia că Cressida va încerca să îl reabiliteze. Cu cipul, ar putea chiar să reușească. Dar dacă nu ar fi făcut-o, dacă nu ar fi putut, nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Rămâi sau pleci?

"Merg acasă", a spus el ferm. Ciudat să o numească acasă. Nu avea nici cea mai vagă idee unde era casa.

Capitolul 38

Oaspeții neașteptați ai Ericăi Scott îi făceau dinții mari. Dar întotdeauna îl considerase pe doctorul Patrick Hill, directorul executiv al Institutului de Explorare MacLeod-Hill, un fel de lăudăros care se laudă singur, și era părtinitoare față de Suzanne, prietena lui Cressida, încă de când aflate că femeia o abandonase pe Cressida într-un bar din Antalya pentru a se putea cupla cu Hill, imediat după apariția lui Todd Ganem.

Ce fel de prieten face asta?

Același gen care făcea acum din calvarul Cressidei doar un scop personal - teama ei, îngrijorarea ei, neliniștea ei față de prietena pe care o ignorase de îndată ce Hill intrase în peisaj. Erica se întreba dacă Suzanne semăna cu mama Cressidei. Ca femeie care a avut, de asemenea, probleme cu mama, Erica a înțeles de ce Cressida ar fi prietena ei.

Dar totuși, femeia ducea dramatismul la un nou nivel și se întreba cum suporta Cressida narcisismul agravant al Suzannei. Erica nu avea răbdare pentru narcisiști, iar acest cuplu era un duo dinamic de absorbție de sine. De asemenea, nu-și ascundeau dezamăgirea că fuseseră dirijați în direcția Ericăi, în loc să viziteze procurorul general, senatorul sau chiar CEO-ul Raptor.

Sincer, nici Erica nu era prea încântată să rămână cu ei, dar cineva trebuia să-i țină pe cei doi departe de Keith, care era în contact permanent cu Sean în timp ce agentul de teren se ocupa de o extracție care includea trecerea prin teritoriul controlat de ISIS în Irak.

Erica scutură din cap și păși în bucătărie pentru a lua brânză și biscuiți pentru oaspeții ei. Era încă nedumerită cum de viața ei putea include spioni, mercenari și extrageri de prieteni din Orientul Mijlociu. Era arheolog subacvatic pentru Marina SUA, căsătorită cu un expert în securitate tehnologică. Viața lor ar fi trebuit să fie birocratică și normală, poate chiar să pară puțin plictisitoare - deși viața cu Lee nu ar fi fost niciodată plictisitoare.

Ușa de la intrare s-a deschis. Lee era acasă. *Slavă Domnului*. Cineva care să-i împărtășească suferința de a avea de-a face cu Hill și cu grețurile matinale la în același timp. Și-a băgat un biscuit uscat în gură înainte de a duce platoul

în sufragerie și de a-l saluta pe Lee cu un sărut.

Îi zâmbea, dar în ochii lui se citea ceva care îi trecu un fior de teamă pe șira spinării.

"Vreți să ne scuzați un moment?" i-a întrebat Lee pe oaspeții lor.

Suzanne scoase un ușor oftat. "Dacă are de-a face cu Cressida, avem dreptul să știm."

Lee nu s-a obosit să diminueze răceala privirii sale. "E personal și nu e treaba ta."

Uau, iar Erica credea că *ea* nu prea are răbdare pentru Suzanne. Dintre cei doi, Lee era diplomatul. Asta trebuie să fie ceva important. I-a aruncat Suzannei o privire de scuză pe care nu o simțea și l-a urmat pe Lee în dormitorul lor.

A tras-o în brațe în momentul în care ușa s-a închis. "Îmi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu ei, Shortcake."

Ea și-a lipit capul de pieptul lui și i-a ascultat inima bătând cu putere.

"Cressida a traversat râul? Au ajuns cu bine?"

"Da. Acum se îndreaptă spre Erbil."

"Atunci ce s-a întâmplat? Este Cressida rănită? Este vreo problemă cu ISIS?"

"Sean spune că e bine. Boyd nu a luat ieșirea. El vine înapoi cu ea."

"Asta ne dorim, nu-i așa?"

"Cred că da, dar e un dezastru. Boyd este căutat pentru trei crime în Turcia, iar Curt tocmai a aflat că autoritățile turce intenționează să o acuze pe Cressida de uciderea lui Hejan Duhoki."

"Dar... Hejan era în viață când Cressida a părăsit camera de hotel."

"Asta potrivit lui Boyd, pe care îl consideră complicele ei. Se pare că, în ziua morții sale, Duhoki a furat o sumă mare de bani de la o organizație umanitară. Nimeni nu știe unde sunt banii, dar a stocat informațiile de recuperare pe o unitate USB. Se spune că Cressida l-a ucis, a luat stick-ul și a plecat în Van cu Boyd pentru a recupera banii."

Avionul era cea mai frumoasă bucată de metal și mașinărie pe care Cressida o văzuse vreodată. Era mai mare decât se aștepta pentru un avion privat, dar, după spusele lui Sean, avea rază lungă de acțiune și putea zbura de la Erbil la Washington fără să fie nevoie să realimenteze. În plus, făcea parte din flota de avioane Raptor, deci deși se afla la cel mai înalt nivel al avioanelor private, era echipat pentru a transporta echipe de securitate mercenare în și din zonele de război. În interior, era împărțită în secțiuni: cabina de pilotaj; cabina principală cu o zonă de conferință în față formată dintr-o masă circulară și șase scaune, urmată de trei rânduri de scaune pentru încă nouă pasageri; o mini bucătărie pe o parte, în spatele rândurilor, și o toaletă care includea o cabină de duș separată pe partea opusă; și, în cele din urmă, întregul sfert din spate al avionului era o cabină privată de lux pentru demnitari care profitau de brațul de securitate privată al Raptor.

Trina zburase o dată cu avionul împreună cu Keith, într-o călătorie de afaceri la Rio - așa cum faci când te întâlnești cu directorul general - și îi spusese Cressidei că, după ce s-a bucurat de o cabină privată, zborul cu autocarul nu va mai fi niciodată la fel. Cressida râsese și o numise răsfățată, iar Trina nu o contrazise.

Acum că Cressida văzuse ea însăși cabina luxoasă, trebuia să recunoască că nu i-ar fi displicut să se obișnuiască cu acest tip de confort. Aruncă o privire în direcția lui Ian, conștientă că o parte din ceea ce Trina apreciasse la zbor avea probabil mai mult de-a face cu prezența lui Keith decât cu faptul că salteaua era făcută din spumă cu memorie.

Ei bine, Cressida avea toate intențiile să revendice cabina - după o săptămână de dormit pe pământ stâncos, pe pătuțuri mici și pe paleți tari, o saltea de lux suna ca raiul - dar nu avea nicio intenție să o împartă cu Ian. Nu era vorba că nu-l dorea, ci că nu voia durerea de inimă și regretele care aveau să vină mai târziu.

Nu a durat mult să se pregătească pentru zbor, odată ce au fost cu toții la bord. Grupul lor includea doi piloți, Sean și trei agenți Raptor, plus Ian și Cressida. În cabina principală, au luat loc în jurul mesei de conferințe în timp ce rulau spre pistă.

"Ce-i cu ușa aia?", a întrebat ea. "Nu am mai fost niciodată într-un avion cu o ușă care alunecă în lateral așa."

"A fost modernizat pentru a se deschide în timpul zborului pentru salturi", a spus Sean. "O caracteristică neobișnuită pentru acest tip de aeronavă, dar necesară pentru depozitarea agenților în zonele fierbinți."

Ea a dat din cap și a tremurat. Săritul dintr-un avion nu fusese niciodată pe lista ei de lucruri de făcut. S-a uitat la bărbații așezați în jurul mesei. Toți erau foști militari, de o ramură sau alta, și știa că Sean fusese SEAL, ca și Keith. "Sunt singura de aici care nu știe cum să sară dintr-un avion?"

Toți bărbații s-au uitat în jurul mesei, vorbind un limbaj tăcut de mascul alfa pe care ea nu-l cunoștea, apoi, la unison, toți cinci au dat din cap.

Un memento că ea nu era de felul lor.

Atunci când se află într-un avion privat care fuge din Orientul Mijlociu în mijlocul nopții, însoțit de un spion și mai mulți mercenari, cineva ar putea fi înclinat să reflecteze la alegerile care i-au adus acolo.

Alegeri precum Todd. Sau decizia de a nu spune nimănui despre hartă. Sau planul ei de a găsi singură tunelul, când i-ar fi putut invita pe Todd sau pe Suzanne sau pe oricare alt student care ar fi participat cu plăcere la proiect.

Dacă nu ar fi fost atât de secretoasă, Hejan nu i-ar fi putut înscena o capcană. Ian nu ar fi avut motive să o urmărească. Ea nu ar fi fost jefuită. Nu ar fi împușcat un om în gât.

Pe măsură ce avionul ajungea la altitudinea de croazieră, bărbații din jurul ei vorbeau de afaceri. Ian i-a oferit lui Sean detalii minime despre activitățile lor după ce au dispărut în Van. Pentru el, misiunea era încă secretă. Ars sau nu, nu putea vorbi despre asta.

Cressida, care nu era supusă unor astfel de restricții, își prezentase deja versiunea evenimentelor în timpul lungului drum spre Erbil și nu mai avea prea multe de adăugat la conversație. S-a ridicat și s-a întins. "Domnilor, vă rog să mă scuzați, am de gând să revendic patul, dacă sunteți de acord?"

Sean a dat din cap. "E al tău. Trina a cerut-o pentru tine." Zâmbetul lui era cald. Prietenos. Îl plăcuse întotdeauna pe Sean. Pentru un militar convins, nu era nici pe departe la fel de închis ca *unii* foști membri ai Forțelor Speciale pe care îi cunoștea.

În cabina privată, s-a târât în patul confortabil, dar nu era chiar obosită. Nu știa ce era. După zile întregi în care a fost pe fugă și la limită, își putea lăsa garda jos. În sfârșit.

Nu era sigură că știe cum.

Chiar și atunci când a dormit astăzi în casa YPG, somnul ei a fost ușor.

Păzit.

În vechea ei viață, când era prea agitată să doarmă, lua o carte și citea până la trei dimineața, bucurându-se de aventura înfricoșătoare a altcuiva de la o distanță sigură. Se uită la bibliotecă și râse, văzând mâna lui Keith la lucru în cărțile pe care le ofereau oaspeților din avionul privat de lux. Fidelă formeii, mica bibliotecă era alcătuită în cea mai mare parte din relatări militare nonficționale și aranjată conform sistemului zecimal Dewey.

Keith Hatcher, CEO mercenar, bibliotecar ascuns.

Erau câteva romane în secțiunea de ficțiune - majoritatea cărți ale autoarei preferate a Trinei, Darcy Burke - intercalate cu cărți politice,thrillerele preferate de Keith. Cressida nu avea deloc chef de un thriller și, sincer, ideea unei povești de dragoste o deprima. Oricum, nu că ar fi fost capabilă să se concentreze pe o carte acum.

A stins lumina și s-a întins pe pat, hotărâtă să încerce să doarmă. Dar cabina întunecată s-a transformat în tunel întunecat, iar ea a petrecut zece minute încercând să alunge sentimentul înainte de a renunța și de a aprinde din nou lumina de lângă pat.

Era prea agitată, prea bântuită de evenimentele din ultimele zile, pentru a se odihni. În sertarul unui mini birou se afla un teanc de hârtie Raptor. Cressida a scos câteva foi și a luat un stilou, apoi s-a așezat pe pat cu hârtia sprijinită pe o carte cartonată.

Când era fată, ținuse un jurnal, până când Unu l-a găsit și și-a bătut joc cu cruzime de speranțele și temerile ei copilărești. Nu mai fusese niciodată capabilă să își pună pe hârtie cele mai intime gânduri. La naiba, Unu ar fi putut fi chiar motivul pentru care fusese atât de secretoasă cu cercetările ei pentru disertație, îngropând informațiile pe hard disk-ul propriului computer.

A mototolit hârtia fără să scrie un cuvânt și a aruncat stiloul prin cameră în același moment în care ușa s-a deschis.

"Ow!" a spus Ian. "Cred că am meritat asta."

Inima îi bătea cu putere la simpla vedere a lui. Nu era bine cât de mult îl dorea. "Nu știi cum să bați la ușă?"

"Nu am vrut să te trezesc dacă dormeai."

"Mincinosule."

"Da, sunt. Unul al naibii de bun. Dar nu de data asta."

"Atunci de ce ești aici?"

A pășit în cameră și a închis ușa în urma lui. "Îmi place să te privesc dormind."

Declarația era atât de simplă. Atât de deschisă. Trebuia să o creadă. "Ești aici să mă privești cum dorm? E un pic înfiorător." Nu chiar, totuși. Nu după ce trecuseră prin ce trecuseră.

"Când dormi, nu te holbezi la mine. Nu ești tristă. Nu ești furioasă. Ești doar frumoasă. Când dormi, eu nu o dau în bară și nu te enervez."

Nu-i plăcea sentimentul pe care cuvintele lui i-l provocau în stomac. Cedând, i-ar fi dat puterea să o rănească. "În afară de partea înfiorătoare în care mă privești dormind."

Zâmbetul lui îi lumina ochii. La naiba, era un bărbat superb. Trebuie să se fi bărbierit în toaletă în timp ce ea dădea târcoale în dormitor și încerca să doarmă, pentru că barba îi dispăruse. Îi plăcuse barba aspră care îi zgâria pielea, dar acum că dispăruse, degetele îi ardeau să-i mângâie obrajii netezi. Un foc i s-a aprins în burtă când și-a imaginat alunecarea moale a feței lui goale pe pielea ei.

Era din nou bărbatul intens chipeș pe care îl zărise într-un terminal de aeroport aglomerat și toate posibilitățile aceluia moment, când fuseseră doi străini, îi reveneau în minte.

Oh, la naiba. Ar fi dificil să-i reziste - dacă ar fi intrat în cabină cu gândul de a o seduce. Să-l refuze acum ar fi durut aproape la fel de mult ca și cum ar fi spus da, iar apoi el ar fi dispărut din viața ei.

El a făcut un pas mai aproape, iar ea a ridicat o mână. "Oprește-te. Ce faci aici, Ian?"

"Ce ai vrut să spui când l-ai doborât pe Zack și ai spus că ți-ai promis că nu vei mai face asta niciodată?"

Oh, rahat. Chiar știa cum să găsească verigile slabe din armura ei. Și-a limpezit gâtul brusc uscat. "Îți vei ușura conștiința dacă mă ții în brațe și-mi ascuți povestea tristă? Asta e pentru tine? O șansă de a acumula puncte bonus pentru a putea spune mai târziu că m-ai tratat cu amabilitate chiar dacă m-ai respins? Pentru că nu am niciun interes să-mi împărtășesc cele mai întunecate amintiri cu cineva care are toate intențiile de a se îndepărta de mine cu prima ocazie."

El a mai făcut un pas spre ea. "Nu. Nu asta e ceea ce vreau. Vreau numele fiecărui bărbat care te-a rănit vreodată, ca să-l pot vâna pe fiecare și să-l fac să plătească."

Senzația de fluturare din burta ei a făcut implozie în acel moment, iar respirația i s-a întrerupt în timp ce încerca să-și țină sub control corpul trădător, inima aia blestemată trădătoare.

Tot ce și-a dorit vreodată a fost ca cineva să o trateze ca și cum ar conta. Să o sprijine. Să se uite la ea așa cum o făcea Ian acum, ca și cum i-ar fi păsat cu adevărat, profund, de ea.

"Nu voi accepta doar o săptămână, Ian. Merit mai mult de atât." Și vorbea serios. Nu se mai devaloriza când venea vorba de relații.

S-a așezat pe pat lângă ea și i-a întins mâna. "Știu asta. Și știu că meriți mult mai mult decât mine."

A vrut să-l întrerupă, să-i spună că nici el nu ar trebui să se devalorizeze. Dar avea sentimentul că era pe cale să spună ceva mult mai important și nu îndrăznea să-l deraieze. Așa cum era, inima ei bătea atât de tare, încât amenința să-i înece cuvintele.

"Nu am fost niciodată în poziția de a oferi mai mult decât o aventură și nu am întâlnit pe nimeni pe care să-l doresc mai mult de atât, chiar dacă aș fi putut. Viața mea a fost armata și apoi CIA. Sigur, alți bărbați aveau familii. Vieți. Neveste. Dar eu nu am avut cu adevărat pe nimeni, cu excepția celui mai bun prieten a cărui bunică m-a învățat turcă când eram mic. A murit într-un accident de antrenament când aveam nouăsprezece ani. Nici măcar nu a reușit să iasă din tabăra de instrucție. A fost o pierdere stupidă și oribilă."

Ea a oftat, recunoscând că el a acoperit o lume de durere în acele cuvinte directe. "Ai fost acolo? Era în unitatea ta?"

"Nu. Eu eram deja în Afganistan. El s-a înrolat la un an după mine. Între pierderea celui mai bun prieten al meu și apoi pierderea membrilor echipei mele în luptă, am încetat... să-mi *mai pese* nu e cuvântul potrivit... Sunt încă om. Îmi pasă. Dar am făcut tot ce am putut ca să nu-mi pese prea mult. Mi-aș da viața pentru oricare dintre băieții din echipa mea Delta Force - ei rămân cei mai apropiați prieteni ai mei până în ziua de azi - dar vrei să știi cât timp a trecut de când nici măcar nu le-am mai trimis un e-mail?"

Ea a dat din cap.

"Doi... poate trei ani." A făcut o pauză și a respirat adânc. "M-am aruncat în viața mea ca agent sub acoperire. Am încetat să mai fiu un prieten sau să-mi fac prieteni adevărați. Ai cam nimerit-o când ai întrebat dacă spionii pot avea prieteni. Sunt sigur că unii au. Dar eu nu sunt unul dintre ei."

El și-a înșirat degetele printre ale ei, uitându-se la mâinile lor împletite, fără să-i întâlnească privirea. "Nu mai sunt un spion. Încă nu m-am împăcat cu ideea asta. Chiar și când eram în armată, conduceam operațiuni secrete pentru Delta." A clătinat din cap. "Dar am ieșit. Ies din joc. Să rămân în joc ar costa prea mult. Nu știu ce se va întâmpla cu mine când vom ateriza. Aș putea fi arestat și să dispar într-o închisoare secretă a CIA, sau m-aș putea trezi exonerat, dar fără slujbă. Fără perspective. Fără casă. Fără prieteni."

I-a tras mâna la piept, punând-o peste inima ei. "Asta este ceea ce vrei de la mine? Prietenie? Pentru că ai deja asta."

El s-a aplecat și și-a lipit gura de a ei, încet. Tentativ. Nu semăna deloc cu bărbatul încrezut care o sărutase de atâtea ori în ultima săptămână.

Și-a deschis gura pentru a aprofunda sărutul când a devenit clar că el nu o va face. A ghicit că nu o va forța, nu acum.

A mângâiat obrajii netezi cu ambele mâini și și-a lipit limba de a lui într-un sărut dulce și prelungit, care nu era nici un salut, nici un la revedere și care, într-un fel, era complet diferit de toate săruturile de până atunci.

Ea s-a tras înapoi, încă legănându-i fața, și i-a întâlnit privirea intensă.

Și-a curățat gâtul. "Te vreau mai mult decât o prietenă, Cressida. Vreau să fiu iubitul tău, partenerul tău, campionul tău. Pentru că atunci când mă gândesc să-mi iau rămas bun de la tine, mă doare deja, chiar și atunci când ești chiar aici, în fața mea." I-a luat ambele mâini în ale lui și și-a frecat degetele

mari pe încheieturile ei. "Nu știu cum să fiu un iubit și sunt destul de sigur că voi fi prost la asta, dar dacă ești dispusă să mă ai, aș vrea să încerc."

L-a privit fix în ochii lui gri, asimilându-i cuvintele. Poate că nu a spus trei cuvinte anume, dar ceea ce a spus a fost chiar mai bun decât M&M-urile și pimpernelurile albastre și roșii.

"Mă cam lași baltă aici, Cress." Disconfortul din vocea lui era de fapt destul de fermecător.

Ea s-a aplecat în față și și-a atins ușor buzele de ale lui, apoi a spus: "O secundă." S-a târât pe pat și a deschis dulapul în care își îndesase rucsacul. A scotocit prin rucsac - dând la o parte hainele care erau atât de murdare, încât le-ar fi ars cu plăcere când ar fi ajuns acasă - și a scos singurul carnețel pe care reușise să-l păstreze când se rezumase la rucsacul din Siirt. Deschise caietul la pagina în care presase un pimpernel perfect și i-l arătă. "Mi se pare corect să-ți ofer flori de data asta. Ți-aș da-o pe asta, doar că planul meu este să o păstrez pentru totdeauna. Așa că ți-o voi da doar dacă ai de gând să rămâi pe aici."

Sprâncenele i s-au adunat. "Ai păstrat-o? Chiar și după ce am fost un măgar abominabil cu tine?"

"Glumești? Mi-ai dat pimperneli într-un cort nomad. Cred că a fost cel mai romantic gest din viața mea. Bineînțeles că am păstrat unul."

El a chicotit. "A fost destul de ușor, nu-i așa?"

"Ai pus ștacheta sus. Mă voi aștepta ca prietenul meu să o depășească în viitor."

"La naiba. Sunt blestemat. Dar totuși, o să iau floarea asta." El i-a luat caietul din mâini și l-a așezat pe măsuta laterală. "Și o să te iau pe tine." Și apoi mâinile lui erau pe șoldurile ei, trăgând-o înspre el până când erau piept la piept. Buzele lui se aflau la un centimetru deasupra buzelor ei. I-a ridicat tivul de la bluză și i-a pus o mână pe talia goală. "Acum, ne vom alătura sau nu clubului mile-high?"

A sărutat-o din nou, și de data aceasta nu s-a mai abținut. Brațele ei i-au înconjurat gâtul și ea și-a lipit corpul de forma lui dură și musculoasă. "Ne unim", a murmurat ea pe buzele lui. "Așteaptă!" Ea s-a îndepărtat, ajungând la rucsac cu un braț bâjbâitor pentru că el nu-i eliberase talia.

"De ce? Tocmai începea să meargă într-o direcție care îmi place."

"Prezervative", a spus ea, apoi l-a mai sărutat o dată înainte de a se smulge din brațele lui pentru a căuta în geantă. "Dezbracă-te cât timp le găsesc."

"Da, doamnă." A început cu nasturii de la cămașă.

Ea a găsit cutia și a aruncat-o pe pat, apoi și-a tras bluza pe cap și și-a dat jos blugii, în timp ce îl privea cum se dezbracă cu un interes avid. Se aflau într-o cameră complet luminată, iar la câțiva centimetri se afla un pat foarte confortabil. Asta era cea mai bună repetiție.

Corpul lui era plin de mușchi și piele netedă. O sărbătoare pentru ochii ei, și voia să lingă fiecare centimetru.

"Doamne, îmi place când te uiți la mine de parcă aș fi cina", a spus el.

"Atunci termină de dezbrăcat, pentru că mi-e foame."

Ochii i s-au aprins de căldură. Și-a dat jos pantofii și și-a scos pantalonii și chiloții dintr-o singură mișcare rapidă, apoi s-a așezat pe pat pentru a-și scoate șosetele. "Nu e corect, Cressida, nu te dezbraci pentru mine."

Uitase să se mai miște în timp ce îi admira abdomenul sculptat și linia subțire de păr care cobora până la o erecție care era numai a ei. A întins mâna să-l atingă, dar, complet dezbrăcat acum, el s-a dat înapoi pe pat, chiar în afara razei ei de acțiune. "Uh-uh. Dezbracă-te."

Ea a făcut așa cum i-a ordonat și în câteva clipe a stat goală în fața lui, sperând că ceea ce vedea îi va plăcea măcar o zecime din cât îi plăcea ei corpul lui spectaculos. Zâmbetul lui lent și sexy era un bun indicator.

El s-a mutat să se așeze la picioarele patului și a tras-o să stea între coapsele lui. I-a luat șoldurile în mâini. Limba lui a atins mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt, în timp ce mâinile lui alunecau spre fundul ei și o strâneau. Senzația limbii și a mâinilor lui i-a făcut corpul să se strângă de nerăbdare.

El i-a legănat șoldurile în timp ce gura lui îi explora sânii. Ea a tors și i-a atins maxilarul neted, bucurându-se de senzația mătăsoasă a pielii lui proaspăt rase, în timp ce își privea sfârcul dispărând în gura lui fierbinte.

El a strecurat o mână între coapsele ei și i-a mângâiat clitorisul, iar ea a scos un geamăt ușor. Asta era real. Acesta era Ian. O atingea. Și era doar începutul.

"Poți face zgomot, Cress. Zumzetul motorului este atât de puternic, încât

sunetul nu se va auzi." El îi trecu din nou un deget peste clitoris, o frecare rapidă și puternică, iar ea scoase un mic țipăt la senzație.

Ea s-a întins în jos și a înfășurat o mână în jurul bazei penisului lui și l-a mângâiat încet în sus. El și-a ridicat bărbia și a aspirat aer între dinți. Îi plăcea puterea de a-l excita. Felul în care tot corpul lui reacționa, ca și cum fiecare mușchi se contracta deodată. El era o masă de bărbăție puternică, perfectă, iar ea putea să-i facă întregul corp să reacționeze doar cu cea mai mică atingere. "Al meu", a șoptit ea.

Ian a chicotit și a strecurat un deget în ea. Și-a înclinat capul înapoi pentru a-i întâlni privirea. "Și asta e a mea."

El era tot ceea ce își dorea - extrem de inteligent, alfa, cu o latură protectoare și posesivă care îi satisfăcea nevoile.

L-a sărutat, luându-i limba adânc în gură, în timp ce mâna ei aluneca în sus și în jos pe lungimea lui groasă. Îi plăcea să simtă limba lui pe a ei, dar voia mai mult. Voia să guste din el în întregime.

A căzut în genunchi și i-a lins capul penisului tare. El a scos un geamăt scăzut. I-a luat vârful în gură și a supt în timp ce aluneca în jos, luându-l adânc în gât.

Degetele lui i s-au strecurat prin păr și i-a înclinat capul pe spate până când i-a întâlnit privirea fierbinte în timp ce îi sugea scula. I-a simțit trupul încolăcindu-se în jurul ei, coapsele strângându-se în timp ce ochii îi ardeau.

I-a mângâiat obrazii și a împins-o ușor în sus, strecurându-și penisul din gura ei. A tras-o din nou în picioare, apoi a sărutat-o adânc. "Ești uimitoare", a spus el pe buzele ei. S-a dat la o parte, făcând loc pentru ea pe pat. "Și vreau să te ling și să te sug, și să te fac să vii pe limba mea. Și apoi vreau să alunec adânc înăuntru și să te fac să vii din nou."

S-a întins lângă el și a strecurat un deget între coapsele ei până în centrul ei umed. Ea a gemut la plăcerea propriei atingeri.

"Doamne, ce fierbinte este", a spus el.

Ea și-a ridicat degetele umede și i le-a strecurat în gură. El a închis ochii și a supt. El a scos un mârâit scăzut și și-a pus mâinile între coapsele ei, deschizând-o larg. Era deschisă și vulnerabilă și i se părea fierbinte. Exaltant.

El și-a aplecat capul în jos și și-a trecut limba peste clitorisul ei. Ea s-a

clătinat în sus, atingerea fiind de zece ori mai intensă decât fuseseră degetele. El și-a mutat limba mai jos, pentru a se strecura în vaginul ei.

"La naiba, ai un gust bun." El a mângâiat-o și a tachinat-o cu limba, alternând între clitoris și deschizătură, aducând-o atât de aproape de orgasm, încât tot corpul i-a tremurat. Dar îl voia în ea când venea. El nu-i spusese că o iubește, dar asta era încă un fel de declarație, iar ea voia să fie șold la șold, față în față, în timp ce veneau împreună.

Ea s-a îndepărtat de el înainte ca el să o facă să vină. "Pune-ți un prezervativ și intră în mine, sau toate înțelegerile sunt anulate."

El și-a dat capul pe spate și a râs. "Am făcut o înțelegere de care nu știam?"

"Te-ai oferit să încerci să fii iubit. S-ar putea să fi acceptat. Dar e o încercare. Începând de acum, tu ești la încercare."

El a scos un râs puternic din burtă la asta și s-a dat mai în sus până când capul lui s-a sprijinit pe abdomenul ei. "Doamne, Cress, mă faci să mă simt atât de bine - mai ușor - și nu mă refer la sex." El și-a ridicat capul și i-a întâlnit privirea peste priveliștea burții și a sânilor ei. "Doar faptul că sunt cu tine mă face să simt... emoție, pentru ceva nou, diferit. Pentru tine. Nu mi-am mai permis să simt asta de mult, mult timp."

Bine, nu era *Te iubesc*, dar se apropia. La urma urmei, el vorbea despre sentimente. "Sărută-mă", a spus ea.

El a alunecat pe pat, corpul lui ferm fiind o presiune dulce pe al ei, în timp ce buclele negre de pe pieptul lui îi atingeau pielea, provocându-i furișări pe parcurs. A sărutat-o, în regulă... încet... metodic... pasional. Ca și cum fiecare barieră dintre ei ar fi fost zdrobită sub asaltul unui deceniu de emoții acumulate.

Faptul că el își dăduse frâu liber emoțiilor cu *ea* nu făcea decât să facă momentul mai dulce.

Și mai sexy.

OhDoamne, era mai sexy. Căldura a inundat-o. Trebuia să-l aibă, fiecare centimetru uimitor din el, în ea. Presat împotriva ei. Să o atingă în toate felurile posibile. Avea nevoie de el. Acum.

A bâjbâit după prezervative, întrebându-se unde naiba le lăsaseră și de

ce nu era el în unul *acum*, pentru că dacă nu intra în ea înainte de următoarea ei bătaie de inimă...

El a găsit cumva un prezervativ, iar ea l-a privit cum îl pune, apoi în cele din urmă... *Da!* Ea a mulțumit oricărei puteri superioare care a făcut posibil acest moment. El a umplut-o, penisul lui gros mângâind-o cu fiecare împingere fierbinte. Fusesse pe punctul de a ajunge la orgasm de când el îi făcuse sex oral, iar acum călătorea pe acea margine, izbucnirile de plăcere amenințând să o facă să treacă de partea cealaltă. Cu un oftat adânc, ea s-a strâns în jurul lui, iar el a pulsat în ea cu o viteză perfectă. Voia să se topească, să se dizolve, să implodeze, pe măsură ce presiunea creștea la niveluri intense.

Gura lui a găsit-o pe a ei și a sărutat-o profund, limba lui fiind o intruziune fierbinte binevenită. El și-a ridicat buzele de pe ale ei și și-a dat capul pe spate în timp ce corpul lui se legăna între coapsele ei. Presiunea a atins punctul culminant, iar ea a ejaculat cu o intensitate atât de puternică, de ascuțită, încât nu și-a putut reține un țipăt gutural.

Spatele lui Ian s-a arcuit și el a râs în timp ce orgasmul îi urma. Îi plăcea să-i privească chipul în timp ce el venea, liniile frumoase fiind cumva și mai sexy când el își strângea maxilarul și închidea ochii. Spre deosebire de ea, el era tăcut. În schimb, ea i-a simțit corpul tremurând, iar el a scos un geamăt ușor.

I-a mângâiat obrazii în timp ce el se prăbușea peste ea. El și-a strecurat brațele în jurul spatelui ei și s-a rostogolit pe o parte, încă înăuntrul ei, încă trimițând unde de șoc de plăcere cu presiunea penisului său care lovea exact în locurile potrivite.

Trebuie să fi observat reacția ei, pentru că și-a împins șoldurile înainte, iar un alt val scurt a lovit-o. "Îmi place să te fac să ejaculezi", a spus el. "Îmi place cum fața ta devine moale și visătoare, dar țipi de eliberare."

Ea și-a vârât capul în pieptul lui. "Sper că nimeni de acolo nu a auzit asta."

"Și ego-ul meu speră că au auzit."

Ea a râs și l-a lovit ușor pe umăr.

"Chiar m-aș putea obișnui cu asta. Deci, ca iubit al tău, cât de des facem sex?"

"De fiecare dată când mă seduci." La urma urmei, nu avea rost să-l lase pe tip să se complacă.

"Atât de mult, huh? Drăguț." I-a mângâiat gâtul, apoi i-a întâlnit privirea. "Foarte drăguț." Bărbia lui a atins lanțul pandantivului cu ochiul răului, iar ea s-a crispat. Aici totul a mers prost prima dată.

El a scuturat din cap. "Nu-ți face griji, dragă. Am de gând să rămân aici pe termen lung. Promit."

Ea a dat din cap.

"Probabil ar trebui să dormim puțin. Avem o zi plină când aterizăm în DC. Sau seara. Sau noapte. Sincer, am pierdut noțiunea timpului."

"Și eu. Nici măcar nu sunt sigur că aş putea spune ziua săptămânii dacă m-ai întreba."

"Eh, să știi zilele săptămânii este supraevaluat."

Ea a zâmbit și i-a ciugulit bărbia, luptându-se cu cuvintele *Te iubesc* care ardeau să fie spuse. Nu-și putea asuma riscul, nu le putea spune prima dată - nu din nou. Dacă le spunea și el nu i le spunea înapoi?

Capitolul 39

Dormeau îmbrățișați, ceva ce lui Ian nu-i plăcuse niciodată până acum. Dar avea sentimentul că se va bucura cu Cressida de o mulțime de lucruri care nu-i mai făcuseră plăcere până atunci.

Probabil că nu va ști niciodată ce l-a adus la ușa cabinei și ce i-a dat curajul să pășească înăuntru. Poate că a fost Sean, care l-a făcut măgar pentru că a ezitat. Poate că a fost faptul că a vorbit cu singurul agent căsătorit care făcea cumva ca stilul de viață să funcționeze sau cu agerul agent singuratic care i-a dat lui Ian o idee despre locul în care se va afla peste alți zece ani. S-ar putea să fi fost gândul că Cressida își continua viața, în timp ce el își petrecea restul vieții regretând decizia de a o lăsa să plece.

Indiferent de declanșator, intrarea în cabină fusese un impuls, fără un plan clar. Pur și simplu... *voia*, și se săturase să se pună în calea lui. Sătul să se nege pe sine.

Ea a dormit profund în brațele lui, iar el a privit-o din nou. A zâmbit, știind că ea l-ar fi acuzat că e înfiorător, dar nu s-a putut abține. Acest somn era diferit de celelalte dăți când o privise. De data asta ea era sătulă. Ciufulită. Frumos trasă.

Era un om norocos.

S-a jucat cu ideea de a o săruta să se trezească. Nu l-ar deranja să aibă noroc din nou. Dar ea avea nevoie să doarmă. Mai aveau doar câteva ore până acolo, iar de partea cealaltă se putea dezlănțui iadul.

Un motiv în plus să fac dragoste cu ea din nou. Și din nou.

Ea a scos un sunet moale și s-a rostogolit, iar el a renunțat la idee. Ea nu fusese capabilă să doarmă adânc atunci când fuseseră pe fugă și îi lipsea pregătirea lui.

O trase pe Cressida strâns de partea lui, se forță să închidă ochii și să lase garda jos. Era timpul să doarmă și el.

Bătăile l-au trezit pe Ian. Lovituri ascuțite și urgente în ușa. S-a ridicat brusc și a întins mâna după armă, așa cum făcea întotdeauna când era smuls din somn. Dar nu avea o armă.

Sean insistase ca Ian să renunțe la armă înainte de a se urca în avion. Fusese probabil un fel de test, iar Ian nu avusese nicio reținere în a-l trece. Nu era ca și cum s-ar fi temut de o lovitură în timpul zborului. Avea încredere în agenții Raptor pentru că misiunea lor era aceeași cu a lui: să o ducă pe Cressida în siguranță. Atâta timp cât aveau aceeași misiune, erau în aceeași echipă.

Cressida s-a trezit mai greu, dar nu a fost mai puțin alarmată de bătaii atunci când urgența s-a făcut simțită.

"Lasă-ne un minut!" a strigat el în timp ce își trăgea blugii pe el.

Cressida a făcut la fel, dar fără sutien, sfârcurile ei erau ușor vizibile prin tricou.

A clătinat din cap. "Dacă îl prind pe vreunul dintre băieți că se holbează la tine, s-ar putea să fiu nevoit să îl strâng de gât. Așa că, pentru siguranța lor, pune-ți un sutien."

I-a aruncat un zâmbet somnoros în timp ce se întindea după sutien. "Niciunul dintre ei nu s-ar holba la mine. Pentru ei, eu sunt doar o misiune."

"Tu ai fost misiunea mea, și asta nu m-a oprit." Era clar că nu știa nimic despre căile bărbaților. Agenții ar fi trebuit să fie făcuți din piatră pentru a nu fi excitați dacă ea ieșea cu sfârcurile întinse în timp ce arăta sex-tousled.

S-ar putea să fie părtinitor, dar el nu credea asta.

Odată ce a fost prezentabilă, Ian a deschis ușa și l-a înfruntat pe Sean.

"Care-i treaba?"

"Avem o problemă care ne așteaptă la Joint Base Andrews."

"Cum poate fi Zack în DC? De ce nu a fost arestat?" a întrebat din nou Cressida. Erau cu toții așezați în jurul mesei de conferințe, iar Sean tocmai terminase de explicat situația. Creierul ei era încă încetoșat de la cel mai adânc somn pe care îl avusese în mai bine de o săptămână.

"Zack nu a fost ars. El poate pretinde că tot ce a făcut a fost în conformitate cu misiunea", a spus Ian.

"Inclusiv afumarea noastră în Kurubaș? Uciderea paznicului de la punctul de control?"

Ian își trecu mâinile prin păr. "Toată lumea crede că noi - sau cel puțin *eu* - am ucis gardianul."

"Unde este Todd?" a întrebat Cressida.

Sean a ridicat din umeri. "Nu am informații despre Ganem." S-a aplecat în față. "Uite care e treaba. Dominick te poate ajuta, dar va avea nevoie de timp. Dacă CIA te ia în custodie pe pistă, e deja prea târziu. Ei nu *știi* ești în

acest avion, dar bănuiesc. Vor cerceta această pasăre de sus până jos și nu vom putea face nimic în privința asta."

"Poate Ian să-și pună o uniformă Raptor? Voi trebuie să aveți un fel de kit de deghețare aici. Dați-i o barbă, lentile de contact colorate. Ceva?" Își putea auzi disperarea în vocea ei. Nu avea cum să-l lase pe Ian să fie tras pe sfoară. Nu fără o luptă.

Sean s-a uitat la Ian. "Te pricepi la sărituri?"

"Ai o parașută?"

Frica a străbătut corpul Cressidei, făcând-o să se ridice în picioare. Ian ar fi... *sărit*?

"Destule pentru noi toți, dacă va fi nevoie", a spus Sean.

Ian a întâlnit privirea lui Cressida. "Nu. Doar eu. Treaba ta este să o duci pe Cressida în siguranță."

"Nu poți să sari", a spus ea cu o voce joasă. "Nu-ți face griji, dragă. Mă ocup eu de asta."

"Când a fost ultima dată când ai sărit dintr-un avion?"

El a ridicat din umeri. "E ca mersul pe bicicletă."

După chicotelile celorlalți agenți, ea avea sentimentul că el mințea. "Asta nu e amuzant! Dacă... ceva merge prost? Ne putem lua șanse la Andrews".

"Dragă, pot face asta. Partea complicată este când și unde."

"Te descurci cu o extracție din apă?" a întrebat Sean.

"Sigur."

Sean și-a bătut degetele pe masă. "Avem nevoie de o barcă. Lasă-mă să vorbesc cu Keith și să văd ce putem aranja."

Erica și Lee se întorseseră la sediul Raptor din inima DC, după ce reușiseră să îi convingă pe Suzanne și Patrick să se întoarcă la proprietatea lui Patrick din Annapolis, promițându-le că îi vor suna dacă vor auzi ceva.

Zborul nu trebuia să ajungă decât înainte de răsărit, așa că, undeva după

miezul nopții, Erica s-a așezat pe o canapea într-unul dintre birourile liniștite pentru un pui de somn la miezul nopții. S-a trezit brusc în jurul orei trei dimineața, fără să știe de ce, dar conversația care avea loc în camera principală părea să fie mai intensă.

S-a ridicat, frecându-și ochii. Ei bine, aceste scurte reprize de somn erau un bun antrenament pentru un copil, nu? A luat o agrafă de pe măsută și și-a strâns părul în timp ce mergea în camera principală.

Lee stătea lângă o stație de calculator din dreapta mesei de conferință, unde se adunaseră ceilalți. Ea a pășit lângă el, iar el i-a strecurat un brat în jurul ei în timp ce șoptea, "Ce se întâmplă?"

"Agentul CIA care credem că l-a demascat pe Boyd s-a întors în SUA. Loialitatea sa nu este pusă la îndoială - încă. Ei nu știu că el a fost în spatele jafului Cressidei sau a celorlalte lucruri despre care Cressida i-a spus lui Sean."

Sean se informase de la Cressida pe drumul de la graniță la Erbil și apoi îi transmisese informațiile lui Keith. Ian nu dăduse nicio declarație, deoarece, în calitate de agent CIA sub acoperire, chiar dacă fusese ars, era obligat să păstreze secretul. Așa că aveau doar versiunea Cressidei a evenimentelor. Care era cel puțin înfricoșătoare.

"Ce va însemna asta pentru Ian?"

"Va avea o luptă grea să convingă pe cineva din CIA să-l creadă. Povestea lui Zack este că Ian a luat-o razna. El a răpit-o pe Cressida sau ea este complicele lui. Oricum ar fi, tot ce s-a întâmplat îi susține afirmațiile, iar agentul ucis lângă Gercüş este văzut ca o dovadă în plus că Ian este un trădător. Se presupune că omul, Sabal, îl ajută pe Zack să-l aducă pe Ian".

"Și dacă Ian este luat în custodie?"

"El va fi luat. Nu se pune problema de asta. Odată ce va fi în custodie, Curt va avea un timp infernal să intervină. Dacă Ian este judecat și condamnat, Cressida ar putea cădea odată cu el."

Erica se cutremura când se gândea la ce ar putea însemna dacă Cressida ar fi arestată - din *nou*.

"Deci, care este planul?" *Te rog, să existe un plan.*

"Ian va sări din avion."

"Ce? Poate el să facă asta? Adică, știe cum?"

Lee a zâmbit. "Da. Și avionul este echipat. Nu asta e problema. Problema este că avem nevoie de o locație de aterizare și de o barcă care să îl preia. Și avem nevoie să fie la fața locului în mai puțin de o oră. L-am sunat pe JT - barca lui este ancorată la portul Menanichoch - dar a spus că are o problemă la motor."

"Ian va sări în Chesapeake?"

"Dacă putem avea o barcă pregătită pentru preluare, da. Sean estimează că va trebui să sară la aproximativ cinci și jumătate dimineața."

Erica a zâmbit. "Nu-mi place să spun asta, dar cunosc persoana perfectă. Are un iaht uriaș. Pe Chesapeake. E acasă chiar acum și simpatizează cu cauza noastră."

Ochii lui Lee s-au luminat. "Shortcake, ești genială."

Le-a spus celorlalți: "Băieți, Erica are o soluție: Dr. Patrick Hill."

Momentul săriturii a venit mult prea repede pentru Cressida. Parcă într-o clipă discutau despre asta, iar în următoarea, Ian își punea parașuta. De îndată ce au aflat că va fi o barcă pe poziție, saltul a fost aprobat, iar piloții au ajustat viteza și altitudinea pentru a ajunge exact la fereastra de salt.

Acești oameni știau cum să facă asta. Piloții știau ce fac. Iar Ian a asigurat-o că făcuse asta de multe ori. Era singura soluție, dar la naiba, a speriat-o de moarte. Își prinse pandantivul cu ochiul răului prin cămașă. Un obicei care se formase la un moment dat în ultima săptămână, dar nu avea să știe niciodată dacă acest pandantiv anume aducea noroc sau ghinion.

Pendantivul era, de asemenea, singurul lucru despre care nu-i spusese lui Sean. Nu pentru că nu ar fi avut încredere în el, ci pentru că el era în contact cu Keith la sol și, deși știa că Lee era cel mai bun din branșă, nu putea conta pe faptul că undele radio erau sigure.

S-a uitat la Ian întrebătoare, apucând pandantivul.

El a înțeles și a spus: "Păstrează-l. Dar nu spune CIA-ului despre asta."

Cu Zack printre noi, nu putem avea încredere în nimeni de acolo. E o carte imprevizibilă. Joac-o ultima dată și doar în caz de disperare."

Ea a dat din cap.

Se apropiau tot mai repede de zona de salt. Toate obiectele din cabină fuseseră puse la adăpost, iar Cressida și ceilalți fuseseră echipați cu hamuri și legături înainte ca ușa de salt să fie deschisă.

Sean a glisat ușa într-o parte. Vântul a bubuit în timp ce presiunea aerului din interiorul și exteriorul avionului se egaliza. Părul Cressidei îi flutura pe față în timp ce se ținea de scaun.

Ian a pășit în deschizătură, cu funia lui agățată de bara de deasupra ușii. Inima ei a tresărit când l-a văzut conturat de golul întunecat al cerului de noapte.

Nu avea nicio intenție să se apropie de acea gaură, dar nu s-a putut abține și s-a ridicat în picioare. I s-a alăturat în deschizătură și a simțit cum i se scurge tot sângele din corp când s-a uitat în jos, la apa întunecată de dedesubt.

L-a apucat de curelele parașutei, trăgându-i pieptul la ea. "Ar fi bine să te întorci la mine. Ai promis."

"Nu doar am promis. Ți-am dat jurământul meu solemn." Sărutul lui a fost tare și rapid. Prea rapid. Apucând bara cu o mână, și-a desfăcut legătura. "Te iubesc, Cressida."

A dat drumul la bară și a plonjat înapoi în cerul nopții.

Capitolul 40

Sean a prins hamul Cressidei și a tras-o înapoi de la deschidere. Le-a spus celorlalți: "Sigilați-o. Trebuie să ne pregătim de aterizare cât mai repede posibil."

Cressida a rămas în picioare, uimită, în timp ce bărbații din jurul ei asigu-

rau cabină. Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Așa că a făcut un pic din amândouă, bănuind că lacrimile erau fericite și râsul puțin amar.

Nu supărată pe Ian. La naiba, nu. Îi asigurase inima pentru totdeauna cu acea cascadorie. Doamne, dar omul știa când să joace o carte. Era supărată pe soartă sau pe ceea ce îi adusese împreună, doar pentru a-l vedea cum se scufundă într-un abis de trei mii de metri.

"Va fi bine, Cress", a spus Sean. "I-am citit dosarul de serviciu - părțile neredactate, cel puțin - a sărit de multe ori în condiții mult mai rele."

Ea a dat din cap și i-a oferit un zâmbet slab. "Mulțumesc, Sean."

"Unul dintre lucrurile pe care Keith a vrut să le evaluez a fost dacă Boyd poate fi de încredere sau nu. Să mă asigur că nu erai Stockholming."

S-a încordat chiar dacă a recunoscut că era o îngrijorare rezonabilă. La urma urmei, se întrebese același lucru de mai multe ori. "Ce i-ai spus?"

"Este competent, un agent solid și a refuzat să își încalce jurământul față de Companie chiar și după ce l-au ars. Dar mai important a fost felul în care se uita la tine când nu erai atentă. Doar asta mi-a spus tot ce trebuia să știu."

Ea și-a curățat gâtul. "Cât timp mai avem până aterizăm?"

"Douăzeci de minute sau cam așa ceva. Mai bine puneți centura."

S-a așezat pe un scaun de la fereastră și și-a sprijinit capul de geam, privind în jos, știind că nu va vedea niciodată parașuta lui întunecată pe fundul apei întunecate. A apucat din nou pandantivul și s-a întrebat cât va mai dura până când el se va scufunda.

Trina stătea lângă Keith pe pista de aterizare de la Andrews, fiind nerăbdătoare ca avionul să aterizeze și temându-se în același timp. Nu-i plăcea cum arătau bărbații în costume care erau aliniați lângă ei.

Boyd ar fi trebuit să se fi scufundat până acum, dar nu avea să afle dacă Hill reușise să-l ridice, nu în timp ce oamenii ăștia stăteau în așteptare, așteptând ca cineva să alunece și să-și dezvăluie mâna.

Keith era aici în calitate de director general al companiei care finanțase și efectuase extracția, Trina în calitate de prietenă a celor extrași. Curt aștepta cu costumele, gata să intervină oficial în numele Cressidei. Se înțeleaseră ca Mara să nu-l însoțească, pentru că asta nu ar fi făcut decât să sublinieze legătura lui personală cu Cressida.

Erica era cu Lee la sediul Raptor, așteptând vești de la Dr. Hill. Alec aștepta în culise - la moșia sa din Maryland - împreună cu Isabel, gata să intervină la nevoie, dar, având în vedere rolul jucat de Raptor, ar fi mai bine să stea deoparte. Proprietarul Raptor s-ar putea confrunta cu repercusiuni politice în cazul în care lucrurile ar merge prost pentru Cressida, iar colegii săi din Senat îl suspectau că ar fi implicat.

Zgomotul slab al unui motor cu reacție a devenit un zgomot foarte puternic, iar inima Trinei a prins viteză. *În sfârșit.*

Anvelopele au atins pavajul cu o lovitură și un scârțâit, iar vântul s-a întetit în timp ce avionul trecea pe lângă ei. Flapsurile aripilor au coborât, avionul a încetinit, apoi, în cele din urmă, aproape pe toată lungimea pistei, avionul s-a oprit.

S-a învârtit în cerc, rostogolindu-se cu o încetineală dureroasă până când avionul s-a întors la capătul lor de pistă. La câteva momente după ce s-a oprit complet, ușa s-a deschis și s-au desfășurat treptele. Sean a ieșit primul, urmat de Cressida.

Trina a sărit în față, ignorându-i pe Keith și pe ceilalți, care îi spuneau să aștepte. La naiba cu asta. A cuprins-o pe Cressida într-o îmbrățișare feroce. Femeia mai tânără o strânse și izbucni imediat în lacrimi.

Aceasta era întoarcerea acasă pe care Cressida ar fi trebuit să o aibă. Prieteni și îmbrățișări și lacrimi. Nu detenție și interogatoriu. Nu întrebări dificile și teamă pentru omul care o salvase. Nu să se întrebe dacă Ian va fi capturat, judecat în liniște și executat ca trădător.

Sean îi spusese lui Keith că Cressida și Ian erau implicați. Tot ce putea spera Trina era că de data asta Cressida a ales înțelept.

Având în vedere cât de volatilă și de fragilă era situația, Trina s-a gândit că nu ar fi rău să facă pe proasta pentru costume. "Hai s-o ducem pe Cress înapoi la noi, Keith. Are nevoie de o pauză înainte de a fi interogată."

"Mă tem că nu puteți face asta, doamnă."

A ridicat privirea și și-a dat seama că un nou costum sosise în timp ce ea urmărea aterizarea. Însuși directorul CIA apăruse pentru a întâmpina zborul Cressidei.

"Doamnă Porter, unde este ofițerul de caz Boyd?", a întrebat directorul.

"Undeva în Tigru." A spus cuvintele atât de rece, atât de lipsită de emoție după îmbrățișarea înlăcrimată, încât, deși Trina știa că nu era adevărat, a crezut-o. "A fost un schimb de focuri când am traversat râul. A fost împușcat și a căzut peste bord. L-a luat curentul." Și-a scuturat capul spre Sean, ca și cum ar fi fost furioasă. "Nu a vrut să meargă după el, deși l-am implorat. A spus că misiunea lui era să mă scoată pe mine, nu pe Ian."

"Scuzați-mă, dar cum se face că abia acum aud despre acest așa-zis schimb de focuri?"

Sean a vorbit în continuare. "Am tăcut radio pentru că schimbul de focuri a avut loc între rebelii YPG care îi ajutau pe Boyd și Porter și fie unele dintre forțele lui Assad, fie o facțiune al-Qaeda. Sau posibil ISIS. Dacă am fi transmis detaliile prin radio și oricare dintre celelalte părți ar fi recepționat transmisia, ar fi știut că Raptor a lucrat în colaborare cu YPG - și ar fi putut presupune că și CIA a fost implicată. Orice alianță viitoare ar fi compromisă".

Directorul a încleștat fălcile. Era clar că nu credea povestea, dar era suficient de plauzibilă pentru a-i face munca mai dificilă.

Cressida a scos un tricou din geantă și l-a aruncat în mâinile bărbatului. "Am o parte din sângele lui Ian pe mine când a fost împușcat."

Mai târziu, Trina plănuia să urle de râs la vederea feței directorului în timp ce privea tricoul murdar din mână, dar deocamdată trebuia să rămână serioasă. "Dacă Boyd nu mai e, atunci interogatoriul poate aștepta. Cressida a trecut printr-un calvar și are nevoie de o pauză."

Bărbatul a întâlnit privirea Trinei. "Cine naiba ești tu?"

Lângă ea, Keith s-a crispat.

"Sunt prietena ei." Ea își ridică bărbia și refuză să dea înapoi. Mai bine să fie vorba despre ea, mai degrabă decât despre Cressida. Tot ceea ce întârzia până când erau siguri Boyd a fost ridicat era un lucru bun.

Directorul a spus costumelor de lângă el: "Căutați în avion".

"Mă tem, Leroy, că asta e treaba echipei mele", a spus Curt încet. A dat din cap agenților FBI, care au înaintat pentru a-i îndeplini ordinul.

"Chiar nu vrem un concurs de pișat aici, *Curt*." Accentul pus de directorul CIA arăta că nu-i plăcea faptul că Curt îi folosea numele de botez cu dezinvoltură. Dar atunci, probabil că nu-i plăcea că nu era cel mai înalt oficial guvernamental prezent.

„Știu că nu vrei, pentru că voi câștiga.”

„Boyd este un agent CIA sub acoperire care și-a vândut țara...”

”Suntem în Turcia chiar acum?”

Directorul doar se holbă la Curt, refuzând să răspundă.

„Exact”, a spus Curt. „Nu aveți nicio jurisdicție pe teritoriul SUA. De fapt, vă este interzis să desfășurați operațiuni pe teritoriul SUA. Așa că jucați frumos și retrageți-vă.”

„Aceasta nu este o operațiune. Este aducerea unuia dintre ai noștri care s-a transformat.”

"Nu a făcut-o!" Furia din vocea Cressidei i-a șocat pe toți în tăcere. "El a fost trădat de unul dintre voi. *Eu* am fost trădată de unul dintre voi." Apoi și-a legat brațul de al Trinei și a spus: "Scumpo, mi-ar plăcea să mă întorc la tine acasă și să mă odihnesc."

"Nu puteți face asta, doamnă Porter. Veți veni cu mine la Langley."

"Hai să facem un compromis. Te voi lăsa să o interoghezi la DOJ", a spus Curt.

"Mă *lași* să o interoghez? La biroul tău? Nu", a spus directorul CIA.

"Îmi pare rău, Leroy, dar o rețin pe dna Porter pentru interogatoriu", a spus Curt. "Și îți voi permite să o interoghezi din politețe, pentru că sunt generos în acest sens."

"Care este poziția *dvs.* legală pentru reținerea ei?", a întrebat directorul.

Curt a zâmbit ca un jucător pe cale să obțină șah mat și a scos câteva hârtii din buzunarul de la piept. Le-a împins spre director, dar omul ținea deja tricoul rânced al Cressidei și nu le-a luat. "Este un martor important în cazul lui Todros Ganem, care a fugit de la proces și care ar fi vândut informații clasificate Iordaniei și posibil Siriei."

"Informațiile clasificate sunt domeniul meu."

"Iar urmărirea încălcărilor este a mea." Curt s-a întors spre Cressida. "Îmi pare rău, doamnă Porter, îmi dau seama că este un moment dificil, dar avem întrebări importante despre asocierea dumneavoastră cu Todros Ganem, și am dreptul să vă rețin dacă nu veniți de bunăvoie. Sunteți dispusă?"

Ea a dat din cap. "Desigur, domnule Dominick. Orice pot face pentru a vă ajuta să-l prindeți pe Todd va fi plăcerea mea."

Trina a întâlnit privirea Cressidei și a putut vedea tulburarea pe care o reținea cu o voință de fier.

"Trina poate veni cu noi?" a întrebat Cressida. "Mi-ar prinde bine o prietenă."

Curt a zâmbit, iar vocea i s-a înmuiat. "Sigur."

În timp ce se îndreptau spre DOJ, Cressida continua să cânte în gând ultimele cuvinte ale lui Ian. Se agăța de ele ca să aibă putere. Trecuseră de primul obstacol. Nu se ducea la Langley. Dar era sigură că interogatoriul directorului CIA va fi dificil, chiar și în domeniul lui Curt. Și nici Curt nu ar fi fost prea blând cu ea. Dar cel puțin știa că era demn de încredere.

Trebuia să decidă dacă directorului i se putea încredința cipul sau dacă corupția din agenție ajunsese până la vârf. Și chiar dacă directorul era curat, asta nu însemna că oamenii cărora le va preda datele erau în siguranță. Ian spusese să îl scoată în ultimă instanță, iar ea intenționa să facă exact asta.

Plus minciunile pe care trebuia să le păstreze până când știa cine sunt toți jucătorii. Ea nu era un spion. Nu știa cum să joace acest joc. Dar ar fi făcut-o, pentru a-l salva pe Ian. Care spusese că o iubește. Ceea ce i-a dat putere...

Au călătorit în spatele unei mașini de oraș cu scaune față în față. A avea un șofer dedicat era un avantaj în poziția lui Curt, iar Cressida aprecia faptul că ea, Trina și Curt erau singurii pasageri. Asta le dădea șansa să vorbească în particular.

"Mara regretă că nu a putut fi acolo să te întâmpine", a spus Curt.

"Înțeleg." Ea a făcut o pauză. "Sunt atât de recunoscătoare pentru tot."

Curt a dat din cap spre Trina. "A fost doar Keith și Trina. Nu am avut niciun rol în extragerea voastră."

Trina, care apucase mâna Cressidei ca pe un colac de salvare, strânse.

"Bănuiesc că ai o poveste pe cinste."

Ea a dat din cap.

Telefonul mobil al Trinei a bâzâit, iar ea a scăpat mâna Cressidei. Tensiunea din mașină a crescut cu o treaptă în timp ce toți își întâlneau privirile. Cressida și-a ținut respirația când Trina s-a uitat la telefon. "E Erica", a spus ea și a răspuns.

Cressidei i s-a uscat gura. *Te rog. Te rog. Te rog, lasă-l pe Ian să fie bine.*

Cu un zâmbet, Trina a arătat un deget în sus, iar Cressida a putut respira din nou. Și apoi a început să plângă, pentru că asta părea să facă în zilele astea.

Trina nu a spus nimic după ce și-a ascuns telefonul, făcând-o pe Cressida să se întrebe cât de multe știa Curt și cât de multe nu avea voie să știe. Procurorul general era un om cinstit și depusese jurăminte pe care nu le-ar fi încălcat. Cel mai bine ar fi să nu-i spună nimic din ceea ce ar fi trebuit să divulge.

La Departamentul de Justiție, interogatoriul a început cu întrebarea directorului cum au trecut în Siria, forțând-o pe Cressida să mintă de la început. Nu se simțea vinovată că a mințit un om a cărui organizație îi antrena pe alții să mintă, dar Curt era o altă problemă. Spera că într-o zi îi va putea spune despre tunel și că el va înțelege de ce nu putea să dea acele informații unei CIA care încă îl mai angaja pe Zack Barrow.

I-a explicat cum Zack îi reținuse pe ea și pe Ian sub amenințarea armei la câteva mile de Cizre. Fără să clipească, ea a descris cum l-a învins. Directorul i-a răspuns că Zack fusese însărcinat cu aducerea lui Ian, iar ea ar putea fi acuzată de agresiune.

Ea a întrebat cum ar putea fi acuzată în SUA pentru că s-a apărat pe teritoriul Turciei, dar directorul a afirmat că nu a fost vorba de autoapărare. El a considerat-o complice a lui Ian, pentru că l-a ajutat să scape de Zack.

El decisese deja vinovăția lui Ian. Nu era nicio îndoială în tonul său, în cuvintele sale.

Curt a intrat în luptă, injectând sindromul Stockholm în linia de interogatoriu, iar ea s-a încordat, întrebându-se dacă el chiar credea asta. Era posibil să fi spus asta doar pentru a tulbura apele. Cu siguranță l-a dezumflat pe director, pentru că el a dat înapoi, pentru scurt timp.

Cu acuzațiile că ea comisese crime în Turcia împreună cu Ian - și că *omorâse* un om - *era* o apărare potențială. Dar dacă ar fi fost forțată să declare Stockholm pentru a evita închisoarea, ar fi însemnat că Ian fusese deja condamnat. Iar ea nu putea trăi cu asta.

În cele din urmă, ore mai târziu, când era secătuită, epuizată și nefericită, Curt a întrebat-o: „Cressida, ne-ai spus totul?”

L-a privit pe procurorul general în ochi și a mințit. „Da. Totul.” Ian trebuie să fi avut vreo influență asupra ei, pentru că de data asta s-a simțit mai puțin vinovată.

Directorul i-a sugerat lui Curt să-i asigure cazare la DOJ, astfel încât să poată relua interogatoriul mâine dimineață, dar Curt i-a spus că are încredere în ea pe propria răspundere și să se prezinte la DOJ a doua zi pentru un interogatoriu suplimentar. Pentru moment, ea a oferit atât CIA, cât și DOJ suficiente detalii pentru ca acestea să înceapă verificarea faptelor.

Bănuia că directorul a fost de acord pentru că intenționa să o urmărească, sperând că îi va da cumva o pistă despre locul în care se afla Ian - despre care era clar că nu credea că se afla în Tigru. „Înainte de a pleca, doamnă Porter, ar trebui să știți că este o crimă federală să dezvăluiți identitatea oricărui agent CIA sub acoperire, așa că aveți grijă în ceea ce-l privește pe Zack Barrow. Mi-ar plăcea să am o scuză pentru a vă aduce aici.”

Se holbă la director. „El este ticălosul care și-a trădat țara și l-a demascât pe Ian. S-ar putea *să vreți* să-l investigați.”

„Am lansat o investigație completă pentru a afla cine l-a turnat pe Boyd. În momentul de față, se pare că a fost cineva din celula lui Hejan Duhoki, dar fiți siguri că și agentul Barrow este investigat.”

Ea s-a ridicat. „Bine. Ai grijă să stea departe de mine.”

A găsit-o pe Trina în holul din față. Din cauza caracterului secret al inte-

rogatoriului, nu i se permisesese să asiste la interogatoriu, ceea ce însemna că Cressida avea încă multe explicații de dat. Respiră adânc, își prinse pandantivul prin cămașă și îi spuse prietenei căreia îi datora acum viața: „Du-mă la Lee. Avem nevoie de un computer și de un om care să știe cum să-l folosească.”

Capitolul 41

„E ca un băiat în dimineața de Crăciun”, a spus Trina râzând, în timp ce Lee își pocnea încheieturile și se așeza în fața computerului.

Erica și-a dat ochii peste cap. „Povestește-mi despre asta.”

Cressida se simțea suprarealistă să stea din nou în apartamentul Watergate al Ericăi și Lee. Ultima dată când îi vizitase fusese pentru nunta lor, în același weekend în care se întorsese la NHHC și studiasse harta lui Lawrence, pentru că fotografia după care lucrase era neclară pe margini și unele dintre notițe erau ilizibile. Atunci a găsit notițele sale despre casa de piatră și piatra de temelie pe care le plasase în colț.

Găsirea acelei mici notițe îi salvase viața ei și a lui Ian, pentru că, chiar în aprilie anul trecut, fuseseră puse în mișcare evenimente care ar fi dus la tot ce a urmat. Acea notă era *singura* informație pe care Cressida o avea și pe care Todd nu o cunoscuse.

Și totuși, Todd nu-i spusese lui Zack că au fost în structura de piatră.

Erica i-a întins Cressidei un pahar cu vin roșu, iar ea a ezitat înainte să-l ia. *Putea* să se relaxeze și să bea un pahar. Era în siguranță să lase garda jos.

Dar Ian nu era aici. Cum ar fi putut să-și lase garda jos fără el?

„Cress, spune-mi ce știi despre acest cip”, a spus Lee după ce a introdus cardul de plastic într-un stick USB și l-a conectat la computerul său.

Ea s-a așezat lângă el și i-a povestit detaliile. În timp ce vorbea, degetele lui Lee se mișcau la tastatură, iar fișierele se deschideau și se închideau în succesiune rapidă. Unele fișiere aveau text arab; altele erau în engleză.

„Conținutul era destinat lui Ian”, a spus Lee. „Notele în engleză ale lui Hejan arată clar acest lucru, dar el s-a asigurat că un nevorbitor de arabă poate accesa datele. Ceea ce este bine, pentru că araba mea este ruginită.” I-a făcut cu ochiul.

Ea îi dădu un zâmbet slab. „Ian te-ar putea ajuta. Mi-aș dori ca Hill să-l aducă aici.”

„E mai bine așa. Hill este cunoscut pentru croazierele de mai multe zile în jurul Chesapeake și nu poate rupe acest tipar acum. Dacă radarul a marcat avionul pentru că a zburat la joasă altitudine și s-a învârtit în cerc, sau dacă cineva a zărit saltul lui Ian și îl raportează, totul trebuie să pară o rutină din partea lui Hill. În plus, știi că CIA urmărește tot ce faci, te urmărește oriunde te duci. Dacă nu lămurim asta imediat, nu-l vei mai putea vedea o vreme.”

„Sunt atât de evidentă?”

„Um, da”, a spus Erica râzând. „Dar nu-ți face griji, am înțeles.” Ea a întâlnit privirea soțului ei și a zâmbit.

„De ce nu-l pot suna? Poți asigura linia, Lee.”

„Nu pe vasul lui Hill. Prea multe interferențe cu toate echipamentele - sonar, radar, toate dispozitivele de explorare subacvatică cu care îi place lui Hill să se joace.” A studiat monitorul computerului. „Acum asta e interesant. Acest fișier este criptat. Niciunul dintre celelalte nu a fost. Se pare că am trei încercări de a obține parola, apoi se șterge unitatea.”

Cressida a oftat. Nu puteau pierde datele astea.

„Relaxează-te”, a spus Lee. „Hejan nu era sofisticat. Pur și simplu nu a vrut ca un idiot să obțină informațiile. Am făcut deja o copie de siguranță. Lucrăm după o copie.” S-a încruntat. „Hejan a lăsat un indiciu pentru parolă. Ca un cuvânt încrucișat. Un cuvânt din șase litere pentru răzbunare.”

„Berzan”, a spus Cressida fără ezitare. „Voia să se răzbune pentru Berzan.”

Ian se plimba prin cabina sa din interiorul luxosului iaht. Era chinuitor să fie închis în felul acesta, știind că Cressida era supusă unui interogatoriu. CIA nu ar fi torturat-o, nu-i așa?

Chiar nu-i plăcea faptul că nu era sigur de răspuns.

Sigur o femeie aliată cu procurorul general al SUA era în siguranță?
Dacă Dominick o scosese din ghearele CIA, era protejată.

Gheare? Aceasta era organizația căreia îi dedicase viața. Și acum gândea în termeni care îi zugrăveau în nuanțe putrede.

Dar *era* ceva putred în Danemarca. Și începea cu Zack Barrow.

Mânerul de la ușa cabinei sale se răsuci, iar Ian se uită la el, sigur că o încuiase. Ar fi bine să nu fie Suzanne. Femeia nu-și mai lua medicamentele sau ceva de genul ăsta.

Dar ușa s-a deschis, și nu era Hill, nici Suzanne. Era nimeni altul decât Todros Ganem.

„Nu sunt sigur că înțeleg, Lee. Aceștia sunt banii pe care Hejan i-a furat de la o organizație de ajutorare a refugiaților?”

Lee se încruntă în timp ce defila pe lista lungă de date și numere. „Da și nu. Da, a furat banii, dar nu, se pare că era o organizație fictivă, o fațadă pentru a canaliza bani către grupul său terorist. A luat banii cu doar câteva ore înainte de a te întâlni. A golit contul.” A indicat un număr de pe ecran, apoi a deschis o foaie de calcul cu un număr corespunzător. „A furnizat o cheie. A vrut ca nimeni să nu observe ce se întâmplă. Banii erau plata pentru arme.”

„Ian a spus că grupul său a intrat în afaceri cu arme.”

„Se pare că ăsta e *singurul* lucru pe care îl făceau. O mulțime de transferuri de bani intrau și ieșeau. Majoritatea depozitelor proveneau din același loc.” El s-a încruntat în timp ce studia foaia de calcul. „Acestea sunt plăți de la grupul sirian al-Qaeda. Hejan a luat veniturile din vânzarea de arme către al-Qaeda și a ascuns banii într-un cont numerotat, protejat prin parolă. Oricine are aceste date poate muta banii oriunde dorește.”

Erica s-a așezat pe un scaun de cealaltă parte a lui Lee. „Cât de mult?”, a întrebat ea.

„Nouă milioane și ceva.”

Trina a scos un fluierat scăzut. „Când te-a întâlnit la bar în seara aia, Cress, era un mort ambulant.”

Cressida și-a mușcat buza. Își pusese pandantivul la loc după ce Lee recuperase cipul, și îl apucase din nou. „Și el știa asta. De aceea s-a grăbit să mă trimită afară când Todd a început să bată la ușă. Trebuia să mă scoată de acolo cu pandantivul, altfel am fi sfârșit amândoi morți, iar banii s-ar fi întors direct la teroriști.”

„Crezi că Todd l-a ucis?” întreabă Trina, luând mâna Cressidei într-o strânsoare reconfortantă.

Cressidei îi plăcea felul în care Trina o atingea pentru a o face să știe că nu era singură. Avea nevoie de asta. „De fapt, nu cred.” Le spusese deja despre minciuna lui Todd față de Zack. „Ce se va întâmpla cu acești bani dacă dăm aceste date CIA-ului?” a întrebat ea.

Lee a ridicat din umeri. „Habar n-am. Părerea mea este că îi vor confisca. La urma urmei, sunt bani pătați de sânge.”

„Poți să ștergi locația actuală a banilor? Astfel încât nimeni să nu știe unde i-a ascuns Hejan?”

„Sigur.”

„Și ai putea să lași banii în contul unei organizații umanitare *reale*? Una care este o carte deschisă, care oferă ajutor refugiaților sirieni?”

Lee a rânjit. „Absolut. S-ar putea să-mi ia câteva zile să găsesc organizația potrivită și să fac transferul.”

Au schimbat priviri în jur. „Dacă facem asta, niciunul dintre noi nu va putea spune niciodată. De acord?” A spus Cressida.

Trina a ridicat o mână. „Pot să-i spun eu lui Keith?”

„Bine. Și, desigur, îi voi spune lui Ian. Dar asta e tot. De acord?”

Toată lumea a dat din cap.

Cressida a zâmbit, simțindu-se mai ușoară decât în ultimele... ore? Zile? Cine știe? Dar se simțea bine. „Bine, Lee, unde este lista aia de oameni care finanțează terorismul pe care ne-a promis-o Ian?”

„Lucrez la acel dosar acum. Dă-mi o secundă.” Un alt document s-a deschis pe ecran. Lee păli. „*Fiu de cătea!*”

Cressida s-a uitat la ecran. Lista era acolo, clară ca lumina zilei. Al treilea nume de la început: Dr. Patrick Hill.

Capitolul 42

Ian i-a dat o lovitură lui Todros, prinzându-l în bărbie. La fel ca în Antalya, când Cressida l-a lovit, Todros și-a dat capul pe spate și a căzut, dar omul nu a scos niciun sunet. Ian s-a dus după el, apucându-l de cămașă și ridicându-l în picioare.

Todros și-a acoperit fața cu antebrățele și a scuturat frenetic din cap, șoptindu-i: „Liniște!” Privirea lui a fugit pe coridor. „Trebuie să vorbim în cabina ta”.

Ian l-a târât în interiorul cabinei și a închis ușa. Și-a scos arma și a îndreptat-o spre fostul Cressidei. „Dă-mi un motiv bun să nu te împușc.”

„Pentru că vor auzi. Atunci vor ști că ți-ai dat seama ce este Hill. Cine este el. Ți va lua arma și-ți va tăia gâtul. La fel cum l-a ucis pe Hejan.”

Ian își ținea arma îndreptată spre Todros. „*Hill* l-a ucis pe Hejan?”

„Da. Eram în baie - Hejan m-a împins acolo chiar înainte ca Hill să dea buzna. Am auzit totul. În loc să plătească niște traficanți de arme ruși, așa cum i se spusese, Hejan a furat banii. I-a spus lui Hill că numărul contului era pe cip, apoi Hill l-a ucis ca să nu poată vorbi cu tine. A fugit pe ușa din spate. Trebuia să se întoarcă la Suzanne înainte ca ea să observe că a fost plecat prea mult timp. Acum organizația este disperată să pună mâna pe bani înainte ca rușii să vină după ei.”

„Pot să mă urc pe vas. Pot pretinde că vreau să o văd pe Suzanne. El nu știe că am cipul. Nu știe că am văzut conținutul.” Era seara devreme. Părăsiseră apartamentul Ericăi și al lui Lee în favoarea sediului Raptor din DC, unde Keith chemase toți agenții din zona DC aflați pe statul său de plată. Cressida se plimba prin camera principală și își lansa planul disperat, disperată să îi convingă pe mercenari să o ajute să îl salveze pe Ian.

Înainte de a face mișcarea, Lee copiasse informațiile privind transferul banilor, împreună cu locația curentă a banilor și parolele. Apoi a șters locația banilor de pe cip și a restaurat cipul pe pandantiv. Un apel rapid către Mara a confirmat că Curt era la birou. În timp ce Erica, Lee și Cressida se deplasau la sediul Raptor, Trina a livrat microcipul la DOJ, punându-l direct în mâna lui Curt, în timp ce susținea că Cressida tocmai își dăduse seama că pandantivul era de la Hejan și că ar putea avea ceva în interior.

Acum erau aici, o duzină de agenți plus Trina, Erica, Lee și Cressida. Frenetică și simțindu-se rău, Cressida mergea agitat în timp ce arunca idei despre cum să îl elibereze pe Ian din barca lui Hill.

Prima întrebare era dacă ar trebui sau nu să intervină înainte ca FBI-ul să se implice. Curt nu știa că Ian a sărit din avion - deși probabil că bănuia - și nu știa că Ian se afla pe barca lui Hill.

I-ar fi spus dacă ar fi apărut la sediul Raptor, dar fusese important să îi dea microcipul în așa fel încât să poată fi acceptat ca probă în instanță. Cressida avea o înțelegere limitată a regulilor privind probele secrete și se ruga ca datele să poată fi folosite pentru a-l condamna pe Hill.

În colțul camerei, Erica părea puțin înverșunată. Cressida știa că se simțea vinovată pentru că îl sugerase pe Hill în primul rând, dar cu toții credeau că era soluția perfectă. Nu fusese vina nimănui, fusese o manevră magistrală din partea lui Hill, care se asigurase că el era la curent și gata să intervină și să ajute.

Dar apoi, Hill a fost magistral de la început.

Fusese în bar în acea seară cu dublul scop de a-l vedea pe Hejan cum predă și de a se cupla cu Suzanne, ceea ce îi dăduse ocazia să se împrietenească cu prietenii Cressidei din DC.

Cunoscând secretul Cressidei cu privire la tunel, Todd trebuie să fi apelat

la Dr. Hill atunci când se afla într-o situație juridică disperată. Bineînțeles că Todd l-ar fi contactat pe Hill, expertul în cartografiere pe care i-l prezentase Cressida, oferindu-i omului o șansă de glorie comună. Hill ar fi știut imediat cât de valoros ar putea fi tunelul și trebuie să fi tras sfori pentru a-l scoate pe Todd din SUA. Todd a căutat tunelul pentru Hill tot timpul.

A știut Todd încă de pe atunci că Hill avea propria sa agendă sau a fost ceva ce a aflat pe parcurs? În ce moment a ezitat Todd?

Ea se întreabă dacă Todd s-a întors vreodată la casa de piatră și a văzut cricul. Dacă da, i-a spus lui Hill, sau a îndepărtat cricul și a acoperit urmele săpăturilor recente? Ea suspecta că a făcut aceasta din urmă, și s-a întrebat dacă el ar a reușit să scape de Zack și poate a fugit la rudele sale din Iordania. Acolo, cel puțin, ar fi putut să o ia de la capăt.

Cândva, ținuse foarte mult la el. Nu avea să-i înțeleagă niciodată motivele - dacă era vorba de gelozie academică sau dacă el vedea importanța strategică a tunelului - dar un lucru era sigur: După ce fusese nesăbuit și prost pe cont propriu, se aliase cu oamenii nepotrivii. Todd nu era rău, doar imoral. Era prost. Neînțelept. Copilăros. Erau atât de multe lucruri care nu-i plăceau. Dar ea nu-l ura și spera să fi scăpat din iadul pe care și-l crease singur.

„Cressida, de ce crezi că te poți urca pe vas fără să fii împușcată? Hill trebuie să fie nervos ca naiba și îngrijorat că ai lista. În plus, îl are pe Ian ca ostatic”, a spus Keith.

„Nu mă va împușca pentru că îi pot spune unde este tunelul - ceea ce a urmărit tot timpul. De asemenea, îi pot oferi cipul. Sau banii, dacă are vreun rol în această parte a organizației.”

Era Hill doar un om care finanța terorismul pentru propriile scopuri sau era ceva mai mult?

Keith își bătu degetele pe masă. „Toate sunt posibilități bune. Organizația trebuie să fie disperată să recupereze banii. El trebuie să-și acopere fundul. Și tunelul - a petrecut luni întregi căutându-l. Dar totuși, în momentul în care va avea ceea ce vrea, te va împușca.”

Cressida se plimbă de-a lungul camerei. Poate că o priveau din unghiul greșit. Orice abordare consta în a se apropia suficient de mult pentru a-l lua pe Hill în custodie fără a-l avertiza și fără ca Ian - și Suzanne - să fie împușcați.

„Ce-ar fi dacă am convinge FBI-ul să dea o raită pe vas, pretinzând că au primit un pont că Ian se află la bord? Hill ar trebui să coopereze cu FBI-ul.”

„Să recunoști în fața lui Curt că l-ai mințit și el să trimită FBI-ul să-l prindă pe Ian?” a spus Keith.

„Nu sunt agent operativ, dar îmi place”, a spus Lee din poziția sa din partea laterală a camerei, în fața unui computer, în timp ce ceilalți stăteau la masa de conferințe.

„Eu sunt, și îmi place și mie”, a spus Sean.

„Simplu. Direct”, a spus Keith. „Dar ce-l împiedică pe Hill să-l împuște pe Boyd și să-i arunce cadavrul peste bord?”

Cuvintele au făcut-o să tremure. „Cred că depinde de situația de pe vas. Dacă Ian nu știe că Hill este implicat, este în siguranță. Dar dacă el știe cine și ce este Hill, Hill ar trebui să-l împuște pe Ian înainte să lase FBI-ul să-l ia.”

„Lee, ai reușit să izolezi vreun apel către sau de la Hill?”

„Este imposibil cu interferențele radarului.” Lee se încruntă. „Probabil că trimite un semnal de blocare. Nici măcar nu am reușit să îi localizez GPS-ul.”

Vocea lui Keith a devenit mai tăioasă. „Nu știm unde este barca?”

„L-am restrâns la o zonă de cinci kilometri.”

„Și dacă o sun pe Suzanne?” a întrebat Cressida. „Ai putea folosi asta pentru a identifica locația?”

„Ar putea ajuta”, a spus Lee.

„Și ne-ar putea da o idee despre situația de pe vas”, a adăugat Trina. Keith a întâlnit privirea lui Cressida. „Suzanne e prietenoasă?”

„Da”, a spus ferm Cressida.

„Scumpo”, a spus Erica, ”ar trebui să știi. Ieri s-a comportat foarte ciudat. Știu că era îngrijorată pentru tine, dar a fost... intens. Alternând între a fi scorpie, ostilă și exigentă. Nu semăna deloc cu femeia pe care ai descris-o.”

Groaza se prelingea pe șira spinării lui Cressida. „Era o divă narcisistă din iad?”

Erica a făcut o grimasă. „Um, da.”

Inima Cressidei s-a frânt puțin. Nu, mult. „Lua medicamente pentru... ceva. Nu-i place să vorbească despre asta, așa că nu sunt foarte sigură. Știu

doar pentru că doctorul ei i-a schimbat o dată rețeta și a avut un... episod. Nu a fost frumos, iar ea a fost îngrozită după aceea. Întotdeauna e foarte, foarte atentă cu pastilele ei.”

„Sun-o”, a spus Keith. „Dă-ne părerea ta despre forma ei mentală.”

„Nu, trimite-i un mesaj. Trimite-i un număr de telefon. Roag-o să te sune”, a spus Lee. „În felul ăsta vor exista mai multe puncte de date pe care să le monitorizez.”

„Și dacă nu mă sună înapoi?” a întrebat Cressida.

„S-ar putea să-ți pot spune dacă își deschide telefonul și citește mesajul. Mai bine decât să sune la căsuța vocală.”

„Fă-o”, a spus Keith. „Am un dulap plin de telefoane cu cartelă.” A făcut semn din cap unuia dintre agenți și a strecurat un breloc pe masă. Fără un cuvânt, omul s-a ridicat și a adus un telefon, în timp ce Lee și Keith dezbăteau ce ar trebui să spună textul Cressidei.

După ce textul a fost trimis, au așteptat cu toții în tăcere un răspuns. Cressida a tresărit când telefonul a sunat după nici două minute. Cu un semn din cap din partea lui Keith și Lee, ea a răspuns la apel pe difuzor.

„Cress? Chiar tu ești?” a spus Suzanne cu o voce blândă.

„Suz!” a spus Cressida, dându-și vocii tonul emoționat pe care Suzanne l-ar fi așteptat. „La naiba, am avut o săptămână infernală de la Antalya.”

„Atât de mult a trecut?” Vocea lui Suzanne era ștearsă. Estompată.

„Un pic mai mult. Nouă zile, cred. De ce nu ești în Turcia? Săpăturile continuă încă o săptămână.”

„Patrick... a trebuit să se întoarcă. Știa cât de îngrijorată...eram...pentru tine. Așa că m-am întors cu el.”

„Hei, ești bine? Nu pari în regulă.”

„Cred că... cred că nu sunt bine. Cred că... se pare că nu pot să gândesc. Am văzut o fantomă.”

O fantomă? „Suz, ai putea să nu-ți iei medicamentele?”

„L-am întrebat pe Patrick asta azi dimineață. Sau ieri. Mi-a dat o băutură. I-am spus să nu mai beau. Mi-ar da peste cap medicamentele, dar el a spus că sunt în regulă. Cred... cred că trebuie să mă despart de el. E un măgar. M-a tot presat să vorbesc cu prietena ta Trina. I-am spus nu. Nu.”

A fost atunci când a început să se joace cu medicamentele ei? Ca să o poată manipula să ajungă la Trina și Erica? Inima Cressidei a durut cu fiecare cuvânt. Aceasta nu era Suzanne. Era o femeie ale cărei medicamente erau atât de dereglate încât era complet debusolată. În plus, se părea că Hill îi dăduse de băut, pentru a o menține într-o stare eterică.

Suzanne plutea, iar Cressida trebuia să o tragă înapoi pe pământ. „Suz? Pot să vin să te văd?”

Lângă ea, Keith a înțepenit și s-a uitat la ea.

„Îl voi întreba pe Patrick. Azi s-a purtat foarte ciudat. Urăsc barca asta. Prea multe fantome.”

„Ce vrei să spui prin fantome? Pe cine ai văzut?”

„Era o umbră. Nu a vrut să îl văd. M-a implorat să nu-i spun lui Patrick... A spus că voi muri dacă cineva va ști că l-am văzut.”

„Pe cine, Suz? Pe cine ai văzut?”

„Pe Todd. El e aici. Sau fantoma lui este.”

„Nu ți-au luat arma când ai urcat la bord pentru că Hill speră că vei rămâne ignorant cu privire la cine și ce este el”, a spus Todros.

„Ei bine, ai cam dat-o în bară cu mine, nu-i așa?” Ian încerca să îl înțeleagă pe om și nu reușea, dar credea că, în felul lui încurcat, Todros încerca să ajute. „Un lucru care nu-mi este clar, Todros, este de ce ai trimis textul prin care ai ademenit-o pe Cressida la cheiul feribotului.”

Trădătorul i-a întâlnit privirea fără să tresară. „Zack era imprudent și grăbit. A spus că nu o va lăsa pe Cressida să fie jefuită în timp ce se afla la întâlnirea cu tine, dar cu banii pe care îi furase Hejan, nu-și permitea luxul de a aștepta să ridice cipul când ajungea în sud - nu când altcineva putea să-l obțină primul. A plănuisit să-l pună pe Sabal să-i jefuiască camera de hotel în timp ce ea dormea în acea primă noapte. Mi-a spus că, dacă se trezește, îi va fi tăiat gâtul, la fel ca lui Hejan. I-am spus că aș putea s-o atrag afară și să-i ofer ocazia de a o jefui fără s-o omor.”

„Dar a fost o amenințare goală. Zack o voia în viață pentru a găsi tunelul.”

„A spus că e dispus să sacrifice tunelul pentru a obține discul, dacă e nevoie.” El a ridicat din umeri. „Sau poate că și-a dat seama că amenințându-o pe Cressida își va asigura cooperarea mea.” Todros și-a înțepenit coloana vertebrală. „Rămânem fără timp și fără opțiuni. Ești dispus să o protejezi pe Cressida?”

Ian l-a fixat cu privirea pe ticălosul egoist care crease această situație doar din cauza unui ego rănit. „Aș muri pentru ea.”

„S-ar putea să ai șansa asta, Boyd. Dar deocamdată, trebuie să o scoți pe Suzanne de pe vas. Hill s-a jucat cu medicamentele ei pentru a o manipula, iar acum o va folosi pentru a o atrage pe Cressida aici. După ce va obține cipul de la Cressida, Suzanne se va îneca în ceea ce pare a fi un incident cu băutură și medicamente proaste, iar Hill plănuiește să facă să pară că Cressida a murit încercând să o salveze.”

Lui Ian i se răci sângele. Numele lui Hill trebuie să fie pe lista lui Hejan. Adaugă asta la faptul că el - potrivit lui Todros - le dădea bani grei bățăușilor ruși, iar omul trebuia să fie disperat să recupereze microcipul înainte ca castelul de cărți să se prăbușească.

„Unde este Suzanne?” a întrebat Ian.

„E în cabina lui Hill, dormind după un cocktail drogat. Opțiunile tale pentru a coborî de pe vas sunt două șalupe, submarinul de două persoane al lui Hill sau elicopterul de pe punte. Hill are paznici peste tot.”

Ian se încruntă. Habar nu avea cum să piloteze un submarin sau un elicopter, așa că ar fi trebuit să opteze pentru una dintre șalupe. Dar primul truc ar fi fost să ajungă la Suzanne. „Unde e Zack?”

„Nici un indiciu. Probabil că a fugit de îndată ce a auzit că Cressida a reușit să se întoarcă - în niciun caz versiunea lui asupra evenimentelor nu ar rezista prea mult timp în fața ei. Cred că a plănuit să-l trădeze pe Hill. Am impresia că a urmărit cipul și banii pentru el tot timpul.”

Ian putea crede asta. Se întreba doar cum de se combinase Zack cu Hill, în primul rând. L-a studiat pe fostul Cressidei. „Dar tu, Todros? De ce nu-mi ceri să te scot de pe vas?”

Bărbatul mai tânăr a ridicat din umeri și a deschis ușa cabinei. „Există un singur mod în care se va termina asta pentru mine. Mi-am dat seama de asta în momentul în care am văzut un om pe care îl respectam și îl admiram tăindu-i gâtul unui disident kurd.”

Capitolul 43

„Plec. Nu mă poți opri, dar mă poți ajuta”, a spus Cressida.

„Nu poți, Cressida”, a spus Keith.

„Îi voi da locația tunelului. Banii. O copie a cipului. Nu-mi pasă. Voi face tot ce trebuie ca să-i scot pe Suzanne și Ian de pe vasul ăla.” Se holbă la fiecare persoană de la masă.

„În momentul în care Hill își va da seama că știi ce este el, te va împușca”, i-a amintit Keith.

„Nu. Nu o va face, pentru că nu-i pot spune unde este tunelul dacă sunt moartă, și mă voi asigura că știe că *nu-i voi* spune nimic dacă Ian sau Suzanne sunt morți.” Ochii ei ardeau de lacrimi reprimite. Nu se putea prăbuși acum. Keith nu ar fi fost niciodată de acord să o ducă la barcă dacă o făcea.

„Te va uide după ce va obține ceea ce vrea”, a spus Sean. „A intrat prea adânc. Când își va da seama de ceea ce știi, va intra în panică și va încerca să se acopere. Nu pleci, Cressida. Punct.”

Telefonul de pe masa din fața ei a sunat, uimindu-i pe toți. „Nu e numărul lui Suzanne”, a spus ea.

„Răspunde pe speaker”, i-a spus Keith.

Ea a făcut-o, iar vocea îngăduitoare a doctorului Patrick Hill a întâmpinat-o. „Cressida! Sper că nu te superi, dar am primit numărul tău de la Suzanne. Mi-a spus că ai sunat.”

„Dr. Hill-*P-atrick*”, a adăugat ea cu un râs stânjenit, imitând studenta adorată care fusese cândva. „Da, am sunat. Am fost surprinsă să aud că este în

zonă și nu în Turcia.”

„Da, ei bine, era prea îngrijorată pentru tine ca să fie bună pentru săpături. Scufundarea când cineva este anxios și stresat este periculoasă, după cum sunt sigur că știi. Nu a fost doar Suzanne, mă tem că întregul proiect a trebuit să fie oprit.”

Ea a surprins cenzura din tonul lui, ca și cum ar fi fost vina ei. „Um...îmi pare rău?” A clătinat din cap. Trebuia să-și țină limba în frâu și să fie studenta lingusitoare pe care el se aștepta să fie. Nu putea da de înțeles că știa cine – *ce* - era el.

„Ei bine”, a spus Hill cu un râs ciudat. „Sunt sigur că nu ai vrut să distrugi proiectul.”

„Cu greu. A fost o călătorie de cercetare pe cinste.” Ea a adăugat propriul ei râs nervos.

„Ascultă, te sun pentru că poate ai ghicit din discuția cu Suzanne că nu se simte bine. Nu știu ce să fac. Refuză să meargă la doctor, indiferent cât de mult o implor. Mă întrebam... Vrei să vii la barcă? Poate reușești să-i bagi mințile în cap și să o faci să meargă la doctor.”

Cressida nu s-a obosit să se uite spre Keith pentru aprobare, pentru că nu avea nicio îndoială că el nu i-ar fi dat-o. „Bineînțeles. Probabil că pot face rost de o barcă care să mă ducă până acolo, dacă îmi spui unde să te găsesc.”

„Voi trimite un tender. Să fii pe doc la proprietatea mea într-o oră.”

Keith a lovit-o pe umăr, forțând-o să-i întâlnească privirea. S-a încruntat la ea și a ridicat două degete.

„Mai bine două ore, Patrick. Trebuie să împrumut o mașină, iar drumul va dura ceva timp.”

„Bineînțeles. Înțeleg.”

„Ne vedem atunci.” Ea a închis telefonul și a întâlnit privirea furioasă a lui Keith cu propria ei privire sfidătoare. „Plec. Nu mă poți opri.”

„Nu trebuie să-ți dau o mașină.”

„Hai să nu pierdem timpul certându-ne și să începem să planificăm. Putem presupune că m-a invitat pentru că vrea fie cipul, fie locația tunelului. Probabil speră că sunt dispusă să renunț la ele pentru a-i salva pe Ian și Suzanne. Ceea ce și sunt. Dacă nu altceva, eu pot câștiga timp în timp ce tu

găsești o cale să-l prinzi pe Hill. O să am nevoie de o armă și de un microfon.”

Camera a rămas tăcută. În cele din urmă, Erica își curăță gâtul. „Cel mai bun mod de a aborda o barcă noaptea este cu scafandrul.”

Lee s-a uitat tăios la soția lui. „În niciun caz, Erica. Tu nu ești agent operativ.”

Ea a zâmbit și i-a atins mâna. „Nu mă sugeram pe mine. Dar dacă... Cressida merge la barcă ca să putem obține locația GPS și îi distrage atenția lui Hill suficient timp pentru ca foștii SEAL de aici să se strecoare la bord?”

Cressida a urmărit reacția lui Keith la sugestie. Părerea ei era că nu o ura, dar nici nu-i plăcea.

„Urăsc urăsc urăsc ideea ca Cressida să pășească în linia de foc - ca oricare dintre voi să fie în pericol”, a spus Trina. Îi întâlnise privirea prietenei ei, apoi privit în altă parte, iar Cressida știa că îi era frică. „Dar nu este o simplă strategie militară să-ți asumi riscuri calculate pentru a-ți spori șansele de succes?”

„Vorbim despre o operațiune de salvare coordonată. Scopul nostru nu ar fi să eliminăm Hill. Ar fi să oferim o cale de scăpare pentru Suzanne, Ian și Cressida, apoi să lăsăm FBI-ul să intervină și să-l aresteze pe Hill.” Keith a întâlnit privirile agenților din jurul mesei. „Sunteți pregătiți pentru asta? Nu avem un contract pentru asta și ar putea fi probleme legale la final. Doar voluntari.”

Unul câte unul, toți bărbații din jurul mesei au dat din cap.

„Bine, atunci. Sean, o vei conduce pe Cressida la doc. Încearcă să prinzi o plimbare cu tenderul, dar dacă căpitanul se opune să te ia, nu face scandal.”

Sean a scuturat din cap. „În niciun caz nu voi sta pe chei de data asta.”

„O conduc eu”, a spus Trina.

Ochii lui Keith s-au aplecat. „Nu.”

„Voi rămâne pe doc. Dacă Hill aude că un agent Raptor a livrat-o pe Cressida la punctul de întâlnire, *va ști* că se întâmplă ceva. Dar cu mine, va crede contrariul. Pentru că în niciun caz prietena mea nu m-ar lăsa să mă apropiu de barca lui Hill dacă am avea suspiciuni asupra lui, nu?”

Keith s-a încruntat, apoi a dat brusc din cap. „Bine. Josh și cu mine vom conduce fiecare echipe în apă, Sean, te-aș pune pe tine să conduci, dar ai fost

mai mult la datorie decât liber în ultima săptămână. Tu decizi dacă ești apt pentru scufundări.”

„Sunt bun.”

Josh Warner, despre care Cressida știa că servise ca SEAL cu Keith, a întrebat: „Avem informații despre câți sunt pe barcă?”

„Un minim de cinci”, a spus Erica. „Hill acționează în general ca propriul său căpitan, dar are un mic echipaj pe care îl ia cu el pentru călătoriile de mai multe zile, așa că întotdeauna este cineva la cârmă. Știu că a trebuit să se descurce de data asta, dar mi-a spus când a plecat că doi oameni în care avea încredere să nu spună nimic despre Ian erau la bord. Este posibil să fi mințit cu privire la număr. Barca adăpostește cu ușurință cincisprezece membri ai echipajului.”

„Cine știm că este la bord?”

Erica a ridicat din umeri. „Ian, Suzanne, doi membri ai echipajului și Hill.” „Nu-l uita pe Todd. Suzanne a spus că e acolo”, a adăugat Cressida.

„Există, de asemenea, o șansă ca Zack Barrow să fie acolo”, a spus un alt agent. „L-am pierdut după ce a fost debriefat la Langley. Așa că vom planifica cincisprezece, vom conta pe șapte și vom spera să fie doar șase.”

„Erica, ai fost de mai multe ori pe barca lui Hill”, a spus Keith. „Ce ne poți spune despre configurație?”

Ea a zâmbit. „Pot face mai mult decât să vă spun. Am planurile.” S-a uitat la Lee. „Poți accesa computerul nostru de acasă de aici? Cred că am o copie de rezervă a propunerii acolo. Altfel, va trebui să conduc până la birou.”

„Sigur, Prăjiturică.”

„Cum ai reușit să faci rost de planurile lui Hill?” a întrebat Josh.

„Acum câteva luni, i-am propus lui Hill să cartografieze o epavă Navy Helldiver care se află în largul coastei Carolinei. Deoarece asigurarea pentru barcă, mini-submarin și elicopter este o nebunie, Marina avea nevoie de specificații complete înainte de a le aproba.”

„Super”, a spus Josh.

Pentru prima dată, Cressida se gândi că poate, doar poate, această operațiune nebunească avea o șansă. Și atâta timp cât nu se gândea la cât de oribil suna Suzanne la telefon, putea să respire.

„Avem noroc. Am găsit planurile”, a spus Lee. „Keith, pornești proiectorul?”

Prin apăsarea unui întrerupător, luminile din cameră s-au stins, iar desenele iahtului de lux pentru explorarea mării au umplut ecranul montat pe peretele din spate.

Keith s-a apropiat de ecran și și-a bătut buza superioară în timp ce studia imaginea proiectată. În cele din urmă, a spus: „Bine, așa vom aborda...”

Ian se plimba pe punte, de-a lungul instalațiilor pentru remorhere, observând că una dintre cele două bărci gonflabile era folosită, deoarece cablurile care o țineau suspendată deasupra apei atârnavo goale, fluturând în briza ușoară care mătura Chesapeake-ul. Un membru al echipajului zăbovea în apropiere, aparent inactiv. Trebuia să fie paznicul de care vorbise Todros.

Ian trebuia să o ia pe Suzanne din cabina lui Hill, să o urce în tenderul rămas și să coboare barca, în mod ideal fără să-l alerteze pe paznic.

Își sprijini antebrațele de balustradă, ca și cum ar fi fost pierdut în gânduri, și studie mecanismul de coborâre a bărcii. Punerea bărcii pe apă nu ar fi fost o problemă. Putea să plece chiar în clipa asta fără probleme, dar nu avea cum să o lase pe Suzanne în urmă.

Îl înfruntă pe membrul echipajului. „M-am pierdut. În ce direcție este cabina doctorului Hill?” Ian știa exact unde era cabina. I se oferise turul de lux când fusese scos din apă în zorii zilei.

Paznicul se încruntă și dădu din cap spre o scară care ducea la heliport. „E la pupa. Puntea de sub platforma de aterizare.”

Ian a dat din cap. S-a apropiat de bărbat. Dacă ar fi fost în Turcia, l-ar fi întrebat dacă are o țigară și l-ar fi lăsat în timp ce bărbatul ar fi căutat în buzunar. Dar fumatul era mult mai puțin obișnuit aici și, prin urmare, era o stratagemă evidentă. În schimb, a spus: „Care-i treaba cu prietena lui Hill? E nebună sau ce?”

Bărbatul a ridicat din umeri. „E nouă.” A aruncat o privire într-o parte, probabil pentru a fi sigur că nu va fi auzit. „Ea e...”

Ian a lovit, doborându-l cu o singură lovitură lină. L-a târât pe paznic până la barca rămasă și l-a împins în prova micului gonflabil, asigurându-se că omul inconștient nu era vizibil de pe punte. Cu garda ascunsă, a urcat scările și s-a îndreptat spre cabina lui Hill, rugându-se să o găsească pe Suzanne conștientă și cooperantă.

Cressida tremura în timp ce aștepta pe doc cu Trina. Vântul se întetise, ceea ce însemna că plimbarea avea să fie dură și răcoroasă. În depărtare, a auzit vâjăitul unei bărci cu motor. Trina l-a sunat pe Keith, care era cu o echipă pe un Zodiac în mijlocul Chesapeake, apropiindu-se de zona pe care Lee o identificase ca fiind cea mai probabilă locație a iahtului.

„Vine tenderul”, a spus Trina și i-a dat telefonul lui Cressida.

„Ne vom poziționa în același timp cu voi”, a spus Keith. „Îți vom fixa coordonatele imediat ce apeși butonul de panică de pe mobil.”

„Am înțeles.”

„Stai pe punte dacă poți. Puntea heliportului este cea mai deschisă, deci cea mai sigură. Nu ar trebui să ne ia mai mult de cinci minute să ne strecurăm la bord. Chiar dacă Ian și Suzanne sunt înăuntru, nu te duce sub punte decât dacă nu ai de ales.”

„Nu o voi face.”

„Bine. Ne vedem curând.”

„Pe curând. Și Keith? Mulțumesc. Pentru tot.”

„Cu plăcere, păpușă.”

I-a dat telefonul înapoi Trinei în timp ce barca se apropia de doc, apoi și-a lipit un zâmbet vesel pe față și l-a salutat pe căpitan.

Și uite așa, misiunea începuse.

Capitolul 44

Suzanne s-a sprijinit de Ian în timp ce se îndreptau spre șalupă. „Îmi pare atât de rău...” a mormăit ea. „Asta nu este...” Vocea i s-a stins înainte de a-și putea termina gândul.

El a ridicat-o, așezând-o în barcă. O verificare rapidă a paznicului a arătat că bărbatul era încă inconștient. A apucat balustrada pentru a se urca în barcă alături de Suzanne, când a auzit un motor de barcă în depărtare. S-a uitat la cablurile goale pentru a doua navă.

Cine venea?

„Ridică-ți mâinile și îndepărtează-te de remorcă, Boyd.”

Ian s-a crispat, dar și-a ținut spatele la vorbitor. Recunoscuse vocea: Dr. Patrick Hill.

„Ridică-ți mâinile”, a repetat bărbatul.

Ian nu a avut de ales și a făcut așa cum i s-a ordonat. S-a întors încet, cu fața la Hill și la unul dintre lingăii săi, pe care Ian îl cunoscuse mai devreme. Care era numele lui? A, da, Carlson. Nu reținuse prenumele tipului și sincer nu-i păsa. Tot ce conta era că tipul era la fel de corupt ca șeful său.

Atât Hill, cât și Carlson aveau arme, care erau îndreptate spre pieptul lui Ian.

„Chiar nu ar trebui să pleci acum, Boyd. Prietena ta e pe drum”, a spus Hill cu un rânet. „Lucrurile sunt pe cale să devină interesante.”

Rahat.

Zgomotul motorului a devenit mai puternic.

„Dacă îmi dai microcipul imediat, s-ar putea să fiu generos și să vă arunc împreună în santină *înainte* de a vă ucide pe amândoi, în loc de după.”

Ian nu și-a putut reține un mârâit.

Hill a râs. „Și dacă nu-mi va spune unde este tunelul, o voi tortura în timp ce te uiți. Unul dintre voi este obligat să vorbească.”

Ian își încolăci mâinile în pumni. Cressida nu ar fi riscat să vină la barcă când CIA îi urmărea fiecare mișcare. Trebuie să fi spart cipul și să fi aflat că Hill nu era băiatul bun-filantrop-explorator pe care toată lumea îl credea a fi.

Șansele erau ca și Hill să fi ghicit asta, dar o ademenise aici sub un pretext care îi cerea să facă pe neștiutoarea. Nicio problemă. Ian știa când să joace la cacealma și când să lase potul să crească.

Hill făcuse un pariu nesăbuit, pentru că Cressida avea Raptor în spate, dar, la naiba, pe Ian îl îngrozea ideea ca ea să intre în linia de foc. Dacă ea chiar apărea pe iaht, când totul se termina, el și directorul general al Raptor aveau să aibă o discuție.

Ian a trântit maneta care controla nava rămasă. Ambarcațiunea mică a coborât în Chesapeake. Cel puțin Suzanne era în afara liniei de foc și nu putea fi folosită împotriva Cressidei.

„Vei regreta asta, Boyd”, a spus Hill. Îi făcu semn din cap subalternului său. „Ia-i arma.”

Carlson s-a apropiat încet. „E păcat de lucrurile care se vor întâmpla cu fata ta. Mi-a plăcut de Cressida când am întâlnit-o vara trecută.” Bărbatul a luat arma lui Ian din tocurile din spate și a apăsător pe fruntea lui Ian. A afișat un zâmbet urât. „Are țate grozave.”

Ian i-ar fi smuls bucuros fața.

„Ce crezi, Patrick”, a întrebat Carlson, ”ar trebui să-l împușc?”

„Nu fi prost, Perry. Fără Suzanne, avem nevoie de el în viață pentru a o convinge pe Cressida să vorbească. Mă îndoiesc că se va agita prea mult dacă îl vom tortura pe Ganem.” Hill a înclinat capul, studiindu-l pe Ian. „Ganem ți-a dat pontul, nu-i așa?”

Ian nu a spus nimic.

Hill scoase un radio de la curea. „Adu-l pe Ganem pe punte când o interoghez pe fată.” Și-a prins din nou radioul de șold și l-a înfruntat pe Ian. Zgomotul motorului devenise un vuiet scăzut. „Se pare că petrecerea e pe cale să înceapă”, spuse Hill.

Țeava pistolului se înfipse adânc în fruntea lui Ian. Nu se putea gândi la niciun scenariu în care să iasă viu din această situație.

Nu avea nicio problemă să privească moartea în față, dar teama pentru Cressida îl durea mai mult decât orice tortură pe care Hill i-o putea arunca în cale.

Cel puțin îi spusese că o iubește. Își dorea doar să i-o fi spus de o mie de

ori în ultimele ore pe care le avuseseră împreună.

Cressida recunoscuse o barcă identică cu cea în care se afla ea plutind în apă nu departe de iahtul masiv. În timp ce se apropiau de platforma de andocare, a dat din cap spre barca fără țintă și l-a întrebat pe căpitan: „Ce se întâmplă?”

Bărbatul a ridicat din umeri și a apropiat barca de platformă. „Treaba mea este să conduc barca.”

Ea și-a băgat mâna în buzunar și a apăsat butonul de panică. Nu i se părea în regulă. Dar ea insistase asupra acestui plan, așa că orice s-ar fi întâmplat de acum încolo era din vina ei.

Căpitanul a legat prova de platformă, iar ea a rostit o mică rugăciune în timp ce urca la bord și urca scara spre prima punte. Capul ei a sărit peste bord, oferind o țintă ușoară oricui stătea la pândă, dar nu era nimeni pe puntea inferioară care înconjură iahtul.

A continuat să urce pe puntea următoare, surprinsă că nici Hill, nici Suzanne, nici unul dintre lingăii lui Hill nu erau acolo să o întâmpine. În cele din urmă, a ajuns pe puntea superioară, aflându-se față în față cu elicopterul tăcut. Totul era sinistru de liniștit.

Ceva era îngrozitor de în neregulă.

„Suz?”, a strigat ea. „Dr. Hill?” *Ian?* Dar numele lui era strigătul ei privat, tăcut.

S-au auzit pași, iar ea s-a întors să-l vadă pe doctorul Hill urcând scările de pe puntea inferioară din față. „Mă tem că Suzanne ne-a părăsit”, a spus el.

Inima Cressidei a tresărit. Ce naiba însemna asta?

„A plecat cu una dintre șalupe. Este la fel de bine”, a continuat bărbatul. „Mă gândeam să mă despart de ea.”

Cressida a ridicat din umeri, nefiind sigură ce reacție voia de la ea.

„Bi...ne?”

Hill a traversat puntea și s-a oprit la câțiva metri în fața ei. „Am vești proaste pentru tine. După ce m-am gândit puțin, am decis să resping cererea ta de subvenție.”

La asta, Cressida scoase un râs tăios. Nu s-a putut abține. „Cererea mea de subvenție? Adică cea pe care nici măcar nu am scris-o încă?”

„Da. Am primit o propunere similară de la Todd Ganem. Și am decis să merg cu el.”

„Da, pun pariu că ai făcut-o.”

În acel moment, o ușă s-a deschis, iar Todd a fost împins pe punte. Fața îi era însângерată și se mișca încet, dureros, ca și cum ar fi fost bătut la un pas de moarte.

Ochii doctorului Hill au scanat-o din cap până în picioare cu o privire evaluatoare. „Dacă mă gândesc mai bine, sunt dispus să mai arunc o privire propunerii tale, cu o singură condiție.”

Ea a strâns din dinți. Nu făcea pe nevinovatul, așa cum speraseră cu toții. Misiunea asta era, cum ar fi spus Sean, FUBAR (distrusă dincolo de orice recunoaștere) la pătrat. Trebuia să câștige timp până când echipa lui Keith putea ajunge aici. Se întoarse de la Todd, incapabilă să înfrunte iadul evident prin care trecuse el - o bănuială a ceea ce avea să înfrunte ea dacă Raptor nu o putea salva.

„Care este condiția?”, a întrebat ea.

Hill s-a întors și l-a împușcat pe Todd în stomac. „Dă-mi microcipul meu.”

Groaza a trecut prin ea, dar și-a păstrat o aparență de rațiune și a spus: „Microcipul *tău*?”

„Da. Al meu.”

Todd a gemut, un mormăit de durere care i-a spus că era viu, dar suferind.

„Hejan i-a spus lui Ian că microcipul era destinat liderului organizației sale”

„Da. Exact. Pentru mine.”

Capitolul 45

Carlson l-a înțepat pe Ian în spinare cu pistolul. „Mișcă-te.”

În niciun caz Raptor n-ar fi lăsat-o pe Cressida să urce singură la bord. Era doar o chestiune de timp până când echipajul începea să dispară ca niște gagici într-un film de groază. Ian trebuia să ajungă lângă Cressida înainte să se dezlănțuie iadul.

A tresărit la auzul împușcăturii și s-a grăbit să urce treptele. Pe puntea de deasupra, Cressida se confrunta cu Hill, în timp ce Todd zăcea pe punte, sângerând încet.

Lui Ian i-a trebuit toată voința pentru a se mișca încet, pentru a nu se grăbi să urce ultimele trepte. A pășit ferm pe treptele metalice abrupte, atrăgând atenția Cressidei. Ochii ei s-au mărit când i-a întâlnit privirea.

La naiba, era mai frumoasă decât își amintea el. Cum naiba era posibil? Cum putea s-o iubească mai mult acum decât în dimineața asta?

Dar cel mai important, ce s-ar fi făcut dacă ar fi dezamăgit-o acum?

Cressida își întoarse privirea spre Hill, fără să arunce o privire distrată spre Todd sau Ian, iar el o văzu din nou trăgând din acea magnifică voință de fier, așa cum făcuse de mai multe ori pe parcursul călătoriei lor, când fusese pusă la colț. „Dacă tu ești liderul, atunci de ce *nu ți-a dat* Hejan cipul? În barul din Antalya?”

„Hejan nu știa cine era liderul, iar eu nu prea aveam de gând să mă dezvălui lui. Am urmat protocolul nostru obișnuit de transfer de bani - singura diferență a fost că te-am ales pe tine să joci rolul de curier pentru prima etapă. Așa că acum avem o convergență fericită. Trebuia să livrezi datele liderului separatist și iată-ne aici.”

„Iar treaba mea era să urmăresc curierul și să-l identific pe lider”, spuse Ian în timp ce pășea pe punte cu Carlson și arma lui în spate. „Nu e amuzant când misiunea se învâрте în cerc?”

Hill a întâmpinat privirea rece a lui Ian cu un zâmbet rece al său și s-a întins spre Cressida în timp ce aceasta își scotea propria armă. „Apasă pe trăgaci, iar prietenul tău va fi împușcat în bijuteriile familiei.”

„Rănește-l și nu-ți voi spune niciodată unde ți-a ascuns Hejan cele nouă milioane de dolari.”

Ian făcu o dublă privire. *Nouă milioane?*

Oh, Hejan, dulce bastard răzbunător.

Nu-i de mirare că Hill era încolțit, acționând fără să gândească și fără un plan viabil. Fusese atât de departe în viziuna iepurelui, încât nu-și dăduse seama că nu putea să tragă nici o carte care să-l salveze. Se afla în situația supremă de a nu câștiga.

Atunci când cumpărai arme de la foști dealeri sovietici, o plată neefectuată însemna moartea.

Hill nu-i putea ucide pe Cressida sau pe Ian fără ca Raptor să informeze federalii. Și dacă Cressida știa despre cei nouă milioane, cu siguranță Curt Dominick știa.

Ian a surprins exact momentul în care Hill a înțeles situația. Cu un răget, a lovit-o pe Cressida cu pumnul în spate, izbind-o de partea laterală a elicopterului cu forța loviturii. Arma ei i-a zburat din mână și s-a ciocnit de punte. Văzându-l pe Hill lovind-o pe Cressida, Ian s-a dezlănțuit, doborându-l pe Carlson cu o lovitură rapidă în cap. S-a năpustit asupra lui Hill, dar exploratorul subacvatic a prins-o pe Cressida de păr și a tras-o înapoi.

El a deschis ușa elicopterului și a împins-o în carlingă.

O armă a tras, trecând pe lângă urechea lui Ian, iar el s-a răsucit spre Carlson, lovind cu piciorul spre exterior în timp ce se întorcea. A prins mâna bărbatului, slobozind arma. Mai mulți oameni ai lui Hill s-au revărsat de pe scări, îndreptându-se direct spre Ian.

Acesta s-a agățat de Carlson, încercând să-l scuture pe bărbat ca să poată ajunge la Cressida.

Vântul bătea cu putere pe punte. Ian a încasat o lovitură la maxilar și s-a întors ca să-l vadă pe Hill în cabina elicopterului, la comenzi. Pornise motorul.

Cressida s-a agățat de ușa pasagerului, încercând să iasă. Hill a lovit-o cu pumnul în maxilar, apoi și-a întors atenția la panoul de control. Elicopterul s-a ridicat de pe punte.

Ian l-a împins pe Carlson în spate și s-a aruncat spre patină, agățându-se de ea în timp ce se ridica. Elicopterul s-a aplecat și s-a deplasat, zburând

deasupra golfului Chesapeake, rece și întunecat. Ian s-a agățat de patină, încercând să-și treacă piciorul peste bară, știind că, dacă pierde aderența, Hill va scăpa, iar Cressida va fi torturată și ucisă.

Elicopterul se înălța tot mai sus pe cerul nopții, în timp ce degetele lui începeau să alunece.

„Ești nebun?” a strigat Cressida în timp ce elicopterul a coborât brusc, provocând o senzație amețitoare în stomac

„Asta ar trebui să aibă grijă de Boyd”, a spus Hill cu satisfacție îngâmfată. „Spionul tău se înecă probabil în golf împreună cu Suzanne.”

Ea a prins telefonul în buzunar și a apăsat din nou butonul de panică. Avea să înregistreze coordonatele GPS ale locului unde a căzut Ian. Dacă a căzut. Nu putea să lase cuvintele lui Hill să o afecteze. El voia să o îndepărteze. Să-i ia orice speranță. Ea nu l-ar fi lăsat să câștige. „Nu-ți voi spune niciodată unde sunt banii dacă Ian și Suzanne mor.”

„Scumpo, acolo unde te duc, îmi vei spune tot ce vreau să știu. Am oameni în Orientul Mijlociu care au rafinat tortura la o formă de artă.”

Orientul Mijlociu. Plănuia să o ia înapoi. Era suficient de bogat și de puternic pentru a reuși. Nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi putut să ducă elicopterul la avionul său privat, ar fi putut să o urce cu ușurință în avion și să o ducă înapoi în Turcia sau în Siria, sau oriunde se aflau aliații săi din Orientul Mijlociu.

Cu excepția cazului în care Curt citise lista și blocase avionul privat al lui Hill. Ea încă mai avea speranță.

Acum, singurul lucru care conta era Ian. Oare supraviețuise lansării?

Ușa de lângă Hill se deschise brusc, iar Ian îl prinse de gât. Elicopterul s-a înclinat lateral și a căzut aproape în cădere liberă. Cressida s-a izbit de ușa ei. Golful se profila chiar în afara ferestrei, apoi elicopterul s-a redresat cu câteva clipe înainte de a se prăbuși în apă.

S-a întins spre Hill, ca să-l ajute pe Ian în timp ce se lupta cu bărbatul pentru comenzi. Dar înainte ca ea să reușească, Ian a lovit cu pumnul ușa ei, care s-a deschis. Elicopterul s-a înclinat din nou într-o parte. Ea a alunecat spre deschizătură.

L-a apucat de braț pe Ian pentru a-și opri căderea. El s-a uitat la mâna ei și i-a întâlnit privirea. „Te iubesc!”, a strigat el, apoi i-a răsucit brațul, rupându-i strânsoarea, și a împins-o spre ușa deschisă.

Ea a plonjat înapoi, în abis, căzând cel puțin două etaje în Chesapeake.

Apa a fost un șoc rece și abrupt după căderea rapidă. La impact, a aspirat apă de mare și s-a scufundat în adâncuri. Dezorientată, s-a forțat să se oprească și să simtă bulele care îi alunecau de-a lungul feței, indicându-i drumul spre suprafață. S-a răsucit pentru a se orienta, apoi a lovit cu piciorul, ridicându-se în sus. A ieșit la suprafață, a tușit și și-a pierdut respirația în apa rece. Deasupra ei, elicopterul se agita la stânga, apoi la dreapta. Rotoarele care se mișcau rapid agitau apa, ridicând stropi de sare și făcând greu de văzut. Greu de respirat.

Cu un zgomot puternic al motorului, elicopterul s-a înclinat în lateral și a zburat o distanță scurtă, apoi a plonjat cu botul înainte în apa întunecată.

Capitolul 46

Cressida a privit cu groază cum elicopterul se destrăma. Golful s-a agitat și s-a tăiat în urma impactului. Un val a înghițit-o. Sufocând-o.

Ian. Trebuia să ajungă la Ian.

Elicopterul a plutit la suprafață, apoi s-a scufundat.

A lovit din toate puterile, înotând cu o ferocitate pe care nu o mai experimentase niciodată, recunoscătoare pentru orele de scufundări care o făcuseră un înotător puternic. A ajuns la câmpul de resturi și a scanat suprafața apei, căutându-l pe Ian. Nu fusese înhămați înăuntru. O ușă plutea lângă ea. Se spărsese.

Exista speranța că nu se afla în elicopterul care se scufunda rapid.

L-a găsit întâi pe Hill. El plutea cu fața în jos în apă. L-a întors, dar nu a mai pierdut nicio clipă cu el în timp ce îl căuta pe Ian.

Apoi l-a văzut, iar inima i s-a oprit. Ca și Hill, era cu fața în jos.

Plutind. Cât timp trecuse de la impact? Două minute? Trei minute?

L-a răsturnat, întorcându-i fața spre aerul nopții. O verificare rapidă a arătat că avea puls, dar nu respira. Erau la kilometri depărtare de uscat. Ea nu avea nici măcar o vestă de salvare.

A apucat cea mai apropiată rămășiță plutitoare, un fel de panou, și a încercat să-l împingă pe el, dar nu i-a putut ridica greutatea fără pârghie.

A respirat adânc și și-a amintit de pregătirea de scufundare, pe care o reînnoise de multe ori în timpul anilor de scufundare. Și-a strecurat corpul sub al lui. Ea va fi plutitorul lui. A apucat panoul cu o mână și l-a tras sub umerii ei. Încet, ea l-a strecurat sub ea până când a ajuns la șolduri. Apoi s-a strecurat de sub Ian, astfel încât partea lui superioară a corpului să se sprijine pe plută.

I-a pipăit gura, fără să găsească vreo obstrucție, și și-a lipit gura deschisă de a lui. O respirație rapidă nu i-a umflat pieptul. I-a înclinat gâtul spre spate, deschizând pasajul, și a încercat din nou.

A reușit să insufle aer în plămânii lui o dată, de două ori, de trei ori.

În depărtare, a auzit motorul unei bărci. Te rog să fie una dintre echipele SEAL care răspundeau la apelul ei de panică din elicopter.

A mai suflat o dată în plămânii lui Ian. „Să nu îndrăznești să mori”, a șoptit ea frenetic între două guri de aer. „Ai promis.” Încă o respirație. „Mi-ai dat jurământul tău solemn.” O altă respirație. „Te iubesc. La naiba, te iubesc.”

Ian a tușit, un oftat înecăcios care i-a adus lacrimi în ochi. Ea a călcat pe apă și a apucat pluta, asigurându-se în același timp că el nu alunecă de pe panou, în timp ce corpul lui se zguduia din cauza spasmelor. Ochii i s-au deschis și a vomitat apă de mare.

Înainte ca respirația lui să fie sub control, o barcă s-a oprit lângă ei. „Ai nevoie de o mână de ajutor, Cress?” a întrebat Sean Logan.

Tusea lui Ian s-a potolit în timp ce Cressida s-a cuibărit lângă el. Barca s-a învârtit în cerc pentru ca echipa Raptor să poată lua corpul lui Hill din apă, iar după ce liderul terorist a fost la bord, Logan a anunțat că bărbatul încă mai avea puls, dar abia.

„Există o parte din mine”, îi spuse Ian Cressidei, ”care nu ar fi deranjată dacă Hill trăiește și scapă, pentru că oamenii pe care i-a înșelat în Orientul Mijlociu îi vor tăia gâtul fără tam-tam, în timp ce el ar putea fi suficient de bogat și de conectat pentru a scăpa de urmărirea penală aici. Hejan s-a asigurat că era un om mort, indiferent de situație.”

„Crezi că Hejan și-a dat seama că era liderul grupului? A fost, la urma urmei, în bar în acea noapte. Și având în vedere că Hejan lucra cu Todd pentru a găsi tunelul, existau prea multe conexiuni pentru ca secretul lui Hill să rămână ascuns.”

„Este posibil. Poate că și-a dat seama de tot și apoi și-a plănuit răzbunarea, știind că dominoul va cădea după moartea lui.” I-a ținut privirea, știind că îi va fi greu să audă asta după ceea ce văzuse pe vas. „Hill l-a ucis pe Hejan când a descoperit că Hejan luase banii. Todd se ascundea în baia camerei tale de hotel și a fost martor la tot. În seara asta, Hill l-a împușcat pe Todd pentru că a ghicit că Todd m-a avertizat ce este Hill.”

Ea i-a oferit un zâmbet trist. „I-ai spus Todd.”

„Pentru că asta este el pentru tine. A dat-o în bară de multe ori. Dar în cele din urmă, se pare că a încercat să te salveze. Să-și îndrepte greșelile.”

Ea a dat din cap. „Sper să își revină. A fost depășit de situație în momentul în care l-a contactat pe Hill. Habar n-avea ce era omul acela - evident, niciunul dintre noi nu știa - și când a aflat, era prea târziu pentru el.” Ea a suspinat. „Unde este Zack?”

„Nu știu. S-ar putea să fi fugit, sau ar putea încerca să pretindă că doar a urmat ordinele, dar cu capturarea lui Hill, nu cred că va merge.”

„Și Suzanne? Este bine?”

Ian s-a întors spre Sean, „Echipa ta a găsit-o pe Suzanne?”

Sean a dat din cap. „Bună treabă cu coborârea ei de pe vas. E în siguranță

acum. Imediat ce FBI-ul preia controlul pe iaht, o vom duce la un spital.”

„Și ce se întâmplă în continuare?” l-a întrebat Cressida pe Ian.

„Eu voi fi dus pentru interogatoriu. Tu vei lua o cameră la Hay-Adams și mă vei aștepta. Sperăm amândoi că mizeria din Turcia va fi rezolvată fără ca eu să fiu acuzat de tot felul de lucruri îngrozitoare pe care nu le-am făcut.”

„Sună ca un plan.”

El și-a strâns brațele în jurul ei. „Cred că ai spus ceva când eram în apă și aș vrea să mai aud o dată.”

„Îți aminteam de promisiunea ta de a mă duce la Hay-Adams.”

„Da, sunt destul de sigur că a fost după aceea.”

Ea a zâmbit și i-a mângâiat obrazul. „Te iubesc, Ian Boyd.”

El a sărutat-o, uimit și recunoscător că erau amândoi în viață. Împreună. Și în SUA. O circumstanță de care se îndoise serios că va avea loc. „Asta am crezut că ai spus.”

Barca a traversat apa și, deși Ian știa că de cealaltă parte îl așteaptă un interogatoriu, abia aștepta să ajungă la mal. Era nerăbdător să termine cu interogatoriul, pentru că, pentru prima dată în viața lui, avea un motiv să se grăbească acasă.

Epilog

Washington, DC

Septembrie

Cressida aștepta în fața sediului CIA. Un vânt tăios îi atingea obrazii, făcând-o să se întrebe cum de anotimpul se schimbă atât de repede. Frunzele încă nu își schimbaseră culorile, dar totuși, toamna era în aer. S-a uitat la ceas. Ziua de azi trebuia să fie o simplă formalitate, dar dura prea mult.

În cele din urmă, Ian a ieșit din clădire, iar ea și-a ținut respirația în timp ce îl privea, amintindu-și mereu de prima ei privire peste terminalul din Antalya. Bărbatul era, pur și simplu, superb, dar asta era o metodă destul de superficială de a judeca o persoană, de fapt. Așa că, în schimb, a ales să-l judece după acțiunile lui și a rămas repede fără degete să enumere modurile în care o protejase, o apăraseră și, în cele din urmă, o iubise.

„Este oficial. John Baker este mort”, a spus el și i-a lăsat un sărut pe buze.

„Trăiască Ian Boyd.” Ea și-a legat brațul de al lui. „Deci, vom avea un priveghi sau o petrecere?”

„Sunt scoțian. Nu sunt același lucru?”

„Am crezut că e un priveghi irlandez.”

„Recunosc, sunt mai familiarizat cu obiceiurile din Orientul Mijlociu.”

„Oh, deci trebuie să-l învățăm pe Ian cum să fie un bun american scoțian, nu-i așa?”, a spus ea într-un brogue foarte rău.

Ian a râs, un râs plin, cu capul pe spate, cu fața la soare, un râs liber, ceva ce făcea din ce în ce mai regulat pe măsură ce se acomodau cu viața lor împreună. Îi plăcea să-l facă să râdă. Dar apoi, îi plăcea cam totul la el.

„Directorul adjunct m-a rugat să rămân din nou ca analist.”

„Te gândești la asta?”

„Nu. Nici măcar când directorul va demisiona.” Directorul fusese cel care îl recrutase pe Patrick Hill - care, aflaseră în ultimele săptămâni, fusese informator CIA, motiv pentru care afacerile sale cu teroriști străini și traficanți de arme fuseseră notate, dar nu investigate de-a lungul anilor. Pentru a salva aparențele pentru găzduirea - și posibil chiar crearea - celui mai mare trădător american din istoria CIA, directorul a căutat o explicație publică care să-l disculpe pe Hill, aruncându-l în același timp pe Ian sub un autobuz.

Aflaseră, de asemenea, că atunci când fostul intermediar al lui Hill se pensionase, Zack - care rămăsese în libertate - fusese numit înlocuitorul său. Zack a fost mult mai isteț decât predecesorul său și s-a prins de activitățile lui Hill. Totuși, în loc să-l denunțe, Zack a cerut o parte din bani. Așa că Hill l-a pus pe Zack la treabă, asigurându-se că ofițerul de caz al CIA era prea implicat pentru a-l trăda.

Din fericire, FBI era mai interesat de adevăr decât de acoperirea directorului CIA și era doar o chestiune de timp până când directorul ar fi fost forțat să demisioneze, iar Zack ar fi fost găsit și urmărit penal.

Hill supraviețuise accidentului de elicopter și se afla în arest în așteptarea procesului. Todd suferise mai multe intervenții chirurgicale pentru a repara leziunile provocate de rana prin împușcare. Se aștepta să se recupereze și probabil că va primi o sentință redusă în schimbul mărturiei împotriva lui Hill.

„Îi voi spune lui Keith că accept oferta directorului adjunct”, a continuat Ian, ”cu excepția cazului în care Raptor îmi oferă un bonus la semnare și mă lasă să-mi amân data de începere până în noiembrie.”

„Negocierea este un joc pentru tine, nu-i așa?”

I-a apăsât mâinile împreunate pe spate și a întors-o cu fața spre el. Buzele lui erau la un centimetru de ale ei când a murmurat: „Da”. Apoi a sărutat-o, fără nicio reținere, chiar dacă se aflau în fața sediului CIA în mijlocul zilei.

„Închiriază o cameră, Boyd”, a spus un bărbat în timp ce trecea pe lângă ei.

Cressida și Ian s-au despărțit în râs. „Îl cunoști?”, a întrebat ea. Ian s-a uitat la spatele bărbatului în timp ce se îndrepta spre intrare. „Nu.” Apoi i-a sărutat nasul și a spus: „Și nu e doar pentru că îmi place să-i trag de mânecă lui Keith. Cu slujba ta la NHHC amânată până la sfârșitul lui octombrie, mă gândeam că ar trebui să ne bucurăm împreună de timpul liber. Poate mergem să-ți vizităm mama.”

„Sau să încercăm să o găsim pe a ta?” a întrebat ea încet. A fost o sugestie, nu un imbold.

„Nu încă, Cress. Dar într-o zi, da.”

„Bine.” Au reluat mersul. „Am primit un telefon în timp ce tu erai înăuntru. Erica organizează o petrecere de adio pentru Undine, pentru că pleacă săptămâna viitoare la săpăturile subacvatice din strâmtoarea Juan de Fuca.”

„O petrecere cu cină?”

„Da. Am spus că vom fi acolo. Dar dacă nu te simți confortabil, pot merge singură. Știu că va fi ciudat, cu Keith fiind șeful tău și toate alea. Și Erica va fi a mea când voi începe la NHHC.”

„Nu. Nu e vorba de asta. Doar că... nu am mai fost niciodată la o petre-

cere înainte. Vreau să spun, ca Ian. John a fost la multe, dar întotdeauna a avut o agendă, informații pe care le dorea sau o persoană pe care dorea să o recruteze.”

„Ei bine, dacă este mai distractiv pentru tine, am putea pretinde că petrecerea este o operațiune secretă...”

El a râs din nou, iar ea a simțit din nou un zumzet cald. „Nu. Îmi place să am prieteni și nu vreau să stric asta.”

Au ajuns la mașină și, în loc să descuie portierele, Ian a lipit-o de partea laterală a vehiculului și a sărutat-o, încet, lung și adânc, apoi i-a spus pe buze: „Dar știi ce-mi place și mai mult decât să am prieteni?”

„Ce?” a șoptit ea, uitându-se în ochii lui gri calzi și intenși.

„Că atunci când sunt cu tine, știu că mi-am găsit casa.”

